

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

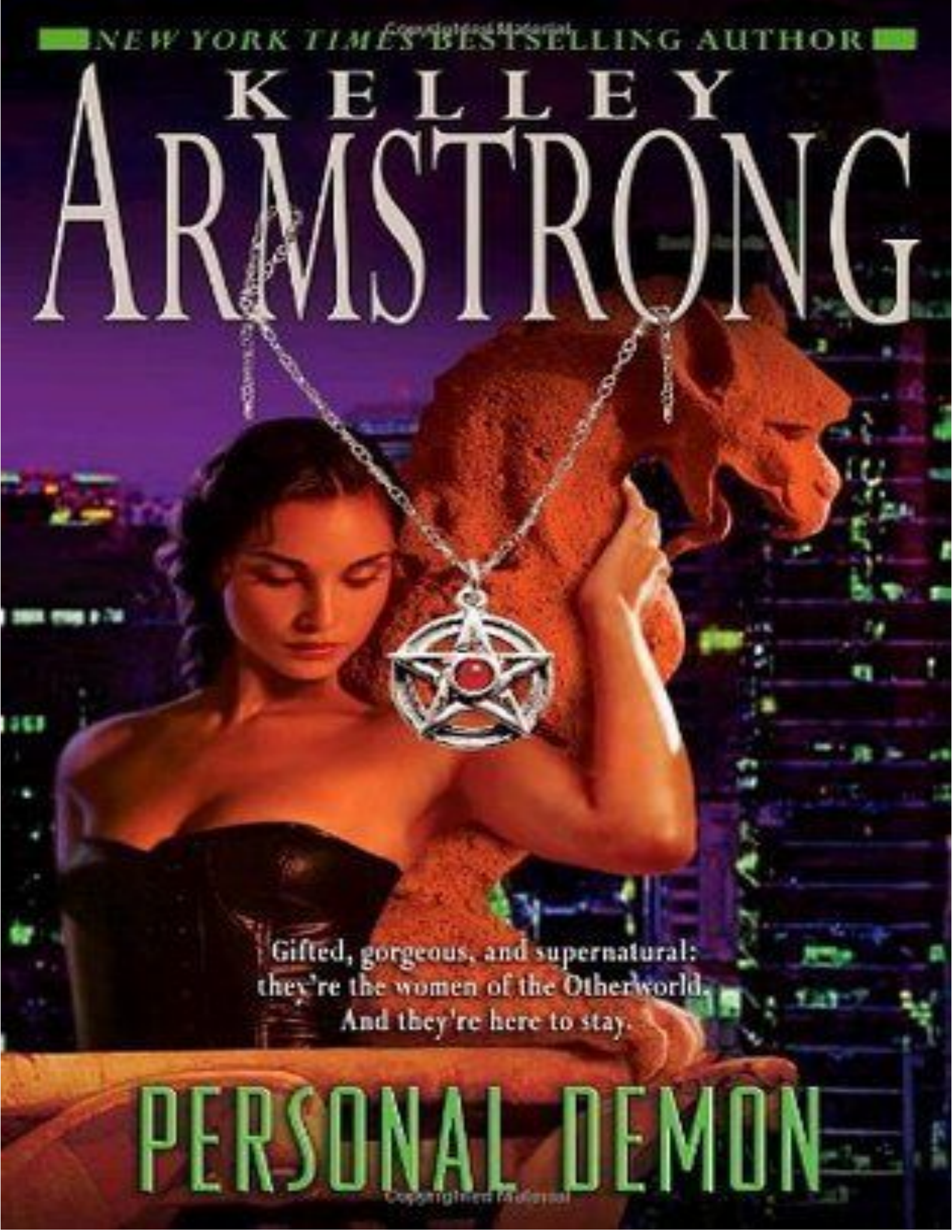
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KELLEY

ARMSTRONG



Gifted, gorgeous, and supernatural:
they're the women of the Otherworld.
And they're here to stay.

PERSONAL DEMON

Copyrighted Material

Kelley Armstrong

Öteki Dünyanın Kadınları 8. Kitap

Kişisel Şeytan

Kız kardeşim Alison'a.

Yardımlarınız ve tereddütsüz desteğiniz

daha değerli ve daha takdir edilir olmuştur.

Yapabilirim.

basit bir "teşekkürler" ile iletin.

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜRLER

UMUT: LUCIFER'İN KIZI

UMUT: VAFTİZ BABA

LUCAS: 1

UMUT: GOBLIN ROMEO

UMUT: BATIK HAZİNELER

UMUT: ŞEKERCİ DÜKKÂNI

UMUT: BİR MELEĞİN YÜZÜ

UMUT: EASY RIDER

UMUT: ADRENALİN

UMUT: TEPEDEN GÖRÜNÜM

UMUT: TARİH DERSİ

UMUT: PLANLAR

LUCAS: 2

UMUT: TATLI ON ALTI

UMUT: AĞLA TAHRİBAT

UMUT: TEKİLA SHOTLARI

UMUT: AÇLIK

UMUT: DİPLOMATİK İLİŞKİLER

UMUT: USTALARDAN ÖĞRENMEK

UMUT: FIRÇALAMA

UMUT: REBOUND

UMUT: DİLEMMA

UMUT: YOK OLDU

UMUT: BONUS PUANLAR

UMUT: BELANIN KOKUSU

UMUT: ÇİFTLEŞME İÇGÜDÜSÜ

LUCAS: 3

LUCAS: 4

UMUT: DOĞUM GÜNÜ HEDİYELERİ

UMUT: ÖLÜMÜN TADI

LUCAS: 5

UMUT: KORKU VE NEFRET

LUCAS: 6

UMUT: PANİK BUTONU

LUCAS: 7

UMUT: GÜVENLİK İZİNİ

UMUT: ÖLÜM KESİLDİ

LUCAS: 8

LUCAS: 9

UMUT: KAOS DELİSİ

[LUCAS: 10](#)

[LUCAS: 11](#)

[UMUT: ISTENMEYEN](#)

[UMUT: OVERTIME](#)

[LUCAS: 12](#)

UMUT: PÜRÜZLÜ ELMASLAR

UMUT: SUÇU ÜSTLENMEK

LUCAS: 13

LUCAS: 14

LUCAS: 15

LUCAS: 16

UMUT: KREDİLERİ TOPLAMAK

UMUT: PARTİ ZAMANI

UMUT: POZİTİF KİMLİK

LUCAS: 17

UMUT: KOKU HAFİZASI

LUCAS: 18

UMUT: GERÇEK

LUCAS: 19

UMUT: BİYOLOJİ KADERDİR

LUCAS: 20

UMUT: DELİLİĞİN VİZYONLARI

UMUT: ÇÖK VE YAN

UMUT: ÖLÜM DİLEĞİ

LUCAS: 21

TEŞEKKÜRLER



Her zamanki gibi, beni iyi gösterenlere teşekkür etmem gerekiyor... ya da en azından onlara verdiğim malzemeyle ellerinden geleni yapanlara! Menajerim Helen Heller'a ve editörlerim Bantam Spectra'dan Anne Groell, Random House Canada'dan Anne Collins ve Warner Orbit'ten Antonia Hodgson'a bir kez daha çok teşekkür ederim.

Bu kez, yazmam gerektiğinden yakındığım "dizi incilini" hazırlamama yardımcı olan bazı kişilere biraz gecikmiş bir teşekkür sunmak istiyorum. Ian O'Neill, Yan Ming, Genine Tyson ve Jennifer Thompson'a teşekkürler. Devamlılık hatalarından nefret ediyorum ve sizin harika yardımlarınızla bunlardan (çoğundan) kaçınacağım. Beta okuyucularım Laura Stutts, Raina Toomey, Xaviere Daumarie ve Danielle Wegner'a da çok teşekkür ederim, bu kitapta o iğrenç devamlılık hatalarının bazılarından kaçınmama yardımcı oldular.

UMUT: LUCIFER'İN KIZI

Hayatımın bir döneminde bir adamın ölümünü izleme ihtimali beni dehşete **düşürürdü**. Şimdi, ölümün yaklaştığını bilerek anıt mezarın yanında titrerken *hissettiğim* şey çok farklıydı.

Olacakları durdurmak için çok geç olduğunu bilmek, soğuk mermeri kavrarken bir uyarı çılgılığı atmamı engelledi.

"Parayı getirdin mi?" diye sordu ilk adam, sesi havada tıngırdayan bir endişeyle gergindi. Elbise pantolonu bir santim fazla uzun, paçaları aşınmış mağaza mokasenlerinin etrafında toplanıyordu. Eski deri ceketini Mart gecesinin acımasızlığına karşı dikilmişti ama düğmeleri yanlış iliklenmişti. Bu gece yarısı toplantısına gitmek için acele ederken parmaklarının titrediğini hayal edebiliyordum.

Diğer adam on yaş daha büyüktü, eşofmanının kapüşonu kırmızı yanaklı yüzünü sıkıca sarmıştı. Yanında bir Chow nefes nefese kalmış, sessizliği dolduran bir *havlama* sesi duyulmuş, köpek kısa tasmaının sınırlarını zorlarken siyah dili sallanmıştı.

"Parayı getirdin mi?" diye tekrar sordu genç adam, parkın etrafına göz gezdirirken, diğer adamdan esen soğuk öfkeye karşı endişesi keskindi.

"Gerçekten ödeyeceğimi mi düşündün?"

Yaşlı adam saldırdı. Göz kapaklarımı titretecek kadar yoğun bir korku patlaması. Sonra şok ve acıyla dolu bir nefes. Üzerime kaos çöktü ve ay ışığı bıçağın ağzında kırmızıya dönüştü. Genç adam cılız bir akçaağaca doğru sendeleyerek geri çekilirken boşalan bağırsakların kokusu havayı doldurdu. Bir süre sendeledi, ona yaslandı, sonra dibine yığıldı.

Katil köpeğini daha yakına çekti. Chow dans etti, kaosu yanımdan geçip gitti, şaşkınlık açlıkla savaşıyordu. Adam köpeğin kafasını yaraya doğru itti, kan pompalanıyordu. Köpek belli belirsiz bir yaladı, sonra-

İmgelem bozuldu ve mezar anıtına tutunarak sarsıldım. Bir an durakladım, gözlerim kapalıydı. Sonra doğruldum ve parlak sabah güneşine karşı gözlerimi kırptım.

Anıt mezarın dibinde, koparılmış nergisler ve "Seni Özleyeceğiz Brian" ve "Huzur İçinde Yat Ryan" yazılı kağıt parçalarıyla bir türbe oluşturulmuştu. Bryan Mills'i ismini heceleyebilecek kadar iyi tanıyan herkes hala evindeydi ve şoktaydı. Tapınağın etrafında kucaklaşan ve hıçkıra hıçkıra ağlayan insanlar sadece gezici bir TV kamerasının dikkatini çekmeyi ve "Ryan "ın ne kadar harika bir adam olduğu hakkında birkaç söz söylemeyi umuyorlardı.

Olay yeri şeridinin etrafından dolanırken sahte yas tutanların yanından geçtim ve hıçkırıkları yükseldi... ta ki kamera taşımadığımı fark edip dumanı tüten kahvelerini yudumlamaya ve buz gibi sabaha karşı birbirlerine sokulmaya geri dönene kadar.

Beni muhabir yapmamış olabilirler, ama olay yerini koruyan en yakın polis yaptı, bakışları bana bir açıklama isteme zahmetine girmememi söylüyordu. Eminim ki "Hey, ölen adaminıza ne olduğunu biliyorum" demek konuşmayı başlatmak için garantili bir yol olurdu. Ama o zaman ne diyecektim?

"Nereden mi biliyorum? Bir imgelem gördüm. Psişik mi? Hayır. Sadece geçmişİ görebiliyorum, bu bana babamdan miras kalan bir yetenek. Daha çok bir lanet aslında, gerçi eminim o aksini düşünüyordur. Belki onu duymuşsundur? Lucifer? Hayır, Şeytan değil, o tamamen farklı bir adam. Ben yarı iblis dedikleri şeyim, bir iblisin babalığını yaptığı bir insanım. Çoğumuz ateş, telekinezi ya da ışınlanma gibi özel bir güce sahip oluruz, iblisin kaos ihtiyacı olmadan. Ama benim sahip olduğum *tek* şey bu kaos açlığı, artı onu bulmama yardımcı olacak birkaç özel güç. Geçmiş travmaları görmek gibi, bu yüzden kurbanınızın nasıl öldüğünü biliyorum. Ve kaotik düşünceleri okuyabilirim, şu anda kafanızdan geçen gibi, Memur Bey. Psikotik krizimin şiddete dönüşmesi ihtimaline karşı sessizce ambulans mı çağırırsanız yoksa önce beni yere mi yatırırsanız diye düşünüyorsunuz."

Bu yüzden işime sadık kaldım: haberleri bildirmek, haber olmak değil. Olası bir hedef buldum: en genç polis memuru, düğmeleri parıldıyor, bakışları haber kameralarını takip ediyor, biri ona doğru sallanmaya söz verdiğinde omuzları dikleşiyor, sonra başka bir yere gittiğinde

öküyordu.

Yaklaştığımda bakışları üzerimde gezindi ve çenesi kalkarak kare çenesini sergiledi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Defterimi çıkardığımda gülümsemesi alevlendi ve fikrimi değiştirmeyeyim diye önümü kesmek için bir adım öne ıktı.

"Merhaba," dedi. "Seni daha önce görmemiştim. *Gazetede* yeni misin?"

Başımı salladım. "Ben milliyim."

Time ya da *USA Today*'de adının geçtiğini hayal ederek gözleri parlıyordu. Bu konuda kendimi hep biraz kötü hissederdim. Gerçi *True News* ulusal bir yayındı... ulusal bir süpermarket magazin gazetesini.

"Hope Adams," dedim elimi uzatarak.

"Adams mı?"

"Bu doğru."

Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Özür dilerim, doğru duyduğumdan emin değildim."

Görünüşe göre, bu memurun kafasındaki "Umut Adams" tipine benzemiyordum. Annem, babamla üniversitede tanıştığında Hindistanlı bir öğrenciymiş. Will Adams biyolojik babam değildi ve yarı iblisler görünüşlerini anne DNA'larından alırlar.

Ben onunla sohbet ederken, anıtın arkasından bir adam fırladı. Etrafına baktı, gözleri yeşil gözlerinin ardında vahşiydi.

mercekli gözlükler. Bizi görünce, siyah tırnaklı bir parmağını sokarak yanımıza geldi.

"Onu sen aldın, değil mi?"

Memurun eli kemerine doğru kaydı. "Efendim, geri çekilmeniz gerekiyor-"

"Yoksa ne olur?" Adam memurdan birkaç santim ötede durdu, sallanıyordu. "Beni vuracak mısın? Onu vurduğun gibi mi? Beni de mi götüreceksin? İnceleyecek misiniz? Parçalara mı ayıracaksınız? Sonra her şeyi inkar mı edeceksin?"

"Eğer kurbanı

kastediyorsan-" "Kurt

adamı kastediyorum."

Memur boğazını temizledi. "Orada, uh, hiç Kurt adam, efendim. Kurban-"

"Yenmiş!" Adam öne doğru eğildi, tükürükler uçuşuyordu. "Parçalanmış ve yenmiş! Her yerde izler var. Bu sefer örtbas edemezsiniz."

"Kurt adam mı?" dedi bir kadın, yanından geçerken. "Bunu ben de duymuştum."

Memur bana doğru küçük bir "buna inanabiliyor musunuz?" gülümsemesi attı. Ben de karşılık vermek için çabaladım. İnsanların bunun bir kurt adam olduğunu düşündüklerine inanabilirdim; *True News* bu yüzden "tuhaf masallar kızını" haberi yapması için göndermişti. Kurtadamların kendilerine gelince, onlara kesinlikle inanıyordum - gerçi imgelemiden önce bile bunun onların

öldürdüklerinden biri olmadığını biliyordum.

"Bunun için üzgünüm," dedi memur komplo teorisyenini nihayet uzaklaştırdığında.

"Kurtadamlar mı? Bu söylentinin nereden çıktığını sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Cesedi bulan çocuklar, cesedin etrafında köpek izleri görünce çılgına döndüler ve internette kurt adamlarla ilgili paylaşımlar yapmaya başladılar. Köpeğin bu işe nasıl karıştığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Zihnimde hikâyemi yazmaya başlamıştım bile. *"Kurt adam söylentileri sorulduğunda, sitede görevli bir memur, köpek ve insanın birleşik işaretlerini açıklayamadığını itiraf etti."* Magazin gazetesi için yazmanın püf noktası budur. Gerçekleri alır ve onlara masaj yaparsınız, ima edersiniz, ima edersiniz, ima edersiniz... Kimse haksız yere aşağılanmadığı ve kaynakların adı verilmediği sürece, okuyuculara istedikleri eğlenceyi vermekle ilgili bir sorunum yok.

Karl da bunu eğlenceli bulurdu. Bu hikaye birkaç ay önce bana verilmiş olsaydı, bir sonraki aramasını beklerdim, böylece "Hey, bir kurt adam hikayem var. Bir açıklama alabilir miyim?" Alaycı bir yorum yapardı ve ben de kıvrılır, uzun bir konuşma için yerleşir, kendime bunun sadece arkadaşlık olduğunu, Karl Marsten'a aşık olacak kadar aptal olamayacağımı söylerdim. Kendimi kandırıyordum elbette. Arkadaşlık çizgisini geçmesine izin verdiğim an yandım... ve bu her zaman korktuğum kadar kötüydü.

Karl'la ilgili anılarımı bir kenara ittim ve hikâyeye odaklandım. Memur az önce çocuklarla ilgili bir ipucu vermişti.

Cesedi bulan iki kız - köşedeki 7-Eleven'da çalışan iki kız - bulutlar aniden günü alacakaranlığa çevirdiğinde. Gök gürledi ve kalemimi düşürdüm. Memur onu almak için eğildiğinde, etrafıma bir göz attım. Kimse gökyüzüne bakmıyor ya da saklanmak için kaçıyordu. Herkes olduğu gibi devam ediyordu.

Memur konuşmaya devam ediyordu ama şimşek sesleri arasında onu zar zor duyabiliyordum. Dişlerimi sıktım ve görüntünün bitmesini bekledim. Bir fırtına mı yaklaşıyordu? Kaotik olarak nitelendirilebilecek kadar yıkım vaat ediyorsa mümkündü. Ama kaynağın bir Tempestras -yarı iblis bir "fırtına"- olduğundan şüpheleniyordum. "Yeteneğimin" bir uzantısı da diğer doğaüstü varlıkları kaotik güçleri aracılığıyla sezebilme yeteneği.

Etrafa bir kez daha gizlice baktım. Bakışlarım daha önce fark etmediğim bir kişiye takıldı. Siyah saçlı, en az 1.80 boylarında, özel dikim takım elbisesinin gizleyemediği bir defans oyuncusu vücuduna sahip bir adam.

Bana doğru bakıyor gibiydi ama koyu renk güneş gözlükleri yüzünden bunu anlamak imkânsızdı. Sonra gözlüklerini indirdi, soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu, çenesi selamlamak için eğildi. Bana doğru yürüdü.

"Bayan Adams? Konuşabilir miyiz lütfen?"

UMUT: VAFTIZ BABA

Kaos titreşimlerini kontrol ettim ve hiçbir şey hissetmedim. Yine de, evimden yüzlerce mil uzakta iri yarı bir yarı iblis yabancı beni aradığında, alarma geçmek için bir nedenim vardı.

"Hadi oraya gidelim."

Bir karaağacın altındaki sessiz bir köşeye başıyla işaret etti. Durduğumuzda titredi ve sık dallara doğru baktı.

"En sıcak yer değil," dedi. "Sanırım bu yüzden parktaki tek boş köşe orası. Güneş ışığı yok."

"Ama bunu düzeltebilirsin."

Kendimi bir inkâr için hazırladım. Onun yerine buz mavisi gözlerini eriten bir sırıtışla karşılaştım.

"İşte *bu* kullanışlı bir yetenek. Bunu kendi işimde kullanabilirim."

"Peki bu ne olabilir?"

"Troy Morgan," dedi cevap verir gibi. "Patronum seninle konuşmak istiyor."

İsim tıklandı. Benicio Cortez'in kişisel koruması.

Troy'un bakışlarını takip ederek elli metre ötede duran bir araca baktım. Tekerleklerinde Cadillac amblemleri olan beyaz bir SUV. Yanında Troy'un ikizi olabilecek siyah saçlı bir adam duruyordu. Benicio Cortez'in iki koruması da buradaysa, renkli camların arkasında kimin oturduğuna şüphe yoktu.

Aceleyle yediğim kahvaltı midemin çukuruna battı.

"Eğer mesele buysa -" suç mahalline el salladım, "- Bay Cortez'e kurt adam olmadığını söyleyebilirsiniz, yani..." Yüzündeki ifadeyi görünce sözümü yarıda kestim. "Kurt adam dedikodusuyla ilgili değil, değil mi?"

Troy başını salladı. Yoksa Benicio Cortez neden Miami'den yarı iblis bir hiçle konuşmak için gelsin ki? Çünkü ona borçluydum. Simit kurşuna dönüştü.

"Tamam," dedim not defterimi kaldırarak. "Şu anda bir hikayenin ortasındayım, ama onunla bir saat içinde buluşabilirim, mesela..." Bir kahve dükkanı bulmak için caddeyi taradım.

"Seninle şimdi konuşması gerekiyor."

Troy'un sesi yumuşak, hatta nazikti ama ses tonundaki çelik gibi keskinlik bana başka seçeneğim olmadığını söylüyordu. Benicio Cortez

Benimle konuşmak istiyordu ve bunu yapmak Troy'un işiydi.

Olay yerine bir göz attım. "Birkaç dakika daha alabilir miyim? Bir tanıkla daha konuşabilirsem, bir hikaye için yeterli bilgiye sahip olacağım-"

"Bay Cortez bununla ilgilenecek."

Dirseğime dokundu, bakışları benimkilere yerleşti, sempatik ama kararlıydı. Ben hâlâ direnince eğildi, sesini alçalttı. "Seninle arabada konuşmak istiyor ama halka açık bir yerde daha rahat edersen bunu ayarlayabilirim."

Başımı salladım, defterimi cebime soktum ve ona yolu göstermesini işaret ettim.

Kaldırım kenarına doğru **ilerlerken, yoldan** geçen bir araba erimekte olan bir kar parçasına çarptı ve bir çamur tabakası fırlattı. Koşarak geri döndüm ama bacaklarımı yakaladı, eteğimi ve naylon çoraplarımı ıslattı, buzlu tanecikler aşağı kayarak ayakkabılarımın içinde dinlenmeye başladı. Güzel görünmek buraya kadarmış.

Kollarımı ovuşturdum ve tüylerimin diken diken olmasının buzdan kaynaklandığını, Benicio Cortez'le tanışacağım için endişelenmediğimi söyledim. Ben bir sosyete kızıyım; bir CEO ile tanışmak gerginlik yaratmamalıydı. Ama Cortez Corporation sıradan bir Fortune 500 şirketi değildi.

Kabal sıradan bir çok uluslu şirket gibi görünüyordu ama sahibi ve çalışanları doğaüstü varlıklardı ve çalışanlarının benzersiz yetenekleri ona rakiplerine karşı büyük bir avantaj sağlıyordu. Bu avantajı meşru olandan (kasalarını korumak için büyücü büyüleri) etik olmayana (şirket casusluğu yapan astral projeksiyonlu şamanlar) ve aşağılık olana (ışınlanan yarı iblis bir suikastçının bir iş rakibini öldürmesi) kadar her şey için kullandı.

İki yılımı Cortez Cabal için çalışarak geçirdim. İstemedim. Irklar arası konseyin bir temsilcisi olduğumu düşündüğüm Tristan Robard tarafından işe alındım ve doğaüstü hikayelere göz kulak olmak, gerçek olanları bastırmak veya önemsiz göstermek ve konseyi potansiyel sorunlara karşı uyarmak için *True News*'e yerleştirildim. İşim kısa sürede haydut doğaüstü varlıkların yerini tespit etmelerine yardımcı olmaya kadar genişledi.

Kaosa olan açlığımı suçluluk duymadan bastırmak için mükemmel bir yoldu. Aklıma "gerçek olamayacak kadar iyi" ifadesi geliyor, ama o kadar karanlık bir yerdeydim ki - depresyonda, kızgın, kafam karışık. Bu kadar dibe vurmuşken biri size yardım eli uzatırsa, onu tutarsınız ve soru sormazsınız.

Sonra en zor görevim geldi. Bir müze galası sırasında bir kurt adam mücevher hırsızını yakalamak. Kendimden çok memnundum... ta ki o kurt adam-Karl Marsten-gözlerimdeki pembe gözlükleri söküp atana ve gerçekten Cortez Cabal için çalıştığımı kanıtlayana kadar. O karmaşadan kurtulduğumuzda, temizlik hizmetleri beklenmedik bir yerden geldi: Benicio. İşe alınmam Tristan'ın gizli bir operasyonuydu ve Karl'a yaptığı saldırı

Kişisel bir mesele olduğu için Benicio özür dileyerek cesetlerden kurtulmuş ve Karl'a tıbbi yardım sağlamıştır.

Karşılığında ona borçluyduk. Şimdiye kadar bu konuda hiç endişelenmemiştim çünkü bir şifre çözücüm vardı. Karl profesyonel bir hırsızdı ve Benicio'nun bize verdiği yeraltı görevlerinde bana rehberlik edebilecek kapasitedeydi.

Ama şimdi Benicio tahsilat için gelmişti ve Karl bu konuda bir şey yapacak durumda değildi.

SUV'un deri koltuğuna kayarken eteğim müstehcen bir gıcırtı çıkardı. İçimdeki adam fark ettiyse de bir işaret vermedi, sadece bana yardım etmek için elini uzattı.

Kapı kapandığında, sabah trafiğinin gürültüsü kayboldu, yerini kalipso cazının mırıltısı aldı, o kadar yumuşaktı ki tanımak için zorlanmam gerekti. Egzoz dumanı da gitmiş, yerini bayat dumanın pis kokusuna bırakmıştı.

"Puro," dedi adam, burnumun kırıştığını fark edince. "Küba purosı, gerçi pahalı olması kokuyu daha iyi yapmıyor. Sigara içilmeyen bir araç istemiştım ama üst düzey kiralamalarda insanlar yeterince para verirlerse istediklerini yapabileceklerini düşünüyorlar."

Benicio Cortez. Tanıdığım Cortez'e -en küçük oğlu Lucas'a- çok az benziyordu. Benicio en az altmış yaşındaydı, muhtemelen beş sekizi geçmiyordu, geniş yüzlü ve tıknazdı. Sadece gözleri bana oğlunu hatırlatıyordu -güzel gözler, iri ve koyu renk. Çantanızı tutmasına izin vereceğiniz türden bir adamdı.

Oğlunu banyoya sok. Eminim bu, üç kuşaktır devam eden aile şirketinizi neden satmak istemediğinizi anladığını söylerken ve siz öğle yemeğinden dönmeden önce burayı yakması için bir yarı-şeytanla mesajlaşırken işinize yaramıştır.

"Arabayla gitmemizin bir sakıncası var mı?" dedi. "Burada daha fazla oturursak, yüklü bir cezadan kurtulmak için tartışıyor olacağım."

Benicio Cortez'in cüzdanında herhangi bir biletin parasını ödeyecek kadar nakit olduğundan emindim. Hiçbir doğaüstünün dikkatleri üzerine çekmeyi sevmediğini söyleyebilirdim ama beni bilinmeyen yerlere götürmesine izin verip vermeyeceğimi görmek için cesaretimi ve belki de saflığımı test ettiğinden şüpheleniyordum.

"Işıklardan sola dönersen inşaata çarpacaksın, bu yüzden bloğun etrafında çok yavaş bir yolculuk yapabilirsin" dedim.

"Mükemmel. Teşekkür ederim."

Bir düğmeye bastım ve ayırıcı vızıldayarak indi. Şoföre talimatlarımı iletirken, yolcu kapısı açıldı ve Troy içeri tırmandı, diğer korumayı patronunun rölantideki yerini korur gibi geride bıraktı.

Benicio bölmeyi kaldırdı, sonra koltuklarımızın arasına uzandı ve bir termos çıkardı.

"Kiralamanın bir diğer dezavantajı," dedi. "Araç içi içecek servisi yok. Korkarım ben şımarık biriyim. Bunu jette hazırlattım ve sizi temin ederim ki mükemmel.

kap biraz itici olabilir." Hırpalanmış asker yeşili termosu kaldırırken acıklı bir gülümseme. "Çirkin ama işimi bulduğum her şeyden daha iyi görüyor."

Vakum contası patladı ve kabini yoğun buharla doldurdu.

"İşinizi böldüğüm için özür dilerim." Bana beyaz porselen bir kupa uzattı. "Bu bir konsey meselesi değildi, değil mi? Gelinim bundan hiç memnun olmazdı." Lucas'ın karısı Paige Winterbourne, konseyin cadı delege siydi.

"Bu konsey işi değil," dedim. "Ama benden bir rapor bekleyecekler - ve editörüm de bir haber bekliyor - bu yüzden kaynaklarım uzaklaşmadan geri dönmem gerekiyor."

Benim bardağımı doldurdu, sonra kendi bardağını doldurdu.

"Senin ve Karl'ın Tristan'la yaşadığınız sorundan hâlâ kendimi sorumlu hissediyorum," dedi sonunda. "Onun faaliyetlerinden haberdar olmalıydım. Bunun telafisi olarak size ve Karl'a bir iş teklif etmek istedim - elbette geçici ve özellikle yeteneklerinize uygun bir iş. Doğal olarak ücret alacaksınız ve inanıyorum ki konseydeki çalışmalarınız için değerli beceriler kazanmanıza yardımcı olacak. Önce Karl'la konuşmayı umuyordum ama ona ulaşmamın bir yolu yok."

Bakışları bana yerleşti.

"Numarası bende yok," diye yalan söyledim, sonra bir gerçeği ekledim. "Her neyse, o Avrupa'da. Süresiz olarak."

"Süresiz olarak mı?"

"O da öyle dedi."

"Ne talihsizlik." Kahvesinden uzun bir yudum aldı.
"Sokak çetelerini araştırırken hiç tecrüben oldu mu Hope?"

Başımı salladım.

"Yine de konsepti anlıyorsunuz - gençlerin ait olma ihtiyacı hissettikleri, güçlerini keşfetmeye hevesli oldukları bir zamanda bir araya gelmeleri. Genç bir doğaüstü olarak, muhtemelen siz de bunun nasıl bir şey olduğunu hissediyorsunuzdur."

Cevap vermedim, sadede gelmesini bekledim.

"Çocuklarımızı güçlerini saklamaları ve insan toplumuna uyum sağlamaları için yetiştiriyoruz ve bu her zaman onların hoşuna gitmiyor. Bazıları suç çeteleri kuruyor - çoğunlukla erkek, ergenlik çağının sonlarından yirmili yaşların ortalarına kadar, tam güçlerine ulaştıklarında. İnsan çetelerinden daha iyi organize olmuşlardır; daha odaklıdır ve daha az rastgele şiddet kullanırlar, ancak hedeflerine ulaşmak için şiddet kullanmaktan da kaçınmazlar."

Kabal'ın gençlik versiyonu gibi geldi.

"Bu çeteler en çok Kabal şehirlerinde yaygın olma eğilimindedir, çünkü orada doğaüstü varlıkların yoğunluğu yüksektir ve kendimizi korumak için onların patavatsızlıklarını örtbas edeceğimizi bilirler. Onları dağıtabiliriz ama güvenli bir şekilde eğlenmelerine izin vermenin daha akıllıca olduğuna karar verdik. İsyanı sistemlerinden çıkarırlar ve iş aramaya geldiklerinde..."

"Kaballar yakında."

Başını salladı. "Sorun şu ki, ara sıra *bize* karşı toleransları azalıyor. Bu çetelerden biri -Miami'de özellikle iyi organize olmuş bir çete- bazı söylentilerin kaynağı oldu. Neyin peşinde olduklarını öğrenmem gerekiyor."

"Yani bir ringer istiyorsun. Toplumda tanınmayan, gizli görev tecrübesi olan genç bir doğaüstü. İşte ben burada devreye giriyorum."

Konuşurken bile nabzım hızlandı, nasıl yapılabileceğini, ne kadar çok şey öğreneceğimi, ne kadar eğleneceğimi düşündüm. Son düşünce beni frene bastırdı. Tüm bu suç kaosunu suçluluk duymadan kucaklamanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum, çünkü hey, sadece bir borcu yerine getiriyordum, hatta belki de bu çete ile Kabal arasında şiddetli bir çatışmayı önlemeye yardımcı oluyordum.

Suçluluk duymadan kaos yaşamak için konsey çalışmalarına bağlı kalmak zorundaydım.
Onlarla her zaman doğru tarafta çalıştığımı biliyordum.

"Daha önce hiç gizli görev yapmadım," dedim.
"Muhtemelen çete malzemesini bile *oynayamazdım*. Geçmişim-"

"Geçmişini biliyorum Hope ve bununla çalışacağız. Kendinin bir versiyonunu oynayacaksın. Karl'ın yardımıyla bunu kolayca başarabilirsin."

"Karl'ın nasıl uyum sağladığını hâlâ anlamış değilim. Kesinlikle üniversite çağını geçemiyor."

"Hayır, ama sizi koruyabilir."

"Kaotik düşünceleri okuyabilirim. Kurt adam gücüne sahip olmayabilirim ama biri bana silah çekmek üzereyse bunu anlarım."

"Bir ofise ya da daireye girmeniz gerekebilir..." "Karl bana temel bilgileri öğretti."

Benicio koltuğuna geri yaslandı. "Belki de O zaman ona ihtiyacım var. Bu kesinlikle daha iyi olur. Onu bulup geri getirmek için gecikmeyi tercih etmem."

"Hayır, yapacağımı kastetmemiştim."

Benicio "Ne demek istedin o zaman?" der gibi kaşlarını kaldırdı. İnkâr dudaklarımdan dökülürken bile kanımdaki iblis fısıldadı: "Neden olmasın? Ona borçlusun. Bitir şu işi."

Kupamı tutucuya yerleştirdim. "Hayır. Özür dilerim. Beni bu iş için düşünmeniz gururumu okşadı ama eminim hemen halletmeniz gerekiyor ve benim de önümüzdeki hafta bir antrenmanım var-"

"O zamana kadar evde olursun. Şimdi Miami'ye uçacağız, öğleden sonra kabul testine gireceksin ve bu gece çetede olacaksın."

Bu gece çetede... Dudaklarımı ıslattım, sonra yutkundum ve gülmeyi başardım. "Bugün mü? Bu her şeyi açıklıyor o zaman. Bugün gitmemin imkânı yok. Bu gece Philly'ye dönmem bekleniyor-"

Soldan bir aracın geçtiğini gördüm. Dört şeritli bir ana yoldaydık.

"Neredeyiz biz? Bloğun etrafında dönelim demiştim-"

"Şoförüm daha uzun bir rota izleyecek, böylece konuşmak için daha fazla zamanımız olacak."

Tereddüt ettim ama diğer korumasını parkta bırakmıştı, yani beni kaçırmıyordu.

"Hikâyene gelince," dedi Benicio. "Zaten araştıran adamlarım var ve yazman için gereken her şeyi sana verecekler. Daha sonra *True News*'u arayıp, detaylarını da vereceğim daha büyük, bağlantılı bir hikayenin peşinde olduğunuzu söyleyebilirsiniz."

Hiçbir şey söylemeden eteğimin ıslak kenarını çekiştirdim.

"Karl'a gelince," diye devam etti, "bu işi onsuz yapmakta özgürsünüz ama Lucas ve Paige'i şahsen bilgilendirmeniz ve endişelerinizi dile getirmeniz için onlarla konuşmanız konusunda ısrar edeceğim. Oğlumun arkasından iş çevirmeyeceğim. Hatta Miami'ye gelip operasyonu denetleyebilir."

Bahanelerim tükenmişti. Sadece "Üzgünüm, istemiyorum" demeliydim, ama yalanı dudaklarıma zorlayamadım.

Benicio ne derse desin, ona borçluydum ve bunu asla borç olarak adlandırmasa bile, bu ona "teklif" yapmaya devam etmek için bir bahane veriyordu. Bu, bu yükümlülüğün kara bulutlarının altından çıkmak için ideal bir yol olabilirdi. Bir hafta ya da daha az,

Hemen başlayarak, Lucas ve Paige'le birlikte meşru olduğundan emin olmak için tüm olasılıkları ele aldım. Sadece Benicio'yla olan bağımı değil, Karl'la olan son bağımı da koparacaktım; bizi bu borca birlikte bağlayan bağı.

Bu aynı zamanda kendimi test etmem için de bir fırsat olacaktı. Bir yıl önce hâlâ kâbuslarıma giren bir korku yaşamıştım. İnanılmaz bir kaosun hüküm sürdüğü bir durumun içine itilmiş, bir arkadaşımın tehlikede olduğunu görmüş ve bir anlığına da olsa, arkama yaslanıp titreşimleri kucaklamak için bir dürtü hissetmiştim. Sınırlarımı keşfetmem, onları zorlamam ve onlarla nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gerekiyordu.

Benicio'ya döndüm. "Ben yaparım."

LUCAS: 1

BAZI INSANLAR YARDIM ETMENİN ÖTESİNDE. Kazmışlar O kadar derin bir çukur ki hiçbir ip onlara atılabilecek kadar uzun değil ve ben de "Üzgünüm. Yapabileceğim bir şey yok."

şamanın dosyası masamdaydı, numarası da oradaydı, böylece Nast Cabal'a karşı açtığı davada onu temsil etmeyeceğimi söyleyebilirdim. Ama hayır demekten nefret ederdim, onun yerine ataşları düzenliyordum. Paige'in klavyesinin ofis bölmesi boyunca çıkardığı tıkırtıları dinlerken onları önce boyutlarına, sonra renklerine göre sıraladım.

Evrak işlerimizin çoğu elektronikken neden bu kadar çok ata çeşidimiz vardı? Sadece ataşsız bir ofis olamayacağı için miydi? Yoksa daha yüksek bir amaca mı hizmet ediyorlardı - çalışılması gereken bir zamanda zihni meşgul eden anlamsız bir şey mi?

Klipsleri bir kenara ittim. Görevi ertelemek işi kolaylaştırmayacaktı.

Tam telefona uzandığım sırada dış hat aydınlandı. Uykulu bir "Günaydın" duymadan önce sessiz koridorda iki kez yankılanan zil tarafından kurtarıldım. Cortez-Winterbourne Araştırmaları." Savannah, on sekiz yaşındaki koğuş arkadaşımız ve geçici yönetici asistanımız.

Kendi hattımın ya da Paige'inkinin çalmasını bekledim ama ışık yanıp sönmeye devam etti. Adam içinse, Savannah onun burada olmadığını fark etmeliydi. Programımızda heyecan verici bir şey olmadığı sürece dokuz buçuktan önce gelmezdi.

Savannah kapı aralığında belirdi. "Telefon size, efendim," dedi ve reverans yaptı.

Bölmenin diğer tarafından derin bir iç çekiş yükseldi.

"Hey, sekreterlik görevlerimi yerine getirmem gerektiğini söyledi 'daha resmi bir şekilde'."

Paige'in bedensiz sesi, "Daha çok *iş gibi* dedi," diye cevap verdi.

"Her neyse."

Savannah yanıma geldi ve masamın kenarına tüneyerek eteğini dizlerinin üzerine çekti. Onu kot pantolondan kurtarmak zor olmuştu ama iş kıyafetlerinin ona yakıştığını fark ettiğinde kibir galip gelmişti. Kıyafetlerinin ve rolünün içinde rahat etmeye başlamıştı. Fazla rahat, diye endişelendik.

Savannah liseden sonra bir yıl ara verip ajansta çalışmaya karar verdiğinde, sekreterlik işinin ne kadar sıkıcı olabileceğini keşfettikten sonra üniversite hayatına hevesle sarılacağını düşünmüştük. Ancak üniversite başvuruları için son tarihler hızla yaklaşıyordu ve formlar el değmeden şifonyerinin üzerinde duruyordu.

Telefona uzandığımda, "Oh, baban arıyor." dedi.

Midem tanıdık bir takla attı. Paige bariyerin arkasından baktı, yeşil gözleri ve uzun siyah saçlarının çerçevelediği çatık ağzıyla. Savannah'yı dışarı kovdu, onu koridora kadar takip etti ve kapıyı arkalarından kapattı. Ben bilgisayarın uğultusu ve yanıp sönen telefon ışığıyla baş başa kalana kadar ayak sesleri koridorda ilerledi.

Su bardağıma uzandım ve derin bir yudum aldım. Dünkü su, ılık ve acı. Bir yudum daha aldıktan sonra telefona cevap verdim. "Günaydın, baba."

"Lucas. Çok erken değil, değil

mi?" "Sekizden beri buradayım."

"Güzel, güzel. Paige nasıl?"

Ve böylece beş dakika boyunca gitti. Paige nasıldı? Savannah nasıldı? İşler nasıldı? Yeni ofis işe yarıyor muydu? Babamla havadan sudan konuşmaya bir itirazım yoktu ama bunun daha az hoş bir konunun sadece ön adımı olduğunu biliyordum. Pasifik saatiyle tam dokuzda, yani en erken makul zamanda aramıştı. Bu önemli olduğu ya da önemli olduğunu düşünmemi istediği anlamına gelebilirdi. Babam için her ikisi de aynı derecede olasıydı ve aynı derecede endişe sebebiydi.

"Aramamın nedeni..." dedi sonunda.

"Evet, baba?"

"Bu Hope Adams. Ona yerel bir çeteyi araştırması için bir haftalık sözleşmeli iş teklif ettim ve o da kabul etti."

Durumu gerektirdiğinden çok daha ayrıntılı bir şekilde açıklamaya devam etti ve hiçbir şey saklamadığı mesajını verdi, ki bu neredeyse kesinlikle sakladığı anlamına geliyordu.

"Bu Hope ve Karl'ın borçlarıyla mı ilgili?" Ben sordum.

"Bana hiçbir şey borçlu değiller, Lucas. Bunu sana söylemiştim.
Bu bağımsız bir projedir."

"Ve Hope hiçbir şekilde kendini mecbur ya da zorlanmış hissetmiyor mu?"

"Kesinlikle olmaz. Şu anda uçakta. İsterseniz onunla konuşabilirsiniz."

Başıboş bir ataşı tekrar yığının içine attım. "Bu çok ani oldu. Yaklaşan bir çete ayaklanmasına dair herhangi bir söylenti duymadım."

"Şimdiye kadar küçüktüler, ancak oradalar ve bu en iyi şekilde önlenebilecek bir sorun."

"Özellikle de genç bir Expisco yarı-iblisi test etmek, güçlerini değerlendirmek ve ona Kabal istihdamının faydalarını göstermek için bir bahane sağlıyorsa."

Güldü. "Hope'un ekibimde olmasını istemediğimi söylemeyeceğim. Ama onu konseyden kaçırmak istemediğimi de biliyorum."

"O zaman belki de Paige ile konuşmalısınız. Konsey üyesi o, bu yüzden bilgilendirilmesi gereken kişi o."
_"

"Ben de tam olarak bunu yapacağınızı umuyorum."

Beni geçmesi için bir sebep yoktu. Paige ile arası çok iyiydi. Peki neyin peşindeydi?

"İş konusunda endişeli misin Lucas?" diye sordu bir süre sonra.

"Açıkçası, evet. Hope yetenekli bir genç kadın ama bu tehlikeli bir durum olabilir, özellikle de Karl'ın desteği olmadan."

"Karl'ın olması ideal olurdu, ama o müsait değil, bu yüzden..." Durakladı. "Biliyorum. Neden sen ve Paige Miami'ye gelmiyorsunuz? Bugün işinizi bitirin, ben de bu gece sizin için jeti göndereyim. Hope'a destek ve doğrudan gözetim sağlayabilirsiniz."

Gözlüklerimi yukarı iterken burnumu sıktım. Doğruca buna atlamıştım.

Babam bunu daha önce de yapmıştı, benim ilgimden "faydalanacak" bir dava için aramıştı. Ve ben Miami'deyken, yönetim kurulu toplantılarına, müşteri yemeklerine katılmam, son organizasyonel değişiklikleri gözden geçirmem... beni Kabal hayatına dahil edecek her şeyi yapmam için başımın etini yerdı.

"Buna gerek kalmayacak," dedim. "Ona Kabal güvenliğine doğrudan erişim sağlayacağınızdan eminim. Ben denetleyeceğim"

soruşturmasını buradan yürütecek."

"Eğer fikrini değiştirirsen..."

"Size haber veririm. Şimdi, Paige'i bilgilendirmem için bana bir dakika vererseniz, Hope'la konuşmak istiyoruz."

UMUT: GOBLIN ROMEO

Bu durum Lucas'ı telaşlandırdıysa bile sesinde bundan eser yoktu. Her zamanki gibi sakin ve ciddiye, sanki bir mahkeme salonunda konuşuyormuş gibi kelimeleri özenle seçiyordu.

Lucas babasının çeteler hakkında bana söylediği her şeyi doğruladı. Bir çeteye sızmak için iyi bir seçim olduğum konusunda hemfikirdi ve babasının teklifinde şüpheli bir şey görmüyordu. Durumu Portland'dan izleyecekti ve herhangi bir endişem ya da sorum olursa bana sadece bir telefon kadar yakındı.

Sonra Paige geldi ve ses tonu değişti. İş konusunda rahat mıydım? Nasıl hissediyordum? Her şey yolunda *görünüyor muydu?* İş beni herhangi bir noktada rahatsız ederse, hatta sadece bir şeylerin yanlış gittiğini hissedersen, onu gece ya da gündüz arayabilirdim - evde, işte ya da cep telefonundan.

Güçlerimin kökenini bilmedikleri için - kaos açlığı benim suçlu sırrımdı - bu işi kabul etmemde hiçbir tuhafılık görmediler. Biraz deneyim kazanırken kendimi bir yükümlülüğten kurtarıyordum ve bu onlara gayet makul görünüyordu.

İşin üstesinden gelebileceğimden daha fazla olabileceğini de söylemediler. Karl'ın ağzından çıkacak ilk yorum bu olurdu. Bunu yaşa bağladım. Karl en azından

Benden on beş yaş büyüktü -bir kurt adamın yavaş yaşlanması yüzünden tam olarak söylemek zordu- ama Paige benim yaşımdaydı ve Lucas da bir iki yaş büyüktü. Onlar böyle bir işin üstesinden gelebilirlerdi, yani benim de gelebileceğimi biliyorlardı.

Telefonu kapattığımda rahatlardım, zihnim elimdeki göreve yeniden odaklanabildi.

Benicio karşıma otururken, "Bu çete hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var," dedim. "Bazı dedikodular olduğunu söylemiştin. Tam olarak neden bahsediyoruz? Her zamankinden daha fazla sorun mu çıkarıyorlar? Yoksa Kabal'a karşı bir saldırı mı planlıyorlar?"

"İkincisinden şüpheleniyorum, ancak bu noktada sadece söylentiler var. Henüz kesin bir şey düşündüklerinden şüpheliyim. Siz sadece durum hakkında daha iyi bir fikir edinmek için oradasınız."

Koltuğuna geri oturdu ve sanki bilmem gereken tek şey buymuş gibi pencerenin perdesini açtı.

"Peki *nedir* bu söylentiler?" Bastırdım.

Cevap vermeden önce bir an durdu. "Bu çete elemanlarını dışarıdan bir ajan aracılığıyla bulur. O ajan da benim maaşımla çalışıyor, seni de bu şekilde içeri sokacağım. Çete lideri Guy Benoit, bu ajanın araları bozulmadan önce benim bir çalışanım olduğunu biliyor. Benoit son zamanlarda ona Kabal hakkında sorular soruyor."

"Bilgi almak için adamını mı pompalıyorsun?"

Benicio'nun ağzının kenarları seğirdi. "Hayır, Benoit asla bu kadar kaba olmaz. O senin tipik

Sokak serserisi Hope. Onunla uğraşırken bunu aklından çıkarmasan iyi edersin. Benoit parlak bir lider. Bir gün onu ekibime katmayı içtenlikle umuyorum ama ne yazık ki Kabal hayatını benimsemeye pek hevesli değil."

Genç bir kadın elinde telefonla arka odadan çıktı. Benicio ona bir mesaj almasını işaret etti, sonra devam etmeden önce geri çekilmesini bekledi.

"Guy Benoit bir büyücü. Babası yirmi yıl önce Guyana'da küçük bir Kabal kurdu. İddialı bir projeydi ve eğer bir çıkar çatışması yaşamasaydık desteklemekten mutluluk duyardım. Benoit Kabalası dağıtıldı ve Guy'ın bir Vodoun rahibesi olan annesi onunla birlikte Louisiana'ya kaçtı. Beş yıl önce Benoit Miami'de ortaya çıktı ve çetesinin eski liderini ustaca bir darbeye devirdi."

"Ustaca mı?"

"Guy'ın şiddetten kaçınmak gibi bir ünü var. Darbesi bile kansızdı. Acımasız ama kansız. Bir gün onu işe almayı çok istememin bir nedeni de bu."

"Ailesine yaptıklarından sonra mı? Miami'de üs kurduysa belli ki intikam peşinde, iş teklifi değil."

Benicio sadece omuz silkti, açık sözlülüğünden rahatsız olmamıştı. "Beş yıl içinde Guy bana çok az sorun çıkardı. Belki de bu fırtına öncesi sessizlikti - yerleşmek ve sessizce arazinin düzenini almak - ama intikamını sadece bizim pahasına ceplerini doldurarak, Cabal'ın çeteleri koruma isteğinden yararlanarak almaktan mutlu görünüyordu. Sadece son zamanlarda

Ajanım güvenlik gücümüz ve genel organizasyonumuz hakkında belirsiz sorular sordu. Bu önemli olmalı. Neye işaret ettiğine gelince..."

"Öğrenmek benim

işim." Başını salladı.

FAITH EDMONDS, Benicio'nun benim için seçtiği gizli isimdi. Zengin bir üniversiteli kız olan Faith okulu bırakmış ve Miami'de altı aylık bir sefahat döneminin tadını çıkarmıştı - sonbaharda eğitimine geri dönme sözü karşılığında ebeveynleri tarafından finanse edilmişti. South Beach'te bir daire ve uygun bir gardırop satın almak için platin kredi kartları da dahil olmak üzere tam bir kimlik setiyle birlikte geldi.

Ama önce kabul törenini geçmem gerekiyordu. O öğleden sonra, potansiyel üyeleri tarayan bir çete irtibat görevlisiyle buluşacaktım. Benicio testin sadece bir formalite olduğunu söyledi. Nadir bulunan bir Expisco yarı iblisi her çete için bir ödül olurdu ve Benicio'nun bordrosundaki işe alım görevlisi tarafından şiddetle tavsiye ediliyordum. Yol benim için hazırlanmıştı, sadece onu takip etmem gerekiyordu.

SADECE MIAMI'DE plaj çadırında bir çete ajanı bulabilirsiniz. Yola çıkmadan önce kamuflaja uygun bikini, pareo ve sandalet aldım. Mağazada bikini kireç yeşili görünüyordu. Güneş ışığında neon rengine döndü. Tipik bir Hope Adams moda felaketi daha. Denemeyi düşündüm

Yine de sahile şöyle bir göz gezdirdiğimde çok da abartılı giyinmediğimi fark ettim. Büyük bir güneş gözlüğüyle ortama uyum sağladım. Bronzlaşmışım bile, gerçi benimki cilt kanseri riski taşımıyordu.

Miami'ye daha önce de gitmişim ama çamurla ıslandıktan sadece birkaç saat sonra kızgın güneşin altında kumların üzerinde durmanın lezzetli ve gerçeküstü bir yanı var. Yapmam gereken bir iş olduğunu bilsem de, daha uzun bir yol seçerek sahil boyunca gezinmekten kendimi alamadım.

Gökkuşağı rengindeki bikiniler ve şemsiyelerden oluşan halıda ilerlerken, yüzümü güneşe aç bir çiçek gibi gökyüzüne kaldırdım ve neredeyse birkaç uzanmış bacağa takılıyordum. Sandaletlerimi koluma geçirerek sıcak kumların arasından kıyıya doğru ilerledim ve okyanusun ayaklarıma dolanmasına izin verdim. Esinti değiştiğinde, deniz tuzu ve güneş kreminin baş döndürücü karışımından empanada kokusu yayıldı ve midem guruldadı.

Latin gazozları satan bir satıcının yanında durakladım, parlak, yabancı etiketler dikkatimi çekti, terli, buz gibi şişelere bakarken boğazım daraldı. Ancak bu toplantıya gelişi güzel bir soda yudumlayarak girmek doğru tonu oluşturmayacaktı. Bu yüzden ilerledim ve önümdeki çadırı görene kadar adımlarımı hızlandırdım.

Yan tarafa bir poster yapıştırılmıştı: Bahar Tatili Parti Videoları-Hadi Kızlar, Gösterin Bize Neyiniz Var. Gömleğini kaldırmış sarışın bir kız sırtıyordu, göğsünde şirketin logosunu taşıyan bir karartma afişi vardı. Benicio'nun yol tarifini tekrar kontrol ettim, belki yanlış bir yola sapmışımdır ve

"Öğretici Tai Chi" video çadırında olmam gerekiyordu. Öyle bir şansım yoktu.

Benim bağlantım Caesar Romeo adında dramatik biriydi. Bir çete üyesi değildi, sadece Benicio'nun ajanı tarafından gönderilen potansiyel elemanları ayıklamak için tuttukları bir doğaüstüydü. Ne tür bir doğaüstü olduğuna gelince, ya önemli değildi ya da Benicio bunu benim çözebileceğimi düşünüyordu. Bunu güvenli bir şekilde yapmak bir sonraki hedefimdi.

Sandaletlerimi tekrar giymek için acele etmedim, sonra yavaşça çadırın kenarına doğru yürüdüm, ama en ufak bir görüş titreşimi bile yakalayamadım. Doğaüstü varlıklara karşı hislerimin doğruluk oranı yüzde 60 civarındadır: Birinin gücü ne kadar "zayıfsa", onu tespit etme olasılığım o kadar azalır. Bu becerimi geliştirebileceğim söylenmişti ama pratik ve konsantrasyon dışında nasıl geliştirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Dünyada belki yarım düzine başka Expisco yarı-şeytan vardı ve onları nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım.

İki kız çadırın kapısında durmuş, bir erkek arkadaşları onları kışkırtırken birbirlerine içeri girmeleri için meydan okuyorlardı. Sarışınların gerçekten daha çok eğlenip eğlenmediğini test etmek için son dakikada verdikleri bir karardan dolayı yanık burunları ve kötü boya işleriyle bahar tatilindeki tipik öğrenciler.

"Umarım yer kapmaya çalışmıyordur," diye mırıldandı bir kız ben onlara doğru giderken. "On dört yaşındaki kız kardeşimin göğüsleri daha büyük."

"Kama Sutra'sını benim üzerimde istediği zaman

uygulayabilir," dedi adam.

Geçerken onlara başımı salladım, duymamış gibi davrandım. Tıpkı annemin yapacağı gibi... Gerçi o muhtemelen "Siktir git" demezdi.

Çadırın kapağını biraz araladım. Esrar ve tütsünün mide bulandırıcı karışımı dışarı yayıldı.

"Caesar Romeo?" Ben

seslendim. "Kim soruyor?"

"Faith Edmonds. Beni mi bekliyordun?"

Loş ışıklı çadır odalara bölünmüştü. Ön taraf, sandalyeler ve dergilerle dolu bir resepsiyon alanıydı - *Playboy* ve *Penthouse*. Belki ilham almak içindir.

"Eee?" diye bağırdı ses. "Eğer seni bekliyorsam, ne sikimi bekliyorsun? Hemen buraya gel."

Sesi takip ederek sultan çadırına benzeyen bir odaya girdim. Kum zemini rengârenk yastıklar kaplıyordu. Bir sehpanın üzerindeki devasa yaldızlı ayna tuhaf bir açıyla eğilmişti - yansımayı yastıklara kadar takip edene kadar tuhaftı.

Sezar Romeo süslü ahşap bir koltuğa tünemişti, o kadar büyüktü ki bir taht gibi görünüyordu. Boyu benim iki metremden uzun değildi. Teni pörsümüştü ve güneşten o kadar kararmıştı ki yaşını ya da etnik kökenini tahmin edemiyordum. Boncuk gibi siyah gözleri derin yuvalarından dışarı bakıyordu. Alev kırmızısı bir Afro, altın lame gömlek ve dar beyaz deri pantolon görünüşünü tamamlıyordu. Eğer cinlere inansaydım, onu annemin masallarındaki *pisacha'lardan* biri olarak görürdüm.

Bakışları önce üzerimde gezindi, sonra aşağı indi, köpeğine yedirmeyeceği bir et parçasına bakan bir başhemşire kadar soğuk ve eleştireldi.

"Arkanı dön," dedi.

"Bir rol için seçmelere katılmıyorum," dedim. "Ben Faith Edmonds. Beni Ned Baker gönderdi."

Romeo bir el salladı ve bana işaret ettiğini düşündüm, ta ki yan tarafta esrar içen ve bana çok daha gurur verici bir değerlendirme yapan bir adamı fark edene kadar.

"Felippe," dedi Romeo. "Git. Kapıda kıkırdayan o sürtükleri vur."

"Onlara tişört vereyim mi?" Felippe sordu.

"Malları ziyan etmeyin. Kesilirlerse şanslı sayılırlar."

Felippe sigarasını pirinç bir vazoda söndürdü ve gitti. Romeo'nun bakışları onu takip etti ve yardımcısının kızlara bir "rol" teklif etmesini dinledi.

"Duydun mu?" dedi Romeo. "Kaçmak için yolun karşısına geçecekleri adamlar tarafından süzülme şerefinden başka bir şey için göğüslerini filmde gösterecekler. Alaycı küçük sürtükler. Tıpkı siz kızlar gibi. Dokunmaya bile umudu olmayan bir adama gösteriş yapmaktan kendilerini alamazlar."

İyi davranmam gerektiğini bildiğimden, omuz silkmekle yetindim.

"Aynı fikirde değil misiniz?" dedi.

"Bunun bazı kadınlar için geçerli
olduğuna eminim." "Ama hepsi için değil
mi?"

"Herkes adına konuşamam. Baker bana bir tür testten
geçmem gerektiğini söyledi."

"Sanırım o kızlardan daha iyi olduğunu düşünüyorsun,
değil mi? Daha akıllı. Daha *ağırbaşı*." Dudakları
gülümsediğini tahmin ettiğim bir şekilde kıvrıldı. "Ya da belki
sadece daha pahalıdır."

"Olabilir. Şimdi, bu test-"

"Daha iyi bir fikrim var. Üzerinde çalıştığım başka bir
kaset serisi var, daha egzotik bir şeyler isteyen daha seçici
müşteriler için üst düzey videolar. Direklere sürtünen bir kız
bulamayacakları türden. Bu senin tarzın mı prenses?"

"Gururum okşandı." Kelimeyi çıkarmakta zorlandım.
Eşlik eden gülümsemede de başarısız oldum. "Sadece
sınava girmeyi tercih ederim."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Videoyu atlasak nasıl
olur? Burada soyunur, yastıkların üzerine uzanırsın... Birkaç
dakika eğlenirsin. Kamera yok. Benden başka seyirci yok."

Gözlerinde şehvet yoktu. İlgi bile yoktu. Beni çıplak
görmek istemedi. Muhtemelen beni çıplak

Beni mastürbasyon yaparken izlemekten zevk alıyordu.
Sadece bana yaptırmak istiyordu.

Elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsedim. "Korkarım
oldukça utangacım.
Yetiştirilme tarzım, kültürüm, bilirsiniz işte..."

Onu kaos düşünceleri için okumaya çalıştım, ancak
sadece düşük seviyeli bir olumsuzluk girdabı tespit ettim.

"Ya başka seçeneğin olmadığını söyleseydim? Ya bunu
yaparsın ya da Baker'a testi geçemediğini söylerim?"

Kaos seviyesi yükseldi. Titredim ama bundan pek zevk
almadım. Neyse ki hayatta kalma içgüdülerim bana
yöneltilen kaotik dürtülerden hoşlanmamamı sağlıyor.

Bakışlarına karşılık verdim. "O zaman sanırım yapman gereken
şey bu.
yap."

Gitmeye başladım. Benicio bir casus kiralamıştı, fahişe değil.
Beni çeteye sokmak için başka bir yol bulması gerekecekti.

Romeo neredeyse duyamayacağım bir yere gelene
kadar bekledi ve sonra beni geri çağırdı.

"Gir şu lanet teste. Ben sadece sana kolay bir çıkış yolu
sunmaya çalışıyordum. Unutmayın, fikrinizi
değiştirdiğinizde, benden bir geçiş kartı almak için
topuzunuzu döndürmekten daha fazlası gerekecek." Yere bir
kâğıt parçası attı. "Bir adres. Orada bir deniz kabuğu
arıyorsun. Üzerinde Miami'ye Hoş Geldiniz ve bikinili bir kız
resmi olan bir turist biblosu. Onu al, geri getir, geçiş kartını
alırsın."

Adrese baktım. "Burası bir ev mi yoksa-"

"Bir ev olabilir. Bir depo olabilir. Kabuğun mezarlardan birine gömülü olduğu lanet bir mezarlık da olabilir. İyi eğlenceler prenses."

İfademi nötr tuttum ve gitmek için döndüm. "Oh,

bunun bir yarış olduğunu söylemiş miydim?"

Durdum. "Yarış mı?"

"Kendini gangster sanan tek amcık sen misin sanıyorsun? Dışarıda aynı adrese sahip başka bir kız daha var ve doldurulması gereken tek bir yer var." Sahte Rolex'ine baktı. "Yaklaşık bir saat önce ayrıldı."

Tüm taksi yolculuğu **boyunca kustum.** Şaşırmış mıydım? O cinin küçük oyununu bozmuştum ve bunun bedelini ödemeyi beklemeliydim. Ama beni ne kadar fena kazıklayacaktı? Bir rakibi var *miydi*? Yoksa acele edip hata yapacağımı umarak mı böyle söylüyordu?

Benicio bana çeteye girmenin başka bir yolunu bulsa bile, bu başarısızlık canımı yakacaktı. Evet Bay Cortez, işi kolaylaştırmaya çalıştığınızı biliyorum ama bu benim hatam değildi.

Mızmızlanmak. Şikayet etmek. Başkasını suçlamak. Bu özellikleri başkalarında görmekten nefret ediyorum ve kendimde de görmekten tiksiniyorum. Kader seni yarı iblis mi yaptı? Sana ölüm vizyonları verir

ve yıkım? Onları şeker v e sigara gibi arzulamanıza mı neden oluyor? Çok kötü. Kabullen ve yoluna devam et.

Romeo'yu daha iyi idare edemediğim için kendimi lanetlerken, onun kafasına da bolca lanet yağdırıyordum. Annem bana adama bakmamı ve güzel bir kız tarafından kaç kez reddedildiğini ya da ona gülündüğünü hayal etmemi söylerdi. Bu davranışını mazur göstermese bile, onun üstüne çıkmalıydım. Ama yapamadım. Bu yarış kazanmak, deniz kabuğunu kucağına bırakmak ve öfkesinin tatlı kaosunu içmek istiyordum.

Ve yapardım. Öyle ya da böyle.

Kot pantolonumu ve tişörtümü **değiştirdim** ve taksinin beni ellili yıllarda doğmuş ve o zamandan beri hiç dokunulmamış gibi görünen turistik bir bölgede bırakmasını sağladım. Ocean View Resort'un önünde durdum; ailelerin sadece ismine bakarak rezervasyon yaptırdığı, ancak çatıda dürbünle dururlarsa okyanusu görebileceklerini keşfedecekleri türden köhne bir motel.

Yan tarafta bir gazoz çeşmesi "otantik malt gazozları" vaat ediyordu. Bir kez malt gazozu denemiş biri olarak bu benim için bir satış noktası değildi. Diğer tarafta her yerde bulunan Florida tişört mağazası vardı. Üç tişört on dolar. Eve götürdükten sonra ilk yıkamadan sağ çıkmazlarsa, para iadesi için geri uçamazdınız.

Romeo'nun bana verdiği adres yolun karşısındaydı. Vitrininde boyalı deniz kabukları olan bir hediyeelik eşya dükkânı.

Hiçbiri vardı ve işaretler o tarif edildi, ama ve tabelası içeride daha fazla tasarım sözü verdi.

Bu çok kolay oldu. Etrafa bir göz atmadan o dükkana girmeyecektim.

UMUT: BATIK HAZİNELER

Dükkânın arkasından dolanarak küçük kiralık arabalar ve eyalet dışı plakalı minivanlarla dolu bir otoparka **ulaştım**. Otopark ile mağaza arasında dar bir çakıl yol uzanıyordu.

Elimde evimin anahtarı, sanki araçlardan birine binmeye hazırlanıyormuşum gibi dükkânın en yakınındaki iki minibüsün arasında yürüdüm. Dükkânın sağlam duvarını sadece, muhtemelen bir zamanlar ikinci bir giriş olan ve dükkânın otoparka sahip olduğu daha müreffeh günlerden kalma cam bir kapı kırıyordu. Şimdi ucuz güneş gözlüklerinden oluşan bir raf tarafından kapatılmıştı.

İçeriye bir göz atma umuduyla minibüslerin önüne doğru ilerledim. Çitlere ulaştığımda zihnimde bir ışık yandı - sanki bir kamera flaşı patlamış gibi bir "ışık patlaması". Birkaç adım geri gittim, sonra tekrar yaklaştım. Yeterince eminim, aynı noktada her şey bembeyaz oldu.

Batık Hazinele hediyelik eşya dükkânı bir büyüyle korunuyordu.

Yaklaşık bir yıl önce, konsey için bir iş yaparken, güvenlik büyülerini tespit edebildiğimi fark etmiştim. Paige ve Lucas'ın büyü yapma konusundaki yardımlarıyla tam olarak ne tür bir büyü tespit ettiğimi anlamayı öğrenmiştim. Bir hata kutusuna sahip olmak gibi

Bilgisayar ekranınızda açılır - ilk başta gördüğünüz tek şey temel bir uyarı mesajıdır, ancak onları bulacak bilginiz varsa ayrıntılar oradadır. Paige'in benzetmesi, benim değil. Beynimin derinliklerinde, ırksal şeytani bir hafıza büyüünün ne olduğunu biliyordu. Ve çok geçmeden onu buldum: belirli bir davetsiz misafir türüne karşı uyaran bir çevre büyüü - doğaüstü varlıklar.

Doğaüstü varlıkları tespit etmek için bir cadı büyüüyle korunan bir hediyelik eşya dükkanı. Dükkanın sahibi ya da çalışanları bir cadı mıydı? Yoksa bu da testin bir parçası mıydı; böylece bir acemi dükkâna girdiğinde biri bunu anlayacak ve içeri dalıp işleri zorlaştırabilecekti.

Lanet olsun.

Boş boş bir grup gencin arsada dolaşmasını izledim. Biri diğerine bir hatıra çantası atarken aklıma bir fikir geldi.

Hedefimi kolayca **buldum**: on üç yaşlarında bir çocuk, anne ve babasıyla tatile çıkacak kadar genç ama fırsat **bulduğunda** onlardan kaçacak kadar da yaşlı. Tişört mağazasının önünde durmuş, açık renk sloganları okuyordu.

Ben yaklaştıkça, sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi yüzü kızardı.

"Hey," dedim kocaman bir gülümsemeye. "Bir saniyen var mı?"

"Tabii."

Yolun karşısındaki Batık Hazineleml'i işaret ettim. "Orada şaka olsun diye erkek arkadaşıma almak istediğim bir şey var ama almaya utanıyorum. Üzerinde bikinili bir kadın olan bir deniz kabuğu."

Bir yetişkine bu garip gelebilir. Ama on üç yaşındaki bir çocuk için tüm yetişkinler tuhaftır, nedenleri açıklanamaz. Kabuğu tarif ettim ve ona bir yirmilik verdim, döndüğünde bir tane daha vereceğime söz verdim.

On beş dakika sonra eli boş olarak geri döndü. "Bir raf dolusu deniz kabuğu var ve bazıları boyanmıştır, ancak hiçbirinde mayolu kız yoktur."

"O zaman farklı bir dükkân olmalı."

Yirmi doların onda kalmasına izin verdim ve o da tişört mağazasında kayboldu.

Bir sonraki hedefim, ben yaklaşırken yedek lastiğini emen kırk yaşlarında bir adamdı. Onun için yeni bir hikâyem vardı: Bir gece önce arkadaşlarla dükkânda ydım, bazıları sarhoştu ve olay çıkarmışlardı. Bu kabuğu gerçekten kardeşim için istiyordum ama dükkân sahibinin beni tanıyıp dışarı atmasından korkuyordum.

O da eli boş döndü. "Kasanın arkasında," dedi bana yirmiliğimi geri uzatırken. "Ve satılık değil. Denedim ama adam bir arkadaşının boyadığını ve sadece sergilemek için olduğunu söyledi. Üzgünüm."

ON DAKİKA SONRA dükkâna girdim. Ucuz güneş losyonu kokuyordu ama büyükanne min tavan arasını, kiri, tozu ve kullanılmamayı hatırlatan kokuyu tam olarak maskeleyemiyordu. Çoğu turist muhtemelen kapıdan kasaya kadar uzanan, tişört rafları ve ucuz deniz kabuğu sepetleriyle kaplı yoldan hiç sapmazdı.

Kapının üzerinde zil yoktu ama içeri girdiğimde tezgâhtarın kafası havaya kalktı ve büyü su bozuldu. Orta yaşlı, omuz hizasında sarı saçları olan bu adam atlet giymişti ve tezgâha doğru ilerlerken sarkık trisepsleri sallanıyordu. Arkasında deniz kabuğu vardı.

İmgelem vurmada n önce iki adım daha atabildim. Derin bir ses kulağıma ilahi söylüyordu. Bedensiz eller belirdi, siyaha karşı soluk. Ellerden sis yayılıyordu.

Bir büyücü. Bakışlarım tezgahın üzerinde güvenli bir şekilde katlanmış olan ellerine gitti. Büyücü büyü kelimeler ve jestlerin birleşimiyle yapılır ama güvenlik büyü su onun biraz cadı büyü su de biliyor olabileceğini gösteriyordu. O halde gözümü dudaklarından ayırmamak ve mırılda nmaya başlarsa kaçmak en iyisiydi.

Elimi uzattım. "Marietta Khan, konseyin özel yardımcısı. Paige Winterbourne ile çalışıyorum."

Gözleri kısıldı.

"Kim olduğunu biliyorsun o zaman. Güzel. Bu mahallede büyü yapıldığına dair ihbarlar üzerine Cortez Cabal tarafından gözetim altında tutulduğunuz konseyin dikkatini çekti."

Solgunlaştı, sonra doğruldu. "Geçtiğimiz yıl altı kez evime zorla girildi. Aşırı güç kullanmadığım sürece mülkümü savunma hakkına sahibim."

"Haklısın."

"Ve eğer siz-" Durdu. "Haklı mıyım?" "Ben

konseydenim, Kabal'dan değil. Bizim işimiz sadece sizi izlemek için değil, sizi topraklanmamış Kabal'a karşı korumak için

Savcılık. Senden tek istediğim evraklar." "Evrak...?"

"Büyüleri yapman gerektiğinin kanıtı. Hırsızlıklar için olay numaralarına, sigorta taleplerine ve yaptığınız büyülerin bir listesine ihtiyacım olacak. Bunu Kabal'a götüreceğiz ve daha güçlü bir şey yaptığınızı kanıtlayamazlarsa, paçayı sıyırsınız. Aslında, eğer o belgeler ve fotokopi makinesi yanınızdaysa, bu işi hemen şimdi halledebilirim."

"Arka taraftalar."

"Sen onları getirirken ben dükkana göz kulak olurum."

Yavaş hareket eden turist arabalarının arasından, gazoz çeşmesinin yanından, motelin yanından, boş dükkânın yanından **geçerek** cadde boyunca hızla ilerledim. Bir ara sokağa daldım ve ödülümü tutarak durdum. Kaosun tadını çıkarırken göz kapaklarım titriyordu. Buna kendim sebep olduğum için iki kat daha etkiliydi. Gözlerimi kapattım ve

hile ve hırsızlık- mükemmel kafa: içkiden daha iyi, uyuşturucudan daha iyi, seksten daha iyi. *Ortalama* seksten daha iyi. Güçlü bir karışım. Ve bağımlılık yapan bir karışım.

Bu düşünce beni ayılttı. Kabuk bendeydi. Daha fazla kaos hissi istiyorsam, onu Romeo'ya verene kadar beklemem gerekecekti. Plaj çantamı açtım, deniz kabuğunu bir havluya sardım ve sonra-

"Neden onu bana vermiyorsun? Ben ona iyi bakarım."

UMUT: ŞEKERCİ DÜKKÂNI

Tam zamanında omzumun üzerinden baktım ve ellerin bir geri tepme büyüyle yükseldiğini gördüm. Daldım. Büyü beni kalçamdan yakaladı ve dengemi bozdu, ama çantayı tutmaya devam ettim ve saldırganım ikinci bir büyü fırlatmadan önce yolumdan çekildim.

On adım ötede, dikenli sarı saçları ve metal dedektörüne hazırlaması bir saatini alacak kadar çok piercing'i olan genç bir kadın duruyordu.

"Sanırım rakibim," dedim. "Şansınız için üzgünüm."

"Oh, *benim* şansım iyi."

Tekrar büyü yaptı. Büyüyü kolayca savuşturdum. Dudakları gerildi ve öfkesi lezzetli dalgalar halinde üzerime aktı.

"Ne yaptığını bilen birine karşı oyuncu seçmeye alışık değil misin?" Dedim. "Birinci ders: ellerini savurma."

Başka bir atış. Yan tarafa doğru çalım attım ama yüzündeki ifadeye bakılırsa buna gerek yoktu.

"Meyve suyu mu bitti?" Dedim. "İkinci ders: Hepsini tek bir yerde harcama."

Yirmi birinci yüzyılın genç kentlileri için tasarlanmış, güneş gözlüğü, cep telefonu, PDA ve gizli bir silah için uygun bölmeleri olan, hobo tarzı küçük bir el çantası olan çantamın yan bölmesine uzandım.

Cadı sanki onunla bir sigara yakmamı bekliyormuş gibi silaha baktı.

"Otur," dedim.

Biraz dürtüklendikten sonra, adil oyun hakkında mırıldanarak kendini yere indirdi. Doğaüstü canlılar arasında silah kullanmak korkakça bir hareket olarak kabul edilir. Ancak güç paketiniz ateş topları ya da insanüstü güçle gelmediğinde, oyun alanını eşitlemeniz gerekir.

O oturduktan sonra, yakındaki bir yığın geri dönüştürülebilir kâğıdın ciltlerini kesmek için başka bir silah olan çakımı kullandım.

"Buna işe yarayanı kullanmak deniyor," dedim onu bağlarken. "Bunu denemelisin. Kendi büyü türünü öğrenmekle başla. Eğer bir cadının bağlama büyüsünü yapsaydın, burada oturan ben olurum ve elinde deniz kabuğu olan da sen olurdun."

Öfkelendi, kıvrandı ve ters ters baktı. Gözlerimi kapadım ve öfkesini içime çektim, sonra plaj çantamı aldım ve uzaklaştım.

Romeo'nun sınavı geçmem konusunda bana zorluk çıkarmasına **HAZIRDIM**. Homurdandı ve surat astı, ben de

kaos ödölümü aldım, ama ödölü alıkoymaya çalışmadı, muhtemelen tehdit ettiğimde çekip gitmeme izin vermemesiyle aynı nedenden dolayı - bu aracılık işi için iyi para alıyordu ve kaybetmeyi göze alamazdı.

Bana bir adres verdi ve iki saat içinde oraya gitmemi söyledi.

Daireme dönmeden önce taksiye çetenin adresinden geçmesini söyledim ve iyi ki de öyle yapmışım, çünkü bana bir alışveriş gezisine çıkmam gerektiğini söyledi.

Taksi şoförü Bal Harbour Shops'u tavsiye etti ve bu iyi bir karardı. Ve iyi ki başkasının kredi kartını kullanıyordum.

Normalde tutumlu tarafım devreye girerdi ama büyücüyü, cadıyı ve cini yenmenin verdiği mutluluk hâlâ üzerimdeydi, bu yüzden kendimi şımartma havasıındaydım. Testin Benicio'nun söz verdiği gibi çocuk oyuncağı olmadığını düşünürsek, onun parasını kullanmakta haklı olduğumu hissettim.

BAŞKA BİR TAKSİ beni geçici daireme **götürdü**. Şoför ilk kelimededen itibaren beni turist yerine koydu ve bana manzaralı bir rota "ikram etmeye" çalıştı. Miami'nin düzenini bilmiyor olabilirim ama iki blok sonra bu numarayı fark ettim ve ona yoluna devam etmesini söyledim.

Daireme yaklaşırken, yıkım topunun mükemmel tek aile evleri gibi görünen evleri - büyük evler, hatta lüks evler - parçalamasına hayret ettim. Ama yine de evler, lüks apartman dairelerinin yüz katını barındırabilecek değerli bir arazi üzerindeydi. Vinçler ve iskelet halindeki yüksek binalarla dolu Miami silüetine bir bakış, en yeni ziyaretçiye bile buranın hareket halindeki bir şehir olduğunu anlatıyordu. Eskiler gitti, yeniler geldi.

Dairem yeni diyebileceğim bir daireydi, ancak Miami standartlarına göre yıkım topundan birkaç yıl uzakta olabilirdi. Benim zevkime göre değildi -küçük, antiseptik ve soğuk, griler, beyazlar ve siyahlarla boyanmış, yedek modern mobilyalarla- ama gözde bir South Beach semtindeydi ve Faith Edmonds gibi bir kız için konum her şeydi.

Kıyafetlerimi değiştirmek ve birkaç telefon görüşmesi yapmak için tam zamanında eve döndüm.

Önce editörümü aradım. Benicio bana Fort Lauderdale'de araştırdığım ve muhtemelen cinayetle bağlantılı olan bir kurt adam tarikatının ayrıntılarını vermişti. Adamları daha sonra bana daha fazla bilgi verecekti, böylece makaleyi yazabilecektim. Fort Lauderdale'deki bir otelde benim adıma bir oda ayırtmış, telefonu da benim cep telefonuma yönlendirmişti. Hatta mazeretimi kanıtlamak için genç bir kadın çalışanın her gün odaya uğramasını sağlıyordu.

Normalde "Bir haberin peşinden Florida'ya gittim" demek editörünüzden izin almadan söyleyeceğiniz bir şey değildir ama benim patronumla iyi bir ilişkim vardı. İşimi seviyordum, yüzde yüzümü veriyordum ve bu işi bırakmaya hiç niyetim yoktu.

daha saygın bir gazeteden gelen ilk teklifte ortadan kayboluyor. Magazin gazeteciliği dünyasında, bu yılın çalışanı malzemesidir.

Doğal olarak beni azarladı. Sonra "kışını buraya getir", "iyi ama bu senin paranla Adams" oldu. Görüşmenin sonunda, "makbuzlarını sakla, ama Hilton için bir fatura alırsam, bir yıl boyunca redaksiyon görevindesin" şeklinde değişti.

Yaptığım bir sonraki arama bir düzine kat daha zordu. Anneme yalan söylemekten nefret ederdim ama bu yeni bir şey değildi. Her zaman yakındık, hâlâ günde yirmi dakika konuşuyor ve haftada bir ya da iki kez buluşuyorduk ama kendimi onun en küçük çocuğunun yerine geçmiş bir sahtekâr gibi hissettiğim günler oluyordu. Onunla paylaşamadığım çok şey vardı.

Yarı iblis bir kızı olduğunu bilmiyordu. Böyle bir şeyin varlığından haberi yoktu. Eski kocasının benim biyolojik babam olmadığını fark ettiğinden bile emin değildim. Annemle babam ben doğduğumda ayrılmışlardı ve babam da dahil herkes benim ondan olduğumu düşünüyordu. Annem ayrılık sonrası bir kaçamak yapmış ve bunu bir sır olarak mı saklamıştı? Yoksa o kaçamaktan sonra babamla geçici olarak yeniden bir araya gelmiş ve beni onun doğurduğunu mu varsaymıştı? Ya da Lucifer babamın kılığına girip birlikte son bir gece geçirmek için geri mi dönmüştü? Tek bildiğim, Adams'ın en küçük çocuğu olarak yetiştirildiğim, iki erkek kardeşim ve kız kardeşimden farklı muamele görmediğimdi.

Ama ben farklıydım. Çocukken bir müzeye girer, silahların sergilendiği vitrinlerin önünde donup kalır, savaş ve yıkımın görkemli görüntülerini görürdüm. Gözlerimi dikip

araba kazaları, emniyet kemerimi çözüp onlar gözden kaybolana kadar onları izlemek, sonra da ailemi sorularla sıkıştırmak. Bunu canlı bir hayal gücüne ve ürkütücü bir zevke bağladılar ve kendim hiç şiddet içeren bir şey yapmadığım için bunun sadece zararsız bir kişilik tuhaflığı olduğuna inandılar.

Kaotik düşünceler duymaya başladığımda ergenlik çağındaydım ve bunun aileme anlatılacak bir şey olmadığını bilecek kadar akıllıydım. Ama kolay değildi. Son sınıfta geçirdiğim bir sinir krizinden sonra haftalarca özel bir tesiste kaldım.

Cevapları aramaya başladığımda, bir grup yarı iblisin beni bulması için doğru yerlere yeterince soru sordum. Ne olduğumu öğrendim ve bununla birlikte biraz huzur buldum. Ailemin bildiği kadarıyla sorunlarımı aşmıştım. Aynı fikirde olmayan arkadaşlarım ve geniş aile üyeleri vardı - doktor ve avukatlardan oluşan bir ailede magazin muhabiriydim ve geçen yıl Los Angeles'ta kısa bir süre kaldıktan sonra, Philadelphia'nın dışında büyüdüğüm küçük üniversite kasabasına geri döndüm ve anneme ait bir apartman dairesinde yaşadım. Adams ailesinin standartlarına göre pek de "başarılı" sayılmazdım. Ama annem için mutlu ve sağlıklıydım ve yaşadığım cehennemden sonra önemli olan tek şey buydu. Ve eğer o memnunsaydı, o zaman gerçeği ona yüklemeye gerek yoktu.

Ben de aradım, ona hikayemi anlattım, öğle yemeği randevumuzu iptal ettim ve ertesi gün tekrar arayacağıma söz verdim.

Koyu turuncu yakalı **bir bluz** ve kabarık mini etek giyerek, çirkin bir arka servis kapısına doğru yürüdüm ve kendimi yeni ortaklarıma sunmaya hazır bir şekilde kapıyı çaldım.

Anlaşıldığı üzere dikkatlerini çekmek o kadar da kolay olmadı ve kapı açıldığında parmak eklemlerim acımişti. Ama beklemeye değdi.

Hiçbir zaman ateşli erkeklere bayılan biri olmamıştım ve bunun suçunu yeni üç inçlik topuklu ayakkabılarımdan kaynaklanan yükseklik hastalığına atmıştım, ama kapı açıldığında tek yapabildiğim bakmaktı. Ortalama boyda, ortalama kiloda, ortalama yapıdaydı... ve yaka hizasında siyah bukleleri, bakır teni, derin, kapüşonlu yeşil gözleri ve prova ettiğim takdimi aklımdan çıkaran sırtışıyla ortalamanın üzerinde bir güzelliğe sahipti.

Aval aval baktığım bir saniyenin ardından, tepkimi fark etmediğini anlayacak kadar hızlı bir şekilde kendime geldim. Kendi değerlendirmesini yapmakla meşguldü, o muhteşem gülümsemesi beni herhangi bir kaos havası kadar sersemletiyordu.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi, "ama kulübün açılmasına daha bir saat var ve ön kapıdan girmeniz gerekecek."

"Guy'ı görmeye geldim."

"Oh?" Glmsemede bir çentik daha. "O halde, içeri gel."

Geri ekildi. İleri doğru adım attığımda yolumu kesti ve nefesini başımdın üstünde hissedebileceğim kadar yakınımda durdu.

"Neredeyse unutuyordum. Şifreye ihtiyacım olacak." Başımdı kaldırıp ona baktım. "Şifre mi?"

Açık kapıya yaslandı. "Ya da el sıkışalım. Ben "Şifreyi almam gerekiyordu ama gizli el sıkışmasına razıyım."

"Tanrı aşkına, kızı içeri alın," dedi arkadan bir ses Onu.

Bir kadın belirdi. Dar siyah kot pantolonu ve Doc Martens ayakkabıları Donna Karan bluzuyla uyum içindeydi. Boyalı siyah saçları basit bir at kuyruğuyla arkaya toplanmıştı. Burun deliği ve dudak deliklerinde mücevher yoktu. Makyajı basitti ama göz kalemini fazla kullanmıştı. Düzgün görünmeye çalışan ve bunu başaramayan bir Got gibi görünüyordu.

Beni ötedeki karanlığa doğru el salladı. "Boş ver onu. Komedyen olarak yeni bir kariyer için pratik yapıyor, bu da onu kapı dışarı ettiğimizde işimize yarayacak." Ona döndü. "Git Sonny'yi getir ve Rodriguez'in izini sr. Adam onunla konuşmak istiyor."

Bakışları beni terk etmemişti. "nce beni tanıştıracak mısınız?"

"Daha sonra. Eğer şanslıysan. Şimdi yürü." Beni bir perdeden geçirerek aydınlık bir depoya götürdü. "Tanışmaktan bahsetmişken, siz...?"

Bildiğini sanıyordum ama beni test ettiğini tahmin ettim. "Faith. Faith Edmonds."

"Expisco mu? Tanrı'ya şükür. Adam bir Expisco şansımız olduğunu ve onun yerine bir cadı alabileceğimizi öğrendiğinde neredeyse kriz geçiriyordu. Ama kural kuraldır ve kız bir bağlantımızın yeğeni, bu yüzden ona bir şans vermek zorundaydık." Elini uzattı. "Bianca, Guy'ın ikinci adamı."

Bir kapı açtı ve kulübe girdik.

Korku filmlerinin her zaman gıcırdayan merdivenleri ve gizli geçitleri olan harap eski konaklarda geçtiğini biliyorum, ancak ürkütücü yerler için gece kapılar açılmadan önce bir dans kulübünü aday gösterirdim.

Müzik çaldığında, kulüplerin inkar edilemez bir enerjisi vardır - bir araya gelen yabancıların sıcaklığı, ara sıra sarhoş zevk çılgınlıklarıyla kesilen nabız gibi atan ritim, bazen parfüm ve tatlı içeceklerin ve aceleyle silinen kusmuğun mide bulandırıcı karışımı. Eğer havanızda değilseniz, burası cehennemin dokuzuncu çukuru gibi görünebilir, ancak yine de buradaki yaşamı inkar edemezsiniz. Şimdi bu kulüpte yürümek bir mezarlıkta sürünmek gibiydi.

Ayak seslerim ve sesim kavernöz boşlukta yankılanmadı ama birinci sınıf akustik tarafından yutuldu. Tek aydınlatma acil durum aydınlatmasıydı ve gölge bile oluşturamayacak kadar loştu. Aşırı sıcak klima

kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oldu. Temizlik kimyasallarının kokusu, halı kaplı üst kata dökülen içeceklerin küfünü zar zor örtüyordu. Tek ses, uzaktaki bir odadan gelen, ölmekte olan bir kalp gibi gümbürdeyen müziğin yavaş *güm güm güm* sesiydi.

Bianca önümde bir şeyler söylüyordu.

"Özür dilerim. Bunu kaçırdım."

"Mürettebat üyelerinin kulüpte resmi olarak çalışmadığını söyledim, ancak personel eksikliğimiz varsa içki servisi yapmanız veya barın arkasında yardımcı olmanız istenebilir. Herkesin üzerine düşeni yapması beklenir. Bu sizin için uygun mu?"

Bianca'nın dostça ama kararlı ses tonundan bunun pazarlığa açık olmadığını anlayabiliyordum.

"Daha önce garsonluk yaptığımı söyleyemem ama her şeyin bir ilki vardır."

"Güzel. Rodriguez bizim teknik elemanımız ve sana izi sürülemeyen bir cep telefonu ayarlayacak. Bunu her zaman yanında taşıman gerekiyor. Guy seni burada istiyorsa, ister gece 2, ister öğle yemeği vakti olsun, *hemen burada olmanı ister.*"

"Anladım."

"Her gün saat beşte giriş yapman bekleniyor. Sizin için bir şeyi olmayabilir ama her yüzü görmek ister. Eğer Miami'li seksi bir milyonerle tanışırsanız ve Bahamalar'a üç günlük bir yat gezisi için ona katılmanızı isterse, cevabınız hayır olacaktır. Guy'a sormayın bile. Bu onu sadece kızdırır."

"Anladım."

"Ateşli milyonerlerden bahsetmişken, kulüpte takılmanız ve onlara kendilerini iyi hissettirmeniz beklenecek. Ve hayır, buna onlarla yatmak dahil değil. Bazen bir hedef seçeriz, sizden bilgi almanızı isteriz. Diğer zamanlarda sadece takılacak, dans edecek, eğlenecek ve insanları bu kulübün olması gereken yer olduğuna ikna edeceksiniz."

"Anladım."

Beni acil durum ışığının altındaki bir kabine yönlendirdi. "Guy'la buluşmadan önce son birkaç şey var ve bunlar gerçekten dikkat etmen gerekenler, o yüzden oturalım."

Odaya el salladı. "Muhtemelen tüm bu kurallara ve sorumluluklara rağmen bunun oldukça hoş bir düzen olduğunu düşünüyorsun. Ama seni şimdiden uyarıyorum Faith, eğer kulüp ortamını seviyorsan, bu parasız bir şekerçi dükkanına girmek gibi bir şey. Müşterilerle yatmanı beklemediğimizi söyledim. Bunu 'buna iznin yok' olarak değiştir. Onlarla yatmak yok, çıkmak yok, numaranızı vermek yok. Nefesin içki koksun diye gecede bir içkiyle sınırlısın. Ondan sonra yine içki siparişi vereceksiniz ama soda ve bakire kokteyller servis edilecek. Kulüpte olduğun sürece örnek bir müşteri olacaksın. Guy sizi tuvalette sigara içerken yakalarsa, kışınız tehlikede demektir. Eğer uyuşturucu kullanıyorsan, hemen bırak. Sadece buradayken de demiyorum. Guy senden her an uçmaya hazır olmanı bekliyor."

"Sert." Bunların hiçbirini benim için önemli değildi - yabancılarla yatmak üzere değildim- ama Faith'in bu kadar katı olmayacağından şüpheleniyordum.

"Guy işleri bu şekilde yürütüyor. Radarın altında kalmalıyız. İşaretlerle yakınlaşamazsın. Sigara yasağını çiğnediğimiz için hakkımızda soruşturma açtıramazsın. Kafayı bulup işi batıramazsın. Burayı dışarıdan tertemiz işletiyoruz. Bu da insanların çok yakından bakmasını engelliyor." Gülümsedi. "Guy'a eğitim çavuşu olması gerektiğini söylüyorum ama adam bu işte bir dahi. Sizi kışınızdaki ter akıtarak çalıştırır ama bu işi bırakmazsanız ödülleri bal gibi olur."

Guy'ın adını her söylediğinde Bianca'nın gözlerinin parıldamasından, onun tarafsız bir yargıç olmadığını anlayabiliyordum.

"Peki, yeni patronuyla tanışmaya hazır mısın?"

UMUT: BİR MELEĞİN YÜZÜ

Bianca bir ofisin kapısını çaldı, bekledi ve sonra açtı. Masanın arkasında benim yaşlarımda, kısa kesilmiş Vandyke saçlı ve kısa örgülü bir adam oturuyordu. Bir hesap makinesinden rakamları geçiriyordu ve biz içeri girerken gözleri sonuçta sabit kaldı. Takım elbisesinin ceketi arkasındaki sandalyeye asılmıştı ve beyaz gömleğinin kollarını kıvrarak kaslı, koyu renk ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Guy Benoit, çete lideri.

"Guy? Bu Faith."

"Expisco mu?"

"Evet."

"İyi" olabilecek bir şeyler homurdandı, sonra yukarı bakmadan önce bir rakam not etti. Soğuk gözlü bir değerlendirmeydi ama Romeo'nunkinin aksine, geçip geçmediğimi anlayamadım. İkinci bir homurtu ve muhasebesine geri döndü. Bianca'ya baktım. Kendini rahat bir koltuğa atmış, uzun bacaklarını önünde kavuşturmuş, mavi gözlerini Guy'a dikmişti.

"Sanırım Bianca size davranış kurallarını anlattı?" dedi, parmakları hesap makinesinin üzerinde uçarken.

"O yaptı."

"Böylece eğitimin sona eriyor, Faith. Acemilerimizin hemen işe koyulmalarını bekliyoruz. Mürettebat arkadaşların sana yardımcı olacak ama kimsenin elinden tutmasını bekleme. Eğer başarılı olamazsan, senin yerini alacak bir düzine kişi daha var."

"Evet, efendim."

İçgüdüsel olarak "efendim" kelimesini ekledim, kelime ağzımdan çıkarken bile bunu alay olarak algılayabileceğini düşündüm. Bu bir iş görüşmesi olsaydı, pozisyonu ne kadar çok istediğimi ciddi ciddi düşünürdüm.

"Size sadık bir mürettebat üyesi olmanın önemini anlatmama gerek yok. Eminim işe alan kişi bize kasıtlı olarak ya da dikkatsizlik sonucu ihanet edenlere ne olacağını açıklamıştır."

"Evet."

"O zaman bunu bir daha tartışmamıza gerek kalmayacak." İşine dönmenden önce bakışlarını bir anlığına benimkilere dikti. "Bu kulüpte her gece bir sıra var ama yine de zar zor ayakta duruyor. Bizim için her şey markalarla ilgili. Miami iyi vakit geçirmek isteyen zengin veletlerle dolu."

"Zengin veletler" ifadesine verdiği anlamdan yola çıkarak, Benicio'nun bana verdiği kapak hikâyesinin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim.

"Kadınlardan içkiye ve uyuşturucuya kadar her şeyde pahalı zevkleri var ve bu onların güven fonlarını ellerinden almanın en kolay yolu olsa da, bu aptalca bir kumar. Burada yürüttüğümüz iş yasal bir iş."

yangın yönetmeliğine kadar her yasayı çiğnemek. Bir hedefi dolandırmanın birden fazla yolu vardır. Eğer genç bir kadın tesislerimizde aşırıya kaçar ve bayılırsa, ona bakmak ve onu rahat ettirmek bizim görevimizdir. Ama o iyileşene kadar dairesini boşaltacağız. Dosyanızdan anladığım kadarıyla bu konuda yardımcı olabilirsiniz."

Başımı salladım. "Birkaç yıl önce profesyonel bir hırsızla çıkmıştım. Onunla birlikte işlere giderdim. Sadece zevk için."

Dudakları gerildi ve ben de içimden küfrettim. Benicio çuvallamıştı. Ya da en azından yanlış değerlendirmişti. Belki çoğu çete kolay para ve iyi vakit geçirmek isteyen asi, disiplinsiz çocuklardan oluşuyordu ama Guy işini ciddiye alıyor ve ekibinin de aynı şeyi yapmasını bekliyordu. "Tekme" arayan şımarık bir sosyetik hoş karşılanmazdı.

Kaybettiğim yeri telafi etmeye çalıştım. "Kazma, tork anahtarı, çıtçıt tabancası ve şim kullanmayı biliyorum. Doğru aletlerle taklit yapabilirim ama bunu hâlâ öğreniyorum. Slim Jim kullanabilirim ve bir arabaya düz kontak yapabilirim. Kasa delmenin temellerini biliyorum ama hiç kendim açmadım. Basit güvenlik sistemlerini etkisiz hale getirdim. Yine de en çok pratik yaptığım şey basit gizlilik becerileri - sessizce hareket etmek, güvenlik kameralarından kaçınmak, saldırı köpeklerini engellemek gibi şeyler."

İsteksiz bir baş sallama.

Kapıya vuruldu. Guy yine cevap vermedi ama kapı birkaç saniye sonra açıldı. İçeri yirmi yaşından büyük görünmeyen tıknaz bir genç adam girdi.

"Rodriguez, bu Faith, yeni acemi. Bir telefona ve çağrı cihazına ihtiyacı olacak ama seni bunun için çağırmadım. Bir sonraki iş hakkında konuşmak istiyorum."

Bianca ayağa kalktı ve onu takip etmem için bana el salladı. İki adım attı, sonra Guy dedi ki, "Bee? Sana burada ihtiyacım var." "Jack" gibi bir şey bağırdı ve beni kulübe alan adam ortaya çıktı. "Sen ve Sonny Faith'i yemeğe götürün. Ona hoş karşılandığını hissettirin. Bunu halledebilir misin?"

Genç adam sıırttı. "Sanırım idare edebilirim."

"Sadece onun kulağını çınlatmayın. İkinizin de saat 9'da dönmenizi istiyorum. Bu gece kat görevindesiniz. Tanıştırayım. Faith, Jasper. Jasper, Faith."

Genç adam Guy'a parmağıyla işaret etti. Guy sadece gülümsedi ve bizi kovdu.

"Jaz, lütfen," dedi bana. "*Kimse* bana Jasper demez. Annem bile. Geçici deliliğinden kurtulur kurtulmaz, resmi belgeler hariç her şeyde Jaz oldu ve evrakları doldurmaya zahmet eder etmez onları da değiştirmeyi planlıyorum. Şimdi Sonny'yi almaya gidiyorum, her nerede saklanıyorsa-"

"Tam arkanda," dedi derin bir ses.

Arkamızda genç bir adam duruyordu, Jaz'ın boyundaydı ama omuzlarına kadar uzanan düz koyu sarı saçları, derin bir bronzluğu ve çirkin olmayan ama asla bir reklam panosunda yer almayacak köşeli bir yüzü vardı.

Jaz onun sırtına bir tokat attı. "Hey, kardeşim. Adam bize zor bir görev daha verdi. Faith'i yemeğe çıkarıp onunla sohbet etmeliyiz. Faith, bu Sonny. Onunla anaokulunda tanıştık. İlk ortak çalışmamız kum havuzuna solucan koymaktı ve o zamandan beri beraberiz." Bana göz kırptı. "Gerçi bugünlerde şakalar biraz daha ciddi."

Kulüpten çıkıp caddeye inene kadar neredeyse hiç durmadan konuşmaya devam etti. Sınavımı sordu, sonra da kendisinin ve Sonny'nin sınavlarını anlattı. Jaz bir yıldır Guy'ın ekibindeydi, Sonny de bir sonraki yer açıldığında onu takip etmişti - birbirleriyle rekabet etmek istememişlerdi. Jaz nefes almak için sadece ne tür yemeklerden hoşlandığımı soracak kadar durakladı.

Normalde böyle durmaksızın konuşmak beni soğuturdu ama Jaz'da bu sinir ya da ego gibi görünmüyordu. Enerji gibi görünüyordu. Sonsuz bir enerji, bir çıkışa ihtiyaç duyuyor ve bunu hissedebiliyordum, sanki ondan yayılan düşük seviyeli bir kaos gibi.

Akşam yemeğinde Jaz konuşmanın bir kısmını benim yapmama izin vermeye çalıştı, ancak hayat hikayemin sahte olduğunu düşününce, devam etmesine izin vermekten mutlu oldum.

Bana biraz kendisinden ve Sonny'den bahsetti. Aşırı kişisel bir şey değil, sadece arkadaşça olacak kadar. İlk olarak, doğaüstü tip. İkisinden de bir şeyler alamamıştım ve kısa sürede nedenini anladım. İkisi de aynı küçük tipti, büyücüler -büyücülerin sulandırılmış bir versiyonu.

Anaokulunda tanışmaları tesadüf değildi. Ebeveynleri Indianapolis'teki St. Cloud Cabal uydu ofisinde çalışıyordu ve onlar da Cabal tarafından seçilen bir okula gitmişlerdi. Sıradan bir okuldu. Bunda bir risk yoktu -doğaüstü çocuklar güçlerini ergenlik çağlarına kadar göstermezlerdi. Ebeveynleri kendileriyle çalışan sınıf arkadaşlarıyla arkadaşlık etmeleri için teşvik edilirdi - Noel partilerinde, pikniklerde ve şirketin Küçükler Ligi takımında gördükleri çocuklarla. Böylece büyüdüklerinde, kendi doğaüstü ergenliğe giriş deneyimlerini paylaşabilecekleri, konuşup dertleşebilecekleri birileri olacaktı. Jaz ve Sonny'yi izlerken, insan arkadaşlarımla kaybettiğim o kolay dostluğu gördüğümde, öyle keskin bir kıskançlık hissettim ki yemek yemekte zorlandım.

Benden daha gençtiler, ikisi de yirmi üç yaşındaydı. Ergenliklerinde evden ayrılmışlar ve o zamandan beri sürükleniyorlardı. Bu şaşırtıcı değildi. Birdenbire farklı olmanın, saklanması gereken sırların, anlaşılması gereken güçlerin, bağlarını, kimliğini, bu yeni dünyadaki yerini aramanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Jaz ve Sonny çetede bir dayanak noktası bulmuş gibiydiler. İkisinin de herhangi bir şikâyeti yoktu ve bu yeni kız için yapılmış bir şey değil, gerçek görünüyordu. Jaz bana tüm üyelerin özetini verdi: ırkları, pozisyonları ve kişilikleri. İstihbarat toplama işimi kesinlikle çok kolaylaştırdı.

Akşam yemeği bir saati aştığında, Jaz'a daha yakından, daha eleştirel bir gözle bakacak kadar rahatladım. Eğer bir tipim varsa, o değildi. Çene hizasındaki bukleler hoşuma gitmeyecek kadar uzundu. Gözleri çok büyük, çok yumuşaktı. Ağzı

çok geniş, çok şehvetli. Yapısı inceydi, neredeyse zarıftı. Genel görüntü... Kadınsı demekten nefret ediyorum, çünkü onda kız gibi bir şey yoktu, ama güzel bir çocuk niteliği vardı.

Kendimi durdurdum. Karl da benim tipim değildi - çok kibar, çok gösterişli, çok yaşlı.

Ama Jaz'la ilgili bulmacayı tatlı yerken çözdüm. Sandalyesinde döndüğünde, aç bir anıyı ateşlemek için doğruydı ve bana neyi hatırlattığını biliyordum: büyükannemin kilisesindeki melek Gabriel.

Bir meleğe aşık olmanın dine aykırı bir yanı olduğundan eminim ama o zamanlar sadece altı ya da yedi yaşındaydım. Büyükannem oğlunun büyüyüp sosyetik bir kızla evlenmesini bekleyen sosyetik bir hanımefendiydi. Oğlu eve üniversiteden Hintli bir kız getirdiğinde hayal kırıklığına uğramamış ya da kızmamıştı ama sanırım sadece kafası karışmıştı. Kendi sınıfındaki ve kuşağındaki çoğu kadın gibi, bu onun da düşündüğü bir olasılık değildi. Ama adam belli ki aşıktı ve kız da herhangi bir sosyete kızı kadar parlak ve güzeldi, bu yüzden büyükanne ona onay verdi.

Bizi torunlarını sevdiği kadar severdi. Boşandıktan sonra bile bu değişmedi. Büyükannemle ilgili bir sorun varsa, o da bize ait olduğumuzu hissettirme ihtiyacıydı. Bu yüzden melek Cebrail.

Ziyarete gittiğimizde her zaman onunla birlikte kiliseye giderdim çünkü bunun onu ve annemi memnun ettiğini bilirdim. Kürsünün üzerinde keten ağacından yapılmış devasa bir resim vardı.

saçlı, soluk tenli meleklerdi ve sanatçı Cebrail'i koyu renk saçlı ve kahverengi tenli yaparak onu ayırmaya karar vermişti.

Büyükannem için Cebrail, Tanrı'nın evinde herkes kadar hoş karşılandığının bir kanıtıydı, bu yüzden onun ne kadar güzel olduğunu ve diğerlerinden farklı olmasının onu nasıl daha da özel kıldığını anlatmaktan asla geri durmazdı. Ağır bir dersti ama kalbi doğru yerdeydi. O kilisede uzun saatler boyunca Gabriel'in duygulu gözlerine ve koyu renk saçlarına baktım.

Böylece Jaz'ın çekiciliğinin gizemi çözülmüş oldu. Ama duygulu gözlerini bana çevirdiğinde kalbimin daha az *çarpmasına neden olmadı*. Bir meleğin yüzü, şeytana daha meyilli bir zihni örtüyordu. Bu şartlar altında, tam da ihtiyacım olan şey olabilirdi.

Restorandan **ayrılırken** Jaz, "Demek sen bir Exustio'sun? Yoksa Aspicio mu?"

"Expisco," dedim.

"Exustio ateştir," dedi Sonny. "Aspicio imgelemdir."

"Lanet olası yarı iblis isimleri. Hepsi Latince gibi

geliyor bana." "Latince *oldukları* için olabilir mi?"

"Ukala herif. Guy bile Expisco'nun ne olduğunu bilmiyordu. Bianca'ya baktırmak zorunda kaldım ve o da çok zorlandı."

"Bu çok nadir görülen bir alt tip," dedim.

"Ve garip bir tane." Bana baktı. "Alınma ama çoğunuzun elemental güçleri ya da gelişmiş duyuları var. Belayı hissedebilmek pek uygun görünmüyor."

"Tam kan iblislerin genellikle özel güçleri ve kaos sensörleri vardır. Çoğu yarı iblis sensörler olmadan güçlere sahip olur. Ben sadece sensörleri alıyorum."

"Huh." En az on adım sessizce yürüdü, bu da bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Ben daha sormadan, "Bu konuyu açmamın nedeni, Guy'ın... ikna olmamış olması" dedi.

"Söylediğim kişi olduğumu mu?"

Başını salladı. "Seni uyarmak istedim. Seni test edecek, hem de yakında."

UMUT: EASY RIDER

Sadece yayaların girebildiği Lincoln Road Alışveriş Merkezi'nden **geçtik**. Güneş batmış ve sıcaklık ılık bir yetmişe düşmüştü, ancak nem devam ediyordu. Gezinti yolunda kimse daha sıcak giysiler giymiyordu. Gece hayatı sinsice ilerlemeye başladığında, erken davranmanın onları içeri sokabileceğini umarak en sevdikleri kulübe odaklandıklarında palmyelerin ve şemsiye masalarının etrafından dolanırken, daracık altlar, daldırma yakalar ve kötü göğüs işleri tam olarak sergileniyordu.

Jaz, Score'un dışındaki masalarda uzanan, her biri bir dergi kapağına layık ve hiçbirinin kadınların ilgisine karşılık verme ihtimali olmayan muhteşem erkekler de dahil olmak üzere, yol boyunca görülecek yerleri işaret ederek sürekli bir seyahat günlüğü tuttu. Jaz, South Beach'te eskiden olduğu kadar çok gey bar olmadığını söyledi. Bölgeyi canlandırmışlar, Miami'nin en gözde yeri haline getirmişler, sonra da taşınmışlardı. Diğerleri de taşınmıştı ve South Beach artık birkaç yıl önceki cazibesine sahip değildi ama bu Guy'ı rahatsız etmiyordu. Daha az havalı genç demek, daha çok turist ve özentî demekti, bunlar da daha kolay hedef oluyordu.

Kulübü alışveriş merkezinin bir blok ötesindeydi. Birinci sınıf bir yer değildi ama dışarıdaki sıraya bakılırsa kimsenin umurunda değildi. Jaz, Guy'ın biz içeri girerken sırayı biraz çalıştırmamızı sevdiğini söyledi - olası hedefleri bulup onları içeri alıyor, kolay bir mazeret kazanıyordu.

daha sonra. Ama bu benim ilk gecem olduğu için Jaz bunu atlayabileceklerini düşündü ve yolun diğeri tarafına yöneldik, sıranın önüne yaklaştığımızda karşıya geçtik.

Yol boyunca koştuk, yavaş hareket eden arabalardan kaçtık, Jaz'ın parmakları beni yönlendirmek için hafifçe belime dayandı. Etrafımıza duman kokusu yayılıyordu, bazıları egzozdan, bazıları da sırada bekleyenlerin son bir sigara ya da puro içmesinden kaynaklanıyordu. Bekleyen kalabalığın mırıltısı arasından gergin bir kahkaha yükseldi. Her ses tiz ve zoraki bir coşkuyla çıkıyordu, sanki kendilerini kaldırımda durmanın bir akşamı geçirmek için çok havalı ve eğlenceli bir yol olduğuna ikna etmeye çalışıyorlardı.

Kadife ipin önüne yaklaştığımızda, şok edici derecede çirkin bir tül elbise giymiş bir kız, fedaiyi J. Lo'nun ön grubu olduğuna ve kesinlikle hemen içeri girmesi gerektiğine, çünkü masası hazır olmazsa J.'nin uğramayacağına ikna etmeye çalıştı. Fedai onu dinledi, gözleri asla onunkilerle buluşma zahmetine girmede, ağzı ancak onu iki blok ötedeki bir kulübe yönlendirecek kadar açıldı, orada J. Lo'nun geldiğine inanabilirlerdi ve daha da iyisi, umursayabilirlerdi.

Ancak fedai Jaz'ı görünce, granitten yapılma bıkkınlık maskesi geniş bir sırtışa dönüştü ve eksik bir kesici dişi ortaya çıktı. Jaz'ın sırtına bir tokat attı ve Sonny'ye selam verdi, o da umutlu kızı geri çekerek geçmeme izin verdi. Jaz bir dakika oyalandı, beni tanıttı ve ben sırtımda bakışların ağırlığını hissederken ve yarı meraklı, yarı aşağılayıcı tonlarda "Kim bunlar?" mırıltılarını dinlerken havadan sudan konuştu. Sonra fedai kapıları açtı ve içeri girdik.

EASY RIDER kulübün adıydı ve şimdi nedenini biliyordum. Hoparlörlerden "Born to Be Wild" bangır bangır çalıyordu. Yarım düzine bilardo masasının etrafında dumanlar dönüyordu. İki pistte saçları dalgalanan, yırtık file çoraplı, dövmele striptizciler yer alıyordu. Kadın sunucular deri bikini üstleri ve kolluklar giymişlerdi; erkeklerde ise deri tanga ve kolluklar vardı. Masalar yaralı ve yıpranmış, deri kabinler hırpalanmış ve yırtılmıştı. Burası 1970'lerden kalma bir motorcu barına benziyordu.

Yine de yanılısamanın ötesini görmek uzun sürmedi. "Born to Be Wild" bir dans remiksiydi. Bilardo masalarının etrafındaki "duman" kuru buzdu. Dövmeli striptizciler muhteşemdi ve dövmeler muhtemelen su ve sabunla çıkıyordu. Masalara ve kabinlere verilen zarar sanatsal bir süslemeydi, yaşlılık ve kötü kullanım belirtisi değildi.

Genç, varlıklı ve canı sıkılanların, Prada'larını kirletme tehlikesi olmadan kirli motorcu alt kültürünün içinde yuvarlanıyormuş gibi hissetmelerini sağlamak için tasarlanmış bir kulüp.

"Peynir gibi, ha?" Jaz fısıldadı, sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyordu. "Yine de işe yarıyor. Bu boku yiyorlar."

"Anlıyorum."

"Sonny? Ben üstümü değiştirirken Faith'i masamıza götürebilir misin?"

"Bizim masamız" tüm kulübü gören bir kabindi. Bianca, Tony ve Max olarak tanıttığı iki adamla birlikte oradaydı. Max uzun boyluydu, keskin bir profili vardı, mükemmel bronzlaşmıştı ve

Güneşte ağarmış sarı saçları küçük bir at kuyruğunda toplanmıştı. Tony beş altı yaşlarında, tıknaz ve kaslıydı, siyah saçları o kadar kısa kesilmişti ki kafa derisinde bir doğum lekesi gibiydi. İkisi de bana yer açmak için hareket etti, Max kibar bir gülümsemeye kenara çekildi, Tony ise sanki bu davetten onur duymam gerekiyormuş gibi kendinden emin bir sırıtışla bana el salladı. Max'in yanına kaydım.

Birçok kulüpte bulunduğum için konuşmanın imkânsız olmasını bekliyordum ama kabin özel olarak ses geçirmez hale getirilmiş olmalıydı. Yine de duymak için zorlandım ama sohbet edebildim.

Bianca, Tony ve Max'i yirmi yaşında görünmeye çalışan kırk yaşlarında bir grup kadının üzerine saldı.

Onlar gittikten sonra bana döndü. "Faith, senden
_"

"Bee?"

Jaz omzunda belirdi, üzerinde eski, geniş yakalı, kirli beyaz bir gömlek ve siyah kot pantolon vardı.

"Hanımefendiyi bir süre etrafta dolaştırırım diye düşündüm. Onu bazı insanlarla tanıştıtırırım. Belki dans pistinde bir tur attırırım."

Bianca benden Jaz'a baktı. "Siz ikiniz biraz göz göze gelmelisiniz. Bunu yaptığınızdan emin olun, eğlenin, oynayın. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Jaz'ın zayıf doğaüstü tipine rağmen neden çeteye girdiğini kısa sürede anladım. Adamın

Olağanüstü insan ilişkileri. Odada dolaşırken durmadan "Yeni işin nasıl gidiyor?" ve "Geçen hafta seni gazetede gördüm" ve "Hey, geçen sefer baktığın kız burada - erkek arkadaşı olmadan." Çoğu insan bunu yapmacık ve yapmacık bulurdu ama Jaz'ın o kadar canlı bir mizah havası vardı ki bunu başarıyordu.

Bir gruptan daha ayrılırken "Artık durabilir miyim?" diye fısıldadı.

Bir kahkaha attım. "Ama çok iyi vakit geçiriyor gibisin."

"Kötü bir gün geçirmiyorum ama-" Omuz silkti. "Benim kalabalığım değil, gerçekten. Seni dans pistinde bir mola vermeye ikna etme şansım var mı?"

"Tamamdır."

Jaz iyi bir dansçıydı. Harika değildi, ama kendini aptal yerine koymayacak kadar iyiydi, ki bu da benim yeteneklerimi özetliyordu.

"Zavallı Max," dedi ritimdeki bir durgunluk sırasında.

Bakışlarını Max ve Tony'nin Bianca'nın ayarladığı kadınlarla sohbet ettikleri köşeye kadar takip ettim. Arada bir Max'in dikkati dağılıyordu.

"Görevinden hoşlanmıyor mu?" Ben sordum.

"Görünüşü var, bu yüzden Guy onu sahada oynatıyor, ancak insanları pek umursamıyor ve zor zamanlar geçiriyor

numara yapmak. Eşcinsel olup kızlarla ilgileniyormuş gibi davranmak gibi."

"İnsanlarla çıkmıyor mu?"

Gerçek bir şaşkınlık ifadesi. "Öyle mi?"

Cevabımı formüle etmek için tempodaki yükselişten faydalandım. Geldiğim yerde, eğer insanlarla çıkmasaydım, sosyal takvimim çok boş olurdu. Aslında yaklaşık bir yıldır bomboştum ama bu başka bir konuydu. Doğaüstü olmayanlara "insan" demek bile garip geliyordu. Konsey bazen bu kelimeyi kullanıyordu ama sanki ırkçılık sınırındaymış gibi idareli kullanıyordu. "Ben insanlarla çıkmam" demek, "Ben beyazlarla çıkmam" demek gibi bir şeydi.

Ama seçme şansım olsaydı, doğaüstü canlıları tercih etmez miydim? Üstün olduğumuzu düşündüğüm için değil, beni daha iyi anlayacakları için. Mesela Hindistan'a taşınıyordum, muhtemelen Amerikalılarla çıkardım.

Gerçeği söyledim. "Geldiğim yerde fazla seçeneğim yok ama olsaydı, sanırım doğaüstü varlıklara bağlı kalmayı tercih ederdim."

"Bu sadece 'gizli güçlerimi açıklayamam' meselesi değil. Zaten güçlerimin gizlenmeye pek ihtiyacı yok. Bu sadece daha rahat, anlıyor musun? Çetede olmak gibi. Bizim gibi olanlarla takılmak gibi. Birbirimize yardım etmek." Max'e doğru baktı, sonra gülümsedi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Bu da bana bir fikir veriyor. Guy'ın testini önlemeye ne dersin?"

"Hmm?"

"Adam seni test etmek istiyor. Hadi onu yenelim. Max'e yardım et ve Guy'a neler yapabileceğini göster. Sana ne kadar çabuk güvenirse, büyük işlerde seni o kadar çabuk yanına alır. Ve şu anda borunun içinde bir şey var." Dudakları kulağımı okşadı. "Güven bana, bunu kaçırmak istemezsin."

MAX, Tony ve üç kadına **katıldık.** İsteksizdim. Genç bir kadını hoş karşılayacaklarını sanmıyordum. -Ama Jaz her şeyin yolunda gideceği konusunda ısrar etmişti. Haklıydı da. Kendi adamımla geldim, yani rakip değildim. Max ve Tony'nin onları arkadaşlarıyla tanıştırmayı, oyuna getirildiklerine dair şüpheleri ortadan kaldırmış gibi görünüyordu. Benim yaşımdaymışlar gibi davrandığımda, yeniden yirmi yaşında görünmek için harcadıkları paranın işe yaradığı doğrulanmış oldu.

Birkaç içki içmek için onlarla takıldık. Adamlar bunu bir bilime dönüştürmüşlerdi. Sırayla içki ısmarlıyorlar, siparişleri topluyorlar, sonra bizim için bakir versiyonlarla ve bayanlar için muhtemelen iki kat sert gerçek içkilerle dönüyorlardı.

Kadınlar ne kadar sarhoş olursa, olumsuz düşüncelerini yakalamak da o kadar kolay oluyordu. Birkaç kadeh içtikten sonra Jaz'ı dans pistine davet ettim. Beni bir sütunun kısmen gizlediği ve kimsenin danstan çok konuştuğumuzu fark etmeyeceği bir köşeye götürdü.

"Ee," dedi, gözleri parlayarak. "Onların tüm kirli küçük sırlarını öğrenebilir misin?"

Güldüm. "Tam olarak öyle olmuyor. Kaotik düşünceleri yakalıyorum-olumsuz çağrışımları olabilecek her şeyi. Öfke, üzüntü, kıskançlık... Ama aktif bir düşünce olması gerekiyor. Beyinlerinde sır arayamam."

"Tamam, tamam. Bir şey aldın mı?"

Hediye bekleyen bir çocuk gibi görünüyordu. Tepkisinin tadını çıkararak oynadım.

"Üç kişiden ikisi evli," dedim. "Tahmin edebilir miyim? Kesinlikle esmer olan-"

"Bzzz. Üzgünüm. Boşandım ve zor zamanlar geçiriyorum." "Ama alyans çizgisi olan tek kişi o."

"Sanırım bunun nedeni diğer ikisinin kendilerinininkinin daha farkında olması ve bronzlaştırıcı kullanmış olmaları. Mavili sarışın gergin. Gelmek istemedi ve dans pistinde bir arkadaşının kızını gördüğünü düşünüyor. Kırmızı elbiseli olan Michelle, kesinlikle şehri boyamak ve intikam almak için dışarıda. Kocasını bir konferans için bir haftalığına uzakta ve metresini de yanında götürdüğünü biliyor."

Sözlerimi bitirdiğimde sustu.

"Eğer bana inanmıyorsan-"

"Hayır, kahretsin, sana inanıyorum. Sadece... nutkum tutuldu." O salladı kafasını. "Vay a n a s ı n ı . İşte *bu* bir güç. Adam gidiyor

Bunu seviyorum."

"Ama kocaya metresi üzerinden şantaj yapmak dışında kullanabileceğimiz bir şey yok, ama karısı zaten biliyorsa..."

"Çok karmaşık. Adam kısa vadeli hileleri seviyor ve sanırım bununla nereye varmamızı isteyeceğini biliyorum. Max ve Tony'ye geri dön. Onlara tuvalette olduğumu söyle. Ben Bianca'yla konuşacağım."

JAZ gittiğinde Tony bir telefon aldı. Basit bir "Evet... evet... tamam... sonra görüşürüz." Bianca ya da Guy'ın ona neler olduğunu anlattığını tahmin ettim. Kırmızı elbiseli kadının diğer tarafına geçti ve onunla şakalaşmaya başladı, onu kurnazca bana yaklaştırdı.

Jaz döndüğünde arkamdan yaklaştı ve ellerini belime koyarak beni gıdıkladı. Sıçradım. Sanki bir tokat bekliyormuş gibi eğildi, sonra geri sıçradı, etrafta dolandı, beni belimden yakaladı, saçımı okşadı ve bu sırada sırıttı. Ben de ona uydum, ellerinden kurtulmaya çalıştım, ellerini tokatladım ve güldüm. Sonunda beni arkamdan yakaladı ve kendine doğru çekti. Elleri kalçalarımın altına gitti ve eteğimin altına kayd.

"Bu gece ne kadar seksi görüldüğünden

bahsetmiş miydim?" dedi. "Oh, lütfen," dedi Tony.

"Bir oda bulun çocuklar."

Jaz kollarını bana doladı, çenesini başıma yasladı. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. O halde gitmemizin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Devam et."

Jaz beni bir grubun arasından geçirdi, kolunu belime doladı, elini kıcıma koydu. Diğerlerinin görüş alanından çıktığımızda elini çekti ve fısıldadı: "Özür dilerim. Orada beni gerçekten tokatlamadığın için de teşekkürler. Dikkat dağıtmam gerekiyordu."

Elini açtı. Avucunda bir ehliyet ve tek boynuzlu at başlı bir anahtarlık vardı.

"Kırmızılı bayandan mı? Ah-ha. Tony bu yüzden onu yanıma koydu... ve sen de bu yüzden o küçük şovu yaptın. Elin onun çantasına girdi, değil mi?"

"Biz sihirbazlar süslü büyüler yapamayabiliriz ama iş yankesiciliğe gelince bizden iyisi yok."

Beni Sonny ve Guy'ın anahtar çoğaltma makinesiyle bekledikleri bir odaya **götürdü**. Adresi not ettim, sonra Jaz MapQuest'ten baktı. Sonny'nin anahtarlarla işi bitince, Jaz orijinalleri alıp gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü.

"Tamam mı?" Guy dedi ki.

"Sorman mı gerekiyor?"

"Ukala piç." Guy sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışlarıyla bizi değerlendirdi. "Bu özgüveni test etmeye ne dersin Jasper? Siz üçünüz bu işi yapacaksınız."

"Bianca olmadan mı?"

"Üstesinden gelebilir

misin?" "Sorman mı

gerekiyor?"

"Sonny, egosunu kontrol altında tut. Faith, Sonny'yi dinle. Şimdi aletlerinizi alın ve gidin. Doksan dakikan var. Sonra Tony ve Max'i gece için çağıracağım ve bayanlar evlerine gidecek."

UMUT: ADRENALİN

Hedefin adresine gitmek için bir ekip aracı kullandık. Ona "Hedef" demenin doğru olmadığını biliyordum. O ismi olan bir kadındı, sırf çapkın kocasından intikam almak için akşam dışarı çıktığı için evine tecavüz edilmek ve eşyaları çalınmak üzere olan bir kadın. Ama gizli bir polis gibi, bu işte ellerimi kirletmem gerekiyordu.

Çetenin zihniyetine uyum sağlamak olması gerekenden daha kolaydı. Karl'la çok uzun zamandır takılıyordum ve hırsızlığın ahlaki iflası konusunda onunla sık sık tartışsam da, bunu anlamaya ve kabul etmeye başlamıştım. Bir hırsız tarafından yetiştirilmişti, başka bir hayat bilmiyordu ve bir kurt adamın daha medeniyetsiz dürtülerini bastırmak için adrenaline ihtiyacı vardı.

Entelektüel ve ahlaki düzeyde, yapmak üzere olduğum şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Ama fiziksel ve duygusal olarak? Başlamak için sabırsızlanıyordum.

İŞARETİMİZ lüks bir gökdelende **yaşıyordu**. Karl'ın derslerinden, bunun müstakil bir eve girmekten daha zor olacağını biliyordum. İçeri girmenin tek güvenli yolu

avlu kapısı. Neyse ki üçüncü kattaki daire için bu fazla beceri ya da ekipman gerektirmiyordu. Balkonun ağaçlarla kaplı bir otoparka bakması da işe yaradı. Siyah kapüşonlarımızı ve pantolonlarımızı giydikten sonra görünmez olacaktık.

Jaz ve Sonny, onlar nöbet tutarken benim yukarı çıkıp bir göz atmam konusunda anlaştılar. Balkona kolayca çıktım. Fransız kapıları anahtarla açılmıyordu ama o kadar basit bir kilitti ki kredi kartıyla bile açılabilirdi. O kadar kolay olamazdı. Camdan içeri baktım. Ön kapının yanındaki güvenlik panelinde bir ışık yanıp sönüyordu.

Alarmin türünü belirleyebileceğimi umarak mini dürbünü çıkardım. Bulduğumda, bir kahkaha attım. Ucuz piçler.

Üç kadar saydım, sonra kapının kilidini açtım, fırlattım ve odanın karşısına koştum. Alarmı devre dışı bıraktığımda kalbim dört nala koşmaya başladı.

İkinci bir görüş almak için Sonny'yi aramalıyım, böylece bir şeyler ters giderse suçu tek başıma üstlenmeyecektim. Ama şimdi bunun için zaman yoktu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde alarm çalacaktı.

Üzerimdeki baskı ve şüpheler beni tökezletmeli ya da tereddüt ettirmeliydi. Ama risk sadece heyecanı arttırdı. Sonra o son birkaç saniye geldi, sınırı zorladığımı biliyordum, ya başaracaktım ya da başarısız olacaktım ve başka bir şansım olmayacaktı çünkü başarısız olursam alarm çalacaktı ve-

Yanıp sönen ışık söndü.

Duvara yaslandım, titriyordum. Mutluluk. Gülümsedim ve gözlerimi kapattım, kendime nefesimi tutmam gerektiğini söyledim ama kaosun her yalamasının tatlı sonuna kadar tadını çıkardım.

Sonra Jaz ve Sonny'ye el salladım ve işe koyulduk.

Bu adamların önemsiz müzik seti ve TV hırsızları olmadığı kısa sürede anlaşıldı. Neyin en hızlı şekilde, en fazla kârla devredilebileceğini ve nerede bulacaklarını biliyorlardı. Hızlı ve temizdi; sırt çantalarına sığmayan her şey geride kalıyordu.

Aldığımız şeylerin çoğu kasadan çıktı. Kilitler ve güvenlik sistemi gibi bu da ucuz bir kasaydı, amatörleri korkutmak için yapılmış bir dekoru. Anahtarla kilitleniyordu ve elimizdeki bir avuç kopyada bir tane bulduk.

Birkaç öneride bulundum, çoğunlukla izlerimizi örtmek ve düzenli bir sahne bırakmakla ilgili, böylece ev sahibi yağmalanmış çekmecelere girmeyecekti - hepsi Karl'dan ipuçları.

Karl'ın eğitiminin çoğu, konsey delegelerinin evlerine onların rızasıyla girmek gibi güvenli uygulamalarla harmanlanmış teorilerden oluşuyordu. Kaos monitöründe düz bir çizgi.

Jaz ve Sonny ile hırsızlık daha farklı olamazdı. Sonny eğleniyordu, ama Jaz çok heyecanlıydı - her yeni bulguyu sanki gömülü bir hazine bulmuş gibi övüyor, ilerlememizi kontrol etmek için içeri dalıyor, apartmanda sinsice dolaşıyor, tehlike için pencerelerden dışarı bakıyor... ve bulamadığında neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi

görünüyordu. O attı

Kaos dalgaları o kadar güçlü ve keskindi ki, her yaklaştığında ürperiyordum.

Dolabın üst rafında tozlu bir mücevher kutusu buldum - muhtemelen bir mülkten gelen antika eşyalar. Sonny, kostüm parçalarını geride bırakarak kutuyu karıştırmama yardım etti. Sonra Jaz odaya daldı.

"Bir sorun var, kardeşim," diye fısıldadı Sonny'ye. "Guy'ın zaman sınırına yaklaşıyoruz ve arka otoparkta kavga eden bir çift var. Balkondan çıkarken çok zorlanacağız."

Sonny el fenerini söndürdü, yatak odasının perdesini kaldırdı ve dışarı baktı. "Kahretsın."

"Biliyorum."

Jaz ses tonunu ölçülü tutmaya çalıştı ama gözleri parlıyordu. İçindeki adrenalini hissedebiliyordum ve tepkimi görmemesi için yüzümü gölgelere çevirdim. Adamlara dönüp baktığımda Jaz'ın yüzünü çevirdiğini, ellerini ceplerine soktuğunu ve soğukkanlı bir profesyoneli oynamaya çalıştığını gördüm. Sanırım benim yararım için.

"Bekleyelim mi yoksa önden mi çıkalım?" diye

sordum. "Ön taraftan çıkmak girmekten daha

kolay," dedi Sonny.

Biz konuşurken Jaz ayaklarının üzerinde sallanarak şöyle dedi: Hiçbir şey, sanki en güvenli cevabı bulması için ona güvenilemeyeceğini biliyormuş gibi.

Sonny pencereden dışarı son bir kez baktıktan sonra, "Hâlâ kavga ediyorlar," dedi. "Her şeyi aldınız mı?"

Başımızı salladık.

"O zaman

gidelim."

ÖNCE BEN GİTTİM, kapüşonumu yukarı çekip yüzümü yere eğerek koridor boyunca koştum. Merdiven boşluğuna baktığımda sadece bir kamera gördüm, en altta ve fark edilmeden geçilmesi kolaydı.

Sonny kapıyı arkalarından kapatırken, güvenlik kamerasıyla ilgili bir uyarı fısıldadım. Merdivenlere yöneldiğinde Jaz kolundan yakaladı ve yukarı çıkmasını işaret etti.

"Hayatta olmaz," dedi Sonny. "Bir programımız var ve-"

Jaz dirseğimi yakaladı. "Gel hadi. Sana bir şey göstermek istiyorum." Öne doğru eğildi, gözleri benimkilerle buluştu, o bulaşıcı sırtışı kalbimi hoplattı. "Pişman olmayacaksın. Söz veriyorum."

"Gidin," diye homurdandı Sonny arkamızdan. "Çabuk olalım."

UMUT: TEPEDEN GÖRÜNÜM

Sonny ve ben on altıncı katın sahanlığından geçerken, Jaz son kata hızla çıktı. Biz oraya vardığımızda Jaz çatı kapısının kilidini açmıştı bile. Dışarı baktı ve mırıldandı, "Mükemmel."

Sonny ilerleyip çatıda kamera ya da başka bir sorunlu nokta olup olmadığını kontrol ederken ben kapının yanında durup gözlerimin alışmasını bekledim. Jaz yanıma geldi, parmakları eldivenin üstünden bileğime değdi, çıplak tenim temas etti. Bakışlarını kaçırdığımda beklenmedik bir şekilde utangaç bir gülümseme takındı. Eldivenli elimi çabucak sıktı ve onun yerine dirseğimi tutarak beni çatıya doğru yönlendirdi.

Yürürken, kaos titreşimleri hafif, alaycıydı, radarıma dokunacak kadar azdı. Gözleri yaramazlık yapan bir çocuk gibi parlıyordu. Eldivenimi çıkardım, sonra elimi onunkine attım. O kadar büyük ve parlak sırttı ki, ilk kez elini tutan bir kız çocuğunun on yaşında olduğunu düşünebilirdiniz. O gülümsemeyi görünce ona aşık olacağımı anladım.

Neredeyse on yıldır, ne zaman bir erkekle tanışsam ve ona aşık olabileceğimi düşünsem, her türlü engeli aştım. Saklayacak çok şeyim vardı, hayatımda çok fazla şey oluyordu ve iniş çıkışları -ve evet, acıyı- göze alamazdım.

romantik karışıklıklar. Ama Jaz'a baktım, kendimi düşerken gördüm ve umursamadım. Bu gece Hope Adams değildim, onun tüm sorunlarına, güvensizliklerine, sorumluluklarına sahip değildim. Bu her neye dönüştüyse, uzun sürmeyecekti. Bu yolculuğun tadını çıkarmamak için bir neden yoktu.

Jaz beni kenara doğru çekti, sonra bıraktı, kendini çatıya indirdi ve karnının üzerine uzandı, kollarını çenesinin altında kavuşturdu, şehre baktı. Bir süre sonra tekrar bana baktı.

"Peki, gel bakalım." Uzanmam için bana el

salladı. Yere bir göz attım.

"O kadar da kirli değil. Yıkatabilirsin." Karşıya baktı çatıda. "Yo! Sonny!"

Sonny göründü, içini çekti ve başını salladı, ama arkadaşının yanına oturdu, dizlerini yukarı çekti. Tereddüt ettim, sonra uzandım.

Şehir önümüzde uzanıyordu ve nefes kesiciydi. Birkaç blok ötede, yüzlerce ışığın yansımasıyla parıldayan bir koy vardı. Tekneler suyun üzerinde oyuncak gemiler gibi sallanıyordu. Salsa müziği tuzlu su kokulu esintide sürükleniyordu. Sabahki nem neredeyse yok olmuştu, gece havası hoş bir serinlik veriyordu.

"İnsanlar Miami'yi eleştiriyor ama sadece kıskanıyorlar," dedi Jaz. "Şuna bir bakın. Kum, sörf, yılın her günü güneş. Lanet olası mükemmel."

Bir an sessiz kaldı, sonra elini uzatarak körfezi çevreleyen gökdelenleri işaret etti. "Şunu görüyor musun? En yüksekten soldan üçüncü? Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Cortez Cabal karargahı. Bahse girerim dürbününüz olsaydı Benicio'nun kendisini çatı katındaki ofisinde milyarlarını sayarken görebilirdiniz."

Güldüm.

"Orada çalışmayı hayal edebiliyor musun?" Jaz dedi ki. "Her pencereden deniz manzarası mı? Böyle bir gayrimenkulün fiyatı ne kadar olabilir ki? Ve bu sadece konumu. Lanet olası banyolarda mermer zemin olduğunu duydum. Tuvaletler muhtemelen Evian'la çalışıyordur."

"Perrier, sanırım," dedi Sonny.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bütün o para. Bütün o güç. Peki Cortezler bunu nereden elde ediyor? Kendi büyülerini yaparak değil, orası kesin. Güçlerimizi kasalarını doldurmak için kullanıyorlar. Onlar için çalışan doğaüstü varlıklar bunu başardıklarını düşünüyorlar. Ailemiz gibi, Sonny. Piçler onlara ne yaparsa yapsın, Aziz Bulutlar hakkında asla kötü bir şey söylemezlerdi. Sadece bir işleri olduğu için mutluydular. Onları kullandılar ve tükürdüler. Pamuk tarlalarındaki köleler gibi, efendileri için canlarını verirlerdi."

"Guy'la çok uzun zamandır takılıyorsun," dedi Sonny. dedi.

Gitmemiz gerektiğini biliyordum ama ikimizin de acelesi yok gibiydi ve işaretimiz her an geri dönebilecekken burada oturmak, kalbimi sürekli bir kaos akışıyla tetikliyordu.

Uzaktaki Kabal karargâhına göz atarken, daha uzun kalmak için bahanemi buldum: bilgi almak için Kaballar hakkındaki açılışı kullanmak.

"Yani Guy Kabalları umursamıyor mu?" Dedim. "Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Doğaüstü varlıklar için hayatı kolaylaştırıyorlar -sağlık hizmetlerine erişim, çocuklarımız için özel eğitim, bizi anlayan bir toplum- ama bu avantajların bedelini çalışanlar ödüyor. Yine de herhangi bir şirketten çok da farklı değil. Becerilerinizi kullanıyorlar ve karşılığında size güzel bir yan haklar paketi veriyorlar."

"Ama bir şirkette işleri batırırsanız sizi öldürmezler. Mafya için çalışmadığınız sürece."

"Bazıları Kabal'ın gerçekte ne olduğunu söylüyor. Guy'ı rahatsız eden bu mu yani? Gücün kötüye kullanılması mı?"

"Daha çok güç yoğunlaşması. Eski dostlar kulübü, n'inci dereceye kadar." Jaz binaya el salladı. "Eğer orada çalışsaydın, Faith, sekreter olmak istemediğin sürece üst katlara çıkma şansın olmazdı. Kadın olduğun için değil, onlardan biri olmadığın için. Hiçbirimiz değiliz. Belki üst katlardaki herkes Cortez değil, ama bir büyücü olduğuna bahse girebilirsiniz. Büyücüler, druidler ya da yarı iblisler yok. Peki ya kurt adam ya da vampir olsaydın? Ön kapıdan geçemezsin.

Kapı. Bir büyücü olan Guy bile ne kadar zeki olursa olsun çok yükslemez. Bağlantıları yok."

"Bu konu hakkında çok konuşur mu?"

Jaz güldü. "Yani politik vaazlar dinlemek zorunda mı kalacaksın? Hayır. Arada sırada bu konuda konuşabilir ama genellikle sessizdir."

"Jaz hariç," dedi Sonny.

Jaz omuz silkti. "Bir sürü iyi fikri var. Sanırım son zamanlarda canını sıkıyor, bu yüzden konuşacak birini istiyor - olan biten şeyler hakkında dertleşebileceği birini."

"Eşya mı?"

"Cortez Cabal ile." "Sorun

mu çıktı?" "Şu ya da bu. Toz

duman."

Görünüşe göre Benicio'nun bilgilendirmemde yer verm e d i ğ i birkaç detay varmış. Sürpriz, sürpriz.

"Adam alttan alıyordu ama sinirlenmeye başladı. Sanırım o-" Kenardan bir çakıl taşı fırlattı. Düşüşünü izledi. "Her neyse, Cortezler için endişelenen tek kişi o değil. Ortam iyi değil ve sadece çeteleri kastetmiyorum. Yaşlı adam hiç gençleşmiyor."

"Benicio mu? O kadar yaşı değil."

Jaz omuz silkti. Ona göre altmış yaşı, altı metrelik bir düşüşün eşiğinde sallanmak demekti. Jaz benden sadece birkaç yaş küçüktü ama yaşımlı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Konsey için çalışırken, Karl'la takılırken, kendime onun hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı söylerken bile daha olgun davranmaya çalışıyordum.

"Halefiyet sorusunu kastediyorsunuz," dedim.

Sonny homurdandı. "Soru mu? Benicio Cortez'e göre soru diye bir şey yok."

Jaz yüzünü bana dönerek yan yattı. "Guy'ın söylediğine göre Benicio Cortez'in çalışanlarını umursamadığını kanıtlayan en büyük sorun bu. Üç oğlu var, hepsi de bu işin içinde. En büyüğü kaç yaşında, kırk mı? Hayatı boyunca şirkette çalışmış. Herkes liderlik için gerekenlere sahip olduğunu söylüyor. Ama Benicio varisi olarak kimi gösteriyor?"

"Lucas," dedim.

"Aile işiyle hiçbir ilgisi olmayan gayrimeşru en küçük oğlu. Yetişkin hayatını Cabal'ları her şekilde mahvetmeye çalışarak geçirmiş biri. Benicio Cortez'in işini almasını istediğı adam bu."

Doğrudum. "Konuştuğum çoğu insan Lucas'ın veliaht olduğunu düşünmüyor. Benicio'nun sadece kurnazlık yaptığını ve büyük oğullarını hizada tuttuğunu düşünüyorlar." Lucas'ın kendisi de buna inanıyordu.

"Adam yaşı adamın ciddi olduğunu düşünüyor. Peki ya ölürse? Ya Lucas Cortez Cabal'ın başına geçerse?" Başını salladı.

"Ama Guy bunun Kabal'ın sonu anlamına geldiğini düşünüyorsa, bu iyi bir şey değil mi?"

"Guy'ın karşı olduğu Kabal *kavramı* değil. Onların yönetilme biçimi, yani güç dengesizliği. Bu dengeyi bozmayı, bizim gibi küçük adamlara birazını geri vermeyi çok ister. Ama Lucas Cortez'in yapacağı gibi Kabal'ı tamamen yok etmek mi? Bu Miami'deki doğaüstü varlıklara ne yapar? Ailelerimiz gibi Kabal'da çalışan insanlara? Çetelere? Adam reform istiyor, yok etmek değil."

Peki Guy ne yapmayı planlıyordu? Soramadım. Henüz soramadım. Ama elimde bir ipucu vardı. Benicio haklıydı. Ortada bir sorun vardı.

Konuyu kapatmak zor oldu. İçimdeki muhabir cevapların orada, yüzeyin hemen altında yattığını görebiliyordu. En azından siteyi araştırabilir, başka neler çıktığını görebilirdim.

"Lucas Cortez'le tanıştınız mı?" Ben sordum.

Sonny başını salladı.

"Onunla aynı üniversiteye giden bir adamla tanıştım,"

dedi Jaz. "Hukuk fakültesi mi?"

"Hayır, üniversite öğrencisi. Bu Lucas'ın 'güçle savaş' saçmalığına başlamasından önceydi. Bu adam Lucas'ın kim olduğunu biliyordu.

Çünkü babası Cortezes için çalışıyordu. Aksi takdirde onu asla fark etmeyeceğini söyledi. İnek ve yalnız bir çocuk, sadece ödevini yapacak birine ihtiyacın olduğunda konuşabileceğin türden bir çocuk."

Sonny başını salladı. "Ve bu da Benicio'nun Cabal'ı yönetmesini istediği oğlu."

"Onunla tanıştım," dedim.

Jaz oynamakta olduğu çakıl taşını düşürdü. "Lucas Cortez?"

"Lucas'la başı dertte olan bir hırsızla çıkıyordum. Bir işi aldıktan sonra peşimize düştü." "Ciddi

misin?"

"*Cidden* abartmak olur. Eski sevgilim ondan kurtuldu. oldukça kolay. Dediğin gibi, o bir inek. Kendini bir tür savaşçı sanan bir ezik." Lucas'a zihinsel bir özür gönderdim.

Jaz bir süre sözlerimi düşündükten sonra, "Guy bunu duymak istiyor. İzlenimlerini al. Sorun olur mu?"

Tam da umduğum gibi. Başımı salladım ve elimden geleni yapacağımı, hatta yardımı olacaksa eski sevgilimi arayacağımı söyledim.

ESKİ SEVGİLİMİ ARA.

Zorla girme olayını Karl'a en tarafsız şekilde odaklanmaya çalışarak geçirdim. Bağlantım. Akıl hocam. Arkadaşım. Öğleden sonra Guy'la ve şimdi de Jaz'la konuşurken ona "eski sevgilim" demiştim çünkü bunu anlamaları daha kolay olacaktı. Gerçek şu ki, bırakın "eski sevgiliyi", "erkek arkadaş" bile ona yakıştıramadığım tek kelimeydi.

Karl Marsten...

Asla hayatımın bir parçası olmaması gereken bir adamdı ve keşke hiç olmasaydı dediğim günler oldu.

Karl, sahte konsey bağlantım Tristan için yakalamam gereken kurt adam mücevher hırsızı. Karl, bana aslında bir Kabal için çalıştığımı gösteren, beni gerçek konseyle tanıştıran ve onlarla bir iş bulmamı sağlayan kişi. Konsey için gerçekte neden çalıştığımı -şerefli olmayan motivasyonumu- bilen ve sadece bilmekle kalmayıp anlayan Karl.

Neredeyse iki yıl önceki o ilk buluşmadan sonra, niyetleri belirsiz bir şekilde sürekli yanımıza gelmeye devam etti. Kimyamız vardı, hatta bazen keşfediyorduk, ama ikimiz de arkadaşlık konusunda daha rahat görünüyorduk. Ortaya çıkıyor, egosunda delikler açmama izin veriyor, bazen de bu iyiliğe karşılık veriyordu. Bir süre şakalaşıyor, sonra ikimizin de kimseyle paylaşmadığı itiraflara ve endişelere dalıyorduk.

Annemin hayır galalarından birine geleceğini ima ettiğinde, yaşlandığını ve mücevherlere daha kolay erişmesi gerektiğini söyleyerek alay etmişim. Annemle tanışmak ve onun kendisini onaylayıp onaylamadığını görmek istediğini söyleyerek şaka yapmıştı. Sonra, galada

Kardeşimin Teksas'taki çiftliğinde düzenlenen Sevgililer Günü balosunda, elinde biletiyle kapının önünde belirmişti.

Gelmek istediği konusunda ciddi olsaydı, hayatımın dođauřtú yönünün aile hayatıma sızmasına izin vermenin artılarını ve eksilerini tartışmamız gerekirdi. Ama onu gördüğümde hissettiğim öfke uzun sürmedi.

Cazibe Karl'ın uzmanlık alanıydı, ama o gece, sosyete kadınlarını mücevherlerinden mahrum bırakırken buharlara gönderen her zamanki aşırı zeki cazibesinden hiçbirini kullanmamıştı. Annem buna kanmazdı. Bunun yerine, Karl onu kendisi olarak etkilemişti - ya da başkalarının yanında olduğu kadar ona yakın olarak.

Parti sona erdiğinde, ona araziyi gezdirdim. Ahır ziyareti pek iyi gitmedi, kurt adam kokusu atları ürkütmüştü. Gürültüden uyanan damat aşağı indiğinde, eşek şakasına yakalanmış çocuklar gibi dışarı fırlamıştık.

Bahçelerin arkasına gizlenmiş havuzda durmuştuk. Kapıyı açmıştım.

İçeri baktı. "Mayomu getirmedim." "Muhtemelen
senin için bir tane bulabilirim."

"Zahmet etmeyin."

Ceketini ve gömleğini çıkarmıştı ve elbisemin ayak bileklerime düşmesine izin verirken bile bunun

neden geldiğini. İki yıldır etrafında dans ettiğimiz adımı atmak için.

Daha sonra beni havuzdan çıkardı, kabinden havlu aldı ve ormana taşıdı.

Her romantiğin isteyeceği kadar mükemmel bir gece. Benim gibi bir alaycı için bile mükemmel.

Uyandığımda Karl'ı açıklığın kenarında, sırtı bana dönük, şafağa bakarken gördüm. Onu izledim ve hissettim ki...

Ama benim ne hissettiğimin bir önemi yoktu. Önemli olan, yakında keşfedeceğim gibi, *onun* nasıl hissettiği, çünkü Karl'la her zaman bununla ilgiliydi. Ne hissettiği. Ne istediği. Ve bir gece, ne kadar çılgınca romantik olursa olsun, bunu değiştiremezdi.

UMUT: TARİH DERSİ

Ertesi sabah Benicio'yu aradım. Rapor etmem gereken bir şey olduğunu öğrenince, Troy'la kahvaltıda buluşmamı ve ona bilgi vermemi istedi. Başka bir deyişle, sonuçları bu kadar çabuk beklemiyordu ve telefonla iletilmesini istemiyordu.

Binadan çıkarken gözümü dört **açtım**. Çeteden kimse nerede kaldığını bilmiyordu, Guy bile sormamıştı. Ama çeteye yeni katılanları gözetim altında tuttuğunu görebiliyordum.

Taksi beni bıraktığında, Troy'u yolun karşısında, bir vitrinin yanında durmuş, bir harita üzerinde çalışırken gördüm. Ben inerken bakışları bana doğru kaydı ama yerinden kıpırdamadı.

Restoran, her yerde bulabileceğiniz türden, isimsiz küçük bir lokantaydı. Arka tarafta bir masaya oturdum ve Troy kapıdan içeri girmeden önce bir fincan kahve içtim.

Karşıma geçti. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet. Gizli kapaklı işler sadece protokoldür."

İşe koyulmak için acelesi yok gibiydi. Kahvaltı sipariş ettik ve bana nasıl yerleştiğimi, dairenin nasıl olduğunu sordu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa aramaktan çekinmeyin," dedi. "Bay Cortez cüzdanını açtığında, bundan yararlanın. Ben yararlanıyorum."

Bana mahalleler hakkında bazı ipuçları verdi - dairemin ve kulübün yakınındaki mağazaları ve restoranları ve kaçınmam gerekenleri önerdi. Eğer bir molaya ihtiyacım olursa, izinli olduğu bir gece bana eşlik etmekten, belki şehir dışına çıkmaktan ve bana çevreyi göstermekten mutluluk duyacağını söyledi. Davet yarı flörtöz, yarı dostçaydı, dilediğim gibi yorumlamama açıktı.

Kahvaltı geldiğinde işe koyulduk.

Troy'a Jaz'ın Guy ve Kabal'la olan sorunu hakkında söylediklerini anlattım.

Troy homurdandı. "Aynı bok, farklı gün. Gençliğimden beri bu saçmalıkları duyuyorum. Kaballar iş dünyasıdır, hayır kurumu değil. Elbette çalışanlarını kullanıyorlar. Her şirket öyle değil mi? Mesele de bu zaten: sermayenizi oluşturmak için kaynaklarınızı kullanın. Ve evet, Cabal'ların çirkin tarafları da var. Beni Bay Cortez'in önünde bile ponpon sallayıp parti çizgisinde konuşurken yakalayamazsınız. Ama ne var biliyor musunuz? Ona göre fikirlerimi paylaşmaya hakkım var... tabii bunları hissedarlarla paylaşmadığım sürece. Şikayetlerim ne olursa olsun, benim de istifa ettiğimi göremezsiniz ve bunun nedeni bana çimento ayakkabılar giydirilmesinden korkmam değil. Belki Nast'ta

Cabal ya da St. Cloud ya da Boyd, ama bulunduğum yerde, Bay Cortez ben burada olmak istemedikçe beni burada istemiyor."

"Mantıklı."

"Bunu sadece yapmak zorunda olduğu için yapan bir adamın arkasını kollamasını ister misin? Bunu iyi bir sağlık paketi için ya da bazı Kabal ideolojilerini korumak için yapmıyorum. Bu saçmalıklara inanmıyorum. Ama arkasını kolladığım adama inanıyorum."

Bir ev kızartması mızrakladı ve devam etmeden önce mideye indirdi. "Bir çete serserisinin Lucas hakkında böyle saçma sapan şeyler söylemesi, onu varis ilan etmesinin Bay Cortez'in Kabal'ı umursamadığını kanıtladığını düşünmesi beni gerçekten yakıyor."

"Demek doğruymuş."

"Lucas'ın varis olduğu doğru ama bunu Bay Cortez'in kendisi dışında herkes kesin olarak söyleyebilir."

Sanki nasıl devam edeceğine karar veriyormuş gibi elindeki kahve fincanının yarısını yavaşça boşalttı.

"Lucas'ın kardeşleriyle hiç tanışmadın, değil mi?" dedi. "Hector, William, Carlos...?"

"Hayır."

"Diyelim ki onları ve Lucas'ı tanıyan herkes Bay Cortez'in fikrinin tamamen çılgınca olduğunu düşünmüyor. Diğerlerinin Cabal'ı yönetemeyeceğinden değil -Hector ve William'ın yani. Ama bunu yapacak *en iyi* kişi kim?" Başını iki yana salladı. "Eğer

Benicio Cortez Kabal'ı umursamazdı, onu Hector'a devredip 'yeterince iyi' derdi ve o da gayet iyi çalışırdı. Cortez Cabal'ın gemişı hakkında bir şey biliyor musun?"

"Fazla bir şey değil. Onlar ilk Kabal'dı ve hala en güçlüler-"

"Hala' değil. Onlar *yine* en güçlüler." Arkasına yaslandı ve bacağı benimkine değene kadar gerindi. "Şimdi bunların hepsi benim zamanımdan çok önce, ama hikayeleri duydum. Bay Cortez büyürken, Cortez Cabal nclk için Boyd'larla başı başı mücadele edermiş, yani bazen dörtte dörde dşerlermiş. Bunun nedeni de işlerin değişmiş olması değil, *değişmemiş* olmasıydı. Cortez Cabal birkaç yüz yıl boyunca her zaman yaptığı şeyi yapmaya devam etmiş, zamana ayak uydurmamıştı. Benicio Cortez bunu değiştirdi. Ve bu, Kabal'ı Hector'a devredip "yeterince iyi" demeyeceği anlamına geliyor. Ayrıca sırf... ne yani, asi oğlunu kazanmak için onu Lucas'a teslim etmeyeceği anlamına da geliyor." Güldü ve başını salladı. "Lucas'ı bilirsin. Bay Cortez'in onu kazanma şansı nasıl daha yüksek olabilir ki? Cabal'ı ona vererek mi? Ya da bu konuda onu bir daha rahatsız etmeyeceğine söz vererek mi?"

O haklıydı. Lucas'a laf atarak yangına krkle mi gitmiştim? Troy'a söylediklerimi anlattım.

"Sen doğru olanı yaptın. Eğer farklı bir şey söyleseydin, Kabal'a saldırdıklarında seni kesinlikle 'davet edilmeyenler' listesine koyarlardı. Lucas hakkında daha fazlasını isterlerse

onlara söylemeli-" Durdu. "Hayır. İçgüdülerin iyi. Onlara sadık kal."

"Teşekkürler. Bana yardımcı olabileceğiniz bir konu *var*. Bay Cortez'in unutmuş olabileceği çeteyle ilgili bir olay."

"Unuttun mu?" Dudakları zorlukla bastırılmış bir sırtıyla seğirdi. "Ya da sana söylemeyi ihmal mi ettin?"

"Özür dilerim. İma etmiyorum-"

"Eğer değilseniz, o zaman olmalısınız. Bay Cortez'in bir şey eklemeyi *unutması* ihtimali neredeyse sıfır. Hassas olduğunu düşündüğü bir bilgiyi kasıtlı olarak saklıyor mu? Ben olsam buna güvenirdim. Eksik olan ne?"

Ona Jaz'ın çete ve Cabal arasındaki son sorunlar hakkında söylediklerini anlattım.

"Dustups?" diye tekrarladı.

"Karşılaşmalar, kavgalar-"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, ama ne *yaptıkları hakkında* hiçbir fikrim yok.

Yani. Tabii ki sorunlar var. Her zaman. Her zaman oldu. Çok fazla dikkat çeken ya da operasyonlarımıza çok yaklaşan bir iş yaparlar ve biz de kaslarımızı esnetir, zincirlerini çekiştirir ve onlara bir zincire bağlı *olduklarını*, bu şehirde Kabal'ın izniyle faaliyet gösterdiklerini hatırlatırız."

"Bu tür karşılaşmalarda bir artış oldu mu?"

"Öyle bir şey olsaydı, haberim olurdu. Tüm güvenlik uyarıları bana gelir."

Troy daha fazla araştırma yapacağına söz verdi ve ben de ona güvendim. Ayrıca Kabal çetesi sorunlarındaki ani artışın Benicio'nun benden saklayacağı türden bir şey olmayacağını söylediğinde ona inanmaya meyilliydim. Yine de, deneyimlerimden bildiğim gibi, bir şeyin Benicio'nun radarına girmemesi, onun bir Kabal çalışanı tarafından Kabal kaynakları ve Kabal adı kullanılarak yapılmadığı anlamına gelmiyordu. Jaz üzerinde biraz daha çalışmam gerekecekti.

ÖNCE TROY GİTTİ. Çıkışı izlediğini tahmin ediyordum ama bir taksi çağırırken onu aramamam gerektiğini biliyordum. Tam şoföre adresimi vermiştim ki Rodriguez'in bana verdiği çete telefonum çaldı.

"Faith? Ben Jaz. Seni ben kaldırmadım, değil mi?"

Saatimi kontrol ettim. En son ne zaman on gibi kalkıp duş aldığımı, giyindiğimi, kahvaltı yaptığımı ve güne devam ettiğimi hatırlamıyordum. Yine de çetede olmak, geç geceler ve muhtemelen geç sabahlar anlamına geliyordu. Üniversiteye geri dönmek gibi. Sabah derslerini asan ve bütün gece barlarda takılan çocuklar için üniversiteye dönmek, ki ben öyle biri değildim.

"Hayır, uyandım."

"Güzel, güzel. Dün gece, bugünkü planlarını sormaya fırsat bulamadan çekip gittin. Düşündüm ki, burada yeni olduğun için

Kasaba, belki sana eşlik etmemi istersin. Saat üçte Rider'da olmamız gerekiyor ama-"

"Üç mü? Ben beş sanıyordum-oh, sen ve Sonny'yi kastediyorsun."

"Hayır..." Bir an duraksadıktan sonra, "Kahretsin. Adam seni henüz aramadı, değil mi? O zaman elimi çabuk tutsam iyi olur, yoksa hattı meşgul ettiğim için başıma bela alırım. Kısa versiyonu, sen de varsın."

"İçeride mi?"

"Bu geceki işte. Bahsettiğim iş. Dün gece Guy'la konuştum, ona ne kadar iyi iş çıkardığını söyledim."

"Harika. Teşekkür ederim."

Bir kahkaha. "Kendime pay çıkarmak isterdim ama öyle bir gücüm yok. Senin neler yapabildiğini görünce -zihin okuma işini- seni bu işte kullanabileceğimize karar verdi. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için benimle iki kez kontrol ediyordu. Yani, sen varsın, ama ondan önce, öğle yemeği planının olup olmadığını merak ediyordum."

Yapmadım. Kulüpte buluşmak için anlaşmıştık.

UMUT: PLANLAR

Saat birde, bir taksi beni Easy Rider'a bıraktı. Tam yan zili çalacaktım ki arkamdan bir ses seslendi.

"Bekle, Faith. Ben hallederim."

Ayak sesleri kaldırımda gürledi. Döndüğümde Rodriguez'in bana doğru koştuğunu ve anahtarını salladığını gördüm.

Rodriguez en genç üyeydi, en fazla yirmi yaşındaydı. Ortalama görünümlü bir adamdı ama öyle bir tatlılığı vardı ki, onu birinin küçük kız kardeşiyle evlendirmek istiyordum. Belki de utangaç gülümsemesi ya da gözlerine dökülen saçları ya da benimkilere dokunduğu anda dalıp giden iri kara gözleriydi. Dün bana telefonumu verdiğinde, her şeyi adım adım anlattı, sabırlıydı ama asla küçümsemedi, her şeyi basit bir İngilizceyle açıkladı - uğraştığım çoğu teknik destek elemanından çok farklıydı.

Kapının kilidini açarken, "Guy yakında size bir anahtar verecek," dedi. "O zamana kadar zile kimse cevap vermezse Guy'ın ofis telefonunu çaldır. Numarası hızlı aramanızda var. Genelde öğlene kadar gelir."

Kapıyı açık tuttu, sonra yanımdan geçip güvenlik paneline gitti ve bir kod girdi.

"Birisi zaten burada olsa bile, bu silahlı olacak ve Guy içeri girdikten sonra yeniden silahlandırmanızı bekliyor."

"Anladım."

"Daha sonra ondan şifreyi isteyin. Anahtarınız olmasa bile bunu size vermesi gerekir." Son düğmeye bastı, sonra paneli kapatmadan önce durakladı. "Bu bana şunu hatırlattı. Alarm sistemleri konusunda biraz tecrüben var, değil mi? Eski sevgili hırsızı falan mısınız?"

Başımı salladım.

"Bir saniyeniz varsa, bir şeye bakabilir misiniz? Jaz ve Sonny geçen hafta bir işte onları tamamen şaşırtan bir sistemle karşılaştılar. Daha önce gördüğüm bir şey değil ve internette de şemasını bulamıyorum. Benim için bazı çizimler yaptılar."

"Bir göz atacağım. Yeni ve yüksek teknolojili bir şeyse muhtemelen görmüşümdür ama kesinlikle kıramam."

"Hayır, sorun değil. Sadece bir kimlik arıyorum."

Cep telefonu çaldığında üç adım gitmiştik. Numarayı kontrol etti, tereddüt etti, sonra beklememi işaret etti.

"Geldi mi?" diye sordu cevap verirken. Bir duraksama oldu, sonra ağırlığını kaydırđı, bir elini cebine soktu. "Tamam, hazırım. Ne yazıyor?" Bir duraklama daha. Sonra keskin bir kahkaha. "Açmadın mı? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Nina? Hadi ama, *hadi ama*." Bana alaycı bir bakış attı, sonra gözleri büyüdü. "*¡Qué fuerte!* Ciddi misin? Tamam, tamam. Gitmem gerek. Akşam konuşuruz."

Sırıtarak telefonu kapattı. "Arayan kız kardeşimdi. Üniversiteye kabul mektubum geç gelmişti ve bunun başaramadığım anlamına geldiğinden emindim ve..." Rengi yükseldi. "Ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok ve bir moron gibi gevezelik ediyorum. Özür dilerim."

"Hayır, bu harika. Kabul edildin, anlıyorum. Hangi üniversiteye?"

Sırıışı yeniden parladı. "Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü."

"Caltech mi? Vay be. Tebrikler."

"Teşekkürler. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Oh, şu güvenlik sistemi hakkında, daha sonra buralarda olacak mısın?"

"Bildiğim kadarıyla. O zaman bakarız."

Bana ön odaları işaret etti. Yan kapı tekrar açıldığında daha yeni kaçmıştı. Bianca. Onunla yürümek için bekledim.

Loş arka odalardan geçerken, Jaz ve Sonny ile bir iş yapmaktan rahatsız olup olmadığını sordu. Ses tonundan, bu konuda rahat olmadığını anladım - bir sonraki işle birlikte gönderilen yeni bir acemi

iki yeni üye. Ona her şeyin yolunda gittiğini söyledim.

Sonny'yi neredeyse karanlık bir kabinde roman okurken bulduk. "Gözlerini yorarsan, bize pek faydan dokunmaz. Bu gece, Sonny-boy," dedi Bianca, ışıkları yakarak Onu. Bana döndü. "Sonny buradaysa, Jaz fazla uzakta değildir." Sonny, "Guy'la birlikte depoda," dedi.

Bianca'nın dudakları büzüldü ve arkaya doğru yöneldi. I Sonny'yi masasında bırakarak onu takip etti.

Guy'ın Jaz'la olan arkadaşlığının Bianca'nın onayladığı bir şey olmadığı açıktı. Onun işinin peşinde olduğunu mu düşünüyordu? Jaz'ın hırslarının, çetede asgari sorumluluklarla bir yer edinmekten ve olabildiğince uzun bir süre boyunca içine gömülmekten öteye gitmediğini herkes görebilirdi.

Öğle yemeği planlarımızı sordu. Kim önermişti? Jaz ve Sonny ile mi gidecektim, yoksa sadece Jaz ile mi? Guy'ın mürettebatın biriyle çıkması konusunda bir politikası olup olmadığını ve Bianca'nın Jaz'ın başını derde sokmayı umup ummadığını merak ettim.

Depoda Jaz kutuları sayıyor, Guy da onları işaretliyordu. Jaz bir macera anlatıyordu ve Guy gülüyordu. Her şey çok normal görünüyordu, ama Guy'ın kahkahasında bir nota vardı, çok zengin ve çok yüksek sesle, masalı takdir ettiğini göstermek için çok fazla çaba sarf ediyordu. Jaz'a bakışında ve bizi izlediğimizi görünce hızla gözlerini kaçırmasında da bir şeyler vardı.

Bir gülüş ve bir bakış hiçbir şeyi kanıtlamadı ama Bianca'nın kıskançlığının çok farklı bir nedeni olup olmadığını merak ettim. Bu, Jaz'ın yeni kızla ilgilenip ilgilenmediğini öğrenmek için neden bu kadar hevesli olduğunu da açıklayabilirdi. Jaz beni gördüğünde, sırtışı Guy'ın Jaz'a ilgi duyuyorsa bile bunun tek taraflı bir çekim olduğunu gösteriyordu.

"Bu-?" Jaz saatini kontrol etti. "Kahretsin. Üzgünüm, Faith. Seninle kapıda buluşacaktım." Guy'a döndü. "Geri kalanını atlasam sorun olur mu patron? Sıcak bir öğle yemeği randevum var."

Adam tüm işin kendisine bırakılmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ama bizi iyi huylu bir şekilde uğurladı. Belki de bir kahkaha ve bir bakıştan çok fazla anlam çıkarıyordum.

Tam kapıdan çıkıyorduk ki Tony hızla yanımızdan geçti ve şakayla karışık Jaz'ı duvara doğru dirsekledi.

"Rod üniversite mektubunu aldı," dedi Guy ve Bianca'ya. "Max ve ben pizza ısmarlayacağız." Tekrar bize baktı. "Var mısınız?"

Jaz tereddüt etti ve kararsız olduğu belliydi. Kendime neden burada olduğumu hatırlattım. Çeteyle takılmak ve onları Kaballar hakkında konuşturmak için hiçbir fırsatı geri çeviremezdim.

"Tabii." Jaz'a baktım. "Senin için de uygunsa?" "Varız," dedi, sonra sesini bana doğru alçalttı. "Yağmur Yarın için çek?"

Gülümsedim. "Kesinlikle."

Barda **yemek yedik**, Max ve Tony hepimiz sığabilelim diye küçük bir masayı bir kabine taşıdılar. Pizzayı getirmişlerdi ama Guy on iki paket bira istedi, arkadan aldı ve dikkatlice hesaplarına not etti. Jaz, biranın yerel bir mikro bira olduğunu söyledi ve Guy'ı "değişiklik olsun diye iyi bir şeyler aldığı" için azarladı.

Rodriguez'in haberine gelince, Guy onun üniversite umutlarından haberdardı ve onun adına gerçekten memnun görünüyordu, sadece ayrıldıktan sonra ona teknik danışmanlık için özel bir anlaşma yapsa iyi olur diye şaka yapıyordu.

"Peki ne kadar çabuk döneceğin konusunda ne zaman bahse gireceğiz?" Tony kutudan bir pizza dilimi çıkararak konuştu. "Üniversite güzeldi, ama bir ay boyunca bir odacıkta kıcımlı terlettikten sonra, oradan çok uzaklaştım. Takım elbiseli bir işte pizza ve bira partileri yapamazsın."

"Rod bir kez gitti mi, temelli gitmiştir," dedi Jaz. "Eğer okul onu orada tutmazsa, Kaliforniyalı kızlar tutacaktır." Rodriguez'e göz kırptı, sonra birasından bir yudum aldı ve dans eden gözlerini benimkilere dikti. "Gerçi ben şahsen Doğu Yakası kızlarından hoşlanıyorum." Arkasına yaslandı. "Ama bir insan neden üniversiteye gitmek için bu işi bırakır ki? Tamamen beni aşıyor."

"Seni anlıyorum," dedi Tony şişesini kaldırarak. "Tatlı hayata. Endişelenme Guy. Hiçbir yere gitmiyorum."

Jaz ve Sonny şişelerini kaldırıp aynı fikirde olduklarını söylediler.

"Harika," diye mırıldandı Guy. "Sonbahar geldiğinde, Bee ve ben bütün mokasenlerle baş başa kalacağız."

Max'e döndüm. "Sen de mi gidiyorsun?"

Omuz silkti. "Muhtemelen Rod'u Cali'ye kadar takip edeceğim. Zaten plan da bu. Gerçi benim için üniversite yok. Orada başka işlerim var."

"1.80 boyunda, mavi gözlü," diye şarkı söyledi Tony. "Kız arkadaşı geçen yıl Los Angeles'a taşındı."

"Eski kız arkadaş."

"Evet, hâlâ günde on kez mesaj *attığın eski* sevgilin."

Max bronz teninin altında renklendi. "Biz arkadaşız, tamam mı? Elbette, Jess L.A.'de çalışıyor."

"Nast Cabal için," diye araya girdi Tony, Jaz ve Sonny'nin tıslamaları ve yuhalamaları arasında.

"Sadece MBA'ini alana kadar," dedi Max.

"Eğitimini ordudan almak gibi. İş bittiğinde elini kolunu sallayarak gitmesine izin vermeyeceklerinden emin olabilirsin."

Max omuz silkti. "O bunu biliyor. Aidatını ödeyecek."

"Ve ödeyecek, ödeyecek ve ödeyecek," dedi Jaz.

Tony başıyla onayladı. "Kabul et dostum, o içeride ve dışarı çıkıyorum."

Max'in gözleri parladı ama Guy onun sözünü kesti.

"Yeter. Max ne düşündüğümü biliyor." Adam ona doğru bir bakış attı. "Eğer Jess bunu başarabilirse, ne mutlu ona, ama Kaballar bedava eğitim vermezler. Bunu bildiği ve dikkatli olduğu sürece..." Omuz silkti. "Belki işe yarar."

Jaz ve Tony ikinci biralarını alırken pizza kutusunu elden ele dolaştırdı ve sohbetin Cabal'lardan uzaklaşacağını anlayabiliyordum.

"Yani bir Kabal için çalışırsan, üniversite masraflarını onlar mı karşılayacak?" Ben sordum.

"Uh-uh." Adam Max'e parmağını salladı. "Ne başlattığını gördün mü?"

"Hey, *ben* başlamadım-"

"Evet," dedi Guy, yüzüme doğru dönerek. "Bir Kabal, yıllarca onların kabinlerinde köle gibi çalışman karşılığında eğitim masraflarını karşılayacak. Eğer eğitimi anne ve babanın ödemesini istemediğine karar verirsen, o zaman kalış süreni uzatmayı konuşuruz. Kendini bir Kabal'a borçlandırmaktansa burada okul harçlarını kazanman daha iyi olur. Benim için çalışmak çok daha güvenli."

"Ve daha eğlenceli," dedi Jaz.

Sonny başını ellerinin arasına aldı ve inledi.

"Gördüğünüz gibi, üniversite için beni asla terk etmeyecek en az bir çete üyesi var." Adam dirseklerini

Bana doğru eğilerek masaya oturdu. "Ciddiyim Faith, Kabal hayatı gitmek isteyeceğin bir yol değil. Max'in kız arkadaşı - pardon, *arkadaşı*

-Bir şaman. Onlardan bir düzine var. Dikkatli olursa, muhtemelen birkaç yıl sonra işi bırakabilir, kırgınlık olmaz, kafa derisi için ödül konmaz. Ama bir Expisco yarı-iblisi?" Başını iki yana salladı. "Eğer seni yakalarlarsa, asla bırakmazlar. Ömür boyu çalışan olursun."

"Ama o kadar değerli olsaydım, bana ona göre ödeme yaparlardı, değil mi?"

"Aklınızda bir fiyat var mı? Özgürlüğün için uygun bir bedel? Özgür iradeniz için? Çünkü talep edecekleri şey bu. Evet, ödeyecekler - sizin için bir insan olarak değil, bir meta olarak ödeme yapacaklar, çünkü onlar için siz busunuz-"

"Oh, Tanrım, lütfen, hayır." Tony başını masaya eğdi, sonra bana baktı. "Onu başlatmak zorundaydın, değil mi?"

Adam kafasına bir şişe kapağıyla vurdu. "Tamam, tamam. Bu Rodriguez'in kutlaması. Artık Kaballardan bahsetmek yok. Bu bir emirdir. Oyalanmak için tam on dakikan var, sonra işe koyulup bu gece hakkında konuşmalıyız." Bana, "Eğer bu konuşmaya devam etmek istiyorsan, bugün bir kenara yaz, ama yarın beni yakala. Benimle konuşana kadar Kabal'da çalışmayı aklından bile geçirme, tamam mı?"

"Yapacağım."

Tam on dakika daha yiyip içtikten ve şakalaştıktan **sonra** Guy o geceki planlarımıza geçti. Dün yaptıklarımızın daha büyük ölçekli bir versiyonunu bekliyordum - belki bir içki dükkânını soymak veya bir nakliye aracını kaçırmak, Benicio'nun notlarına göre her ikisi de yaygın çete faaliyetleri. Guy'ın anlattıkları, bu çetenin büyüklüğüne rağmen Benicio için neden bu kadar endişe verici olduğunu anlamamı sağladı.

Planı cüretkârdı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Zekice, ayrıntılı ve akıllara durgunluk veren bir cüretkârlık.

Bianca bize hazırlık görevleri verdi. Ben yine Jaz ve Sonny ile birlikte ekipmanları hazırlamaya koyuldum. Herkes dışarı çıkarken Guy beklememi emretti.

Diğerleri gittikten sonra, "Bu geceki işaretler," dedi. "Onlar senin tarzında insanlar, değil mi?"

Sosyete insanlarını kastediyordu. Şu anda kendime mesafe koymayı düşündüm - elbette oradan geliyorum ama onlar benim halkım değil, artık değil. Bu yalanı anlamak çok kolaydı, bu yüzden başımı salladım ve basitçe "Doğru" dedim.

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Verebileceğin bir tavsiye var mı?
Benim göremediğim olası sorunlar?"

Planları inceledikten ve planını tekrar gözden geçirdikten sonra, bu işten sıyrılmasına yardımcı olacak bir fikir ortaya attım.

"Akıllı kız. Bunu düşünemezdim."

"Diğerleri pek mutlu olmayabilir. Kârlarını azaltacaktır."

Gülümsedi. "O zaman, övgüyü benim almamın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Hiç de değil."

LUCAS: 2

Anahtar kartımı ofis teslimat kapısında okuttum ve motosikletimi arka salona park ettim. Bu mahallede 1929 model Indian Scout'u sokakta bırakamazdım. Henüz motosiklet havası olmasa da araba Paige'deydi, bu yüzden motosikleti depodan çıkarmıştım. Mazeret için mutlu olmadığımı söylemeyeceğim.

Kaskımı koltuğun üzerinde bıraktım ve gözlüklerimi ayarladım. Rahatlık açısından kaskla birlikte lens takılması tercih edilir ama kısa bir sürüş için lens takıp çıkarmakla uğraşamazdım. Savannah bana gözlüklerimi kalıcı olarak lenslerle değiştirerek sorunu çözebileceğimi söyledi. Ona lenslerin gözlerimi tahriş ettiğini söyledim. Yalan. Gözlükler bir imaj yansıtıyor ve ben bu imajla rahat ettim. Doğaüstü vakaları araştırmak bazen birkaç savunma büyüsü yapmaktan daha fazlasını gerektiriyor ve rakibim bana bir kez bakıp ilk yumruğu benim atmayacağımı düşündüğü için kendi payıma düşenden daha fazla dövüş kazandım.

Merdiven boşluğuna girmek için bir anahtar kartı daha okuttuktan sonra ikinci kattaki ofislerimize çıkmak için üçüncü bir kart geçişi daha gerekiyor. Cabal ofislerinde bu tür güvenlik önlemleriyle büyümüştüm ama Savannah ve Adam'ın kartlarını bulmak için uğraşırken sık sık küfür ettiklerini duyuyordum. Hiç kimse

yine de şikayet etti. İş binaya geldiğinde, hala balayı aşamasındaydık.

Cortez-Winterbourne Investigations eskiden sıkışık bir boş yatak odasındaydı ve bir isim gibi resmi bir şeyle onurlandırmamıştık. Bir gün Paige'in Web tasarım işini bırakabileceğini, benim de ticari hukuk işlerini bırakacağımı ve doğaüstü varlıklara yardım eden hukuk-araştırma şirketimizi gerçek bir ofiste tam zamanlı olarak çalıştıracağımızı gece geç saatlerde yatakta konuşurduk. Şimdi, bazı günler, sadece iş adını görmek ve gerçek olduğuna emin olmak için ön kapıya doğru yürüyordum.

Beş yıl önce yeni bir avukattım, işsizdim, sabit bir adresim yoktu, adaletsizlik davalarının peşindeydim ve genellikle kapı yüzüme çarpılıyordu. Kimse kapıyı çileden çıkaran, inatçı ve kesinlikle büyüleyici bir genç kadının, herhangi bir büyücünün yardımı olmadan vesayetini Kaballar'dan korumaya kararlı olması kadar sert çarpmamıştı. Yine de davayı almıştım. Ve kızı da.

İkinci katın kapısını açtığımda kahve kokusu burnuma geldi. Duraksadım, hâlâ kapının kolunu tutuyordum. Burada kimse olmamalıydı. Paige bir randevuydaydı. Savannah ve Adam Seattle'da bir dava için ayak işlerini yapıyorlardı.

Ocakta bırakılan bir cezve yanık kahve anlamına gelirdi ama bu taze kokuyordu. Paige erken mi dönmüştü? Ceketimi çıkarırken gülümsedim. Sonra park yerinin boş olduğunu hatırladım. Eğer Paige'in arabası burada değilse, o da yoktu.

Dikkatle mutfak kapısına doğru ilerledim. Bir adam kahve makinesinin başında duruyordu, sırtı bana dönüktü. Parmak uçları hazneye dokunurken Rolex'i ışığı yakalıyor, makinenin demlenmeyi bitirmesini bekliyordu. Özel tasarım gömleği, ütülü pantolonu, cilalı deri mokasenleri ile herhangi bir finans bölgesinde evindeymiş gibi görünüyordu. Mükemmel bakımlıydı, bir tutam siyah saçı bile yerinde değildi, ne bir tıraş izi ne de bir pürüz görölüyordu. Yumuşak şehirli bir profesyonel olarak kolayca göz ardı edilebilecek bir adam. Tıpkı onu gafil avladığımı düşünen biri gibi.

Bekledim. Raftan ters çevrilmiş iki kupa aldı ve onları ters çevirdi.

"Krema?" diye sordu dönmeden. "Şeker?"

"Siyah."

"Umarım kendime yardım etmemin bir sakıncası yoktur."

"Hiç de değil. Umarım güvenlik sistemimizi tasarlarken yaptığınız işin parasını geri istememin bir sakıncası yoktur."

Karl bana döndü ve klişeye rağmen kurt gibi denilebilecek bir gülümseme fırlattı. "Kendi yarattığım bir sisteme giremezsem ne tür bir hırsız olurum ki? Ama başka biri bunu başarır, paranızı geri alma hakkınız var." Fincanları doldurdu. "Ya da hizmetlerimin karşılığını ödemiş olsaydınız, alacaktınız."

"Ödeme yapmaya çalıştım. Sen karşılıksız yapmakta ısrar ettin. Karşılığında, gelecekteki bir iyilik için. İstersen sana hemen şimdi bir çek kesebilirim."

"Hayır, teşekkür ederim."

Gerçekten ödemeyi tercih ederdim. Karl Marsten borçlu olmaktan hoşlandığım biri değildi. Clayton bir keresinde bana, "Karl'ın ilk önceliği Karl'dır. Ve ikincisi. Ve üçüncüsü. Şimdi Pack olmak bunu değiştirmeyecek." Yani Karl kurtadam sürüsüne yeni katılan sadık bir üye olsa da sadakati kendi çıkarlarından öteye gitmiyordu. Muhtemelen aynı şey benimle olan ilişkisi için de geçerliydi. Yararlı bir müttefik olduğumu kanıtladığım sürece ona güvenilebilirdi... ama görünüşe göre içeri girmeden önce zili çalmayacaktı.

"Sanırım bu ziyaret babamın Hope'a verdiği görevle ilgili?"

Kaşığı fincanın kenarına vurdu ve ofisime doğru yürümeden önce fincanımı bana uzattı. Kahvenin kokusu midemi bulandırdı. Hope'un adının geçmesi de yardımcı olmadı. Son iki günü doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünerek geçirmiştım.

Bir çete sorunu olduğuna dair şüphelerim yoktu ama babamın başka bir bakış açısı olduğunu biliyordum. Sadece bunun ne olduğuna ve daha da önemlisi Hope'u tehlikeye atıp atmayacağına karar veremiyordum.

Eğer planı onu korumam için beni Miami'ye götürmekse, onu işe koymadan önce tehlikeyi ne kadar dikkatli değerlendirmiş olabilirdi? Adam zamanını beklerken, beni koşarak getirecek panik içindeki telefonunu beklerken, kız boyundan büyük işlere mi kalkışmıştı? İçimden bir ses, işler ne kadar kötüye giderse gitsin o aramayı asla yapmayacağını söylüyordu.

Yoksa her şey Hope'la mı ilgiliydi? Onu Kabal hayatına çekmenin bir yolu mu? Eğer öyleyse, bu konuda bir şey yapmalı mıydım? Bu konuda bir şey yapmaya hakkım var mıydı?

Babamın beni imkansız durumlara sokmak gibi bir hüneri vardı. Harekete geçersen lanetlenirdim, geçmezsem lanetlenirdim. Ama bu sefer lanetlenenin Hope olmasından korkuyordum.

"Demek Hope Miami'de," dedi Karl otururken. "Avrupa'daydım. Geri döndüm, Philly'de işim vardı ve Hope'u öğle yemeğine götürebileceğimi düşündüm. Annesi bana Fort Lauderdale'de acil bir haber peşinde olduğunu söyledi. Florida'yı duyduğumda ilk aklıma gelen baban oldu. Yanılmış olmayı umuyordum."

"Yani kontrol etmek için Portland'a mı geldiniz? Eminim bir telefon görüşmesi yeterli olurdu."

"Burada işim vardı."

Eminim, onu Philadelphia'da tutan var olmayan işine benzer. Ama Karl'ın özel hayatı beni ilgilendirmiyordu ve bu şekilde bıraktığım için mutluydum.

Kahvemi yudumladım. Sevdiğimden daha sertti, telvesi yüzeye dağılmıştı. Kendi kahvesini hazırlamaya alışkın biri değil.

"Babanla bir anlaşma yapmıştık," dedi Karl. "Bana haber vermeden Hope'u aramayacaktı ve ne kadar borcumuz varsa birlikte ödeyecektik."

"Hope bunu biliyor muydu?"

Başını salladı ve elindeki fincanı dokunmadan yere bıraktı.

"Babamın Hope'u gerçek bir tehlikeye atacağına inanmıyorum. Onun konsey koruması altında olduğunu biliyor ve bu anlaşılmayı benim dikkatime sundu, bu da el altından bir şey yapmadığını gösteriyor. İşi her ikisiyle de görüştüm ve bunun Hope'un yeteneklerine uygun bir görev olduğuna ikna oldum."

"O ne yapıyor?"

Ben anlattıkça yüzü karardı. Bitirdiğimde bir yemin etti, sonra da hiç kıpırdamadan oturdu. Çenesi o kadar gergindi ki, kurtadam kulağım olsaydı dişlerinin gıcırdadığını duyardım.

"Hope'un konsey için üstlendiği görevlerden önemli bir farkı olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Belki ölçek dışında. Konseydeki işiyle bir alıp veremediğiniz yok, onu konseye getiren sizdiniz."

"Aynı şey değil."

"Eğer bu çeteyle birlikte suç işlediği için sorumlu tutulamayacağını söylüyorsanız-"

"Ben de onu diyorum."

"Anlamıyorum."

"Hayır, yok ama aynı şeyi baban için söyleyebileceğimden emin değilim. Ne olduğunu bile bile Hope'a bu işi verdiyse-" O

Gül. "Ben Miami'ye gidiyorum. Daha fazla ilerlemeden buna bir son verin. Umut nerede?"

"Önce bana ne yapmayı planladığınızı söyleyin, böylece babamla ilgili seçeneklerinizi tartışabiliriz." O itiraz edemedi ben devam ettim. "Sürünün bir üyesi olarak, Sürüyü temsil ediyorsun. Babama karşı yapacağın herhangi bir eylem, Sürü'nün Kabal'a karşı hareket etmesi olarak görülecektir. Göndermek istediğin mesaj bu mu?"

Dudakları kıvrılıp aralandı ve canının istediği her mesajı göndereceğini söylemek üzere olduğunu biliyordum, ama kendini tuttu, belki de böyle bir yaklaşımın onun çıkarına olmayacağını fark etti.

"Umut'u oradan çıkaracağım," dedi. "Tek umursadığım bu. Baban ya da adamları müdahale etmediği sürece sorun çıkmayacak. Babanla daha sonra ilgileneceğim -Umut'u borcumuzdan kurtarmak için medeni bir yol bulma konusunda medeni bir tartışma."

"Anladığım kadarıyla bu sadece ona olan borcuyla ilgili değil. Bunu kendi özgür iradesiyle yapıyor ve onu o kadar kolay vazgeçiremeyeceğinizi görebilirsiniz."

"Oh, eğer onu alıp Miami'nin dışına taşımam gerekirse cayacaktır."

"Ah."

"Şimdi onu nerede bulabilirim?"

Tereddüt ettim. Karl'ın Hope'u neden bu kadar acilen dışarı çıkarmak istediğini bilmeden onu oraya göndermeye gönülsüz olsam da, bir açıklama alamayacağımı biliyordum. Reddedersen yine Miami'ye uçacak, sonra da Hope'un peşine düşerek işleri daha da kötüleştirecekti.

"Kaldığı dairenin adresi bende yok ama çetenin Easy Rider adında bir kulübü var."

Başını salladığında Paige'in hâlâ paltosuyla açık kapıda durduğunu ve kapıyı çalmak için elini kaldırdığını gördüm. Karl'la selamlaştı, o da sabırsızca birkaç hoşbeş ettikten sonra yanından geçip gitti.

"Az önce Hope istese de istemese de onu Miami'den götürceğini söylediğini mi duydum?"

"Öyle görünüyor, ama belli ki bu konuyu daha fazla tartışacak havada değildi ve ben de Miami'de onu aramak için koşturmasını istemedim."

"Onu aramalı mıyız? Uyaralım mı?"

Başımı salladım. "Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Karl ne kadar kızgın olsa da, sağduyulu olacağına güveniyorum." Durakladım. "Ama muhtemelen programlarımızı netleştirmeliyiz. Her ihtimale karşı."

UMUT: TATLI ON ALTI

Hedefimiz bir on altı yaş partisiydi. Guy bundan ilk bahsettiğinde aklıma yastık savaşı yapan, pijamalı genç kızların görüntüleri geldi ve aklıma gelen tek kârlı suç adam kaçırmaktı ki bu da beni Benicio'yla telefonda görüştürürdü. Ama planı açıkladığında, bunun bir pijama partisi değil, bir kraliçeye layık bir çıkış olduğu anlaşıldı.

Sosyete çevrelerinde bu tür partileri duymuştum, her zaman üst tabakanın sonradan görmelerin aşırılıklarına karşı duyduğu küçümseyici dehşetle anlatılırdı. Her zaman büyük bir tarihi tema olurdu -Roma, Ortaçağ, Arap. Bu gece Mısır'dı.

Parti, muhtemelen daha çok düğünler için kullanılan mütevazı bir salonda yapıldı. Birkaç yüz konuğu alabilecek kadar büyük, sade ve güvenli. Belli ki masrafları kısma çalıştıkları yer burasıydı, ancak ellerindeki tek yer de burasıydı.

Buzdan yontulmuş ve kapıyı çevreleyen iki Sfenks vardı - doğruluğa lanet olsun -. Piramitler kâğıttan yapılmıştı ve konuklar dans pistinde ne kadar yer kapladıklarını fark ettiklerinde hemen yer değiştirdiler. Mumyaların da kâğıttan yapıldığını umuyoruz. Tabutlara yerleştirilmişlerdi,

Maskeler taktılar ve katılmak isteyen konuklar için tep­siler dolusu maske tuttular. Bazı genç erkekler ve ebeveynler maske taktı, ancak kızların pek azı taktı - makyajınızı profesyonelce yaptırıp sonra örtmenin bir anlamı yoktu.

Balonun en güzel kızı, Kleopatra kılığına girmiş, on altı yaşında, tombul bir kızdı. Peştamallı dört gencin taşıdığı bir sedyey­le kalabalığın arasından geçerek, ailesinin zarflarla dolu gümüş bir kase­nin yanında beklediği ön tarafa taşındı. Onur konuğu, üniversiteye gitmeden önce bir yıl sürecek dünya turunu finanse etmek için tebriklerin sadece nakit olarak yapılmasını istemişti.

Tek bir hediye vardı: Babası anahtarları ciyaklayan kızına uzatırken iki büyük arka kapıdan içeri sokulan yepyeni üstü açık Jaguar. Gösteriyi izlerken, ailesinin ucuz salonu kiralama­sının asıl nedeninin o kapılar olduğundan şüphelendim. Kızlarının yeni arabasını görmek için dışarı çıkması, bu bayağı oyun gösterisi anıyla aynı etkiyi yaratmazdı.

Dans pistinde dolaştırılırken kızın yüzü gülüyordu. O babasının prensesiydi ve hiçbir şey onun için fazla iyi olamazdı. Başka bir gece -ya da başka bir erkek- onunla nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Bu geceyi çok farklı bir nedenle unutulmaz kılmak üzereydik.

Her şeyi salonun üstündeki bir depodan izledim. Ekip, yerel sosyete sayfalarında bahsedilen partiyi bulduktan sonra günler öncesinden bunun için hazırlık yapmıştı. Dört kişi vardı.

Her birinde yeni açılmış bir casus deliği olan bu saklanma deliklerinin her birinde bir mürettebat görev yapıyordu. Benimki bayat sigara dumanı kokan küçük bir odaydı.

Jaz içeri süzölüp yanıma oturduğunda parti tüm hızıyla devam ediyordu.

"Peki, sen de böyle bir on altı yaş tatili geçirdin mi?" diye fısıldadı.

Güldüm. "Eğer bunu teklif etseydim, ailem beni oturtup ayrıcalığın sorumlulukları hakkında uzun bir konuşma yapardı. Tanıdığım hiç kimse böyle bir parti vermedi. Bu farklı türden bir 'toplum'."

"Eski para mı yeni para mı?"

"Onun gibi bir şey. Debutante baloları mı? Evet, öyle. Kağıttan piramitlerin ve para dolu bir kasenin olduğu Mısır fantezileri mi? Tanrım, hayır."

"Debutante? Sen mi?" Sırıttı. "Öyle olmadığını söyle."

"Ne?" Depo tozuyla kirlenmiş tişörtüm ve kot pantolonuma el salladım. "Öyle görünmüyor muyum? En iyileriyle bile hızlı adımlarla yürüyebileceğimi bilmenizi isterim, efendim."

Güldü ve alaycı bir bakışla karşılaştı. "Özür dilerim. Sadece seni hayal edemiyorum..."

Aşağıdaki partiyi izlerken cümlesi kesildi, sonra bana döndü.

"Hayır, aslında yapabilirim. Sende öyle bir şey var... Bilmiyorum. Aura, sanırım." Küçük bir gülümseme. "Yanakların kir içindeyken bile." Başını eğdi. "Eminim sen de bir şeydin. Diğerleri gibi değilsin."

"Eğer sarı saçlı ve mavi gözlü olmadığım için demek istiyorsan -Evet, biraz göze battım."

"Hayır, o değil." Yer değiştirerek daha yakına kaydı. "Yine de tüm o -" aşağıdaki partiye el salladı, "- boş kızların arasında göze çarpardın. Mücevherler içinde yüzüyor olabilirlerdi ama bahse girerim en çok sen parlıyordun."

Yanaklarım kızardı. Dalkavukluğa alışkındım; içinde büyüdüğüm çevrelerde selamlaşma yerine geçen yumuşak, anlamsız iltifatlara ve daha sonra zengin oğlanların fazla pratik, fazla cilalı tatlı konuşmalarına. Ama Jaz'ın sözleri - yersizlikleri içinde o kadar içtendi ki- kendimi yeniden on altı *yaşımdaymışım gibi* hissettirdi.

"Orada olmayı çok isterdim," dedi. "Tabii ki şampanya içmek yerine servis yapıyor olurdum."

"Sorun değil. Benim sezonumda da birkaç kez kendimi sunuculardan biriyle bahçede bulmuştum."

Sırıttı. "Bunu görebiliyorum. Sosyete erkekleri gerçekten senin tipin değil."

"Bazıları çok iyi ama genel olarak hayır."

"Eğer Guy ilk planını uygulasaydı, beni şık bir beyaz ceket ve papyon içinde, elimde

tepsi elimde." Göz kırptı. "Belki bazı anıları geri getirir."

"Adam seni garson olarak mı istedi?"

"Kendisi için bile fazla cesurca olduğuna karar vermeden önceki asıl plan buydu." Yanıma oturmak için kaydı, yanıma yaslandı, kolu benimkine s rt n rken sesi bir kademe daha düştü. "Doğruyu söylemek gerekirse, garsonluk yapabileceğimi umuyordum. Sadece ek bir heyecan için değil... Gerçi buna aldırılmazdım."

Başını  ne eğdi, gözleri benimkilerden birkaç santim uzaktaydı ve o dürtüsel ortak sırıtışta, benim de onun kadar "vızıltıdan" hoşlandığımı tahmin ettiğini biliyordum. Umurumda değildi. Umursamamak iyi hissettiriyordu.

"Asıl umduğum şey," diye devam etti, fısıldarken bana doğru eğilerek, "bir yandan da biraz daha fazla kazanma şansıydı. Burada bir çift altın kol düğmesi, orada bir elmas tenis bileziği, belki bir-" Gümüş kayışlı bir saati kaldırdı ve yüzüne baktı. "Cartier. Vay be, çok güzelmiş."

Çıplak bileğime baktım. "Nasıl yaptın-?" Bana yaklaştığını, s rt nd ğ n  hatırladım ve bir kahkaha attım. "İyisin."

"Teşekkür ederim." Saati elinde evirip çevirdi. "Eski bir model ama m kemmekel durumda. Yüzünde  izik yok. Arkasında oyma yok. Bahse girerim bunu iki, üç yüz dolara  evirebilirim."

"Yirmi dolar dene. Bu bir Cartier, ama ucuz bir tane. Liseden mezun olurken almıştım."

"Güzel olmalı. Liseden mezun olduğum için ne aldım biliyor musun? Aslında mezun olmadım ama olsaydım, eminim içinde benim için güzel bir Timex olurdu. Ben hala bunun sadece isim değeri için bile en az yüz dolar edeceğini söylüyorum ama doğru kıza daha ucuza vermeye ikna edilebilirim. Belki de muhteşem yeteneklerim için bir takdir simgesi karşılığında?"

"Benden çaldığın için kafana bir şaplak gibi mi?"

Gözleri parladı ve içime lezzetli bir ürperti gönderen bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Belki bir dahaki sefere. Bu gece-" Aşağıdaki partiye el salladı. "Bu gece nazik, medeni çözümler için. Bu gece sen on altı yaşında bir sosyeteye takdim edilen kızsın ve ben de saatini çalıp fidye için elinde tutan bir serseriyim." Yüzüme doğru kaydı ve saati aramızda salladı. "Peki ben ne alacağım?"

"Kafaya bir şaplak."

Kıkırdadı.

"Ama eğer aradığımız nazik çözümlerse..."

Öne doğru eğildim ve onu öptüm. Dudakları, on altı yaşımıdayken, ısrarcı elleri ve ıslak dudakları savuştururken, biraz daha... kibar bir şey hayal ederken umduğum kadar tatlı bir öpücükle dudaklarımdan ayrıldı.

Koridordan gelen bir ses beni geri çekene kadar öpüştük. Kapıyı açtım ve dışarı baktım. Max ikinci katta tur atıyordu. Bir başparmak işareti ve yoluna devam etti.

Jaz hâlâ onu bıraktığım yerde oturuyordu. "Sanırım çalabileceğim başka mücevheriniz yoktur."

Saatimi geri aldım. "Biliyorum ama o kadar kolay bulamayacaksın ya da bulamayacaksın."

"Hayır mı?" O şeytani parıltı gözlerine geri döndü. "O kadar emin olma. Ben usta bir sihirbazım-"

Telefonum titredi. Söylendiği gibi konuşmadan cevap verdim.

"Gösteriye beş dakika kaldı," dedi Bianca. "Jaz yukarıda mı?"

Mesajı Jaz'a ilettim. Kaldığımız yerden devam etmek için zamanımız olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Karnımın üzerine uzanıp gözetleme deliğinden partiye bakarak soruyu çözdüm.

Jaz üzerime uzandı, vücudu benimkine sürtünüyordu. "Neyin yaklaştığına dair hiçbir fikirleri yok. Doğaüstü varlıklar isterlerse lanet olası dünyayı ele geçirebilirler ve insanlar bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazlar."

"Hayır. Çok fazla iş var."

"Doğru. Bırakalım bürokrasi onlarda kalsın; biz sadece ödülleri toplayacağız."

Hâlâ sırtımın üzerinde çömelmiş bir vaziyette dudaklarını kulağıma götürdü ve bu bahaneyle kasıklarını arkama sürterek beni okşadı.

"Hoşuna giden bir şey görüyor

musun?" diye fısıldadı. "Hmm?"

"Kolye, bilezik... yeni saat?"

Yumuşak bir kahkaha attım ve başımı salladım.

"Oh, hadi ama." Bir sandalyenin üzerindeki kürklü etolü işaret etti. "Ölü hayvanlar mı?" Parmağı büfe masasının üzerindeki mermer büste gitti. "Çirkin heykel mi?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Hayır mı? Yeni arabanın anahtarlarına ne dersin? Bir Jaguar'ı çöpe atmak için tek şansın olabilir. Söylersen senindir."

Yuvarlandım, hala onun altındaydım, yukarı baktım ve sadece yarı şaka yaptığını biliyordum. Eğer bir şey istersem -herhangi bir şey- onu benim için alırdı. Benim için çalacaktı. Heyecandan titremeye karşı koydum.

Ağız benimkine doğru indi-

Cep telefonum titreyerek yerde zıpladı.

"Gitme zamanı," dedi iç çekerek. Bir an tereddüt ettikten sonra ayağa kalktı. "Ama sana bir şey getireceğim. Bir sürpriz."

Arka merdivenlerden **aşağı indik ve** Sonny ve Max'le birlikte Guy'la arka odada buluştuk. Bianca, Rodriguez ve Tony kanatlardan çalışırken biz beşimiz ön cephede olacaktık.

"Kıyafetler orada," dedi Guy, biz içeri girerken bir yığın personel üniformasını göstererek. "Maskeler orada. Beş dakikanız var ve geri sayım devam ediyor. Çıkarın ve takın. Faith, mahremiyet için bir dolap var-"

"Burası iyi."

Sonny bana en küçük garson üniformasını fırlattı. Köşeye döndüm, tişörtümü çıkardım ve üniformanın üstünü giydim. Hafif bir vücut kokusuyla birlikte çakma parfüm kokuyordu. Eski kullanıcıya gelince, muhtemelen bir yerlerde bağlıydı. Bianca, Max ve Tony son yirmi dakikadır üniformalarını almak için sunucuları dışarı çıkarıyorlardı. Birilerinin garson sayısında belirgin bir azalma olduğunu fark etmesi uzun sürmeyecekti.

"Sonny, al." Guy ona maskeli balo yarı maskelerinden birini uzattı. "Sen ve Max gidin. Tepsileriniz hemen köşede. Jaz, şu lanet kravatla uğraşmayı bırak, oraya çık ve çekici olmaya başla. Faith-"

"Yanında kal. Biliyorum."

Bana maskemi uzattı, ben de taktım. Yüzümün üst yarısını kaplıyordu. Gözlerimi kırıştırdım, alışmaya çalışıyordum.

Diğerleri gittiğinde Guy maskesini taktı, kravatını çekti ve omuzlarını sıvazladı. Üzerinden yuvarlanan dalgalara bakılırsa, savaştığı şey endişe değil, beklentiydi. Muhtemelen çetede bundan bir dereceye kadar zevk almayan kimse yoktu. Bu yüzden buradaydılar; güçlerini kâr ve evet, eğlence için kullanmak için.

Kaos girdabı... bir girdaba dönüşmek üzereydi. Guy tepkimi görmesin diye gözlerimi kaçırdım.

"Hazır mısın,

Faith?" "Evet,

patron."

Bir elini sırtıma vurdu. "Gayet iyi gidiyorsun. Yeteneklerine gerçek bir egzersiz yaptırmak üzereyiz. Ne yaptığını biliyor musun?"

"Ben senin kaosa karşı korumanım."

Derin bir kahkaha, çekingen liderin tüm izleri kayboldu. Bu Guy'ın kendi elementiydi.

"Biraz eğlenmeye hazır

mısın?" "Evet, efendim."

Elini sırtıma koydu ve beni Odaya.

UMUT: AĞLA TAHRİBAT

Garsonların maskeli olarak ortaya çıkması, garsonlar arasında bile pek heyecan yaratmamıştı. Hepsi sözleşmeli çalışanlardı ve muhtemelen iş arkadaşlarının değiştiğini fark etmemişlerdi bile. Ama kızlar fark etmişti.

Çok geçmeden her birinin etrafı, maskelerini çıkarmaları için onları kandıran bir grup hayran tarafından sarıldı. Sonny bile rol yapıyordu, gömleğine doğru hareketler yapıyordu ve tahminimce gençlere onu ya da maskeyi çıkarması arasında bir seçim sunuyordu.

Jaz doğum günü kızını çemberine almış, ona doğru seksi gülümsemelerle dolu doğaçlama bir sihir gösterisi yapıyordu. Anne ve babası birbirlerine fısıldayarak hoşgörüyü izliyor, muhtemelen bu beklenmedik ekstra için yemek servisinin ne kadar bahşış alması gerektiğine karar vermeye çalışıyorlardı.

"Yakın durun," diye mırıldandı Guy, Jaguar'ın kaputunun kapılardan dışarı çıktığı odanın önüne doğru ilerlerken. Bir adam önümüze geçti ve bana özensiz bir sırtışıla baktı.

"Seni ikinci vardiyaya mı ayırdılar, tatlı şey?" Bardağını bana doğru salladı. "Bir viski daha alacağım. Şişeyi getirirsen içinde bir yirmilik var."

Guy parmaklarıyla bir geri tepme büyüsü yaptı ve adam tökezledi.

"Hey," dedi ama sanki suçlunun içki mi yoksa Guy mı olduğundan emin değilmiş gibi gönülsüzce.

Odadan geçerken birkaç kez daha selamlandık, ancak çağrılar ve durmadığımızda öfkelenenleri görmezden geldik. Arabaya yaklaştığımızda, Guy koşarak bir sıçrama yaptı ve çatırdayarak kaputun üzerine düştü.

Herkes Jaguar'ın kaputunun üzerinde duran maskeli sunucuya bakarken oda sessizliğe büründü. Yine de kalabalıktan neredeyse hiç kaos havası yayılmadı, konuklar bunun mantıklı bir açıklaması olduğundan emindi.

"Bayanlar ve baylar," diye seslendi Guy. "Bazılarınızın şimdiden dostlarımızın büyüsünün tadını çıkardığını biliyorum, ama sizi temin ederim, bu sadece gelecek olanların bir tadı."

Adam vites değiştirdi ve arabanın kaputu onun ağırlığı altında tekrar çatladı. Genel kafa karışıklığı girdabı öfkeye dönüştü. Doğum günü kızının babası öne çıktı.

"Genç adam, bırak onu-"

Guy'ın parmakları bir geri tepme büyüsüyle dışarı fırladı ve adam sendeledi.

"Özür dilerim," dedi Guy. "Bu geceki performans sırasında hiçbir kesinti olmamasını rica etmek zorundayız."

Guy'ın gösterisini tek bir korku ya da inançsızlık çılgılığı bile karşılamadı. Bunun yerine, sanki büyü bunun gerçekten bir gösteri olduğunu kanıtlamış gibi, öfke dalgası mırıltılara ve gergin kıkırdamalara dönüştü. Kızın babası yüzü öfkeyle benek benek olmuş bir halde tekrar ilerlemeye başladı.

"Ne tür bir dublör olduğunu bilmiyorum-"

Ayakları yerden kesildi ve kalabalığın içine doğru geri geri uçtu. Nefesler kesildi ama dağınıktı, çoğu hâlâ bunun gösterinin bir parçası olduğuna inanıyordu. Başka ne olabilirdi ki?

"Ve şimdi, sevgili asistanım başlamama yardım ederse..."

Üzerimdeki tüm gözlerin farkında olarak gümüş para kasesine doğru yürüdüm. Üzerimden akıp giden titreşimlere odaklandım ve bana doğru yönelen net, olumsuz bir dürtü aradım. Göz ucuyla Jaz'ın hayranlarından uzaklaştığını gördüm, biri beni durdurmaya çalışırsa atlamaya hazırdı. Kimse durmadı.

Kaseye ulaştım.

Bir adam öne çıktı. "Nesin sen-?"

Guy ona bir darbe vurdu. "Çok güzel *olduğunu* biliyorum ama onların ve sizin güvenliğiniz için sanatçıları uzaktan izlemenizi rica etmek zorundayız."

Kaseyi kaldırdım. Jaz arkama geçti. Bu planın bir parçası değildi ama Guy'ın ifadesi değişmedi.

Konukların arasında bir tedirginlik dalgası yayılıyordu. Tek tük yarım yamalak düşünceler yakaladım, zayıf ve kopuk, olumsuzlukları "Bu... mu? Birinin...? Ne oluyor...?"

Adam bir eliyle kaseyi aldı, diğer eliyle de bana arabaya binmeme yardım etti.

"Para." Kaseyi kaldırırken Guy'ın sesi salonda yankılandı. "Dünyanın dönmesini sağlar. Ya da öyle derler. Sizin gibiler için bu -" bir zarfı yırtarak açtı ve içinden bir avuç dolusu yüzlük çıkardı, "- gücünüzün kaynağı. Tek gücünüz."

Bazı insanlar para yerine cep telefonlarını düşünerek çantalarına ve ceplerine bakarken bir rahatsızlık vızıltısı duyuldu. Kimse cep telefonlarını çıkarmadı; sadece bir tabanca gibi orada durduklarını ve bunun bir gösteriden fazlası olması halinde kendilerini koruyacaklarını düşünerek kendilerini rahatlatıyorlardı.

"Doğum günü kızımız nerede?" Guy

seslendi. Arkadaşları onun etrafından

dağıldı.

"Bu çok güzel bir parti, tatlım. Ama eğer baban seni gerçekten sevseydi, sana spor arabalar yerine kendini savunma dersleri verirdi. Çünkü bu," diyerek banknotları fırlattı, "sizi sandığınız kadar iyi korumuyor."

Şimdi de telefonlar ortaya çıktı. Birini kulağına götürürken adam bize en yakın kadının üzerine yürüdü.

"Bir telefon görüşmesi mi yapacaksınız? Bu oldukça kaba bir davranış ama devam edin."

Telefonu kulağından çekti ve kaşlarını çattı.

"Sinyal yok mu? Kullanışlı şeyler, sinyal engelleyiciler. Sinir bozucu zil seslerinin gösteriyi bölmemesini sağlamak için iyi. Korkarım bunu kullanmak için dışarı çıkmanız gerekecek, gerçi bunu tavsiye etmem. Sanatçılarımla seyircilerini kaybetmekten nefret eder."

Adamlardan biri en yakın kapıya doğru yürüdü. Guy, adam kapıya iki adım kalana kadar bekledi ve sonra onu dizlerinin üzerine çöktüren bir enerji şimşegiyle vurdu.

Bir grup genç ön kapıya doğru koşarken, yollarının üzerinde kıvrılıp bükülen kırmızı bir duman bulutu belirdi. Dumanın içinden bir iblisin kafası fırladı. Çocuklar çığlık atarak geri çekildiler. İçlerinden cesur olanı bir sonraki çıkışa doğru koştu. Bir başka kırmızı bulut. Sonra içinden kocaman bir köpek kafası hırlayarak ve salyalar akıtarak fırladı. Biri yaklaştığında aktif hale gelen büyücü büyülerini.

Adam bana doğru eğildi. "Cry havoc."

"Ve savaş köpeklerini serbest bırakın," diye mırıldandım.

"Ve savaş bu, Faith," dedi, her çıkıştan illüzyonlar fışkırırken, çığlıklar ve bağırışlar arasında zar zor duyuluyordu. "Bunu asla unutma. Biz onlara karşı. Bize dalga yaratmamamızı, sessiz kalmamızı, saklanarak huzuru satın almamızı söylüyorlar." Bakışlarımla buluştu. "Saklanmayı seviyor musun, Faith?"

Cevap beklemeden döndü ve ellerini salladı, büyüsünü mırıldanmadı ama bağırdı. Parmak uçlarından kıvılcımlar çıktı. Altımızda Max büyüü yaptı ve odada bir sis oluştu.

Bir görüntü parladı. Cebinden bir silah çıktı.

"Dikkat et!" Dönüp kaynağın yerini belirlerken Guy'a bağırdım. "İşte orada!"

Adam silahını çekmeyi bitirmeden Guy ona bir enerji şimşegi ile vurdu. Adam yere düşerken, Jaz onu yakaladı. Bir parlama daha. Bu seferki işitseldi, bir öfke hırıltısından biraz daha fazlasıydı. Bağırdım ve işaret ettim. Max, muhtemelen orada bir silah bulmayı umarak büfe masasına doğru koşan bir kadına bir geri tepme büyüü fırlattı. Sis onları yutmadan önce Sonny onu yere serdi.

Siyahlar giymiş ve neredeyse görünmez olan Bianca odanın etrafında dönüp parmaklarıyla onları tutuştururken flamalar alev almaya başladı. Guy ve Max atış yapmaya devam etti. Özel efektlerden başka bir şey değildi - sis, kıvılcımlar ve renkli ışıklar - ama odayı dolduran çığlıklardan binanın yandığını ve etraflarına çökmeye hazır olduğunu düşünüyorlardı.

Her şeyi içime çektim; dehşeti, paniği, terörü. Kaos, şimdiye kadar bildiklerimden daha tatlı ve saftı. Bir kez olsun, en derin parçam bile suçluluk hissetmedi. Partiye katılanların koşuşturmalarını izlerken, ilk kez imgelemler görmeye başladığımda geçirdiğim krizden sonra beni terk eden arkadaşlarımı gördüm. Çığlıklarında, beni tanıyan yetişkinleri duydum.

ellerinin arkasından fısıldayarak, "Ondan sonra asla tam olarak iyi olmadı. Zavallı annesi..."

Adam koluma dokunarak bir sonraki aşamaya geçme zamanının geldiğini söyledi. Atlamaya hazır bir şekilde kaputun kenarına çıktım. Jaz yanıma geldi ve bana yardım etmek için elini uzattı.

"Fareler gibi," diye fısıldadı Jaz kulağıma, partiye katılanları işaret ederek. "Nasıl koştuklarını gör. Ve ne için? Sis, illüzyon ve parlak ışıklar. Gerçek sihir kullansaydık neler yaparlardı hayal edebiliyor musun?"

Bakışları benimkilerle buluştu, sözlerindeki neşeli tınıya rağmen keskin ve aç. Maskenin ardında gözbebekleri büyüdü ve nefesinin benimki gibi hızlı ve sık olduğunu duyabiliyordum. Heyecan. Hayır, heyecandan daha fazlası. Uyarılma.

O ısıltılı gözlere baktım. Jaz bir adım daha yaklaştı. Eğilirken eli başımın arkasına kayd, maskelerimiz birbirine değerken hışırdadı, dudaklarımız-

Bir sarsıntı ve Guy'ın sırtına vurduğu tokatla Jaz

tökezledi. "Kendine sakla," dedi Guy.

Jaz'ın kafası döndü, gözleri kısıldı, dudakları sanki bu kesinti karşısında bir şeyler tükürmeye hazırmış gibi kıvrıldı. Sonra hareketsiz kaldı, gözleri yarı kapalı, bakışları soluklaştı.

"Evet, patron." Dudaklarını kulağıma indirdi. "Ne mızıkçı, ha? *Çalışmamızı* bekliyor." Parmağı çene çizgimden yukarı kayd ve kulak mememi gıdıkladı. "Sonra mı?"

Ona bakmak için döndüm ve bakışlarımız kilitlendi.

"Lütfen," dedim.

A keskin alım . nefes ve a final parıltı .
hayal kırıklığına uğramış şehvet. Sonra ikinci bir tokattan kurtuldu.
Guy'ı takip ederek ilerlemeye başladık.

Hedefimizi punç çeşmesinin yanında bulduk. Cleo'nun babası orada tek başına durmuş, yumruklarını sıkmış, sanki meseleyi çözebilecekmiş gibi etrafa bakıyordu, kızını korumayı düşünemeyecek kadar öfkeliydi.

Jaz'ın eli belimden kaydı ve adamın etrafında geniş bir daire çizerek uzaklaştı.

Guy kızın babasının önünde durdu. Jaz'ın yerinde olduğundan emin olmak için etrafına bakmadı bile, gerektiğinde orada olacağına güveniyordu.

"Sen!" Babası sisi temizlercesine bir el salladı.
"Yapmayacaksın-"

"Bu yanına kâr mı kalacak?" Guy iç çekti. "Hiç orijinal değil. Ve ne yazık ki çok yanlış."

"Polis muhtemelen şu anda yoldadır."

Guy başını eğdi. "Ben siren sesi duymuyorum." Sesi komplocu bir şekilde alçaldı. "Neden biliyor musun? Çünkü paranın satın alamayacağı en iyi ses yalıtımını kullanıyoruz."

Babanın aklından bıçak gibi hızlı ve keskin bir düşünce geçti ve ben sadece uyarıda bulunacak kadar zaman bulabildim ama Guy hazırды ve yumruk atmaya hazırlanan adamın elini yakaladı.

Silahın namlusu sırtının alt kısmına saplanınca adam kaskatı kesildi. Omzunun üzerinden Jaz'a baktı.

"Peki bunun ne olduğunu biliyor musun?" Guy dedi ki. "Normalde silahlardan kaçınırız. Kötüye kullanımı çok kolay. Ama bu misafirleriniz sayesinde geldi. Gerçekten daha sıkı güvenlik önlemleri almalısınız. Bugünlerde çok dikkatli olamıyorsunuz."

"Ne istiyorsun?" diye sordu adam dişlerini sıkarak.

"İstediğimiz şeye zaten sahibiz." Guy bir elinde gelişigüzel tuttuğu kâseyi kaldırdı. "Yine de gitmeden önce, böyle hayırsever bir kız yetiştirdiğiniz için sizi tebrik etmek istiyorum."

Adamın yüzü allak bullak oldu. "Ne?"

"Hayırseverlik. Anlamı-"

"Ne anlama geldiğini biliyorum."

"Öyle mi? Ben öyle duymadım. Aileniz daha az şanslı olanlarla paylaşmasıyla tanınmıyor, ama bu değişmek üzere."

"Sen ne halt ediyorsun-?"

"Yarın *Miami Herald*'da, kızınızın on altıncı yaş günü partisi için ayırdığı paranın yarısını üçüncü dünya ülkelerindeki kadınların eğitimi için bağışlama kararını duyuran küçük bir haber bulacaksınız."

"Sen delisin. Benim kızım-"

"Ama o öyle." Kaseyi eline aldı. "Söz veriyorum, hayır kurumu sabah bu kâsenin içindeki paranın yarısını alacak... tabii çalındığı bildirilmezse."

"Ne?"

"Soygunu ihbar ederseniz, parayı bağışlayamam, değil mi? Ama o haber yine de yayınlanacak ve kızınızın bağış yapmaya niyetli olduğunu söyleyecektir. Bu polise iyi görünmeyecektir - kızınızın hayır kurumlarına bağışlayacağına söz verdiği parayı birinin 'çalıldığını' söylemeniz. Parayı *sizin aldığınızı* düşüneceklerdir, özellikle de kızınızın planından memnun olmadığınızı iddia eden isimsiz bir ihbar alırlarsa."

"Yapamazsın-" diye kekeledi. "O kaseyi aldığını herkes gördü. Yüzden fazla şahidim var-"

"-performans sanatı korkunç bir şekilde ters gitti. Konuklarınızdan bol bol özür dileyecek ve bu aktörler topluluğunu işinden etmeye yemin edeceksiniz. Sonra cüzdanınızdaki paranın yarısını kızınıza vereceksiniz ve zenginlerin daha az şanslı olanları destekleme yükümlülükleri konusunda onunla samimi bir konuşma yapacaksınız, bu yüzden hediye parasının yarısını onun adına bağışladınız."

"Bu çok saçma. Ben-"

Jaz silahı sokarken Guy öne doğru eğildi. "Bence yapacaksın. Neler yapabileceğimizi gördün ve bu sadece bir tat. Güven bana, dersin tamamını istemezsin."

Arka arkaya iki sis büyüğü yaptı, sonra Jaguar'a doğru yürüdü, Jaz ve ben de onu takip ettik. Kaputun üzerine bir sıçrayış daha, çatıdan hızlı bir yürüyüş ve dışarıdaydık.

Guy Bianca'yı aradı ve bizimle Rider'da buluşmasını söyledi. Sonra Guy zarfları atarken Jaz sırt çantasını tuttu.

"Parti zamanı mı, patron?" Jaz sordu. Bir avuç dolusu zarf çıkardı. Adam eline vurdu ve Jaz biri hariç hepsini bırakıp cebine doldurdu.

Adam sadece güldü. "Evet, parti zamanı."

UMUT: TEKILA SHOTLARI

Kaçış arabasını bıraktık, bir ekip aracına geçtik ve Rider'ın arkasındaki alanda diğerleriyle buluştuk.

Jaz elimi tuttu ve Sonny'nin arkasında koşarken beni de peşinden sürükledi. Kolunu arkadaşının omuzlarına doladı.

"Parti zamanı, kardeşim."

Tony baktı. "Ciddi misin?"

Jaz başparmağıyla hâlâ arkamızda olan Guy'a işaret etti.
"Patron diyor ki
öyle."

Bianca Guy'la birlikte yürümek için geri çekildi. Jaz parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve kollarımızı salladı. Güldüm, neredeyse zıplamaya başlamasını bekliyordum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun,

Faith? Parti zamanı mı?" "Hiçbir fikrim yok."

"Bu Rider bizim demek. Açık bar. Kural yok. Kural yok. yükümlülükler."

Tony diğerk tarafıma doğru ilerledi. "Turistlere iyi davranmak yok."

"Kırk yaşındaki insanlarla göz göze gelmek yok," dedi Max.

Jaz sıırttı. "Güneş doğana kadar parti yapmaktan başka yapacak bir şey yok."

"Sonra payımızı toplar, eve gider ve biraz daha parti yaparız."

Max ve Tony kapıları açtılar ve içeri girdik, çocuklar hala gülüyorlardı, o kadar gürültülüydüler ki açık barda birkaç saat geçirdiklerini düşünebilirdiniz.

"Hey, patron?" Jaz geri seslendi. "Bize katılıyor musun?"

"Bazılarımızın aksine benim sorumluluklarım var, Jasper. Sayılacak para. Yapılacak bir bağış..."

"Gerçekten kazancı yarıya mı

indiriyorsun?" Guy gülümsedi. "Aşağı

yukarı."

"Sana yardım edeceğim," dedi Bianca.

Tony onun yanına geri çekildi. "Zorunda mısın Bee? Gelip oynarsın diye umuyordum."

"Adamın yardıma ihtiyacı var-"

"Hayır, istemiyorum. Sen git, Bee. Patronun emri. Eğlen. Sarhoş ol. Keyfine bak."

Guy'a uzun uzun baktıktan sonra Bianca, Tony'nin onu kulübe götürmesine izin verdi.

Dans pistinin yanında bir avuç yüksek masa **vardı**. Evdeki en iyi koltuklar ve her zaman dolu. Ama biz içeri girdiğimizde, fedailer çoktan iki tanesini temizliyordu.

Bir garson yaklaştı. "Bay Benoit az önce aradı-"

"Ve bize ne istersek vereceğini söyledi," diye araya girdi Jaz. Bana, "Tekila mı içiyorsun?"

Yapmadım, doğrudan değil, ama evet dedim. Hope Adams tekila shot içmeyebilirdi ama Faith Edmonds'ın içeceğinden emindim.

Jaz bir şişe sipariş etti ve Max viski istedi. "Sonny

nerede?" Jaz sordu.

"Çıktı," dedi Tony. "Tuvalet, belki."

Jaz, Tony ve ben bir masaya, Bianca, Max ve Rodriguez de diğer masaya yerleştik.

Sunucu geri döndü.

Jaz ucuz tekila şişesine baktı. "Lanet olsun, bizi zehirlemeye mi çalışıyorsun? İyi maldan. *En iyisinden*."

Bakışları masanın etrafında gezindi. "Bay Benoit söylemedi-"

"O zaman ara onu. Ya da daha iyisi..."

Sonny bir elinde Patron Silver tekila şişesi, diğesinde Glenlivet tek malt viski ile belirdiğinde cep telefonunu kaldırıyordu.

"Siparişi doğru şekilde dolduracaklarına güvenmedim," dedi.

"Kardeşim, sen bir cankurtaransın. Bir koltuk kap-" Jaz zaten dolu olan üç sandalyeye baktı.

Sandalyesini geriye itti ve kolumu çekiştirerek kucağını sıvazladı. Sonny viskiyi Max'e uzatıp tekilayı açarken ben de ona eşlik ettim.

Tony şişeyi sallayarak, "Adam kışınıza tekmeyi basacak," dedi.

Bianca'ya baktık ve bize durmamızı söylemesini

bekledik. "Jaz bunu halledebilir," dedi, ağzı sıkı bir

şekilde

Kadehini Max.

"Elbette, yapabilirim." Jaz sıırttı, alt metin - Guy'ın onu hiçbir şey için azarlamayacağı - kafasının üzerinde uçuyordu. "Bunu hak ediyoruz." İlk tekila shot'ını bana uzattı. "*Faith* bunu hak ediyor. En son ne zaman büyük bir işi aksamadan hallettik? Bir çizik bile almadan ya da kıl payı kurtulmadan? Bunu en yeni acemimize borçluyuz. Biri sorun çıkarmayı aklından geçirdiği anda, o bunu anladı. Ne kadar havalı değil mi?"

"Bunun ne *faydası var ki?*" Rodriguez başını salladı. "Senin gücünü kaç kez kullanabilirdim biliyor musun Faith? Beni ıslahevinde bir sürü zaman kaybından kurtarırdı."

"Ama o zaman tüm o özel yüksek teknoloji eğitimini alamazdın," dedi Jaz. "Ve bu kadar iyi bir şekilde kullanamazdın."

Bir kahkaha tufanı. Güçlerim hakkında bu kadar açık konuşmaya alışık olmadığım için etrafıma bakındım ama kimse duyacak kadar yakın değildi. Müzik gürültüsünden birbirimizi zar zor duyabiliyorduk.

Jaz shot bardağını kaldırdı ve "Hazır mısınız?" diye fısıldadı. Sonra tabaktaki tuz ve limonu görmezden gelerek birlikte içtik. Tekila mideme bir ateş topu gibi çarptı ve nefes almamak için kendimi zor tuttum. Jaz'ın kolları etrafımda titrerken sessizce güldü, beni ele vermedi.

"Yani gerçekten zihin okuyabiliyor musun?" Tony içkisini bitirirken sordu.

"Sadece kaotik düşünceler. Bazen."

Jaz başını salladı. "Salondaki gösteriye bakılırsa *çoğu* zaman."

Tony öne doğru eğildi. "Peki şimdi ne düşünüyorum?"

"Her neyse, gerçekten ciddi değilsin. Örneğin, Jaz'ı boğmak istediğinizi düşünebilirsiniz, ama Ciddiyim, bunu tespit etmeyeceğim."

"Ya sadece hüsnükuruntuysa?" Sonny söyledi.

Jaz şişeyi ondan kaptı ve bir dakika boyunca hakaretler savurdular.

Rodriguez, "İkiniz de kesin şunu," diye seslendi. "Bu güç hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Hepimiz kötü bir şey düşünssek ve Faith'in bunu algılayıp algılamadığını görsek nasıl olur? Biz-"

Gerisini duymadım, yatağa bağlanmış, kıvranan şehvetli bir kızılın görüntüsüne kapılmıştım. Onu dans pistindeki kızıl saçlı bir kadına kadar takip ettim, sonra da kaynağına kadar izini sürdüm.

"Tony!" Ürperdim. "Lütfen. Sanırım bundan sonra beyin sabununa ihtiyacım var."

"Ne duydun?" Jaz sordu.

"Duymak değil. Görmek. Canlı renklerle." Kızıl saçlıya anlamlı anlamlı baktım.

"Kahretsin," dedi Tony.

"Ondan şüphe mi ettin?" Jaz, Tony'nin koluna vurdu. "Salak herif. Seni uyarmıştım. Peki kız hakkında ne düşünüyordun?"

Başımı salladım.

Sonny şişeyi salladı. "Bunlardan birkaç tane daha içersen bize söyleyecek."

"Kahretsin çocuklar," diye mırıldandı Tony. "Sadece şaka yapıyordum."

"Uh-uh," dedi Jaz. "Ne dediğini unutma. Eğer ciddi değilsen, o bunu duymaz. Ya da görmez, anlaşılan."

Sonny kadehlerimizi doldurdu. Tony kendi bardağını yudumladı, sonra bir saniye daha içti. Ben de benimkini kaldırdım.

"İçmek zorunda değilsin," diye fısıldadı Jaz. "Sen içmezsen, ben de içmem. Kimse bir şey demez."

İlkinden sonra başım hâlâ dönüyordu ve bunun beni uçurumun kenarına götüreceğini biliyordum. Ama içmek istedim. Hope Adams içmezdi. Bir yudum ve muhtemelen bir margarita onun sınırı olurdu. Ama bu gece Hope olmak istemedim. Yirmi yedi yaşında, çıkmaz işimde mutlu, orta yaşlı bir kurt adam tarafından terk edilmiş, ailemin benimle gurur duymasını sağlamak için mücadele eden, kaosu yudumlayarak şeytani dürtüleri bastıran, asla tatmin olmayan, asla doymayan biri olmak istemiyordum. Bu gece Faith Edmonds olmak istiyordum, yirmi bir yaşında, işsiz, sorumlulukları olmayan, tekila shotları gibi kaosu yudumlayan, bir gece kulübünde, odadaki en ateşli adamın kucağında sarhoş olan.

Bir tek attım.

Oda sarsıldı. Jaz yutkundu. Yeşil gözleri vızıltıyla parlıyordu ve boynuma sokulup elleri kalçalarımın altına kayarken kolları etrafımda sıkılaştı.

"Tanrım," dedi Tony. "Yeni kızla hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi?"

Sonny, "Saldırmadan önce kızın ön kapıdan girmesine zar zor izin verdi," dedi. "Kızın içeri girecek zamanı olmadığından emin olmak için."

seçeneklerini kontrol et."

"Kimse fırsat bulamadan atla, ha?" Tony onu masanın altından tekmeledi.

Jaz başını boynumdan kaldırdı. "Az önce kafanda gördüklerinden sonra, hiç şansın *olduğunu* sanmıyorum."

Diğerleri gülüp Tony'ye takılmaya devam ettiler, ama Jaz'ın dikkati bana döndü, elleri kollarımı ovuyor, sonra bacaklarımdan aşağı kayıyordu, fısıltıları bana sarhoş olma yolunda ilerlediğini söylüyordu. Ona yaslandım ve içimi çektim.

"Saat kaç?" diye mırıldandı.

Bir kahkaha attım. "Neden? Gitmen gereken bir yer mi var?"

"Hayır, sadece merak ettim. Kendim kontrol ederdim ama..." Parmakları kalçalarımın iç kısmına doğru kaydı. "Ellerim meşgul."

İçimi çektim ve kolumu kaldırdım. Bileğimde pırıl pırıl yeni bir altın ve gümüş Cartier vardı.

"Vay anasını."

"Seninkinin ucuz olduğunu söylemiştin." Kulak mememi dişledi. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Saati kaldırdım, tekilanın sersemliğiyle ona hayranlıkla baktım. "Bu muhteşem."

"Seninki antanda."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Dudaklarının kenarından aşağı doğru boynum titriyor. "Ama umarım hepsi bu kadar değildir."

Omzumun üzerinden onu öpmek için döndüm.

"Uh-uh."

Ellerini koltuk altlarımdan geçirip beni kucağından kaldırdı ve bir an için buğulu beynim neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalıştı. Sonra beni yüzünü ona dönmem için çevirdi.

"Ah." Bacağımlı onun kucağına doğru salladım ve üzerine çıktım. "Daha iyi misin?"

Ellerini arkama koydu ve beni daha da yaklaştırdı. "Çok. Şimdi, yapmak üzere olduğun gibi..."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. Başka zaman olsa, yapacağım tek şey bu olurdu - daha sonra daha fazlasını alacağına dair alaycı bir sözle birlikte hızlı bir vuruş... bir gece kulübünde, kalabalık bir dans pistinin kenarında, arkadaşlarıyla çevrili bir masada oturmadiğimiz zaman. Ben özel bir insanım ve bundan daha aleni bir şey olamaz. Ama beynim hâlâ tekiladan, vücudum da soygundan dolayı vızıldıyordu.

Guy araya girmeseydi onu orada öpeceğim şekilde öptüm - derin, aç bir öpücük, bacaklar kalçalarını sarıyor, vücut onunkine bastırılmış, eller

buklelerine dolanıyordu. Sanki tam da beklediği şey buymuş gibi beni öptü, ağzı ağızıma yapıştı, dili içeri kaydı.

Diğerlerinin çığlıklarını belli belirsiz duydum. "O ne içiyorsa ben de ondan alacağım." "Bir oda bulun!" "Tabii ki hayır, burada kal ve masayı temizleyelim."

Jaz beni öpmeye ve bana sürtünmeye devam etti, o kadar sertti ki nefesim kesildi ve doğrulup öpücüğünü kestim. Elleri saçlarımı sardı ve beni tekrar kendine çekti ve etrafımdaki her şey kayboldu, ondan yayılan inanılmaz titreşimlerin vakumuna çekildim, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, öfke, nefret ya da adını koyabileceğim herhangi bir şey değil, saf, katıksız kaos. Gözlerine baktığımda ateş gördüm - kaosun, açlığın ve ihtiyacın güzel, yiyip bitiren alevleri ve daha derinlerde bir şey bana onun açlığını çektiği, ihtiyaç duyduğu şeyin ben *olduğumu* söyledi ve-

Dünya karardı. Karanlıkta bir hırıltı yankılandı. Dişler parladı. Kan kokusu, sonra kan sıçraması, yoğun ve sıcak. Kürkün tenime sürtünmesi, etrafındaki gece kadar karanlık.

İmgelemden sekerek öpüşmeyi kestim. Bakışlarım kalabalığın üzerinde geziniyor, orada olduğunu bildiğim yüzü arıyordu: Karl.

Jaz'ın elleri başımın arkasına kaydı ve kulağımı dudaklarına götürdü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, nefesi zor geliyordu, kelimeler dağınıktı. "Çok hızlıydı. Burada değil. Kendimi kaptırdım."

"Değil, ailemin zil sesini duyduğumu sandım."
Cebimden kişisel cep telefonumu çıkardım ve açtım.
"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Jaz kolumu ovdu. "Duymamış gibi davran."

"Yapamam. Her gece kontrol etmem gerekiyor. Geçen yıldan sonra çok sıkı bir tasmam var. Sokağa çıkma yasağını kaçırırsam, burada bile, bağlantım kesilir."

"O zaman daha sessiz bir yerden arasan iyi olur. Gel hadi. Bulacağız-"

"Hayır," dedim kucağından kayarken. "Sen kal. Ben hemen döneceğim."

UMUT: AÇLIK

Yolun karşısına geçtim ve bir arka sokağa girdim. Gece havası tekilanın son sisini de dağıttı. Karl beni Jaz'la görmüştü, kucağında, sarhoş ve aptal gibi-

Yüzümü ovuşturdum. Yirmi yedi yaşındaydım, bekârdım ve dışarı çıkmaya, sarhoş olmaya ve sevişmeye hakkım vardı.

Karl'ın sessizce yaklaştığını hissettim. Kendimi hazırladım ve döndüm. Ve oradaydı, daha önce birçok kez olduğu gibi, habersizce geldi, basitçe... ortaya çıktı - bir otoparkta, bir markette, oturma odamda. Kurt adam imgesini bir an görüyordum, kafamı kaldırıp bakıyordum ve o oradaydı, sanki bir dakikalığına dışarı çıkmış ve geri dönmüş gibi davranıyordu.

Ara sokakta ilerlerken, gölgeler şekli dışında her şeyi gizliyordu. Bu önemli değildi. Onun görüntüsü beynime kazınmıştı. Gölgeye baktım ve o yakışıklı yüzü gördüm, çene çizgisi biraz fazla güçlü, burun biraz fazla sivriydi, ama kusurlar sadece bir kenar ekliyordu, mükemmel bakımı, tasarımcı kıyafetlerini yalanlayan bir erkeklik. Bankacı kılığına girmiş bir kurt, diye dalga geçerdim, o da güler ve kendi hesabına alaycı bir şaka yapardı, her zaman geliştirdiği imajla dalga geçen ilk kişi olurdu.

Ama bu gece kahkaha yoktu. Kendinden emin bir gülümseme de yoktu. Yüzü taştan bir maske gibiydi, gri-mavi gözleri bir yabancıyla karşılaşmış gibi soğuktu. Bunu gördüm ve içimdeki son umut ışığı da söndü.

Onu okumaya çalıştım, ama kızgın olduğunda düşüncelerini bir girdap gibi saklıyordu, içinden çıkarabileceğim kadar somut bir imge ya da sözcük yoktu.

"Sizi ayırdığım için üzgünüm," dedi, her kelimesi kırılmıştı.

Zorla sıırttım ve terli tişörtümü çekiştirdim. "Sorun değil. Birkaç dakika temiz hava alabilirim."

"Sarhoşsun."

"Çünkü, doğal olarak, bir gece kulübünde bir adamın kucağında olmanın tek açıklaması bu. Aslında sarhoş değilim. Üzerinde çalışıyorum ama. Yaptığım şey emirlere uymaktı. Hatırladığım kadarıyla seninkini."

"Emirler mi?"

"Bana söylediğin son şey. Vedalaşmadan önce." Kaşlarımı çattım. "Yoksa sen mi veda ettin? Düşündüm de, emin değilim. Ama daha çok kendi yaşıtım olan başka doğaüstü varlıklarla çıkmam gerektiğini söylediğini biliyorum. O benden birkaç yaş küçük ama o da bir doğaüstü ve *senin* yarı yaşında, bu yüzden yeterince yakın olduğunu düşünüyorum."

Durmak istedim. Annemin bu durumda ne yapacağını hayal ettim ve onun gibi olmak ve bunun üstesinden gelmek istedim. Ama onu görünce, o sabaha geri döndüm.

sözlerini bıçak gibi hissediyordum. Ve şu anda tek düşünebildiğim onu bıçaklamaktı.

Havuzdaki o gecenin hiç yaşanmamış olmasını diledim. Her şeyin eskisi gibi olmasını, Karl'ın eskisi gibi olmasını istedim.

O gece olmasaydı bu sahnenin nasıl gerçekleşeceğini hayal ettim. Karl'ın beni dans pistinden çekip çıkardığını, sonra önüme geçip beni köşeye sıkıştırdığını, yapmayı sevdiği gibi beni gerçekten köşeye sıkıştırdığını, beni bir duvara yaslayıp görebildiğim, duyabildiğim ve koklayabildiğim tek şeyin o olduğunu ve tek düşünebildiğimin onu hissedecek, tadına bakacak kadar yaklaşmak olduğunu görebiliyordum.

Beni köşeye sıkıştırır, sonra gece kulübündeki "çocuk" hakkında benimle alay eder, ona beş dakika vermem için bana meydan okurdu ve ben de gece kulübünde bir çocuk *olduğunu* unutturdum.

Sesini hayal edebiliyordum, aynı anda hem kibirli hem de kendisiyle alay ediyordu, tonu hafifti ve sanki şöyle diyordu: "İstersen beni kabul edebilirsin ya da sadece şaka yapıyormuşum gibi davranabiliriz."

O şakalaşmayı, o neşeli baştan çıkarmayı, o Karl'ı geri istiyordum, bir metre ötedeki soğuk, çatık kaşlı adamı değil, kaçmak için saniyeleri sayıyormuş gibi bakışlarını sokak ağzına çeviren o adamı.

"Benicio'ya söyle sana başka bir iş bulsun,"

dedim. Kaşlarını çattı, alnı kırıştı.

"Sizinle nasıl temasa geçtiğini bilmiyorum; ona numarayı ben vermedim. Seni Avrupa'dan geri getirdiyse özür dilerim, ama bu onunla konuşman gereken bir konu. Burada sana ihtiyaç yok... ya da istenmiyorsun."

Omuzları gerildi. Ego. Karl'la olan tek şey buydu. Beni takip etmiş, yakalamış ve terk etmişti, şimdi de onun için yanıp tutuşmadığım için sinirleniyordu.

"Benicio beni aramadı," dedi. "Buradayım çünkü o sahip *olmalıydım*. Bu benim borcum."

"Hayır, o benim ve kontrolüm altında."

"Ben de öyle gördüm." Bakışları kulübün bulunduğu yöne kaydı. "Sanırım bir adamdan bilgi almanın bir yolu da bu."

Yumruklarım sıkıldı ve onu tokatlamak istedim. Ona vurabildiğim kadar sert vurmak ve onun beni incittiği kadar incitmek. Ama bu onun canını hiç yakmayacaktı. Hiçbir şey acıtmazdı.

Gülümsemeyi ve omuz silkmeyi başardım. "Ne işe yararsa. Bana öğrettiğin buydu. Evine git Karl, bugünlerde ev neredeyse artık. Bu seni ilgilendirmez. Artık yaptığım hiçbir şey seni ilgilendirmiyor. Bunu açıkça belirtmiştin."

Şaşırmış gibi baktı. "Ben asla-"

"Uzun bir avdı ve muhtemelen ödülüne değmezdi ama sonunda avını yakaladın. Tebrikler, düşündüğün gibi karşı konulmaz bir aygırsın. Şimdi beni yalnız bırak. Lütfen."

Yanından geçip kulübe geri döndüm. Kolumu tuttu.

"Umarım-"

Durdu, duyamadığım bir sesi takip ederek başını salladı. Parmakları sıkılaştı ve ara sokaktan aşağı inmeye başladı, parmakları hâlâ dirseğime sarılıydı. Topuklarımı sıktım. Onun gücüyle bu, iki yaşındaki bir çocuğun karşı koymasına eşdeğerdi ama sarsıntı, onu isteyerek takip etmediğimi anlaması için yeterliydi.

Bana sabırsız bir kaş çattı, karanlık bir sokağın derinliklerine sürüklenmeme itiraz ettiğim için sinirlenmişti. Arkama baktığımda, sokağın aydınlık ağzında bir gölge uzanıyordu. Biri geliyordu. Karl'ı silkeleyip yanından geçtim ve kendi başıma geçitte ilerlemeye başladım.

İki kulüp müdavimi ara sokağa girdi. Karl'dan, onun mırıldanma diyeceğini bildiğim ama bir köpeğin alçak uyarı hırıltısından ayırt edilemeyen bir ses geldi. Davetsiz misafirlere bir bakış fırlattı, çenesi gerildi ve oraya doğru yürüyüp onları kovmaktan başka bir şey yapmak istemediğini biliyordum - gerekirse enselerinden tutup dışarı atacaktı. Bu sokaktaydı, dolayısıyla burası şimdilik onun bölgesiydi. Ama hırlama gibi, bu dürtüyü de asla kabul etmeyecekti. O medeni bir adamdı, yarı kurt bir vahşi değil ve bu hatayı yapan biri hemen düzeltilecekti.

Bu yüzden davetsiz misafirlere ters ters bakmakla yetindi ve oraya inip kışlarına tekmeyi basmaya hiç hevesi yokmuş gibi davrandı. İşlemlerini tamamladılar -uyuşturucu, ben

ve gitti. Onların gidişini izledi, sonra bana döndü ve döndüğünde gözlerindeki öfke -tüm öfke- kaybolmuştu ve sadece yorgun görünüyordu.

"Bunu seninle konuşmam gerek Hope, ama sabaha kadar bekleyebilir. Arkadaşının yanına dön."

Jaz'a geri dönmeyi düşündüm ama akşamın doruk noktası buharlaşmıştı ve onu bir daha bulamayacaktım.

"Hayır, şu işi bitirelim," dedim.

Jaz'a **mesaj atarak** ailemle başımın belada olduğunu ve evime dönmem gerektiğini söyledim. Mutlu olmayacaktı ama bunu yarın halledecektim... Bu işi hallettikten ve Karl'ı hızlı bir uçakla eve gönderdikten sonra.

Karl'a ne yaptığımı söyledim.

"Dairenizin kapısında olması için ona on dakika veriyorum." "Gelmeyecek."

Karl homurdandı. "Öylece bırakacağını mı sanıyorsun? O-"

"Vermez çünkü adresim onda yok." "Yok mu?"

"Hayır."

Ne dediğini anlayamadığım bir homurtu. Beni bir otoparka ve üç arabaya doğru götürdü; Porsche, Ferrari ve Lexus. Lexus'a baktım. Sportif ya da göz alıcı bir yanı yoktu; sadece şık, güçlü ve lükstü. Bir bankacının arabası. Ona doğru yürüdüm. Kiralık etiketi bile yoktu. Yolcu kapısında durdum. Anahtarlığa bir kez dokundum ve kapı açıldı. İçeri girdim.

Arabayı çalıştırırken, "Bu muhtemelen halka açık bir yerde konuşmamız gereken bir şey değil," dedim. "Oteliniz nerede?"

"Benim yok. Senin dairende konuşabiliriz."

Kulağa önemsiz gelmeyecek bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Bir yol bulamayınca, ona yolu tarif ettim.

Sessizlik içinde birkaç mil gittikten sonra Karl, "Orada, ara sokakta. O sabah hakkında söylediklerin, *benim* söylediklerim... öyle değildi."

"Sen söylemedin mi?"

Direksiyonu tutuşunu yeniden ayarladı. "Demek istediğim, sizin yorumunuz benim niyetim değildi."

"'Ben gidiyorum ve senin başka erkeklerle çıkmanı istiyorum' cümlesini başka nasıl yorumlayabiliriz ki?"

Bir an sessizlik, sonra "Haklısın." Tek

söylediği buydu: Haklısın.

Dakikalara uzanan uzun sessiz anlar. I boğazımı temizledim. "Bunun garip olduğunu biliyorum ve sen de bunu daha az garip hale getirmeye çalışıyorsun ama buna gerek yok. Benicio ile olan bu işten sonra bile birbirimize rastlayacağız. Belki konseyde birlikte çalışmamız bile gerekecek. Sorun değil. Seninle profesyonel bir ilişki sürdürmekle ilgili bir sorunum yok Karl."

"Profesyonel ilişki mi?"

"Evet, ne kadar şok edici görünse de profesyonelce davranabilirim."

"Bu değil-" Bir duraklama. "O zaman bu kadar. Artık gelmemi istemiyorsun."

"Ne düşünüyorsun?" diye bağırmak istedim. Ama onun ne düşündüğünü biliyordum. Ne yaparsa yapsın, o karşı konulmaz çekiciliğiyle ortaya çıktığında onu geri isteyeceğimi. Onu elde edeceğimden değil, o sadece istenmeyi severdi.

"Hayır, Karl, artık buraya gelmeni istemiyorum."

Çenesi gerildi ve yolculuğun geri kalanı boyunca kilitli kalmasını bekledim ama bir sonraki köşeyi döndükten sonra "Aç mısın?" diye sordu.

Midem bulandı; bu kelimeler çok tanıdıktı. Kurtadamların metabolizmaları anormal derecede yüksektir, yani

normal bir restoran yemeği asla yeterli değildir. Aşırı yiyerek dikkatleri üzerine çekmemek için genellikle bir akşam yemeğini altıda, diğerini dokuzda yerdı. Bu gece muhtemelen hiç yemek yememişti, yani açlıktan ölüyor olacaktı. Ama bunu itiraf etmek? Bu kurda teslim olmak, kontrol edemediği bazı içgüdüleri ve dürtüleri olduğunu kabul etmek olurdu.

Bu yüzden acıktığında bana acıkıp acıkmadığımı sorardı ve ben de uzun zaman önce bunun "Mobilyaları kemirmeye başlamadan önce lütfen bir şeyler yiyebilir miyiz?" anlamına geldiğini öğrenmiştım. Bazen ona takılırdım, ama genellikle ona ayak uydurur ve evet derdim. Sonra bir gece geç saatlerde, kasabadaki restoranlar kapandıktan sonra aç bir şekilde evime geldi, ben de ona yemek yapmayı teklif ettim. Ondan sonra "Aç mısınız?" sorusu "Bana yemek yapar mısınız?" sorusuna dönüştü. Ve hep yaptım çünkü bu onun için yapabileceğim bir şeydi.

Karl için, almak kolay değildi. Sürü arkadaşlarından biriyle yemeğe gittiğinde her zaman parasını öderdi ve eminim onlar da onun cömert davrandığını ya da daha sonra kullanmak üzere brownie puanları topladığını düşünürlerdi ama gerçek şu ki borçlu kalmaya dayanamazdı. Bu yüzden beni ziyaret eder, beni dinler ve bana yardım ederdi ama karşılığında asla bir şey almazdı... ev yemekleri dışında. Ben de bunu onun için yaptım, isteyerek ve hatta mutlulukla.

Ve şimdi, Karl soruyordu, "Aç mısınız?" Bazı açılardan, bu onun tüm iğnelemelerinden ve buz gibi bakışlarından daha fazla acı veriyordu.

"Restoranlar muhtemelen kapalıdır," dedim sonunda. "Belki bir arabaya servis vardır?"

Karanlık sokağı taradı. "Pek umut verici görünmüyor. Evde bir şeyiniz var mı?" Başımı salladım.

"Bir sonraki köşede bir bakkal görüyorum," dedi. "Mutlaka yiyecek bir şeyler vardır. Ben alırım-"

"Hayır." Hızlı bir nefes aldım. "Hayır, Karl.

Yapmayacağım." Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdük.

UMUT: DİPLOMATİK İLİŞKİLER

Karl'a evde içki teklif et**medim**. Alkolsüz bir şey bile. Dediğim gibi önemsiz biri değildim, dolaplarım bomboştu. Bu benim için garipti. İş için seyahat ederken bile ilk duraklarımdan biri otel odam için içecek ve atıştırmalık almak üzere yerel bir market olurdu. Sanırım nerede olursam olayım kendime sağlam bir yuva kurma içgüdüğü. Ama burada bir şişe su bile alamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Karl işle ilgili detaylara bakmıyordu. Onlara zaten sahipti, Lucas sayesinde. Miami'ye uçuşuna neden olan şey, verilen sözün tutulmamasıydı. Görünüşe göre, Benicio ve Karl bu borcu birlikte ödeyeceğimize dair bir anlaşma yapmışlardı. Benicio'nun Karl'ın uzakta olduğunu öğrenince vazgeçmek istediğini söyleyerek suçu üstlenmeye çalıştım.

"Ülke dışında olduğumu *biliyordu*. Gitmeden önce ona bir mesaj bıraktım."

Ağzım açıldı, bahaneler üretmeye hazırdım ama biraz düşününce gerçeği anladım: Oyuna getirilmiştim. Bir kez daha.

Kanepede bacaklarımı altına çektim, rahatlamak istercesine kıpırdandım, ilk ışık parlayana kadar aşağıya baktım.

aşağılanma geçti.

"Bu işi benim yapmamı istedi," dedim sonunda. "Seni beklemeyi teklif ederse güceneceğimi ve tek başıma almakta ısrar edeceğimi biliyordu."

Bundan daha fazlası vardı. Benicio daha yaşlı ve tecrübeli birinin işi iyice inceleyip beni uyarmasını istememişti. Karl'la aramızın açık olduğunu ve bu borcu tek başıma yerine getirme fırsatını kaçırmayacağımı anlamıştı.

"Lucas baktı," dedim yeni saatimi çevirerek. "Bir sorun görmedi."

"Çünkü tüm gerçeklere sahip değil." Karl bakışlarımı karşıladı. "Senin hakkında."

"Ama Benicio da bilmiyor. Onun bilmesine imkan yok-"

Saflığımı fark ederek durdum. Lucas'ın bir Expisco yarı iblisin kaos açlığını bilmemesi, babasının da bilmediği anlamına gelmezdi.

"Konsey için yaptığım işten bir farkı yok," dedim. "Buna ihtiyacım var. Bana buna ihtiyacım olduğunu söyleyen ilk kişi hep siz oldunuz; kimseye zarar vermeyecek şekilde kaosa doymamı sağlayın."

"Hayır, bu *kimseyi* incitmez. *Seni* incitmeyecek bir şekilde. Eğer gözlerimin içine bakıp bana bunun yarı iblis ve büyücüleri kovalamaktan farklı bir his olmadığını söyleyebilirsen, giderim. Ama eğer yapamazsan...?" Onun

Parmakları sandalyenin koluna vuruyordu. "Lucas'la **çoktan** konuştum. Şimdi çekip gidersen bu işi bizim için o halleder."

"Ya gitmek istemezsem?"

Düzeltilmeden önce ağzı bir parça gerildi. "Senden tekrar düşünmeni istiyorum Hope. Şu anda benim hakkımda ne düşünürsen düşün, tavsiyelerimi dinlediğin tüm zamanları hatırla, çünkü bunun senin yararına olduğunu biliyordun. Bu, beni kendi çıkarını düşünmekle suçlayamayacağın tek alan. Seni ve *senin için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi düşünüyorum*, seni benim kadar iyi tanıyorum."

Başka tarafa baktım. Öfkeli, hatta alaycı karşılıklar geçip gitti ama peşlerinden gitmedim. Takip edemezdim.

"Bu işi yapabilirim."

"Evet, yapabilirsin. Asıl soru şu: Yapmalı

mısın?" Bakışlarımı onunkilere diktim.

"Sanırım yapmalıyım."

Parmak uçları deri kola masaj yaptı. "Bu geçen yıllarla ilgili, değil mi? Jaime'yle olanlar hakkında?"

Bir an için o odaya geri döndüm, soğuk betonun üzerinde yatıyordum. Ölüm odası. Etrafımda dönen o korkunç ölümlerin inanılmaz kaosunu hissettim. Jaime'nin sesindeki korkuyu duydum. Odanın dışındaki ayak seslerini duydum. Onun için geldiklerini, ölümün onun için geldiğini biliyordum ve sadece kısa bir an için, inkar edilemez bir beklenti heyecanı hissettim. Sadece bir saniye sürmüştü,

ama gitmeyeceğine güvenmemiştim, kendime
güvenmemiştim.

kaostan beslenebilmek için durumu daha da kötüleştirecek bir şey. Ben de ona beni bayıltmasını söyledim.

Başımı salladım. "Bunun hiçbir ilgisi yok-" "-kendini test etmekle mi? Ne kadar zorlayabileceğini görmek onu? Onu ne kadar *kontrol* edebiliyorsunuz?"

"Bunu yaşadık ve-"

"Ve sen bunu tartışmayacaksın. Tamam. Ama yarın sabah Hope, Benicio'yla konuşacağım. Orada olmana gerek yok ama söz almak istiyorsan bana katılabilirsin."

"Yapacağım."

"Güzel." Saatini kontrol etti. "Bir otele yerleşmek için çok geç-"

"Planladığın gibi lanet olası kanepede uyu."

Ayağa kalktım, yatak odasına doğru yürüdüm ve kapıyı çarpmamaya çalıştım.

Yatağa **gittim** ama uyuyamadım. Tekilanın ve kaosun etkisi geçmişti ve şimdi beynimi meşgul edecek hiçbir şey olmadan tek başıma düşüncelerim soyguna geri döndü. Konsey adına yaşadığım maceraların aksine, tekrarda bulunacak ikinci bir kaos mutluluğu dalgası yoktu. I

düşündüm . nasıl birçok insanlar biz Bizim tarafımızdan korkutulmuş suçsuz insanlar, sırf eğlence olsun diye.

Kendime bunun bir iş olduğunu hatırlattım, tıpkı konsey işim gibi. Kaballar ve yöntemleri hakkında ne düşünürsem düşüneyim, çetelerle yaşanacak bir kriz tüm doğaüstü topluma yayılacaktı. Barışçıl bir anlaşmaya aracılık etmek - ya da en azından en az kan dökülen bir anlaşmaya- haklı bir davaydı.

Ama suçluluk duygusu soyguna katılmaktan değil, bundan zevk almaktan kaynaklanıyordu. Hayır, zevk *almaktan*. O on altı yaşındaki kızı, hayatının en büyük gecesinde ona yaptıklarımızı düşündüm ve ne düşündüğümü hatırladım - aslında ona bir iyilik yaptığımızı. Bunu hatırladım ve iğrendim.

Sabah olduğunda suçluluk duygusu o kadar keskin olmayacak, evet, bir hata yapmıştım; evet, kendimle gurur duymuyordum; ve evet, bunun bir daha olmasına izin vermeyecektim. Ama şimdi, gecenin karanlığında, yatakta yalnız yatarken, bunu düşünmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Dairede tek başıma olsaydım, kalkıp kitap okur, televizyon izler, sabaha kadar dikkatimi dağıtacak ne varsa yapardım. Ama Karl yan odadayken, okumak için başucumdaki ışığı bile açmazdım, mışıl mışıl uyuduğumu, vicdanımın bir soygundan sonra onunki kadar rahat olduğunu düşünmesini umutsuzca isterdim. Bu yüzden orada uzanıp duvara bakarak saatin ilerleyişini izledim.

Uyanmış gibi yapabileceğimi düşündüğüm en erken saat olan altı buçuğa kadar bekledim. Duş aldım ve giyindim, nihayet dışarı çıkmadan önce saat yediyi geçti.

Karl çoktan masaya oturmuş, *Wall Street Journal'*ı okuyor ve daireyle birlikte verilen porselen fincanlardan birinden kahve içiyordu. Masanın karşı tarafında bir paket kahve, bir fırın kutusu, bir gazete ve bir eczane poşeti duruyordu.

Ben içeri girdiğimde tek kelime etmedi, sadece masanın ortasından bir fincan ve tabak uzattı ve okumaya devam etti.

Çantayı açtım. İçinde küçük bir şişe göz damlası vardı. Şişeden büyük boy kahveye baktım ve ne kadar sessiz olsam da onu kandırmadığımı ve kandırabileceğimi düşünerek aptallık ettiğimi anladım.

Karl'ın muhtemelen bir soygundan sonra hiç uykusuz bir gece geçirmemiş olması önemli değildi. O beni tanıyordu. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, kanıt burada, önümde duruyordu, sadece göz damlalarında ve kafeinde değil, her şeyde. Kahve, duble kremalı, şekersiz. Fırın kutusunun içinde yaban mersinli kepekli kek. Gazete: *USA Today*. Göz damlaları bile benim markamdı ve kullandığım "hassas göz" formülasyonuydu. Birbirlerini bizim kadar iyi tanımayan evli çiftler vardı.

Sessiz bir yemekti. Hiç de bizim gibi değildi. Genellikle, farklı gazetelerimizi okurken bile, makaleler hakkında sürekli bir yorum ve espri yayını yapardık. Gazete

Birlikte yaptığımız diğer pek çok şey gibi okumayı da ortak bir faaliyet olarak gördük -her birimiz kendi işimizi yapıyor, bağımsızlığımızı koruyor ve yine de bunu paylaşmanın bir yolunu buluyorduk.

Yine de o sabah sessizlikte öfke yoktu. Sanki ağzımızı açmanın kavgaya yol açacağından korkuyormuşuz gibi temkinli bir hava vardı ve bu ortak yemek - sessiz de olsa - idare edebileceğimiz kadar rahattı.

Kahvaltıdan sonra, günlük kontrolüm için Benicio'yu aradım. Soygun ya da Karl hakkında hiçbir şey söylemedim ama daha sonra bir şeyler öğrenebileceğimi ve eğer öğrenirsem onu arayabileceğimi söyledim. Bütün sabah ofiste olacağını söyledi.

Sekiz buçukta çıktık.

Yolculuğun **ilk yarısı** kahvaltı kadar sessiz geçti. Sonra Karl Avrupa'dan döndükten sonra Stonehaven'a yerleştiğinden bahsetti ve ben de Elena ve Clayton ile on sekiz aylık ikizlerini sordum. Böylece mükemmel bir nötr konu bulmuş olduk: bebekler.

Küçüklerin nasıl olduğunu, nasıl büyüdüklerini ve onları son gördüğümde bu yana hangi dönüm noktalarına ulaştıklarını sordum. Çocuklar ne kadar sevimli olsalar da, ikimiz de onlara karşı en ufak bir ilgi duymuyorduk ama bu, kavgaya dönüşmesinden korkmadan tartışabileceğimiz bir konuydu. Bu yüzden yolculuğun geri kalanında bu konuya takılıp kaldık.

Jaz'ın geçen gece işaret ettiği binanın n kapısından **içeri girdik:** Cortez Cabal kararg hı. Girişimizi sade tutmak istemiştim ama Karl etraftayken işlerin asla sade olmadığını fark etmeliydim.

Lobiye girdiğimizde bütün kadınların gözü ona çevrildi. Karl nadiren bir odadaki en yakışıklı adamdır, ama içeri girdiğinde öyle olduğunu düşünmek için affedilebilirsiniz. Genellikle sadece Benicio Cortez gibi erkeklerde görülen o tescilli özgüvene sahip. Karl'da ise bu, "Beni izlediğini biliyorum" kibrine dönüşüyor ve başka tarafa bakmayı daha da zorlaştırıyordu.

Karl kadınları görmezden geldi, ama herhangi bir erkek bana doğru baktığında, Karl her kaçamak bakışa düzgün bir bakışla karşılık verdi. Bölge belirleme. Bunun bir anlamı yoktu. Yanındaki herhangi bir kadına da aynısını yapardı-arkadaşı, sevgilisi ya da tanıdığı. Kurt dışarı bakıyor.

Lobinin kendisi muhteşemdi ancak gösterişli değildi ve ne kadar para harcarsanız harcayın bu kolay elde edilebilecek bir görünüm değildir. Fuaye kavernöz olmadan genişti. Karanlık kapılar güneşi engelliyor ve iyi bir ses yalıtımı sokak seslerini boğarak ziyaretçiyi iki duvar akvaryum, yarısı devrilmiş bir kalenin bulunduğu on ayak karelik bir "kum bahçesi", bir duvar eşmesi, dalgaların karaya attığı ağaçtan banklar ve elinde buzlu su tepsiyiyle süzülen yakışıklı bir genç adamla tamamlanmış huzurlu bir vahaya sürüklüyordu.

Fuayede dolaşanların çoğu turistti. İnsan turistler, muhtemelen on dokuzuncu yüzyıldan kalma

kat gözlemevi. Hepsi iyi halkla ilişkiler. Onlara göre Cortez Cabal sadece Cortez Corporation'dı, diğerleri gibi büyük bir şirket.

Karl resepsiyona doğru yöneldiğinde, bir akvaryuma daha yakından bakmak için kendime izin verdim. Karl'ın resepsiyon görevlisini nasıl geçmeyi planladığını biliyordum ve bir erkeğin cazibesi, yanında bir kadın olmadığında her zaman daha etkilidir.

Ben ayrılamadan dirseğimi sıkıca kavradı ve etrafı incelerken beni geride tuttu - bakışları lobideki herkese değişiyor ve değerlendiriyordu. Yine tipik bir kurt adam, her ne kadar inkâr etse de.

Balıklara hayranlıkla bakarken Karl'ın akvaryum camındaki yansımasını izledim. Resepsiyonistle konuşuyordu, flört etmek gibi bariz bir şey yapmıyordu, sadece tüm dikkatini ona veriyordu. O da buna kandı. Hepsi öyle yapar. Tabii ki, ben konuşacak biri değilim.

Birkaç dakika sonra resepsiyon görevlisi bizi bir güvenlik görevlisi eşliğinde özel bir asansöre gönderdi. En üst katta durduk. Mermerin cömertçe kullanımına ve resepsiyonist ve sekreterlerin çokluğuna bakarak buranın yönetici katı olduğunu tahmin ettim.

"Bu adam Benicio Cortez ile konuşmakta ısrar ediyor. İşini belirtmiyor."

Orada görevli resepsiyon görevlisi, sanki ön büroyu asla geçmememiz gerektiğini söylercesine görevliye ters ters baktı. Güvenlik görevlisi fark etmemiş gibi davrandı, muhtemelen çoktan

Bu protokol ihlali soruşturulduğunda "Ben bana söyleneni yaptım" savunmasını hazırlıyordu. Suç lobideki resepsiyon görevlisinin üzerine kalacaktı ve bu konuda kendimi kötü hissediyordum ama eğer yakışıklı bir cazibeli tarafından bu kadar kolay kandırılabiliyorsa, ana kapıdan sorumlu olmamalıydı.

Resepsiyonist Karl'a döndü. "Peki siz...?" "Alfa'm adına burada bulunan bir elçiyim."

"Alfa mı? Yani-"

Resepsiyon görevlisi, Karl'dan yavaş bir adım geri çekilip kendini durduran güvenlik görevlisiyle bir bakış alışverişinde bulundu. Karl'ın dudakları bir gülümsemeyle savaşarak seğirdi.

"Hector Cortez geldi," dedi resepsiyonist. "Bu Bay Cortez. Cortez'in-"

"Hector Cortez'in kim olduğunu biliyorum. Alfa'ya dönüp ikinci komutanla görüşme izni aldığımı söylememi isteyeceğinizden şüpheliyim. Bay Cortez hiyerarşiye verdiğimiz önemi anlıyor, bu yüzden her zaman Alfa'nın kendisiyle konuşur."

Resepsiyonist arkasındaki diğerlerine baktı. Kimsenin cevap vermediği bir yardım çağırısı, hepsi kendi işleriyle meşguldü.

"Onu arayarak bunu kontrol edebilirsin, değil mi?" Karl dedi ki. "Eğer yanılıyorsam, Hector'u gönderecektir."

Karşılıklı bakışmalar, ardından resepsiyon görevlisinin mırıldandığı birkaç kelime ve güvenlik görevlisi bize bir çift kapıya kadar eşlik etti.

BİR BEKLEME ODASINDA OLDUĞUMUZU **ZANNEDİYORDUM**, ama bunu belli edecek eski dergiler ya da yıpranmış sandalyeler yoktu. Daha çok bir ev ofisine benziyordu - dergilerde gördüğünüz türden, derin deri koltuklar, gömme bir kitaplık ve ikiz meşe masalar. Hamur işleri, cam kapaklı gümüş bir tabağın üzerinde duruyordu; bu zarif kap, içindeki çikolatalı keklerden çok petit fours için uygundu. Kapının yanında yerleşik bir kahve ve cappuccino makinesi vardı.

Muhafız bir telefon aldıktan sonra ayrıldı, muhtemelen ona bir kurt adam delegesinin üzerinde gezinmenin kabalık olacağını söylemişti. Bu yalnız bırakıldığımız anlamına gelmiyordu. Her birkaç dakikada bir bir çalışan bekleme odasına gelmek için bir neden buluyordu; bazıları kapının önünde duraklıyor, daha cüretkâr olanlar içeri girip kahve makinesinden fincanlarını dolduruyordu.

"Canavara bir göz atıyorum," diye fısıldadım.

"Tek ihtiyacım olan içinde yürüyebileceğim
bir kafes."

"Bu senin hatan. Benicio sana bir ödül verirdi.
Jeremy'yi dahil etmeden."

"Biliyorum."

"Ama bu o kadar da eğlenceli olmazdı,

olur mu?"

Gölümsedi ve arkasına yaslanıp bacaklarını gerdi ve bileklerinden çaprazladı. "Senin ne olduğunu bilselerdi onlar da sana aval aval bakarlardı."

"Aramızdaki fark bu, ben ilgi odağı olmaktan kaçınıyorum; sen iki ayağınla birden atlıyorsun."

"Hayır, sadece gölgelere tutunmaktan yoruldum. Arada bir dışarı çıkmak güzel oluyor."

Başımı salladım ve bir bardak su aldım, sonra tekrar oturdum.

"Gölgelerden bahsetmişken, Avrupa'da işler nasıldı? Kârlı, sanırım?"

Karl omuz silkti. "Yeterince kârlı."

Ayrıntıları bekledim ama gelmediler. Genelde bana kaçış hikayelerini anlatmayı severdi, benim de kendimi o çatılara tırmanırken, yakalanmaktan kıl payı kurtulurken hayal etmeyi sevdiğimi bilirdi. Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiordu.

Bir süre sonra "Huzursuzlanmaya mı başladın?" dedi. "Kendi kendine rehberli bir tura ne dersin?"

"Buna izin verildiğinden

şüpheliyim." "Sence bizi

durduracak biri var mı?"

UMUT: USTALARDAN ÖĞRENMEK

Karl koridor boşalana kadar bekledi, sonra odadan sıvıştık. Beni sola doğru götürdü, sesler diğer uçtaki köşeyi dönerken hızlandı.

Sonraki on dakikayı Cortez Cabal merkezinin yönetici katında -muhtemelen güvenlik açısından büyük hükümet binalarından sonra ikinci sırada- dolaşarak geçirdik ve kimse fark etmedi bile.

Eski rollerimize kolayca geri döndük. Karl her zaman sabırlı, her zaman eğlenceli bir öğretmendi, derslerle değil örneklerle öğretirdi. Ben de hevesli bir öğrenci olarak, hem dersleri hem de kaosu, kalbimi güm güm attıran ama beynimi temiz bırakan o istikrarlı düşük seviyeli gürültüyü yalayıp yutuyordum.

İzledim ve zihinsel notlar aldım. Her güvenlik kamerasının nerede olacağını nasıl tahmin edebildiğine dikkat ettim. İnsanlardan nasıl ustalıkla kaçtığını, yollarından çekilmediğini, sadece arkasını görmeleri için döndüğünü ve işlerine odaklanmış bir şekilde, ait olduğunu varsayarak geçip gittiğini not ettim.

İki uçtan yaklaşan bir grup arasında sıkışıp kaldığında, her zaman büro personeli yerine takım elbiselilerin yanından geçmeyi tercih ederdi. Omuzlarını dikleştirir, her zamanki süzülüşüyle

"Ve solda fotokopi makineleri var..." gibi bir şey söyleyerek kendini beğenmiş bir çalımla kısa bir yürüyüş.

Bu daha riskli bir seçim gibi görünüyordu, kendini bir sekreter yerine bir VIP'ye ifşa etmek, ama kısa sürede anladım. Büro personeli isimleri ve yüzleri biliyordu, bu yüzden bir dosyayı kolayca "muhassebedeki Jones "a kadar inceleyebilirlerdi ve Karl'ın buraya ait olmadığını bilirlerdi. Ama yöneticiler? Takım elbiseli bir adamın yeni işe alınmış birine etrafı gösterdiğini görünce onun oraya ait olduğunu düşündüler.

Bir köşeyi daha döndük ve kendimizi işaretlenmemiş kapılardan oluşan uzun ve dar bir koridorda bulduk.

Karl eğilip mırıldandı: "Burası çalınmaya değer birkaç şey saklayabilecekleri bir yere benziyor. Ama hangi kapı?"

Geçerken her birine baktım. "Depolar, ama önemli bir şey yok. Gizli olmayan dosyalar, temizlik malzemeleri, çeşitli depolar..."

Çift kilitli bir tanesinde durdum. "Ah, burada bir şey var."

Karl bana doğru bir bakış fırlattı. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle düşünmüyor musun?"

"Bunun üzerine bahse girmeye hazırım."

"Yirmi dolar."

Küçük bir gülümseme. "Yirmi olsun."

Kimsenin gelmediğinden emin olmak için etrafına bakmadı bile. Ayak seslerini duyabilirdi. Kilitleri açtı, kapıyı açtı ve ışığı yaktı.

"Ofis malzemeleri mi?" İçeri girdim. "İmkânı yok. Başka bir şey olmalı. Malzemeleri kör olarak kullanıyorlar."

"İyi fikir ama daha değerli bir şey olsaydı kapıda kilitten fazlası olurdu. Sanırım bulabileceğiniz tek şey bu. Ofis malzemeleri hırsızlığı her işletmede ciddi bir sorundur."

"Yılda çeyrek milyon kazanan adamlar hırsızlık yapacak-" En yakın kutuya uzandım, "-çubuk kalemler mi?"

"Sıradan bir kalem değil." Kalem benden aldı ve elini yazıların üzerinde gezdirdi. "Resmi bir Cortez Şirketi çubuk kalem." Cebime soktu. "Bir hatıra."

Hemen yanında oymalı gümüş kalem kutuları vardı - muhtemelen kurumsal hediyeler- ama bakışları onların yanından geçti, bana değerli bir şey verirse kendimi suçlu hissedeceğimi biliyordu. Bir çubuk kalemle yaşayabilir ve onu her kullandığımda kaos dalgasının tadını çıkarabilirdim.

"Sanırım sana yirmi dolar borçluyum," dedim odadan çıkarken.

"Bir beyefendi gibi davranıyor ve 'Ben demiştim' demekten kaçınıyordum."

"Bu katta değerli bir Şey yok, değil mi?"

"Tüm kritik dosyalar, nadir büyü kitapları ve hamiline yazılı tahviller muhtemelen bir yerlerde bir kasada. Ama orada orta derecede değerli bir Şey var."

Önünden geçtiğimiz, diğerleri kadar sade bir kapıyı işaret etti, pürüzsüz kolu anahtarlı bir kilidi bile olmadığını gösteriyordu.

"Ha-ha," dedim.

Kaşları çatıldı. "Benden Şüphe mi ediyorsun?" "Tanrı korusun."

Omuzlarımdan tuttu ve beni Kapıya. İki adım kadar uzaklaştığımızda, belirgin bir parıltı yakaladım.

"Güvenlik büyüğü." Ona tekrar baktım. "Nereden biliyorsun?"

"Büyü hakkında mı? Sadece bir önsezi. Benim dikkatimi çeken daha az gizemli bir güvenlik önlemiydi. Kapı çerçevesi boyunca uzanan metal plakayı görüyor musunuz? Muhtemelen ona bağlı bir tür elektronik kilit var." Kapının yanındaki gofret inceliğindeki yuvayı işaret etti ve sonra Şöyle dedi. "Geri dönmeliyiz."

Bekleme salonuna giden son köşeyi **henüz dönmüştük ki** karşı taraftan iki adam yaklaştı, biri birkaç adım geriden geliyordu ve diğerinin hızlı adımlarına ayak uydurmak için hiçbir çaba göstermiyordu.

Bir an için liderin Benicio olduğunu düşündüm. Aynı tıknaz yapıya, koyu renk saçlara ve yuvarlak bir yüze sahipti ama yaklaştığımızda koyu renk saçlarının daha az kırışmış olduğunu ve yüzünün daha az çizgili olduğunu gördüm.

Geride kalan adam yaklaşık on yaş daha gençti, o da Latin kökenliydi ama daha uzun boylu ve yapılıydı. Yüz hatlarında benzerlikler görebiliyordum ama yaşlı adam ortalama, hatta yavan görünürken, genç olan iki kere bakmaya değerdi... yine de benimkini çok belli etmemeye çalıştım.

"Bizi mi arıyorsunuz?" Onlara yaklaştığımızda Karl söyledi. "Özür dilerim. Görünüşe göre tuvaletleri iyi saklıyorsunuz."

Yalan, kendisine inanıp inanmamalarını gerçekten umursamadığını söyleyen bir hava eşliğinde, umursamazca geldi.

Karl yaşlı adama elini uzattı. "Karl Marsten." "Hector

Cortez. Bu benim kardeşim, Carlos."

Carlos Karl'ı görmezden geldi ve elimi tuttu. "Bu sevimli genç bayanın Hope Adams olduğunu tahmin ediyorum ama benim o kadar şanslı olabileceğimi sanmıyorum."

Sözleri kadar çekici olması gereken bir gülümseme takındı, ama her ikisi de dişlerimi sıkmama neden olan yalaka bir not taşıyordu.

kenar.

Hector ve Carlos Cortez, Lucas'ın üç üvey kardeşinden ikisi. Benicio'nun bizi almaya bizzat gelip gelmeyeceğini ya da onun yerine birini gönderip göndermeyeceğini merak ediyordum. Kabal'ın kurtadamlar ya da vampirlerle ilişkileri söz konusu olduğunda, her nüans tüm şirket tarafından fark edilir ve analiz edilirdi.

Kurtadamlar ancak son on yılda doğaüstü dünyaya yeniden girmişlerdi. Karl'a yapılan muamelenin de gösterdiği gibi, onlara hâlâ merak ve dehşetin bir bileşimi olarak bakılıyordu. Bazıları Benicio'nun kurtadam Alfa Jeremy Danvers ile temas kurmasından memnun değildi. Oğullarını bizimle buluşmaya göndermesi küçük bir geri adımdı ama belki de siyasi açıdan akıllıca bir hamleydi.

"Karl. Hope."

Arkamızda ayak sesleri duyuldu ve döndüğümüzde Benicio'nun, arkasında Troy olduğu halde katın diğer ucundan yaklaştığını gördük.

"Toplantılar asla planlandığı gibi gitmez, değil mi? Gel o zaman. Ofisimde konuşuruz."

Benicio'yu takip ederken, gülümsememe engel olamadım. Ustaca bir hamle. Karl'a şahsen eşlik eden Benicio, bir kurt adam elçisine karşı herhangi bir saygısızlıkla suçlanamazdı. Yine de liderlerinin Alfa'ya -yakını aracılığıyla- eşit davrandığını görmek istemeyenler, Benicio'nun oğullarını gönderdiğini ama kazara koridorda karşılaştıktan sonra yapılacak tek medeni şeyin bizi kendisinin götürmek olduğunu iddia edebilirdi. Başka bir ders daha çıkarıldı.

BENICIO bizi küçük bir resepsiyon alanına götürdü, sonra Troy'u bitişikteki bir odaya gönderdi.

Masanın üzerindeki fotoğraflardan Benicio'nun özel ofisi olduğu anlaşılan yere girdik ama bekleme odasından çok da büyük değildi. Yine de kesinlikle binadaki en iyi gayrimenkuldü, Biscayne Körfezi'ne bakıyordu ve manzarayı sergileyen muhteşem bir tavandan tabana penceresi vardı.

"Hope'la yaptığım anlaşmayı konuşmak için gelmiş olmalısınız," dedi Benicio bize sandalyeleri işaret ederken. "Ama gizli görevde olması gerekirken onu buraya getirmenin akıllıca olduğundan emin değilim."

"Hayır mı?" Karl sandalyesine yerleşti. "O zaman sanırım görevi iptal etmeniz gerekecek."

Sandalyeme düşmeden dizlerim kilitlendi. Karl'a bir bakış attım, bunun işimin sonu olabileceğini bildiği için beni davet ettiğinden artık emindim.

"Gelirken onu biriyle tanıştırdın mı?" Benicio sordu.

"Tabii ki hayır. Kendimi sadece bir Sürü elçisi olarak tanıttım, Hope'un kim olduğunu anlayan oğullarınız hariç. Ama sanırım tedbirli davranacaklardır."

Rahatladım. Karl bu "patavatsızlığın" görevimin sona ermesine neden olacağını ummuş olsa da, beni riske atacak hiçbir şey yapmamıştı.

"Sanırım bu borcu ödemek için Hope'a katılmak istiyorsun?" Benicio söyledi.

"Düşünüyorum."

Ve hepsi bu kadar. Anlaşmadan dönmekle ilgili bir suçlama yoktu. Sanki her iki adam da ne olduğunu kabul etmiş ve anlamsız suçlama ve karşılıklı suçlama aşamasını geçip işe koyulmak için karşılıklı olarak anlaşmış gibiydi.

"Ama önce," diye devam etti Karl, "Hope'tan ne sakladığını bilmek istiyorum."

Benicio bir sürahi buzlu çay ve bardaklarla bir masaya doğru yürüdü. Oy alıyor muydu? Yoksa Karl'a nezaket kurallarını mı hatırlatıyordu?

Ben çayı kabul ettim; Karl etmedi.

Benicio bana içkimi uzattıktan sonra kendi içkisiyle oturdu. "Hope'un Troy'a bahsettiği sorunları kastediyorsan, hâlâ araştırıyoruz." Bana baktı. "Herhangi bir ayrıntı alabildiniz mi?"

"Dün, onlardan ilk bahseden kişilerle görüşmeye çalıştım. Bana her şeyin kontrol altında olduğunu ve endişelenmeme gerek olmadığını söylediler. Elimden geldiğince daha fazla baskı yapacağım."

"Başka bir şey var mı?" Karl Benicio'ya sordu.

"Bu konuda hiçbir şey saklamıyorduk, yani hayır, *başka bir şey* yok. Bu işin tam olarak Hope'a özetlediğim gibi olduğuna dair güvence veriyorum."

Bakışları kilitlendi. Hisleri okumaya çalıştım ama Benicio'nun yalan söylediğini gösteren hiçbir şey bulamadım. Elbette güçlerimi bildiğinden, suçlayıcı bir düşüncenin oluşmasına izin verecek kadar aptal olamazdı.

Bir süre sonra Benicio, "Eğer benim güvencem yeterli değilse, Karl, Cortez Cabal'ın Kurtadam Sürüsü'yle her zamankinden daha iyi ilişkiler içinde olduğunu ve kesinlikle diğer Cabal'lardan daha iyi ilişkiler içinde olduğunu düşün. Bu, korumaya niyetli olduğum bir avantaj. Bunu tehlikeye atarak hiçbir şey kazanamam, ki bir Sürü üyesini kasıtlı olarak yanlış yönlendirirsem bunu yapmış olurum."

Bir an düşündükten sonra Karl, "O halde ben de katılmak istiyorum. Çetenin bu iddiaları ve Kabal'a karşı bariz düşmanlıkları ışığında, Hope'un görevinin beklediğinizden daha tehlikeli olduğunu kabul edeceğinizi düşünüyorum."

"Belki de."

"Sanırım üzerinde bir takip cihazı var? Ona verdiğiniz kimlik kartlarında?"

Sertçe baktım. Benicio başını salladı.

"Güzel," dedi Karl. "O vericiye bağlı bir GPS isteyeceğim. Ayrıca Hope'un bana bağlı bir panik butonu olmasını istiyorum. Bunu genç bir kadının her zaman cebinde taşıyabileceği bir şey gibi gösterin - bozuk para, ayna, ruj, şüpheli görünmeyecek herhangi bir şey."

"Tamamdır."

"Ayrıca, eğer herhangi bir zamanda, kendimi
"- bana doğru bir bakış, "-Umut ve ben onun yakın bir tehlike
altında olduğunu hissediyoruz, kürtaj yapabilir ve borç ödenir."

Tehlike altındaymışım gibi davranmamızı engelleyecek
bir şey olmadığı için Benicio'nun karşı çıkmasını bekliyordum
ama o sadece "Kabul ediyorum" dedi. Belki de bana
güveniyordu. Ya da belki Karl haklıydı ve Benicio bu
görevden bir borçtan kurtulmanın verdiği tatminden daha
fazlasını elde ettiğimi biliyordu.

Benicio ve Karl ayrıntıları konuştular. Sonra Benicio,
Karl'ın teknolojik taleplerini yerine getirmemiz için alt kata
bir telefon açtı.

UMUT: FIRÇALAMA

Teknisyen Karl'a GPS'in nasıl çalıştığını anlatırken ben de tuvalete gittim. Geri dönerken Carlos tarafından durduruldum. Laboratuvar kanadında olduğu için herhangi bir mazeret belirtmedi, muhtemelen beni bulduğu için gurur duyacağını düşünüyordu.

Troy'un yaptığı rutinin aynısını denedi - şehirde yeniydim ve bana etrafı gösterebilirdi. Troy'un teklifi ise sıradan ve arkadaşçaydı. Eğer onu kabul etseydim ve eskortluktan başka bir şey istemeseydim, bunu sorun etmezdi. Carlos'ta böyle bir incelik yoktu.

"Sana kartımı vereceğim," dedi. "Dışarı çıkmak istersen, ararsın. Sana iyi vakit geçirteceğim. Garantili."

Kartı uzattı. Ben kartı alamadan, etrafımda beliren bir el kartı kaptı.

"İlgilenmiyor," dedi Karl.

"Sanırım bunu bana kendisi söyleyebilir."

"Yapmasına gerek yok. Ben yaptım bile. Şimdi, bize izin verirsiniz..."

Karl kolunu belime doladı ve beni uzaklaştırdı.
Asansöre ulaştığımızda elinden kurtuldum.

"Daha fazla doğaüstü ile çıkmamı istediğini sanıyordum. Bunun nesi var? Benim yaşıma yakın, zengin, muhteşem-"

"-Kızları bulduklarından daha kötü durumda bırakmasıyla ünlü. Ve senin güçlerinle-"

"-Benim bundan zevk alacağımı umuyor. Birkaç görüntü kırıntısı yakaladım, ününün haklı olduğunu bilmeme yetecek kadar, bu yüzden senin 'ellerini malımdan çek' rutinine karşı durdum."

Karl homurdandı.

"Bir Kabal oğluna hakaret etmek ile başka türlü nişanlı olduğumu düşünmesine izin vermek arasında bir seçim yapmam gerekirse
B. Ama bunu başka biriyle denerseniz, çok farklı bir tepki alırsınız."

Hafifçe söyledim, ona takıldım ve bir karşılık bekledim, ama o sadece asansörün katlarının geri sayımını izledi, sonra kapılar açıldığında indi.

"Bana orada fazla seçenek bırakmadın," dedim sokakta yürürken. "Benicio'nun önünde tartışmak istemedim. Ama ihtiyacım yok-"

"-koruma. Sanırım bunu daha önce duymuştum."

Ses tonumu eşit tuttum. "Borcunu ödemek istiyorsan, sorun değil. Sen git ve kendi işini yap, ben de burada takılıp kendi işimi yapayım, sonra da beni koruduğunu söyleriz. Kimse daha akıllı olmaz."

Bir köşeyi o kadar keskin döndü ki, yanımda olmadığını fark edene kadar üç adım daha attım ve geri dönmek zorunda kaldım.

"Sadece beni korumana gerek olmadığını söylüyorum. Buna ihtiyaım yok ve bunu gerçekten istemiyorum."

"Hoşlandığımı mı sanıyorsun? Bu sefer nasıl bir belaya bulaştığını görmek için her şeyi bırakıp Miami'ye uçmak zorunda kalmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Önümüzdeki birkaç günü gölgeler arasında gizlenip sana göz kulak olarak geçirmeyi dört gözle beklediğimi mi sanıyorsun?"

Tkezledim, sersemledim, sonra durdum.

"Başka seçeneğin yok," dedi bana dönerek, hâlâ yürüyordu. "Ve görünüşe göre benim de yok."

Yolun karşısına geçti ve hızla uzaklaştı. Duyduklarıma inanamayarak arkasından bakakaldım. Onun korumasını hiç istememiştim. Peşimden koşan, benim için endişelenen ve üzerime titreyen oydu. Onun peşinden gitmek istedim. Sırtına vurup "Bu ne cüret!" diye bağırmak istedim.

Bencil, kibirli piç. Ne şok ama.

Döndüm ve ana yola doğru ilerledim, eğer dönüp görürse diye zarif bir çıkış yaptım. Ama görmeyeceğini biliyordum.

Cep telefonum çaldığında henüz bir taksi **bulamamıştım**. Almak için çabaladım, istemediğim halde hevesliydim. Sonra çete telefonu olduğunu fark ettim.

"Selam," dedi Jaz ben cevap verdiğimde.

"Hey, sen," dedim içten bir gülümsemeyle. "Bu sabah seni arayacaktım ama numaran bende yok."

"Telefonunda olmalı. Rodriguez-"

"-programladım. Tamam, kendimi aptal gibi hissediyorum. Tamamen unutmuşum."

"Sorun değil. Daha önce arayacaktım ama seni uyandırmak istemedim. Tekiladan sonra biraz sert olabileceğini düşündüm."

"Birazcık."

"Neyse, arayıp dün gece için üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Sen mi? Özür dilenecekse benden dilenmeli. Ailemle yaşadığım sorunlardan sonra çıldırdım."

Durakladım. Kalbim küt küt atmaya başladı. Hikâyemden şüphe mi duyuyordu? İçgüdüsel olarak hislerini okumaya çalıştım ama tabii ki telefonda bunu yapamazdım.

"Eminim ailenizle aranızda bir sorun vardı," dedi sonunda. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama dün gece dışarı çıkıp biraz temiz hava aldıktan sonra kafanı boşalttıysan ve tekrar içeri girmenin istediğin şey olmadığını fark ettiysen seni suçlamam."

"Hayır, öyle değil-"

"Zorluyordum. Zorluyordum. Tekilanın aklını başından aldığını görebiliyordum ve bundan faydalandım. Kafam iyiydi, sadece içkiden değil. Büyük bir işten sonra gaza gelirim... sanırım öyle diyebilirsiniz. Kendimi kaptırmıştım."

"Sadece sen değildin. Aslında her şeyi benim başlattığıma eminim. Ama, evet, biraz... halka açıldı, düşündükten sonra."

"Benim için sorun değil. O zaman özel bir öğle yemeği senin tarzın mı?"

Gülümsedim. "Olurdu."

Bana bir saat içinde onunla buluşabileceğim bir adres verdi, üstümü değiştirip bana verdiği saati takmak ve Faith Edmonds olmaya geri dönmek için yeterli bir süre.

JAZ beni lüks bir tapas bara **götürdü,** içeri girdiğimizde kendisinin ısmarladığını söyledi. Belli ki Faith'in güzel bir yemeğe parası yetiyordu ama pahalı bir seçim yaptığında ödemeyi kendisinin yapacağını duyurmanın kibarlık olduğunu düşünüyor gibiydi. İçeri girdiğimizde sırtışından, kolunu bana dolamasından, beni daha çok benim tarzım olduğunu düşündüğü bir yere götürdüğü için mutlu olduğu anlaşıyordu.

Guy'dan payını aldıktan sonra parasız kalmamış olsaydı, bu karşılayamayacağı bir lüks olurdu. Elde ettiğim ipuçlarına göre, Jaz ve Sonny'nin ebeveynleri Cabal için ağır işlerde çalışmışlardı. Evden ayrıldıktan sonra yoksulluk seviyesine tehlikeli bir şekilde yaklaşan işçi sınıfı hayatlarında büyümüşlerdi. Onlar için çeteye katılmak piyango kazanmak gibiydi ve Jaz'a parasını saklamasını söylemeyi ne kadar istesem de, bunun onun için önemli olduğunu biliyordum. Çenemi kapalı tuttum, makul fiyatlı bir yemek sipariş ettim ve tadını çıkardım.

Yemek yerken, çete-Kabal karşılaşmaları hakkında daha fazla şey sormam gerektiğini biliyordum, ama burada sahte iddialar altında olduğumu kendime hatırlatmaya hevesli değildim. Konuşma çeteye döndüğünde, Jaz başlattı. O sabah Guy'la konuşmuştu. Görünüşe göre polis soygundan haberdar edilmemişti. Guy'ın ihbarından sonra *Herald* gazetesi bağışla ilgili bir haber yayınlamış, o da parayı kurye aracılığıyla ajansa teslim *etmişti*.

"Guy söylemeyebilir ama hayır kurumu fikrinizden çok memnun oldu. Harika olduğunu söyledi."

Şaşırmış görünmüş olmalıyım.

Güldü. "Evet, senin fikrin olduğunu ağzından kaçırdı. Ama sadece bana. Diğer herkesin bildiği kadarıyla, onun fikriydi. En iyisi de bu. Kendi paylarından bir kısmını hayır kurumlarına vermekten hoşlanmayan diğerlerinin saçmalıklarına maruz kalmazsın."

"Bu senin için sorun olur mu?"

"Elbette. Guy'ın orijinal planına göre soygun ihbar edilecekti. Bu büyük bir mesele değil - Guy işini biliyor ve ben katıldığımdan beri polisler etrafta dolanmadı. Asıl endişe verici olan Kaballar. Olay gazeteye yansıdığı anda - hatta polis telsizine yansıdığı anda- Cortezler bizim olduğumuzu anlarlar. Sonra da bizi koruduklarını bildiğimizden emin olurlar."

"Başka bir deyişle, sizi izlediklerini bilmenizi

sağlıyorlar." "Ve onların yardımına ihtiyacımız olmasa

bile, biz"

Bir kelime ararken çiğnedi. "-Onlara borçluyum.

Bana okulda tanıdığım bir adamı hatırlattı. Amcası bir politikacıydı ve her zaman yeğenlerini bir kenara çeker ve onlara polislerle başları derde girdiğinde, hız cezası bile olsa, kendisine gelmelerini söylerdi. Arkadaşım tek bir ceza bile almadı ama amcası kampanya için yardıma ihtiyaç duyduğunda, emin olabilirsiniz ki 'borcu' çağırdı. Cortez'lerde borcu çağırmazlar. Sadece başımızın üzerinde asılı kalmasına izin veriyorlar, bu da Guy'ı çıldırtıyor."

"Eminim öyledir." İki yıl boyunca böyle bir saatli bombayla yaşamış biri olarak, tamamen içtenlikle dile getirilmiş bir duygu.

"Yine de senin planın sayesinde olay polise bildirilmedi, yani Cabal bu konuda Guy'ın peşine düşmeyecek. O yüzden minnettar."

Ve işte benim için bir fırsattı, her ne kadar bunu kullanmaktan nefret etsem de. "Sanırım son sorunlardan sonra bu konuda özellikle hassas..."

"Evet."

Jaz birasından bir yudum aldı. Bırakma ve Benicio'ya daha fazla bir şey alamayacağımı söyleme dürtüsüne karşı mücadele ettim. Kendime neden burada olduğumu hatırlattım ve bu hatırlatmaya ihtiyaç duyduğum için içimde bir huzursuzluk hissettim.

"Mesele bu muydu?" Bastırdım. "Bu toz duman? Çetenin koruması için Kabal'a borçlu olması mı?"

"Bir kısmı. Normalde, dediğim gibi, Kabal sadece güvende olduğumuzu bilmemizi sağlar, belki çok fazla dikkat çekersek parmaklarımıza vurur. Ama son yaptığımız büyük iş?" Başını salladı. "Bütün Soprano'ları başımıza sardılar."

"Ne oldu?"

Sanki devam etmemesi gerekiyormuş gibi tereddüt etti ama konuşma dürtüsü galip geldi. "Ertesi gün öğleden sonraydı. Sonny ve ben payımızı aldık ve evimize dönüyorduk,

aylaklık ediyorduk. Elbette, gardımızı indirmiştik ama lanet olsun, gün ortasıydı ve South Beach tam olarak Miami'nin merkezi sayılmazdı. Ama bu arka yolda, dört adam üzerimize atladı. İkiisi nde, ikisi arkada, önümüzü kestiler. Bir sihirbazın güçleri kavgada neredeyse işe yaramaz. Ve itiraf etmeliyim ki, ben pek kavgacı biri değilim. Sonny de yle. Bize göre değil. Etrafımızı saran bu dört adamı gördük ve hiç direnmedik. Hayal kırıklığına uğramış olmalılar, çünkü biri beni duvara tokatladı. Sonny bana yardım etmek için atladığında, şakağına bir tabanca yedi."

"Kahretsin."

"Ve *bizim* haydut olduğumuzu söylüyorlar. Bu adamları görmeliydiniz. Sanki sahada bir gün geireceklermiş gibi golf tişörtleri ve pantolonlar giyiyorlar. Sadece birinin kafasını kırmak için sopa sallıyorlar. Her neyse, Sonny ve ben, sayım için aşağıdayız, zar zor kendimizdeyiz ve güzel gömlekleri, pantolonları ve elbise ayakkabıları içinde, muhtemelen benden on yaş büyük olan bu adamlara bakıyorum ve anlamıyorum, biliyorsun. Hâlâ bunun bir gasp ya da belki de bir yanlış kimlik vakası olduğunu düşünüyorum.

"Sonra lider çete hakkında gevezelik etmeye başladı, nasıl fazla kaldığımızı, boyumuzdan büyük işlere kalkıştığımızı, aklına gelen her türlü klişeyi anlattı. Biraz zaman aldı, çünkü hâlâ kendimde değildim, ama sonunda anladım: Kahretsin, bu adamlar Cortez Cabal'dan."

"yle mi dediler?"

Başını salladı. "Bay Cortez'i nasıl kızdırdığımızı ve yerimizi unutmamamız gerektiğini yoksa bize göstereceğini söylediler. Sonra payımızı aldılar ve bizi orada bıraktılar."

"Seni soydular mı?"

"Buna inanabiliyor musunuz? Kahretsin, muhtemelen haftada o kadar kazanıyorlardır. Sadece pislik yaptıklarını düşündüm ama Guy parayı kazandığımız her şeyi onlara borçlu olduğumuzu söylemek için aldıklarını söylüyor. Benicio'ya benzediğini söylüyor."

Mesaj, evet. Ama teslimat? Hayır.

Diğer Cabal'ların da böyle numaralar yaptığını duymuştum. Cortezler de daha az acımasız değildi ama böyle bir haydutluk Benicio'nun her zamanki tarzı değildi. Belki de çetenin anlayacağı tek dilin bu olduğunu düşünmüştü. Ama Benicio'nun Guy hakkında söylediklerinden, onun aptal bir kaba olmadığını biliyordu. Saygıyı korumak için Benicio ona daha medeni bir şekilde yaklaşacaktı. Bu daha çok Kabal'daki haydut unsurlara benziyordu.

Bu olasılığı gündeme getirmeyi düşündüm ama konumum Benicio Cortez'i savunmaya başlamak için çok tehlikeliydi. Barışa aracılık etmek en iyi profesyonellere bırakılacak bir işti. Şimdilik biraz daha bilgi edinmiştim ve görevimi bir kenara itip Jaz'la öğle yemeğinin tadını çıkarabilirdim.

UMUT: REBOUND

Ayrılırken Jaz elimi tuttu ve yan koridora doğru eğildi. Sonunda kilitli bir kapı vardı. Bir kredi kartı hareketiyle özel ve samimi bir salona girdik.

Odayı sadece iki güvenlik ışığı aydınlatıyordu ve kapının hemen ötesinde durmak zorunda kaldık. Bir dakika sonra birkaç masa ve küçük bir bar seçebildim.

Hâlâ elimi tutan Jaz beni barın yanındaki karanlık bir köşeye götürdü. Sonra tek kelime etmeden beni kendine çekti ve öptü. Kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordum. İçeri girmenin heyecanından olduğunu tahmin ediyordum ama geri çekildiğinde gözlerinde bir endişe vardı ve ancak ben bir öpücük daha vermek için eğildiğimde bu endişe geçti.

"Whew," diye nefes aldı.

"Hoş karşılandığınızdan pek emin değil misiniz?"

"Dün gecenin benimle ilgili değil, halka açık bir yerde olmakla ilgili *olduğundan* emin olmak istedim."

"Kesinlikle sen değildin."

Yavaş başlayan bir öpücük daha. Ondan yayılan o lezzetli kaos aurasıyla başım yine döndü. Kısa süre sonra

Bacaklarım kalçalarına dolanmış, elleri saçlarımda, dudaklarımı morartacak kadar sert öpüyordu beni ama umurumda değildi.

Birbirimize karşı kıvrandık, elleri önce arkamda, sonra göğüslerimdeydi, ama kıyafetlerimin altına girmek için hiçbir hareket yapmıyordu, sert ellemelerin şefkatli okşamalarla karışması başımı daha da döndürüyordu. İçimde gençliğimden beri hissetmediğim, arka koltukta bir adamla öpüşürken bir sonraki adımı atmasını beklediğim türden bir şehvet dolaşıyordu.

"Gitmeyeceğine emin misin?" diye fısıldadı, sesi düzensizdi. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Ödeşme zamanı."

Neredeyse utangaç bir bakış. "Hayır."

"Oh, hayır mı?" Elimi gömleğinden aşağı kaydırđım ve kasıklarını ovdum. İşimi kolaylaştırmak için yer değıştirdiğinde yumuşak bir inilti duydum. "Ödeşme olsaydı seni suçlamazdım. Benim için hoş bir şey değil."

"Hayatta kaldım." Tek gözünü açtı. "Ama evet, oldukça heyecanlıydım. Mesajını aldıktan sonra dışarı koştum, sen gitmeden önce sana yetişebileceğimi umuyordum."

"Bunu telafi edebilir miyim?"

Kıkırdadı. "Yapabileceğinden oldukça eminim." "Nasıl?"

Parmaklarımı bel kemerinin altından geçirdiğimde kıkırdamam önce bir kahkahaya, sonra da bir iniltiye dönüştü. "Benim için çok açık uçlu bırakmasan iyi olur."

"Ucu açık. İsteddiğin her şeyi yapabilirsin."

Parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. "Tipik bir erkek olsaydım, sanırım bunu yapardım..." Saçlarımdan çekiştirerek beni göğsünden aşağı indirdi, sonra durdu. "Aklından geçen bu muydu?"

"Öyle olurdu... eğer tipik bir erkek olsaydın."

Kapıya bakmamı sağlayacak kadar yüksek sesli bir kahkaha.

"Haklısın. Kimse beni tipik bir erkekle karıştırmaz. Yani, eğer bu teklifi yaparsanız, biraz alışılmadık bir şey isteyebilirim."

"Devam et."

Bakışları sanki nasıl tepki vereceğimi düşünüyormuş gibi benimkileri aradı. Hızlıca sırtıttı, sonra ellerini sırtıma koydu, bizi ters çevirdi, beni yere yatırdı ve geri çekildi.

"Benim için soyun."

"Benden istediğin...?"

"Beni duydun."

Gülümsedim. "Sadece kontrol ediyordum."

Birkaç adımı tedede bir yere çekildi ve orada oturup gözlerini bana dikerek beklemeye başladı.

Ayağa kalktım ve sandaletlerimi giymeye başladım, ilk utanç patlamasını atlatmak ve hala etrafımızda dolaşan kaos titreşimlerini yeniden yakalamak için biraz zaman ayırdım.

"EĒer istemiyorsan..." dedi.

Bakişlarına karşılık verdim.

"Hayır, istiyorum."

İstedim. Jaz'ı ve vaat ettiĒi her şeyi istedim. Böyle bir şeyin ne olabileceĒini bana hatırlatacak ve Karl'ı geride bırakmama yardımcı olacak baş döndürücü, tutkulu bir ilişki.

Sonra eteĒime uzandım, sonra durdum ve onun yerine klotumu çıkardım, Jaz'ın bakişlarının her hareketimi takip ettiĒinin farkında olarak kalalarımından ařaĒı çektim. Bir bacaĒımdan çıkardım, sonra diĒer bacaĒıma tekme attım. Çok zarif bir tekme deĒildi ama Jaz fark etmemiş gibi görünüyordu.

Askılı bluzum arkadan baĒlıydı ve onunla uĒrařmam da istediĒimden daha az zarifti. zldkten sonra gmleĒin düşmesine izin verdim ve Jaz altına bir şey giymediĒimi görünce bir tıslama sesi çıkardı. Kıpırdandı, yaklaştı.

"Sadece bir parça kaldı," dedim eteĒi çekiştirerek. "Bu şerefe nail olmak istemediĒine emin misin?"

"Devam edin. Lütfen."

Bu sefer onu sürükleyerek çıkardım, orada cırılçıplak durana kadar yavaşça eteğimden sıyrıldım. Ama o kımıldamadı. Sadece

baktı, ki bu bana yapabileceği herhangi bir iltifattan daha iyiydi. Bir an sonra, sanki bir Şey söylenmesi gerektiğini fark etmiş gibi, "Harikasın," dedi. Yanakları kızardı. "Yani, zaten muhteŐemdin, ama Şimdi... kahretsin."

Uzandım, kollarımı başımın altına koydum, baygın baygın gerindim, onun hayranlığı beni cesaretlendirdi.

"Peki Şimdi ne yapmamı istiyorsun?" Dedim.

Derin bir kıkırdama. "Aklıma birkaç Şey geliyor ama yaparsan bu iş çok çabuk biter." Elini kasıklarına doğru kaydırđı ve hiç tereddüt etmeden, utanmadan kot pantolonunun üzerinden kendini okşadı. Onun yzszlğ ve bu manzara içimde yeni bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Sıra sende o zaman," dedim. "Benim için çıkar."

Sırıttı. "İtaat etmeyi çok istediğim bir emir, ama..." Bana doğru kaydı. "Sanırım beni yavaŐlatması için onları bir süre açık bıraksam iyi olacak."

Üzerimde hareket etti, giysileri çıplak tenimi okŐuyordu, içimi ürpertecek kadar hafifti. Sonra kendini alçalttı, ağzı benimkine öyle sert bir öpücükle indi ki nefesim kesildi, kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, kıyafetleri çıplak tenime sertçe değiyordu. Bana karşı sert olduğunu hissedebiliyordum, kot pantolonu muhtemelen yarın sürtünmesini istemeyeceğim yerlerimi srtyordu ama Şu anda harika hissettiriyordu.

"Hâlâ soyunmamı istiyor musun?" diye fısıldadı.
Kulak.

"Gerek yok," dedim ve fermuarına uzandım.

Cep telefonu çaldığında ben hâlâ düğmeyi çözmeye çalışıyordum. Cebinden çıkarıp odanın öbür ucuna fırlattı ve telefon ölmeden önce boğuk bir şekilde çaldı.

"Ya Guy'sa?" Dedim ki.

"Evet, öyle. Siktir et onu. Ben hallederim."

Düğmesini çözdüm. Sonra cep telefonum çalıştı ve Jaz beni zıplatacak kadar zehirli bir dizi küfür savurdu. Üzerimden kalktı ve orada asılı kaldı, sonra geri çekildi.

"Alsan iyi olur."

Başka bir deyişle, cezasını Guy'dan alacaktı ama bana izin vermeyecekti.

Arayan gerçekten de Guy'dı ve kötü bir ruh hali içinde Jaz'ın benimle olup olmadığını soruyordu. Jaz duymuş olmalı ve telefonu aldı. Bir dakika sonra kaşlarını çatarak telefonu kapattı.

"Cabal saçmalığı. Yirmi dakika içinde orada olmamızı istiyor."

Daha fazla Kabal bilgisi vaadi bile *on dakikalık bir taksi yolculuğu olduğunu* düşünmemi engellemeye yetmedi,

En fazla on beş, yani bize beş dakika kalıyor... Ama artık çok geçti. Ortam bozulmuştu.

Jaz'a ne yapmak istediğini sorduğumda esprisiz bir kahkaha attı. "Açıkçası yapmak istediğim şey yapacağım şey değil. Ve bunu aceleye getirmeyeceğim." Eğildi, dudakları dudaklarıma değdi. "Aceleye getirilemeyecek kadar önemli. Daha sonra zamanımız olacak. Belki bir centilmen gibi senin için bir yatak ayarlayabilirim."

"Bir beyefendi istemiyorum."

Bir sırıtma. "O zaman şu lanet toplantıyı bitirelim."

Biz geldiğimizde **herkes** Guy'ın ofisindeydi. Jaz beni Sonny'nin duvara yaslandığı yere götürdü.

"Bize katılabildiğinize sevindim," dedi Guy.

Jaz'ın sessizliği -genellikle iyi huylu bir geri dönüş yapacağı zaman- Guy'ın önce ona, sonra da bana bakmasına neden oldu.

"Her şey yolunda mı?" Guy sordu.

"Çok iyi, patron. Ne var ne yok?"

"Ne var ne yok" gerçekten de bir Kabal sorunuuydu. Böyle ani bir buluşmayı gerektirecek kadar acil... ama bu cinsel hayal kırıklığından kaynaklanıyor olabilir.

Guy, Jaz ve Sonny'yi soyan ve döven adamlardan birinin kimliğini belirleyen bir bilgi almıştı. Guy bağlantısından, hedefin çoğu akşamı dışarıda geçirdiğini ve bir ev ofisi tuttuğunu biliyordu. Ofisin olduğu yerde evrak işi de vardır, ya da en azından elektronik versiyonu. Eve girilmesi Kabal'ın neden Guy'ın çetesini çökertme ihtiyacı hissettiğini açıklayabilir. Eğer bu başarısız olursa, o zaman adam dönene kadar bekleyip bilgiyi doğrudan kaynağından alabilirlerdi.

Guy konuştukça Jaz'ın toplantıdan duyduğu rahatsızlık azaldı, ta ki oturduğu yerde kıpırdanıp bana doğru sırtına kadar.

"Yine heyecanlı bir gece geçireceğiz gibi görünüyor," diye fısıldadı bana, sonra Guy'a seslendi, "Sorgulama görevi için dışarıdayım patron. Benim tarzım değil. Ama hırsızlık için oradayım. Faith de gelmeli - bela aramak için keşif yapabilir ve çok iyi bir hırsızdır, o yüzden-"

"Heyecanını takdir ediyorum Jasper, ama planımız bu değil."

Jaz bana baktı. "Ama onun o gücü-"

"-hassas bir hırsızlık olayında paha biçilmezdir. Katılıyorum. Tabii ki içeride."

Bianca, "*Sen yoksun* demek istiyor," dedi.

"Sen ve Sonny bu gece geri çekileceksiniz," dedi Guy. "Kedi hırsızlığı konusunda sizden iyisi yok ama bu gece değerli eşya değil, bilgi arıyoruz."

"Ama-"

"Aması yok. Bilgisayar için Rodriguez'e, sorun tespiti için Faith'e ve arama için Bianca'ya ihtiyacım var. Ben de avlanacağım ve bu tam bir ev demek. Diğer dördünüz çevrede devriye gezeceksiniz, Tony ve Max daha sonra sorgulama için adama ihtiyacımız olursa gelirler."

Guy birkaç dakika daha konuştuktan sonra toplantıya ara verdi. Jaz dümdüz önüne baktı, bakışları boştu, alışılmadık bir şekilde düşünceliydi. Sonra elimi sıktı ve göz kırptı.

"Bunu düzelteceğim."

Bu geceki hırsızlık olayını kaçırmamasının dünyanın sonu olmadığını söyleyebilirdim. Ama fark etmezdi. Jaz bazı açılardan bir çocuk gibiydi; ne istiyorsa onu istiyordu ve hemen istiyordu. Kulağa olgunlaşmamışlık gibi geliyordu ama bunun arkasında ne gerçek bir bencillik ne de istediğini elde edemediğinde öfke nöbetleri vardı. Dün geceki gibi. Hayal kırıklığına uğradığını kabul etmesine rağmen, akşamdan kalma olma ihtimalime karşı aramak için öğlene kadar beklemiş, sonra da beni yemeğe çıkarmıştı. Jaz'a göre, "İstiyorum ve hemen istiyorum" neredeyse bir masumiyet gibiydi. Saf bir dürtü.

Toplantı dağılırken, başlangıç kapısındaki bir tazi gibi topuklarının üzerinde sallanıyordu.

Guy, Bianca'yla konuşurken başını kaldırıp seslendi: "Jaz, Sonny, buraya gelin. Sizin için bir işim var."

Jaz bana doğru eğildi, eli arkamı okşadı. "Kahretsin. Duymak istediğim bu değildi."

Parmakları mini eteğimin kenarıyla oynadı, gözleri parladı, ağzı benimkine indi, bir kez daha etrafımızdaki her şeyi unuttu. Benden gelen bir boğaz temizleme sesi onu durdurdu.

"Bu senin hatan." Bakışları benimkilerle buluştu, o seksi kapüşonlu gözler arzuyla kararmıştı. "Eğer bir cadı olsaydın, bana büyü yaptığını düşünürdüm."

Başka birinden gelse, bayat bir tavlama cümlesi olurdu. Jaz'dan gelince kalbimi hoplattı. Bana yaklaştığında, dünya yok oldu, aurasının o girdabında, o kaos titreşiminde kayboldu ve aniden bunun nereden geldiğini anladım - ne istediğini gören ve suçluluk duygusundan ve kendinden şüphe duymadan onu yakalayan o çocuksu parçası.

Başımı geriye yatırdım, dudaklarımı ayırırken-

"Jaz," diye bağırdı Guy. "Beni dinliyor musun? Buraya gel."

Bir öfke titreşimi, ama bir kıvılcımdan fazlasını yakalayamadan buharlaştı. Beni ileri iterek Guy'a doğru yöneldi.

"Özür dilerim patron. Hâlâ Bee ile konuştuğunu sanıyordum. Bizim için bir iş var demiştin."

"Sen ve Sonny için. Faith'e burada ihtiyacım var."

"Lanet olsun." Bana döndü. "İşim biter bitmez seni arayacağım. Buluşuruz-"

"Hiçbir şey için. Bu iş zamanı Jaz, sosyal zaman değil. Son zamanlarda bu ikisini ayırt etmekte zorlanıyor gibisin."

Yersiz bir suçlama değildi ama Jaz'ın kaskatı kesilmesinden azarlanmaktan hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

"Biz iyiyiz," dedim. "Aradığında öğle yemeğinden çıkmamız gerekiyordu, bu yüzden daha sonra birlikte bir şeyler yemeyi planlamıştık, ama belli ki bu işe yaramayacak, bu koşullar altında anlaşılabilir bir durum."

"Tamam o zaman. Bu geceden önce karnınızı doyurmanızı sağlayacağım ama baş başa bir görüşme söz konusu değil. Bu hassas bir operasyon olacak ve ikinizin de görevinizin başında olmanızı istiyorum. Tamamen görev başında."

"Olacağız."

"Güzel. Bianca ve ben bu adamlarla konuşurken beş dakikanı ayır Faith, sonra buraya dönmeni istiyorum."

"Evet, efendim."

Tuvaletten dönerken Jaz'ın Guy'ın kapısının önünde volta attığını gördüm.

"Hepsi bitti mi?" Dedim. "O zaman sıra bende olmalı."

Ben geçmeden bana doğru uzandı. "Merak etme. Seni köşeye sıkıştırmayacağım. Adam zaten sinirli, daha da kötüleştirmeyeceğim. Sadece söylemek istedim ki..." Etrafına bakındı, sonra beni kendine çekti. "Sadece bunu telafi edeceğimi söylemek istedim."

Sırıttım. "Buna güveniyorum."

Onun da sırtmasını bekledim ama yüzü ciddiyetini korudu, gözleri benimkilerle buluştu. "Ciddiyim, Faith. Her şeyi berbat ettim ve bunun farkındayım. Kendimi aştım. Ben... bunu çok yapıyorum. Elimde değil. Ama bu iş bittiğinde, bunu telafi edeceğim." Durakladı. "Nikki Beach'i hiç duydun mu?"

Başımı salladım.

"Özel bir plajda yatakları ve çadırları olan bir bar. Bu iş bittiğinde, seni oraya götüreceğim. Akşam yemeği, dans, sahilde rahatlatma, sonra da bulabildiğim en iyi lanet otele. Artık bar taburesinde ya da restoran zemininde öpüşmek yok. Bunu doğru düzgün yapacağım. Özel olacak."

Titredim, parmak uçlarıma kalktım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Sabırsızlanıyorum."

UMUT: DİLEMMMA

Guy işi konuşmak istedi. Aramanın çoğunu o ve Bianca yapacaktı ama ben orada olduğum sürece yardım edecektim, yani ne aradıklarını bilmem gerekiyordu. Bu yüzden en azından hedefin adresini, belki de adını öğrenebileceğimi düşündüm.

Hiç şansım yoktu. Adam bana ne aradığımı söyledi, hepsi bu. Muhabir numaralarım bile ondan daha fazlasını alamadı. Çetesine güvenirdi ama bunu gereksiz yere test etmekten hiç hoşlanmazdı. Planları o yaptı, biz de sonumuzu getirdik. Jaz gibi çoğu kişi için bu mükemmel bir düzenlemeydi - maksimum ödül için minimum sorumluluk. Ancak bir casus olduğunuzda ve yeni sızdığınız çete, çalıştığınız adamın çalışanını soymak ve muhtemelen işkence etmek için planlar yapıyorsa, bu pek de yardımcı olmuyordu.

Benicio'ya söylemek gibi bir sorumluluğum vardı. Yine de taksiyle evime giderken konuyu düşünecek zamanım oldu ve Benicio'ya haber vermenin gerçekten de bariz bir seçim olup olmadığını merak etmeye başladım.

Eğer inandığım gibi Benicio, Jaz ve Sonny'ye saldırıyı düzenlemediyse, o zaman bu çalışanın kim olabileceği hakkında hiçbir fikri olmayacaktı. Ya aşırı tepki verdiyse? Benicio'nun

Jaz, Guy, Sonny ve diğerklerinin haydut bir Kabal ajanı yüzünden tutuklandığını ve muhtemelen işkence gördüğünü gördünüz mü?

Ya Benicio'nun olaya dahil olduğu konusunda yanılıyorsam? Bu durumda, çeteye bir tuzak kurup birinci senaryo ile aynı sonuca yol açamaz mıydı: herkes Kabal tarafından gözaltına alınmaz mıydı? Kaballar bilgi saklayanlara işkence yapmalarıyla bilinirler. O kadar ileri gitmeyebilir bile - onları gözaltına alırken bir "kaza" olması, uygunsuz bir sorundan kurtulmanın uygun bir yolu olacaktır.

Kabal'ın tepkisinden korkuyorsam Lucas'ı aramalıydim. Yine de babasının yanlış bir şey yapmak üzere olduğuna dair hiçbir kanıtım yokken bunu yaparsam kurt gibi ağlamış mı olurum? İşleri daha da kötüleştirir miydim?

Gerçekten ihtiyacım olan şey bir danışma kuruluydu. Fikirlerine güvendiğim, her iki tarafa da bağlılığı olmayan biri. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Karl'la konuşmak istiyordum. Ama ondan yardım isteme düşüncesi beni ürpertti.

Eğer evdeyse, ona neler olduğunu anlatırdım. Sonra, eğer tavsiyede bulunmayı seçerse -ki Karl'ın tavsiyede bulunmayacağını düşünemezdim- onu dinlerdim.

Dairede değildi.

Bir yudum soğuk suyun düşüncelerimi temizleyeceğini umarak duşa yöneldim.

Banyodan **çıktım**, havluya sarınmışım ve neredeyse Karl'a çarpıyordum. Tabii ki Karl olduğunu bilmiyordum.

İlk başta bakışlarım aşağıdaydı, düşüncelerim başka yerdeydi, banyodan çıktığımda orada duran bir adamla karşılaştım. Bir çığlık attım ve tökezleyerek geri çekildim, kalbim boğazıma düğümlendi.

"Lanet olsun, Karl-"

"Seninle konuşmam gerek."

"Harika. Lobideki zili dene. Ya da daha iyisi, geleceğini haber vermek için telefonu kullan."

"Zili çaldım. Cevap vermediniz." "Bu sana zorla girme hakkını mı veriyor?"

"Seninle konuşmam lazım. Bir şeyler giy."

O öğleden sonra Jaz'ı düşündüm, benden soyunmamı istedi, soyunurken beni izledi, yüzündeki ifade bana daha o kelimeleri söylemeden güzel olduğumu söylüyordu.

Bir de Karl vardı... "Üzerine bir şeyler giy." Sanki onu kızdırmak için buraya havluyla gelmişim gibi.

Yatak odama girdim ve kapıyı kapattım.

ON DAKİKA SONRA yatak odasının kapı kolunu salladı. Kilidi yoktu ama açmak için hiçbir hareket yapmadı, sadece dikkatimi çekmek için tıkırdattı. Tanrı korusun, normal bir insan gibi kapıyı çalmalıydı.

"Henüz giyinmedim."

Alçak bir hırıltı. "Oyalanıyorsun

Hope." "Hayır, giyiniyorum."

Ya da ne giyeceğime karar verdiğimde öyle olacaktım. Önemli bir şey değildi -Jaz'i tekrar görmeden önce değiştirebilirdim- ama seçeneklerime baktım, beynim donmuştu, bir tanesini seçmek bir yana seçenekleri düşünemiyordum, Karl'la nasıl başa çıkacağımı düşünmekle çok meşguldüm. Ya da daha iyisi, Karl'la uğraşmaktan nasıl *kaçınacağımı*.

Kapı çerçeveye çarptı, sonra sanki Karl onu test ediyormuş gibi geri döndü. Kapının açılmasını beklediğini hissedebiliyordum, böylece saldırabilirdi.

"Neden burada olduğunu bilmiyorum Karl,

ama-" "Bu geceki görevin için buradayım."

Elimde ipek atletle durakladım. "Nasıl-?"

"O gece kulübünün güvenliği arzu edilenin çok ötesinde."

"Oh."

"Beni aramayacaktın, değil mi?" "Aramam

mı gerekiyordu?"

Sessizlik, sonra bir hışırtı, sanki bir şeye sürtünmüş gibi. Kapı. Uzaklaşıyor muydu? Hayır, hâlâ havada asılı durduğunu hissedebiliyordum.

Öfke titreşimleri sessiz ama net.

"Benden yardım

istemeyeceksin." "İhtiyacım

yok-"

"Tabii ki bilmiyorsun."

Düz bir tişört seçtim ve üzerime geçirdim. "Başa çıkabilirim
."

"Elbette yapabilirsin. Potansiyel olarak zor ve tehlikeli bir hırsızlık yapmak üzere olduğun ve yanında tavsiye verecek profesyonel bir hırsız olduğu gerçeği önemsiz, değil mi? Çünkü bu işin üstesinden gelebilirsin ve benden yardım istemeyeceğin de kesin."

O zaman hırsızlık konusunda yardım teklif ettiğini, Benicio'ya söyleme kararını tek başıma veremeyeceğimi ima etmediğini anladım. Ki bu durumda veremezdim... ama bunu bilmesine ihtiyacım yoktu.

"Eminim çete halledebilir-" diye başladım.

"L.A.'de Jeremy'yi bir hırsızlık olayında yardım için beni araması konusunda cesaretlendirdin."

"Çünkü öyle olmalı. O senin Alfa'n."

"Kendini aramazsın, değil mi?"

Etek seçeneklerini es geçtim ve kot pantolonumu çekiştirdim, sonra kapıyı açtım. Tam oradaydı, o kadar yakınımdaydı ki

Düşmediğine şaşırdım.

"Seni bu konuda aramıştım," dedim.

"Tavsiye için, yardım için değil. Yardım teklif ettim ve sen reddettin, Los Angeles'a gelip sana göz kulak olma sorumluluğunu bana yükledin."

"Jeremy'ye göz kulak olmak için geldiğini söylemiştin." Cevap vermedi.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Bana yardım etmek istemiyorsun. Arkamı kollamak istemiyorsun. Ama şimdi senden hiç istemediğim için mi şikayet ediyorsun?"

"Yardım etmek istemediğimden değil. İstemiyorum için."

Yanından geçip gittim. "En iyi silahı kelimeler olan bir adam için ya gerçekten kötü bir gün geçiriyorsun ya da benim etrafımda daireler çizerek konuşuyorsun."

Kanepeye oturdum ve arkama baktığımda onu hâlâ yatak odasının kapısında gördüm.

"Ben Avrupa'dayken beni aramazdın, değil mi? Eve döndükten sonra da aramazdın. Eğer ilk adımı ben atmasaydım, her şeyi öylece bırakacaktın."

"Çekip gittin Karl. Peşinden koşmam mı gerekiyordu? Eğer bir adam beni terk ederse, fikrini değiştirmeye çalışmam. Bundan daha fazla kendime saygım var."

"Ben terk etmedim-"

"Bana başka erkeklerle çıkmamı söylemiştin!"

"Ben-" Başını salladı ve oturma odasına doğru yürüdü.
"İyi ya da kötü, hangi koşullar altında ayrılırsam ayrılayım
-Tekrar temas kurmak her zaman bana bağlı."

"Seni rahat bırakıyorum ve sen şikayet mi ediyorsun?
Başından beri bu ilişkinin -eğer böyle adlandırabilirsek ve
gerçekten böyle adlandırmamamızı tercih edersen-"

"Bu-"

"Haksızlık mı? Belki öyledir ve eğer öyleyse özür
dilerim. Mesele şu ki, yetkili olduğunuzu ve tüm temasların
sizin koşullarınız altında olacağını açıkça belirttiniz. Bana
telefon numaranızı vermeniz neredeyse bir yıl sürdü."

"Sürü dışında kimsede numaram yok Hope ve Jeremy
ısrar ettiği için onlarda var. Numaramı isteyerek verdiğim
tek kişi sensin."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve kavga garip bir
sessizliğe büründü, ben kanepede oturuyordum, bakışlarım
aşağıdaydı, Karl önümde duruyordu, hayal edebileceğimden
daha rahatsız görünüyordu.

"Yardımanın işime *yarayabilir* Karl," dedim sessizce.
"Zorla girme konusunda değil, burası hakkında hiçbir şey
bilmiyorum, o yüzden bu konuda çeteye güvenmek
zorundayım. Ama bir şey var..." Başımı kaldırıp ona baktım.
"Gerçekten tavsiyeye ihtiyacım var. Senin tavsiyene."

UMUT: YOK OLDU

Bitirdiğimde, "Biliyorum, muhtemelen bunu çok büyütüyorum" dedim.

"Sen değilsin. Benicio seni zor bir duruma soktu, sorun çıkarsa ne yapacağına dair hiçbir yönerge yoktu, muhtemelen böyle bir şey beklemediği için."

"Bu bir sahtekarlık, değil mi?" Pencereye doğru yürüyüp dışarı bakarak söyledim. "İş, yani. Evet, çetede homurdanmalar var ama bu sadece beni çağırmak için bir bahaneydi. Beni sınamak ve neler yapabileceğimi görmek için."

"Ve sana neler yapabileceğine dair bir fikir verir."

Ellerimi yumak yapıp ağzıma götürmemek için mücadele ettim. Çiğnenmiş tırnaklar Faith Edmonds'a yakışmazdı. Altı ay önce nihayet bıraktığım bir alışkanlıktı ama yeniden başlamaya hiç bu kadar hevesli olmamıştım.

Cortez Cabal tarafından yine kandırıldım. Bu sadece beni test etmekle ilgili değildi; beni baştan çıkarmakla ilgiliydi.

"Belki de planı budur ama başarılı olamıyor." demek istedim. Bir yalan. Karl dün gece bunu yüzümde görmüştü. Kaosla sarhoş olmuştum, içkimi geri içiyordum ve bunun bedelini

Sabah. İçkide olduğu gibi, buna devam edersem tolerans seviyem yükselecek ve suçluluk duygusu ortadan kalkacaktı. Sonunda kendimi uzak durmak için çok mücadele ettiğim yerde bulacaktım.

"Peki tavsiyen nedir?" Dikkatlice sordum.

"Aramayın. Daha sonra şikayet ederse, bu benim kararımdı. Son sözü benim söylememden hoşlanmayacaksınız ama Benicio ne kadar ilerici olsa da, kendinden yaşça büyük ve evet, erkek birine boyun eğdiğin imasına gözünü kırpmayacak kadar yaşlı."

Homurdanmayı başardım. Karl'ın gözlerine bir gülümseme değdi ama ağzına ulaşmadı.

Devam etti. "Planlandığı gibi içeri girmeye devam edin. Daha sonra Benicio'yu bulgular hakkında bilgilendireceğiz. Ancak hiçbir şey bulamazsanız ve bu çalışanı sorgulamayı planlıyorlarsa, gizlice bana haber verin, Benicio'yu arayacağım."

"İsim ve adresi size mesaj atabilirim."

Durakladı.

"Mesajlaşma," dedim. "Cep telefonundan."

"Doğru. Evet. Tabii ki."

Gülümsememeye çalıştım. Karl teknoloji konusunda ne kadar bilgili olursa olsun, bahse girerim bir kez bile kısa mesaj seçeneğini kullanmamıştı. Onun için telefon, otel rezervasyonu yapmak ya da bir kaynağı aramak için tek yönlü bir araçtı. Ve numarası her zaman engellenmiş olarak görünürdü.

Devam ettim. "Eğer Benicio'yla temasa geçersen, Lucas'ı da arayıp haber vermelisin. Bir şeylerin çirkinleşmesi ihtimaline karşı haberdar edilmek istedi."

"Anlaştık. Yani-"

Çetenin verdiği cep telefonum çaldı.

"Özür dilerim," dedim onu mutfaktan alırken. "Muhtemelen Jaz'dır."

"Jaz?" Sanki yabancı bir kelimemmiş gibi söyledi.

"Jasper. The-"

"Oğlum."

"Takılmak istedi-" "Eminim istemiştir."

Ona bir bakış attım. "Demek istediğim-" Şey, aslında, bu Jaz'in neden bir araya gelmek istediği idi. Telefonu ben

açtım. "Selam."

"Faith?" Guy'dı. "Jaz orada mı?"

"Uh, hayır. Sonny'yle ayak işlerini halletmeye gittiklerinden beri onu görmedim. Henüz dönmedi mi?"

"Geldi. Yaklaşık bir saat önce. Bu gece için hazırlanmak üzere evlerine gidiyorlardı. Erken uğramalarını rica etmek için aradım ama cevap alamadım."

"Ah, şey, Jaz... daha önce telefonunu düşürdü..."

"Sen gittikten sonra onu aradım ve telefon çalışıyordu. Sonny de cevap vermiyor. Endişeliyim. Jaz sinirli biri olabilir ve bu gece dışarıda bırakıldığı için mutlu olmadığını biliyorum ama aramalarımı görmezden gelmesi..."

"Yapsa bile, Sonny yapmazdı."

"Diğerlerini kontrol edeceğim, sonra belki onların evine giderim." Tereddüt etti. "Eğer gidersem, eğer müsaitsen ikinci bir çift göz işime yarayabilir."

Göğsüm daraldı. Guy "ikinci bir çift göz" isteseydi diğerlerinden birini seçerdi. Bana sorması, diğerlerinin sağlayamadığı bir hizmeti istediği anlamına geliyordu: kaos tespiti.

Jaz ve Sonny'ye bir şey olduğunu düşündü. "Elbette,"

dedim sesimi sabit tutarak. "Beni ara ve ben orada olacağım."

Bağlantıyı kestim ve bir sandalyeye çöktüm. Karl ne olduğunu sormadı; kulak misafiri olmaktan kaçınan ya da dinliyormuş gibi yapan biri değildi.

"Belki de cep telefonu hizmet alanının dışındadırlar," dedim. Miami'de. Doğru ya. "Ya da telefonun çekmediği bir yerde olabilirler, bir restoran olabilir. Evet, muhtemelen öyledir. Adam biraz paranoyak olabiliyor."

"Bir lider için kötü bir özellik değil, özellikle de söz konusu astlarının güvenliği olduğunda."

Telefonum yine çaldı. Adam geri arıyor. Bianca'yı, sonra da Tony ve Max'le birlikte olan Rodriguez'i aramıştı. Toplantıdan beri hiçbiri Jaz ya da Sonny'den haber almamıştı. Guy bana bir adres verdi. Yirmi dakika içinde orada olacağımı söyledim.

JAZ VE SONNY'nin evi beklediğim gibiydi: şüpheli ve tehlikeli arasındaki çizgide duran bir mahallede bakımlı bir apartman. Daha iyisine paraları yetebilirdi ama bu da yeterince iyiydi ve muhtemelen burada fazla vakit geçirmiyorlardı.

Maddi olarak zor zamanlar geçiren insanlar, talihleri değiştiğinde iki tepki veriyor gibi görünüyor. Bazıları parayı olabildiğince hızlı harcıyor, özledikleri her şeyi kendilerine ikram ediyor. Diğerleri ise dikkatli davranır ve para akışı azalırsa ellerinde bir miktar para kalmasına karar verirler. İlk bakışta Jaz ve Sonny'yi birinci tip olarak görebilirsiniz. Ama göründükleri kadar dikkatsiz değillerdi, özellikle de Sonny.

Güvenlik de binanın kendisi gibiydi, iyi ama özel bir şey yoktu. Adam zahmetsizce daireye girdi. İçeri girdiğimizde en kötüsüne hazırlandım. Kendimi sadece telefon irtibatlarının kesildiğine ikna etmiş olsam da, Cabal serserileriyle karşılaşmalarını düşünüp duruyordum. O adamlar Jaz ve Sonny'yi rastgele hedef almamışlardı. Onlar sadece en yeni çete üyeleri değil, aynı zamanda en az

doğüstü güçleri vardı. Ve kabul edelim ki, onlara bir baktığınızda anlaşmazlıklarını kırık kafalarla değil biralarla çözmeyi seven adamlar olduklarını görürsünüz.

Bu yüzden kendimi yağmalanmış bir daire görmeye hazırladım, oturma odasına adım attım ve rahat bir nefes aldım. Evin derli toplu olduğunu söyleyemem ama zorla girme ya da boğuşma izi yoktu. Bir sepet kirli çamaşır temizleyiciye götürülmeyi bekliyordu. Sonny ceketini kanepenin üzerine atmıştı. *Miami Sun gazetesinin bazı sayıları*, okunmuş oldukları yerde bırakılmış, etrafa saçılmıştı. Kahvaltı tabakları lavaboya yığılmıştı. Meşgul olduğum ve ziyaretçi beklemediğim zamanlardaki daireme benziyordu.

Ayakkabılarımı çıkardım - annemden aldığım ders içgüdü olacak kadar derine işlemişti - sonra küçük mutfığa yöneldim. Sadece birinin Cheerios, diğerinin Froot Loops sevdiğini öğrenmiştim ve muhtemelen kimin kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Gülümseyerek yatak odasına doğru ilerledim. Koridora girdiğimde ıslak bir halı parçasına bastım.

Açık banyo kapısına doğru döndüm. Işık açıktı ve yerde bir havlu vardı. Havluları düşürüp bıraktığım bilinir, annemden aldığım dersler görgü kurallarından çok temizlikle ilgiliydi. Ama yerde su vardı, koridora doğru akıyordu, bu da duştan çıkanın havluyla çıkmadığını gösteriyordu.

Suyun sürekli damladığını, duşun hızla damladığını duydum. Jaz'ın daha önce giydiği kıyafetler kapalı tuvaletin üzerine serilmişti. Havluyu elime aldım. Kuru ve gelişigüzel katlanmıştı.

Kullanılmamış. Birisi duştan atlıyor, banyoyu sırlıslıklam bırakıyor ve-

Ve ne?

Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Hiçbir görüntü belirmedi. Gözlerimi açtığımda tezgâha baktım ve Jaz'ın içinde anahtarları, cep telefonu ve bir miktar bozuk para olan cüzdanını gördüm. Pantolonunu çıkarmadan önce ceplerini boşaltıyordu.

Cüzdanı açtım. Jaz'ın ehliyeti, birkaç sık müşteri kartı, üç yirmilik, bir onluk ve iki beşlik.

Jaz bu kadar aceleyle, cep telefonu, anahtarları ve cüzdanı olmadan nereye gidebilir?

Yükselen panikle savaştım. Bu Jaz'dı, beceriksiz Jaz. Sonny onu arayabilirdi, duştan çıktı, Sonny'yle konuştu, "yeterince kuru" dedi, giyindi ve Sonny'nin telefonu ve cüzdanı olduğuna güvenerek bir şeyler atıştırmak için dışarı çıktı.

"Faith?"

Guy elinde bir cep telefonu ve bir dizi anahtarla banyoya girdi. "Bunları Sonny'nin ceketinin altında buldum."

Anahtarlara baktım. "Ama ön kapı kilitliydi, değil mi?"

"Öyleydi."

İkimiz de avlu kapısına yöneldik. Kapalı görünüyordu, ama şimdi sanki biri arkasından gelişigüzel çekmiş gibi kilitlenecek kadar kapanmadığını görebiliyorduk.

Dışarıya baktım. Güneş batılı bir saatten fazla olmuştu. Balkona girmek için riskliydi ama imkânsız değildi.

Guy'a baktım. "Para. Dün geceki payları-"

"Geçen seferden sonra kasada bıraktılar. Her biri birkaç yüzlük aldı."

Jaz'ın terk edilmiş cüzdanında seksen dolar vardı, bu da -öğle yemeği ve taksi yolculuklarından sonra- hiçbir şeyin kaybolmadığı anlamına geliyordu. Biri daha fazla para aramak için mi içeri girmişti? Ama işi aldığımızı kim bilebilirdi ki? Benicio'ya söylememiştim. Çetede benim dışımda bir köstebek mi vardı? İmkansız değil. Ama neden bu geceki soygun için adamlar gidene kadar beklemedik? Soygun mesajdan daha önemsiz değilse tabii.

Ve bu mesaj...?

Boş daireye baktım ve dörtnala koşan kalbimi dizginlemeye çalıştım. İmge yok artı titreşim yok eşittir kaos yok. Bu mantra ile kendimi sakinleştirdim ve Guy'ın aramasına yardım etmeye başladım.

Dış görünüşe rağmen ev yağmalanmıştı. Davetsiz misafirler eşyaları çekmecelere geri koyup kapatmaya özen göstermişlerdi, ama bu sadece bir

bakış içeride iinBiliyorum biri vardı olmuştur
AVLANMAKBir şey için. Para mı? Belki.

işimiz bittiğinde, daha kapsamlı bir kaos okuması yaptım. Bazı imgeler yakaladım ama netleştiklerinde bunların eski imgeler olduğunu, başka kiracılardan geldiğini fark ettim - dövülen bir ocuk, tecavüze uğrayan bir kız. Daha sonra bana işkence etmek için bilinaltımdan gizlice geri dönecek görüntüler, bir korku zeminine yerleştirilmiş kaos heyecanı, uykusuz, ruh arayışı içinde geçen geceler için bir ortam.

şimdilik Jaz ve Sonny'ye konsantre olmalıydım ve imgelemlerimin hiçbirinde onlar yer almıyordu.

"Belki de benim algılayabileceğim kadar kaotik değildir," dedim. "Belki de mantıklı bir açıklaması vardır."

İkimiz de bunun ne kadar olasılık dışı olduğunu bildiğimiz için sustuk.

Guy sonunda, "Belli ki hırsızlık olayı kapandı," dedi. "Yani boş bir gecen var. Ben kulübe geri döneceğim, belki ortaya çıkarlar."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Eve git ve rahatlamaya alış. şansın varsa Jaz seni arar. Aramazsa, yarın tekrar geliriz, biraz uzaklaştığınızda herhangi bir iz bulup bulamayacağınıza bakarız."

UMUT: BONUS PUANLAR

Apartmandan öyle bir şaşkınlıkla çıktım ki, bir taksiye binmek üzereydim ki, sokakta rölantide giden koyu renkli bir Lexus'u fark ettim. Karl. Saklanmıyordu, sadece Guy onu fark etmesin diye uzak duruyordu.

İşi olduğu gibi beni koruyordu. GPS sinyalimi takip etmek yerine bana adresi sorabilirdi. Neden yapmadığını biliyordum. Destek almak ne kadar mantıklı olursa olsun, itiraz ederdim.

İçimde bir suçluluk hissettim. Önceden haklıydı. Onu hiç aramamıştım; ne yardım, ne tavsiye ne de sadece merhaba demek için. Bunun bir nedeni birine güvenmekten korkmaktı. Birine ihtiyaç duyma korkusu. Güçlerim ortaya çıktıktan sonra yıllarca mücadele ettim, dengem bozuldu, kendime güvenim gitti. Ve pek çok insan beni hayal kırıklığına uğratmıştı; acı çekerken beni izleyen ailem dışında neredeyse herkes. Dengemi bulduğumda, bir parçam tek başıma ayakta durabileceğimi kanıtlamak zorundaydı... ve bir parçam da tökezlediğimde beni yakalayacak birine bir daha güvenmekten korkuyordu.

Karl'la birlikte bu ihtiyaç, ona aşık olan başka bir kadın olmama kararlılığım ile birleşti. Farklı olmak istemiştim, bu yüzden tamamen başka bir yöne gitmiştim, sanki yarın çekip gidebilecekmiş ve umurumda olmayacakmış gibi davranmıştım. "Siktir et" deyip gitmemiş olması şaşırtıcıydı.

Ya da, sanırım, tam olarak yaptığı şey buydu...

KARL'IN DÜŞÜNCELERİ apartmanda buluşana kadar dikkatimi dağıttı. Sonra ona her şeyi anlatmak zorunda kaldım, bu da çok iyi bastırdığım korkuları ateşledi. Sonunda ellerim titriyordu ve Karl görmesin diye onları kot pantolonumun ceplerine tıktırdım. Titreyen sesimle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Muhtemelen sadece bir yanlış anlaşılma," dedim. "Şu anda görev için hazır bir şekilde kulübe giriyor olabilirler. Dairemden cep telefonum ve cüzdanım olmadan çıktığım oldu - köşedeki dükkâna ya da kafeye giderken. Başka anahtarları olmadığını söyleyecek bir şey yok."

"Lucas'a haber vermeliyiz."

"Neden?" Sesim cızırdadı ve boğazımı temizledim. "Aşırı tepki veriyormuşum gibi görünür."

Yol boyunca her desteği tutarak kanepeye doğru ilerledim.

Jaz'a bir şey olmuştu.

Kanepenin üzerine düştüm, bir elim kayacakmış gibi kolu tutuyordu.

Bir kaos imgesi görmemiştim. Bir titreşim hissetmedim. Eğer o odada ciddi bir şey olsaydı, bunu bilirdim.

Yapmaz mıydım?

Güçlerimin mükemmel olmaktan uzak olduğunu ilk söyleyen hep ben oldum.

Karl yanıma oturdu. Elleri kalçasında, sırtı dikti. Sonra uzandı ve bacağımı okşadı, korkunç derecede garip bir dokunuştu, zor durumdaki bir yabancıya vereceğiniz gibi, daha fazlasını yapmanız istenmemesi için dua ederken.

Bana doğru baktı. Gözlerimiz buluştu ve ben panik gördüm. Sanki kendimi onun kollarına atıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayabilirdim. Gözlerimi hızla kaçırdım.

"Ben banyo yapacağım. Rahatlamaya çalış."

"Hayır, kal ve bunu k o n u ř a l ı m " demesini umarak bekledim. Ama "İyi fikir" diye mırıldandı.

Kanepeden kalktım ve aceleyle banyoya gittim.

ON BEş DAKİKA SONRA Karl kapıyı çaldı. "İçeri girebilir miyim?"

"Hâlâ küvetteyim." "Yani..."

hayır mı?"

Birkaç saat önce havlunun içindeyken benimle konuşmayı soğuk bir şekilde reddetmişti ve şimdi ben banyo yaparken içeri girmek mi istiyor?

"Eğer istersen, sanırım," dedim, kelimeler yavaş geliyordu, bariz bir isteksizlikle.

Kapı tokmağı döndü. Göğüslerimin üzerine bir bez yerleştirdim. Evet, onları daha önce görmüştü ama istemediği bir gösteri yapıyorsam lanet olsun.

Sanki rahatsız olabilirmişiz gibi kapıyı arkasından kapattı. O gece ikinci kez, alışılmadık derecede rahatsız görünüyordu, saçları sanki elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı.

"Evet, Karl?"

Bakışları ilk kez bana kaydı, sonra hızla başka yöne döndü. "Düşündüm de... Yardım edebilirim. Eğer istersen. Dairelerine gidebilirim ve-" Çenesi çalıştı, sonraki kelimeleri çiğnedi, sonra utanç verici bir itirafta bulunuyormuş gibi tükürdü. "Etrafı koklayabilirim. Herhangi bir şiddet belirtisi olup olmadığına bakabilirim."

"Kan demek istiyorsun."

"Ve izlere bakıp koklayabilirim, belki nereye gittiklerini bulabilirim."

"Evet, lütfen!" diye bağırmak istedim ama yüz ifadesini inceleyerek teklifinin ne kadar samimi olduğunu, "Hayır, sorun değil" dememi ne kadar umduğunu ölçmeye çalıştım.

"Yapmalıyım Hope," diye devam etti. "Senin için bazı cevaplar bulabilirim. Burada kalıp bekleyebilirsin-"

"Hayır, ben geleceğim."

Daireye **vardığımızda** garip bir ruh hali içindeydim, neredeyse başım dönüyordu. Şimdi ne olduğunu öğrenecektim. Daha önce aklıma gelseydi Karl'a sorardım ama kurt adam yanını bastırmak için o kadar çok çalışıyordu ki neler yapabileceğini unutmak kolaydı.

Bir cinayet mahalli bulamazdı. Eğer öldürülmüş olsalardı, cesetleri hala orada olurdu. Bunu fark etmeliydim ama bu olasılığı göz önünde bulundurmamaya o kadar kararlıyım ki, düşünmeme izin vermemiştim.

Eğer Cabal işin içindeyse, Jaz ve Sonny *ellerindeydi*. Belki çok iyi durumda değillerdi ama hayattaydılar. Kaçırılmaları pazarlık ya da güç gösterisi için olabilir.

Bu ruh haliyle, Jaz'ın ölümünün hayaleti tamamen ortadan kalkmışken, rahatlayabilirdim. Karl bu bulmacayı çözmeme yardım edecekti ve sonra, eğer bu bir kaçırma olayıysa, Benicio'ya götürüp cevap isteyebileceğimiz bir kanıtımız olacaktı.

Binanın kapısı daha önce olduğu gibi kilitli değildi ama Guy daire kapısını yeniden kilitlemişti.

Karl kazmalarını çıkardı.

"Alabilir miyim?" diye

sordum.

"Tabii ki."

O yapsa daha çabuk olurdu ama salon boştu. Karl bana eldivenlerini uzattı - nesneleri hissetmemi ve kavramamı sağlayan, ancak iz bırakmayan şeffaf kumaş.

Vücudum sağdan birinin görüşünü engelleyecek şekilde yer değiştirdim. Karl solumda pozisyon aldı.

"Işığımı engelliyorsun," dedim.

"Karanlıkta kilit açamıyor musun?"

"Hâlâ bana öğretmen gerekiyor."

"Ben de bunu yapıyorum."

Olduğu yerde kaldı, ellerimin üzerine gölge düşürdü. Gözlerimi kapattım ve hissederek çalıştım. Aşırıya kaçmıştım ama kalbim çoktan hızlanmaya başlamıştı ve fazladan bir zorluk... ve tehlike katmanı eklemekten çekinmiyordum.

Bir dakika sonra eli benimkine dolandı. Gözlerim fal t a ş ı g i b i açıldı.

"Onları kapalı tut," diye mırıldandı. Bunu yaptığım da parmaklarımı düzeltti ve onlara rehberlik etti. "Şimdi, hissedebilirsin..."

Beni içinden geçirdi. Dikkatimi vermekte zorlandım ama parmaklarının ince kumaştaki hissi, nefesinin sıcaklığı, ayakta durduğunun ezici farkındalığı

Birkaç santim ötede... Diyelim ki nabzımı hızlandıran tek şey kilit açmanın kaos vızıltısı değildi.

Sonunda kilidi açabildik. Kapıyı açtım.

"Sana pratik yapman için verdiğim kilitler hâlâ sende mi?" diye sordu.

"İstiyorum."

"Bunlar üzerinde farklı ışık koşullarında çalışmalısın."

"Yani henüz mükemmel değil miyim?"

"Yeterince şaşırtıcı."

Beni koridora doğru itti, sonra odanın i ç i n d e daireler çizerek gizlice kokladı.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum,"

dedim. "Daha yeni başlıyorum."

"Yani onursuz kısmına kadar çalışıyorsun."

Bir homurtu, ama karşı çıkmadı, sadece daireler çizmeye devam etti.

"Sadece halının üzerine yat," dedim. "Yemin ederim fotoğraf çekmeyeceğim."

Çömeldi, sonra bana doğru kaçamak bir bakış attı.

"Aman Tanrım, in a r t ı k aşağıya." Döndüm
Ona döndüm ve kollarımı kavuşturdum. "Daha iyi mi? Yemin ederim Karl,

Miami'de bile gösteriş için bonus puan kazanırsınız."

Bir homurtu daha. Gözle görülür bir anlaşmazlık daha. Birkaç dakika sonra, "Elena ile birlikte bir konsey işinde çalıştığımızda, kurt formundayken koku alma duyusunun daha iyi olduğunu söylemişti" dedim.

"Humph."

"Sadece söylüyorum..."

"Elena'nın koku alma duyusu her şekilde benimkinden daha iyidir."

"Ve bunu kabul ediyorsun?"

"Çünkü bu benim üstün olmak istediğim bir beceri değil." Bir duraklama. "Ama haklısın. Değişmeliyim."

"Şaka yapıyordum Karl. Parmak şıklatmak gibi olmadığını biliyorum-"

"Hayır, yapmalıyım. Zaten geciktim."

"Demek bu yüzden bu kadar huysuzsun."

"Evet. Kesinlikle seninle bir ilgisi yok."

Döndüm ama yatak odasının kapısını kapatmadan sadece bir saniye önce sırtını görebildim. Değişimi için mahremiyet isterdi ve bu kibir *değildi*. Pek çok şeyi merak ederim ama insanın kurda dönüşümüne tanık olmak bunlardan biri değil.

"İmgelem görmeyi deneyeceğim," dedim. "O yüzden acı çığlıklarını minimumda tutmaya çalış, tamam mı?"

Mırıldandığım bir lakap. Sırttım ve kanepeye doğru yürüdüm.

UMUT: BELANIN KOKUSU

Karl Değişirken, kaos imgelemlerini çağırma üzerinde çalıştım. Kaosu otomatik olarak tespit edebilmek için ya çok yeni ya da çok kaotik olması gerekiyor. Daha fazlasını bulmak için konsantre olarak antenimi açmam gerekiyor. Sorun şu ki, o zaman beynimde yayın zamanı için yarışan çok fazla sinyal alıyorum.

Anlık görüntüler yakaladım -kaldırılmış bir el, kızgın bir bağırış, boğuk bir yalvarış- ama bunları yerleştirebileceğim bir bağlam yoktu. Yan odada Karl'ın değişiyor olması da yardımcı olmadı. Ortada bir kaos yoktu-bir duygu eşlik etmediği sürece acı sayılmaz ve Karl bunun ötesindeydi. Yine de, bana yardım etmek için acı verici bir şey yaşadığını biliyordum, bu yüzden suçluluk hissetmekten kendimi alamıyordum.

Sonunda beklediğim ses geldi, Karl'ın yatak odasında dolaşp koklama sesi. Bir an sonra, sessizlik. Sonra bir köpek hüsrana homurtusu.

Yatak odasının kapısına doğru yürüdüm...

ve güldüm. "Sorun mu var Karl?"

Neredeyse kapanmak üzere olan kapının dar açıklığında siyah bir burun belirdi. Açmak için ağzını sıkıştırmayı denedi, ancak kaldıraç kullanamadı. Başka bir homurtu, sinirli

Şimdi. Burun geri çekildi. Gözümün önünden uzakta, kalçalarının üzerine oturmuş, durumu düşünürken hayal edebiliyordum.

"Kapıyı tırmalarsanız, muhtemelen biri sizi dışarı çıkaracaktır."

Bir huff.

Kapıyı iterek açtım. Karl tam da hayal ettiğim gibi oturuyordu. Bana bir bakış attı, sonra da dışarı çıktı.

Karl'la tanışmadan önce, değişmiş bir kurt adamın neye benzediğini merak etmiştim. Her şeyi tüketen bir merak konusu değildi ama merak *etmiştim*. Hikayeler duymuştum ama görgü tanığı olmamıştım. O ilk gece merakımı giderdim.

Kuşkusuz, kurtlarla ilgili çok az deneyimim olduğu için, onun büyük siyah tüylü bir köpeğe benzediğini düşünmüştüm. Daha sonra, ağzı karla kaplı siyah bir kurdun fotoğrafını bulmuştum, fotoğrafçıya "kesinlikle karda oynamıyordum" der gibi bakıyordu. Kurt ve ifadesi bana Karl'ı o kadar çok hatırlatıyordu ki, resim şimdi evimdeki ofisimde asılı. Ondandır nefret ederdi. Her ziyaretinde onu kaçırmakla tehdit ederdi ama tabii ki asla yapmadı.

Karl burnunu yere dayayarak dairenin içinde dolaştı. Etrafta dolanmak istemediğim için oturma odasına gittim, yere bağdaş kurup oturdum ve konsantre oldum.

Birkaç dakika sonra, daha önce görmediğim bir görüntü geldi; bir kan püskürmesi. Kalbim küt küt atmaya başladı, görüntüden uzaklaştım, derin bir nefes aldım, sonra onu kovaladım.

onu diğerk ipliklerden ayırmak. Sonunda, sadece bu imgeye odaklanarak onu ön plana çıkarmayı başardım.

Zihnimin gözünü kandan ayırıp sahnenin geri kalanını görmek için mücadele ettim. Ekran çok küçüktü ve her zamanki gibi sadece olaya odaklanıyordu. Kan püskürüyordu. Sonra, bir sonraki yinelemede, bir hareket parıltısı seçtim. Sonra bir et parıltısı. Son olarak, bir yumruk parıltısı. İşte bu kadar.

Kan bir yumruktan geliyordu, belki de burnuna, sert bir yumruk bile değildi, kaosun kıvılcımı şaşkınlıktan geliyordu. Temas eden şakacı bir yumruk mu? Sonny ve Jaz şakalaşıyor muydu? Eski bir kiracı mı? İki aktörü de göremedim ama açıklama ne olursa olsun, bu gerçekten kaotik bir olay değildi.

Karl arkamdan yürüdü, o kadar yakındı ki kürkü boynumu gıdıklıyordu. Arkama yaslandım ve o da durdu, ona yaslanmama izin verdi. Bir süre öyle kaldık. Sonra soğuk burnunu enseme bastırarak beni sıçrattı ve yoluna devam etmeden önce hırıltılı bir kıkırdama çıkardı.

"Hiçbir şey alamıyor musun?" Ben sordum.

Beni anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Bana doğru baktı ama bu sadece sesime verdiği bir tepki olabilirdi.

"Henüz banyoya gitmedin mi? *Her ne olduysa* orada başlamış gibi görünüyor."

Yumuşak bir homurtu ve o tarafa doğru yürüdü. Böylece Beni anla.

Takip etmeye başladım, sonra ön kapının tokmağının gıcırtısını duydum. Karl'ın kafası yukarı kalktı, kulakları döndü.

Sırıttım. "Görünüşe göre evde biri var ve hepimiz boşuna endişeleniyoruz."

Kapı açıldı. İlerlemeye başladım. Karl saldırdı ve elimi dişlerinin arasına aldı, dişleri deriye bastırıyor ama kırmamaya dikkat ediyordu. Ona baktığımda burun deliklerini açtı. Tam geri çekilmek üzereydim ki burun deliklerini tekrar açtı ve havayı koklar gibi yaptı.

Koridordaki her kimse Jaz ya da Sonny değildi. Karl'la birlikte banyoya dalmak üzereydim ki bir ses, "Faith? Sen misin?"

Karl'dan uzaklaştım. Dikkatimi çekmek için tersledi. Başımı salladım ve kapıyı arkamdan kapatmaya başladım. Açıklığa doğru hamle yaptı. Sonra geri çekildi, ben kapıyı kapatırken bir pençesini boşlukta bıraktı.

Guy içeri girdi. Mavi şal desenli bir gömlek giymişti ve sanki Jaz ve Sonny için endişelenmeye ara verip kulüplere gitmek için dışarı çıkmış gibi kolonya kokuyordu.

"Sensin," dedi. "Sesini duyduğumu sandım."

Karl'ın pençesi banyoda kayboldu. Kapıyı olduğu gibi bıraktım, böylece açabilirdi ve oturma odasına geçtim.

"Birinin geldiğini duydum ve çocuklar olabileceğini düşündüm."

"Özür dilerim," dedi.

"Muhtemelen burada olmamam gerektiğini biliyorum, ama yalnızken bir imge edinmenin daha kolay olacağını düşündüm."

"Öyle miydi?"

Kanepeye doğru ilerledim ve onun banyo kapısına sırtını dönmesini sağladım. "Anlık görüntüler yakaladım. Önemli bir şey yok. Ama denemeye devam etmek istiyorum."

İpucunu almadı, sadece devam etmemi ve kaçırmış olabileceği ipuçlarını aramak için etrafı kurcalayacağını söyledi. Kısmen açık olan banyo kapısından karanlık bir şekil geçti, Karl Guy'a göz kulak olmak için pozisyon değiştirdi.

Adam kanepenin altını kontrol etti.

"Anladığım kadarıyla kimse bir şey duymamış?" Ben de öyle dedim.

Başını salladı ve eğlence standına doğru ilerleyerek onu aradı. Kapıya doğru ilerledim, onu buradan çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Döndüğümde odanın ortasındaydı ve etrafına bakınıyordu. Bakışları banyo kapısına takıldı.

"O zaman ben gideyim," dedim. "Biraz uyumaya çalış."

Mahallenin beni tedirgin ettiğini söyleyerek benimle dışarı gelmesini isteyecektim ki benden önce davrandı ve ekledi: "Ben de gitsem iyi olacak. Bu hiç yardımcı olmuyor. Bu

sadece..." Omuzlarını yuvarladı. "Kendimi işe yarar hissetmemi sağlıyor sanırım."

Başımı salladım. "Ben de öyle. Dinlenmek ve kafamızı boşaltmak daha iyi."

Aşağıya indik. Bir taksi çağırmayı, sonra da onunla tüm bloğu dolaşıp Karl için geri dönmeyi planlıyordum.

Ama Guy, şaşırtıcı bir şekilde, konuşmak istedi. Belli ki endişeli ve gergindi ve stres altındaki pek çok insan gibi o da konuşarak tepki verdi. Diğerlerinin Jaz ve Sonny'yi avlamak için ne yaptıklarını anlattı, sonra bana bazı teorilerinden bahsetti, sonra da Kabal haydutlarının son saldırısı hakkında daha fazla ayrıntı verdi. Başka zaman olsa, onun geveze ruh halinden en iyi şekilde yararlanırdım, ama Karl peşimden ön kapıdan çıkmadan önce tek düşündüğüm *buradan nasıl çıkacağımı*dı. Guy sonunda "Ah, şu taksiyi çağırmalıyım" diyebileceğim kadar durakladığında, beni durdurmak için elini uzattı.

"Seni bırakayım."

"Oh? Uh, tabi. Nereye park ettiniz?"

"Yolun hemen aşağısında."

Elini dirseğime koydu ve beni karanlık kaldırım boyunca götürmeye başladı. "Önce kulübe uğrayıp eşyalarımı almak istiyorum."

"Elbette."

"Biz de bir şeyler içebiliriz." Bana doğru bir gülümseme.
"Müesseseden."

Kahretsin. Başka bir deyişle, Guy hâlâ konuşmak istiyordu. Bundan faydalanmam gerektiğini biliyordum ama beynim Jaz'la ilgili endişelerle dönüyordu ve Karl'la ilgili endişeler de vardı, nereye gittiğimi bilip bilmeyeceği, balkonu ve altını koklamayı hatırlayıp hatırlamayacağı gibi.

Peki Guy'a onu başından savıyormuşum gibi görünmeden nasıl hayır diyebilirim?

"Hanımefendi?"

Döndüğümde Karl'ın yaklaştığını gördüm. Omuzları dikişleri zorlayan, üzerine tam oturmayan bir blazer ceket giymişti; muhtemelen Sonny'nin dolabından alınmış, daha zayıf bir adam için tasarlanmış bir ceketti. Başını saygıyla eğdi.

"Taksiyi beklememi mi istediniz, hanımefendi?"

Aksanı, Clayton'dan kopyalanmış bir Güney aksanıydı.

"Hayır," dedim. "Öyle bir şey demedim ama madem bekliyorsun, sanırım-"

"Bekle." Adam cebinden birkaç yirmilik çıkardı. "İşte. Al."

Karl Guy'a sert bir bakış attı, sonra bakışları bana kaydı. "Bu adam sizi rahatsız mı ediyor, bayan?"

"Evet," dedi Guy, kelimeler keskin. "Ben kötü bir mahallede yaşayan siyah bir adamım. Tabii ki onu rahatsız ediyorum. Şimdi defol git, pislik, ya da-"

"Sadece soruyordum evlat. Sırtını kaldırmana gerek yok." Guy Karl'a doğru bir adım attı. "Ben senin oğlun değilim-"

Aralarına atladım, Karl'ın umduğu da buydu. Guy'ı kızdırmak ve bana telaşlanmam için bir bahane vermek.

Guy'a döndüm. "Lütfen yapma. Bu gece olmaz. Gitmeliyim, tamam mı? Yarın görüşürüz."

Adam itiraz etti, ama ben sorun istemediğimi açıkça belirttim ve Karl beni Lexus'a geri götürürken izlemeye devam etti.

Karl, "Görünüşe göre birileri bu gece biraz arkadaşlık umuyormuş," diye düşündü. "Belki de krizin ardından biraz karşılıklı teselli?"

"Güven bana, Guy karşı cinsle ilgilenmiyor."

Karl arabayı geri çekti. "Oh, yanıldığınızdan oldukça eminim."

"Bu tür şeyler için altıncı hissin var, değil mi?"

"Hayır, ama cinsel cazibe işaretleri konusunda mükemmel bir sezgim var. Bir kadını sessiz bir yere çekip mücevherlerini onlarsız elinden almak zordur."

"Cinsiyetçi olma riskini göze alarak, radarının kadınlar üzerinde erkeklerden daha iyi çalıştığını söyleyebilirim, Karl. Miami'ye geldiğimden beri yeterince ilgi gördüm, kendime olan güvenim oldukça yüksek ve sana söylüyorum, Guy benimle ilgilenmiyor."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama cevap vermedi, sadece bloğun etrafında bir tur attı, sonra balkonun altını kontrol etmek için geri döndü.

"Guy'ın araya girmesi çok kötü oldu," dedim binanın arkasından dolanırken. "Yoksa sen üstünü değiştirmeden önce seni buraya kadar geçirebilirdim."

Bakışlarından buna karşılık vermeye tenezzül etmeyeceği anlaşıyordu.

"Hep bir köpek istemişimdir," dedim, uzun adımlarına yetişmek için neredeyse koşuyordum. "Kardeşlerimin ikisinin de alerjisi vardı. Bunu sana söylemiş miydim?"

"Bir ya da iki kez."

"Belki bir gün bana şaka yaparsın ve-" "O cümleyi bitirme."

Sırıttım ve koşarak ilerledim, doğru balkonu buldum, sonra ona el salladı. "Dairede hiç kan bulamadınız, değil mi?"

Başını salladı ve çömeldi.

"Peki ya koku izleri? Jaz ve Sonny'yi tanıyabilirsin, değil mi? Oh, ve şimdi Guy'ın nasıl koktuğunu biliyorsun-"

"Kolonya. Ki-" bana baktı, "- çoğu erkek kayıp arkadaşlarını aramaya çıkarken bunu kullanmaz."

"Evde olduğumu bilmediğini düşünürsek, benim için giymedi. Belki de bir arkadaş umuyordu - kafasını dağıtmak için biraz kulüp gezintisine çıkıyordu. Ama yine de onun kokusunu alabiliyordun, değil mi?"

"Belli belirsiz."

"O zaman benimki de dahil olmak üzere dört temel kokunuz var. Başka biri var mıydı?"

Bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Hayır, yoktu. Şimdi, burada yapmaya çalıştığım şeyi bitirebilir miyim? Biri bizi duymadan önce?"

"Üzgünüm, ben sadece-"

"Endişeli. Biliyorum." Eğilirken dudaklarını başımın tepesine değdirdiğini düşündüm. "Sadece birkaç dakika sonra cevaplarını alacağım."

Arkasını dönmemi istemeden yeri kokladı. Sonra anahtarları bana fırlattı. "Sen arabaya geri dön. Ben burada bitiririm."

Birkaç dakika sonra sürücü koltuğuna oturdu. "Bir şey yok."

"Jaz ya da Sonny'den iz yok mu?"

"Neredeyse kimseden iz yok. İçeri girmeyi planlamayan birinin bu yoldan yürümesi için çok az neden var; zemin seviyesinde teras yok ve herhangi bir yere giden kestirme bir yol da değil. Bulabildiğim tek iz zayıftı."

"Yani yaşıllı."

Başını salladı.

"Peki ya st kat? Sadece dördümüz m?"

"Bunu söylemek daha zor. Açıkçası çok daha fazla trafik var ve benim için bir günlük kokuyu bir saatlik kokudan ayırt etmek zor. Ama bugün o dairede bağka kimsenin olmadığından oldukça eminim. Ve kesinlikle eminim ki kimse o balkona tırmanıp inmedi. Eğer kapı açıksa, o çocuklardan biri kapıyı amığ ve doğru kapatmamığ demektir."

"Kahretsin, bu hiç mantıklı değil."

"Hayır, mantıklı değil."

UMUT: ÇİFTLEŞME İÇGÜDÜSÜ

Daireme döndük. Binaya girerken, "Teşekkür ederim Karl." dedim.

Tereddüt etti, eli kapının üzerindeydi.

Koluna dokundum. "Ciddiyim. Teşekkür ederim."

Başıyla onayladı. Lobide yürürken Karl boğazını temizledi. "Eminim yarın senin için yoğun olabilir, ama zaman bulabilirsen seni yemeğe götürmek isterim."

"Akşam yemeği

mi? Tabii." "Bugün

benim doğum

günüm."

Bu itiraf Karl'a o kadar ters geldi ki asansöre ulaştık.

"Kaç yaşında olacağını sorardım ama bunu senden asla öğrenemeyeceğimi biliyorum."

"Elli."

Düğmeye basmak için o anı seçtiği için Tanrı'ya şükrettim, tepkimi görmeye fırsat bırakmadı. Ben

Karl'ın kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ederdi, elli de çok yaşlı sayılmazdı ama çok daha yaşlı *görünüyordu*.

Bunun önemli olmadığını söyleyebilirim - kurtadamlar yavaş yaşlanır, yani fiziksel olarak Karl otuzlu yaşların ortalarından fazla değil, ama bunun tek anlamı, onunla sokakta yürürken kızıyla karıştırılmayacağım. Hayat tecrübesi açısından, o elli yaşında ve önemli olan da bu.

Asansör geldi ve biz de bindik.

"Doğum günün yarın mı? Yoksa bugün mü?"

diye sordum. Saatini kontrol etti. "Oh,

anlıyorum. Bugün o zaman."

Parmak uçlarımda durdum ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Mutlu yıllar, Karl."

Ben geri adım atamadan o eğildi. Öpücüğü neredeyse benimki kadar kısaydı ama sertti. Elleri kalçalarımdaydı, bastırıyordu ama beni kendisine çekmiyordu, daha fazlasını umarak öne doğru gerilmemi sağlıyordu. Ama sadece o kısa öpücüğü alabildim. Çekildiğinde kendimi parmak uçlarıma doğru eğilirken buldum, mümkün olan son ana kadar teması uzattım. Sonra tekrar düz ayaklarımın üzerine sıçradım.

Ne yaptığımı, yeniden açtığım kapıyı düşündüm. Yeniden açmaya mı çalışıyordum? Ve eğer öyleyse, bu başka bir kapıyı kapattığım anlamına mı geliyordu? Jaz'ı hatırlamaya çalıştım ama görüntüsü oluşmadı. Tek düşünebildiğim Karl'dı.

Bakışlarımı yere indirerek Karl'ın göğsüne temkinli bir el koydum. Nefes alışını dinledim, göğsünün inip kalkışını

hissettim.

ve gömleğinin içinden onun sıcaklığını hissettim, bakışlarının başımın üstünde olduğunu hissettim, yukarı bakmamı bekliyordu. Ama bakamadım.

"Bundan nefret ediyorum Karl," diye fısıldadım. "Bu noktaya geleceğimiz kimin aklına gelirdi? Sen ve ben, birbirimizi kırıp döküyoruz. Bunu yaptığımızı duyuyorum ve buna inanamıyorum. Biz değiliz."

" z r dilerim."

"Sen mi?" Kulaklarıma sert gelen bir kahkaha attım. "Ben de aynı derecede k t yd m."

"Ama kızgın olmak için bir nedenin vardı."

Başımı kaldırdım, sonunda bakışlarıyla buluştum. "Ve belki sen de  yle."

Nefes aldı. Nefes verdi. Ve uzaklara baktı.

Asansör bir kat daha  ıktı.

"Umut..."

Sesi o kadar yumuşaktı ki onu duyduğumdan emin olamadım ve başımı kaldırdım.  eneme dokundu, parmakları çenemden yukarı kayıyordu, o kadar hafifti ki gözlerimi kapattığımda hissedemedim. Baktığımda gözleri tam karşımdaydı, benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Çenemi yukarı kaldırdı-

Asansörün sesi duyuldu. Kapılar açıldığında ikimiz de baktık. Bakışlarımız aynı anda düğme paneline kaydı.

"Şu 'durdur' düğmesi oldukça iyi görünüyor," dedim.

Boğazından onaylar gibi bir ses çıkardı. "Ne yazık ki, birkaç dakikadan fazla durursa, bina yöneticisi tarafından kurtarılacağız."

"Bu konuda biraz tecrüben var, değil mi?"

Bana bir bakış attı. "Bir işte."

"Bu ne I Yani. Baştan çıkarıcı ve işaretler içinde bir Asansör. Ne kadar klassın."

Bir hırıltı ve bana doğru hamle yaptı, ama ben hızlı adımlarla ondan kurtuldum ve kapılardan içeri daldım. Öne doğru savruldu, beni yakaladı ve kapı aralığına çarptı. Ağzı ağızma çarparak nefesimi kesti. Kapı sırtıma çarptı ama o sadece beni itti, elleri arkama gitti, parmakları beni yukarı kaldırırken içeri girdi, kalçalarına sarılana kadar bacaklarımın arasından itti.

Ellerimi saçlarına doladım, bacaklarımı ona doladım, bana doğru bastırırken onu daha da yakınima çektim, şiddetli ve ısrarcıydı. Beynim dönüyordu, bir kaos ortamı olmadığı için kafam daha da güzelleşmişti. Her şey oydu. Onun kokusu, onun tadı, onun-

Başımın hemen arkasında alarm çaldı. Asansör, kapısının kapalı olduğu konusunda bizi uyarıyordu.

Karl hırladı, ben güldüm, o da duymadığımı belirten bir bakışla sesi bir hıçkırığa dönüştürdü.

Duyduğumu sandığım şeyi. Dudakları benimkilere geri döndü, cezalandırıcı bir sertlikte ve beynim sarsıldı, vücudum onunkilere doğru eğildi, acı o kadar keskindi ki beni oraya götürebilirdi ve ben nerede olduğumuzu fark etmezdim. Fark etmezdim ya da umursamazdım.

Geri çekildi, dudağım dişlerinin arasına sıkıştı. Ürperdim ve ona karşı kıpırdandım, o da kısık bir hırıltı çıkardı, sonra beni iki adımda daire kapımın yanındaki karşı duvara bastırarak döndürdü. Bir eliyle bırakıp cebimdeki anahtarları çekebileceği kadar sert bir şekilde beni kapıya doğru itti. Kapı açıldığında beni içeri doğru savurmaya çalıştı ama tökezledi ve yere düştük.

Güldüğümde bana bir kez daha "bunu fark etmemiş gibi yap" der gibi baktı. Gözlerimi kapadım, başka bir morartıcı öpücüğe hazırlandım, ama dudakları benimkilere dokundu, tüy kadar hafifti. Titredim. Gözlerimi açtığımda tam üzerimdeydi ve yüzünde o Sevgililer Günü gecesinde gördüğüm ve daha sonra görmediğime kendimi ikna ettiğim her şey vardı.

Nefesimi sertçe içime çektim ve şok, tuz kokusu gibi yüzüme vurdu. Ertesi sabah gözümün önünden geçti. Tüm o acı, aşağılanma. Ellerim aramıza girdi ve geri çekilmeye çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. Kulağıma doğru eğildi.

"Seni bir daha incitmeyeceğim Hope."

Dudaklarını kulağımda tuttu, nefesi sığlaştı, saçımın bir tutamını geriye iterken çenemi okşadı.

"Bir daha asla," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Kalbim titredi. Duymak istediğim şey buydu. Duymayı hayal ettiğim şey. Her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu.

Ama öyle değildi. Bunu kendisi söylemişti. Söylediklerini yorumlamanın başka bir yolu yoktu.

Dudakları boynuma doğru hareket etti, nabzım boyunca kayarak tepkimi kaydetti. Boğazıma doğru ilerledi, nabzımı hızlandıran hafif öpücükler kondurdu ama kollarında kaskatı kesildim.

Ayağa kalktı, yüzü benimkine yaklaştı. "O sabah senden uzaklaşmadım Hope. Koştum. Kuyruğumu kısıtırıp kaçtım. *Benim* sorunum. Ama bir daha olmayacak." Eli yüzümün yan tarafına gitti, parmakları yanağımı okşadı. "Geri geldim ve kalıyorum."

Ağzı benimkine doğru indi. Öpücük yavaş başladı, sanki hoş karşılanıp karşılanmadığını test eder gibiydi. Ellerim başının arkasına gittiğinde, sanki bir su havzası kırıldı. Beni yakaladı ve bizi ters çevirerek üstüme çıktı, ağırlığı en lezzetli şekilde eziyordu.

Nefesimi tuttuğumda bana doğru itti, kotumun önünü karıştırırken tüm pürüzsüzlüğü gitmişti. Sanki basit bir düğmeyi açmak onu aşırıymuş gibi küfretti, herhangi bir ergen çocuk kadar şehvet sakarıydı ve ben havuzdaki o geceye geri döndüm, o ilk öpücük tutuştu, Karl geri çekildi, nazik olmak, nazik olmak, mükemmel bir sevgili olmak için mücadele etti, sadece tekrar süpürüldü ve sonunda pes etti, çarptı

beni havuzun kenarına yasladı. Acımasızca tutkulu ve unutulmaz.

Ve o zamandan beri kaç geceyi bunu unutmaya çalışarak geçirdim?

Bunu unutmak için kaç gece harcayacağım?
Bir mi?

Öpüşmeyi kestiğimde bir süre öylece kaldı, nefes nefese kalmıştı. Sonra bana baktı ve gözlerini kırıştırdı, gerçeği gördüğünü biliyordum, ona güvenmediğimi. Dudakları bir yeminle kıvrıldı.

Yüzümü kavradı ve sadece gözlerini görebileceğim kadar yaklaşıp kadar elini indirdi. "Bir daha olmayacak Hope. Bu *benim* sorunumdu."

"Ve bu sorun...?"

"Daha sonra. Her şeyi sonra açıklayacağım." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sana ihtiyacım var. Şimdi. Lütfen."

Titredim, göz kapaklarım çırpındı. Tanrım, bunu duymayı kaç kez hayal etmişim? Gözlerinin içine bakıp bunu görebiliyordum. Beni istiyordu. Çaresizce. Ve bunu önce benim konuşmam mı gerekiyordu? Deli miydim ben?

Gözlerimi sıkıca kapattım. Eğer evet dersem, bu açıklamayı asla alamayacaktım. Şu anda dürüstçe açıklama yapmaya niyetli olabilirdi ama sabah olduğunda, "Merak etme, seninle ilgili değildi," diyerek beni başından savacaktı. Hepsi bu kadar.

Sonraki her sabah, onun yanında uyuduğumda, uyandığımda orada olmayacağından endişelenirdim, çünkü ilk seferinde onu neyin uzaklaştırdığını bilmiyordum.

Gözlerimi açtım. "Şimdi bilmem gerek."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Şimdi değil mi?"

Sesindeki gerginlik kelimeleri bir sorguya -ya da belki bir ricaya- dönüştürdü ve ben bir kahkaha attım.

Hırladı. "Ruh haline hiç saygın yok, değil mi?"

Ona baktım. Seçeneklerimi düşündüm. Her ne kadar kullanmaktan nefret etsem de, cevaplarımı almamın tek bir yolu olduğunu fark ettim.

Başının arkasından tuttum ve onu bir öpücükle aşağı çektim. Elleri gömleğime gitti ve o kadar hızlı bir şekilde kot pantolonumdan çıkarıp başıma geçirdi ki öpüşmeyi kestiğimizi bile fark etmedim. Sütyenimin ön kopçası koptu, sonra başparmaklarıyla göğüslerimi gıdıklayarak kenara itti.

Gömleği onu takip etmeye başladı ama ellerini tuttum ve fısıldadım, "Bırak beni. Lütfen." Etek ucunu tuttum, bakışlarıyla buluştum ve "Bana neden gittiğini söyledikten hemen sonra" dedim.

O kadar keskin bir kaos patlamasıyla bir yemin etti ki başımı geriye attım ve ürperdim.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

dedi. Sırıttım. "Sevdiğimi

biliyorsun." "Lanet olsun

sana."

"Mmm." Boynunun yan tarafını ısırdım. "Bana daha fazlasını anlat... mesela o sabah ne demek istediğini."

Bir hırlama ve bir dizi küfür daha.

Altında kıvrandım. "Fena değil. Ama biraz daha zehre ihtiyacı var. İçinden geldiği gibi söyle."

"Keşke yapabilseydim. Bazen bunu ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

Beni öylesine sert, öylesine hayal kırıklığıyla dolu bir öpücükle yakaladı ki, tekrar kotuma uzansaydı, onu durduramazdım. Onun yerine öpücüğü kesti ve iç çekti.

"Haklısın," dedi.

"Acıtıyor, değil mi?"

"Lanet olsun sana."

Bir an sessizlik oldu. Sonra üzerimden yuvarlandı ve başını koluna dayadı. Yüzümü ona dönmek için yan döndüm.

"Bu biraz zaman alacak." "Bütün

gecem var."

Bir ses, yarı iç çekiş, yarı hırıltı. "Pekala o zaman. Avrupa'ya gittiğimde seni de yanımda götürmeyi planlamıştım. Bunu bir heves gibi gösterecektim. Bir eğlence. Hafif ve sıradan. Sonra sabah oldu ve bunun anlık bir karar olmadığını *anlayacağını* fark ettim ve eğer *kendime bunun* hafif ya da sıradan olduğunu söyleseydim..."

Başını iki yana salladı. "Bunu unutmak istedim ama yapamadım. Bu yüzden kendime işten bahsedeceğimi ve ayrılacağımı söylediğimde tepkini göreceğimi söyledim."

"Nasıl ezildiğimi gördün mü?"

Sesimdeki soğukluk karşısında yanağındaki bir kas seğirdi ama bir süre sonra başını salladı.

"Ve yeterince üzülmediğimde, zorlamaya devam etmeliydin. Beni neyin üzdüğünü gördün. Sadece birkaç günlüğüne değil, süresiz olarak Avrupa'ya uçmak... ve belki de sen yokken başka erkeklerle çıkmalıydım. Bakalım canımı yakacak bir şey var mı?"

"Evet."

Ayağa fırladım. "Seni piç kurusu."

"Umarım-"

"Hayır." Geri **ç e k i l d i m** . "Brownie puanı istiyorsun Dürüst olmak mı? Sırf sana karşı bir şeyler hissettiğimi kanıtlamak için beni incittin mi?"

Başını iki yana salladı. "Bir tepki alıp alamayacağımı görmek istemedim. Bir tepki *istedim*. Tam olarak yaptığınız şeyi düşünmenizi istedim - baştan çıkarıldığınızı, her zaman şüphelendiğiniz kadar soğuk ve çıkarıcı olduğumu. Çekip gitmek ve kapıyı kapatmak istedim. Bir daha geri dönmek üzere çarpmak istedim."

"Anlamıyorum." "Ben de
anladığımdan emin
değilim."

Ayağa kalktı ve etrafına bakındı, sonra kanepeye yerleşti. Ben yerde kaldım, kollarımı dizlerime doladım.

"Bunu hiçbir zaman anlayamadım," diye devam etti. "O gece müzede olanları. Tristan'dan kaçmana neden yardım ettiğimi ve yardım ettikten sonra uzaklaşmanın neden bu kadar zor olduğunu. Bunu yaptığımda bile neden uzak *duramadım?*"

Sehpanın etrafında beni daha iyi görebilmek için yer değiştirdi. "Cazibeni anlayamadığımdan değil. Çok güzelsin. Zekisin. Etrafında olmak eğlenceli. Ama güzel kadınlarla, zeki kadınlarla, eğlenceli kadınlarla birlikte oldum ve sabahları çekip gitmediğim hiçbiri olmadı. Sadece bir mücevherimi geride bırakmak zorunda kaldığımda pişmanlık hissettim. İlk başta kendime bunun senin bir meydan okuma olmandan kaynaklandığını söyledim. Benimle ilgilenmiyordun ve ben de senin fikrini değiştirmek istiyordum. Ama fikrini değiştirebileceğimi bilsem bile yapmadım. Çünkü seni baştan çıkarsaydım

Geri dönmek için hiçbir mazeret yok ve..." Bir duraklama.
"Mazeret istedim."

Dizlerime sarıldım, bir şey söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyordum ama söylememem gerektiğini hissediyordum.

"Rüyalar görüyorum. Birkaç aydır..." Bir duraklama daha, sanki bir şeyi nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi çenesi çalışıyor. "Çok sık rüya görmem. Genellikle kurt rüyası. Eğer Değişimimi ertelersem, rüyamda Değiştiğimi görürüm. Eğer avlanmadıysam, rüyamda avlandığımı görüyorum. Hatırlatılıyorum, dürtülüyorum. Son zamanlarda rüyamda seni görüyorum. Bizi. Bizi..."

Sessizliğe gömüldü, çenesi tekrar gerildi.

"Kulübeler," diye tükürdü sonunda, sanki korkunç bir itirafta bulunuyormuş gibi. "Ormanları, kulübeleri ve bizi hayal ediyorum, başka kimseyi değil. Seni bir yere götürmeyi, saklanmayı, sevişmeyi ve-" Son kelimeyi kesti.

"Ne yapmak?"

Bakışlarımla karşılaştı ve dudakları kıpırdadı. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa ne söylemek üzere olduğumu biliyorsun. Sana bunun bir rüya olduğunu ısrarla hatırlatmama izin ver. Uyandığımda ben de senin kadar dehşete düşeceğim."

"Tanrı'ya şükür."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten beni bir kulübede yaşarken görebiliyor musun? Belli ki bu bir sembol. Bir dürtü. Seni taşımak için değil.

ormana gidip bir sürü ciyaklayan velet yetiştireceğim. Sadece... seninle olmak için."

"Çiftleşme içgüdüsü."

Alçak sesle homurdandı ve ben de bir tartışmaya hazırlandım ama o sadece bakışlarını pencereye çevirdi, sanki dürtünün ne olduğunu çoktan anlamış ve bunu kelimelere dökmekten nefret ediyormuş gibi.

"Anlaşılabilir bir durum, değil mi?" Dedim ki. "Elli yaşındasınız ve çocuğunuz yok. Üremeye yönelik hayvani içgüdünün devreye gireceği kesin-"

"Yani çocuk doğurma çağında yoluma çıkan ilk kadınla ilgili mağara adamı fantezileri mi kurmaya başladım? Bazı açılardan, keşke hepsi bu kadar olsaydı. Rastgele uygun bir hedefe sabitlenmiş biyolojik bir zorunluluk."

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, sırtı bana dönüktü.

"Diğer kurtadamların bu konuda konuştuklarını duyardım," dedi. "Yalnız yaşamamanın getirdiği sorunlar. Bir eş bulma ve yerleşme dürtüsüyle savaşmak. İşime yarayacaksa dertleşirdim ama dinlerken bile onlara aptal diyordum. Zayıf. Bunun bir içgüdü olduğuna kendilerini ikna ediyorlardı çünkü gerçeği itiraf edecek cesaretleri yoktu - bir eş, çocuklar ve çitlerle çevrili bir hayat istiyorlardı. Bırakın ömür boyu, bir kadınla sabaha kadar birlikte olma dürtüsünü hiç hissetmemiştim, bu yüzden çiftleşme içgüdüsü olmadığının canlı kanıtıydım. Görünen o ki, gerçek şu ki, henüz tanışmamıştım..."

Cümlenin kaybolmasına izin verdi ve gözlerini geceye dikti. Sessizlik saniyeleri aşıp dakikalara dönüştü.

"Çok rahatsız edici, değil mi?" Sonunda söyledim. "Sorun da bu zaten."

Bana doğru baktı. Ayağa kalktım ve sehpanın kenarına tünedim.

"On altı yaşından beri tek başınasın," dedim. "Baban öldüğünden beri. Hiç kimse olmadı. Sevgilin olmadı. Arkadaşın olmadı. Bir kalp atışında bağlarını koparamayacağın ve yoluna çıktıklarında öldürmeyeceğin hiç kimse. Sonra Sürüye katıldın, ama bu konuda hala kararsızsın ve kendine bunun bir iş anlaşması olduğunu ve sosyal teması minimumda tuttuğunu söylüyorsun. Şimdi de ben varım. Karşılığında senden bir tür bağlılık bekleyebilecek biri, senin de -korkunç bir şekilde- vermek isteyebileceğin bir bağlılık. Son derece rahatsız edici."

Boğuk bir kahkaha attı. "Karşı koyamıyorsun, değil mi? Bunu bile 'Karl yine kendini düşünüyor'a dönüştürebilirsin."

"Yanılıyor muyum?"

Bakışlarımı karşıladı, sonra tekrar pencereye döndü. "Lanet olsun sana."

Ona doğru süründüm, parmak uçlarımda durdum ve ensesini öptüm - ya da amacım buydu, ancak yakasına ulaşabildim. Şaşkınlıkla omzunun üzerinden baktı. Ben de elimi

Ellerimi onun yanlarına koydum ve yanağımı sırtının ortasına yasladım.

"Tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Gitmeden önce, benim yüzümden kendini aptal durumuna düşüreceğini söylemiştin. Hâlâ bu konuda endişeleniyorsun. Kendini asla yapmayı hayal etmediğin, başkalarında gülüp geçtiğin şeyleri yaparken bulacaksın ve kendini aptal yerine koyacaksın."

Bir iç çekiş dalgalandı içinde. "Beni hiç rahat bırakmıyorsun, değil mi? Seni incitmek istememem gibi bencil olmayan bir neden bulamıyorsun. Ya da romantik bir neden, belki de kalbimin kırılmasından endişe ettiğim gibi."

"Kırık bir kalp, aptal yerine konulduğunuzu söylemenin süslü bir yoludur - içinizi açtınız, birine izin verdiniz ve o da bundan faydalandı. Beni incitmeye gelince, eminim bu da bir yerlerde vardır, ama itici faktör bu değildir."

"Sizce ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Benimle bir ilişkinin sadece uygunsuz değil, aynı zamanda potansiyel olarak küçük düşürücü olacağını. Bunca yıl tek başına mutlu olduktan sonra, neden yürümeyebilecek bir ilişki için bunu riske atasın ki?"

"Beni caydırmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor."

Gömleğinin arkasını öptüm. "Eğer caydırılabiliyorsan, bence caydırılmalısın."

"Hayır. Yapabileceğimi sanmıyorum."

Döndü, beni kendine çekti ve öptü. Sonra bekledi. Bir anlık sessizlikten sonra iç çekti. "Büyük itirafım, ruhum çırılçıplak ortada ve sen bana bir hurda bile atmayacaksın, değil mi?"

"Bir kurt adamın seçilmiş eşi olma fikrinin inanılmaz romantik olduğunu söylememi bekliyorsanız, belki ayaklarınıza kapanırım..."

"Aklından bile geçirme."

"Kabul ediyorum, annem benim biriyle birlikte olduğumu görse çok heyecanlanırdı ama elli yaşında bir kurt adam hırsız onun ideal partner fikri olmayabilir."

"Ona hırsız kısmından bahsetmeyeceğiz. Ya da kurt adam kısmını." Bir duraklama. "Ya da elli yaş kısmını."

"Eğer *bana* elli yaşında bir kurt adam hırsızın ideal ortağım, idealize *ettiğim*

hayatımda..." "Sanırım değil."

"Özür dilerim." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama bana *istediğimin* bu olup olmadığını sorarsan, cevabım farklı olabilir. Garantisiz yok. Ama güçlü bir olasılık var."

"Bununla yaşayabilirim."

Beni kucağına aldı ve yatak odasına götürdü.

LUCAS: 3

Yataktaydım, alarmın çalmasını bekliyordum. Paige yan yatmış, yüzü bana dönüktü, battaniler beline kadar inmişti. Dün gece yatağa girdiğimizde çıplaktı ama bir ara kalkıp aşağıya inmek için kısa bir gecelik giymiş olmalıydı. Şimdi gecelik bükülmüştü ve bir göğsü uzun buklelerden oluşan perdenin arasından görünüyordu, serbest kalmak için zorlanıyordu, sadece meme ucunun üzerindeki son yarım inç tarafından engelleniyordu. Kaçışını tamamlamak için sadece ipek kıvrımların biraz oynatılması gerekiyordu. Çoğu sabah kurtarmayı tamamlar, sonra alarmı kapatır ve onu uyandırmak için daha az sarsıcı bir yol bulurdum. Ama dün gece yeni bir büyü üzerinde çalışmıştık ve bu benim tereddütüm için bariz bir bahane gibi görünmese de, Paige'in büyü uygulama yöntemleri bariz olmaktan çok uzaktı.

Paige de en az benim kadar büyü sanatına meraklı bir öğrenci. Ama bu onu ekstra bir bükülme ile canlandırmaktan alıkoymaz. Dün gecenin ek cazibesi benim kişisel favorimdi: soyunarak büyü yapma. Büyüyü yapamazsan, bir giysini kaybedersin. Yeni ve zor bir büyü olduğu için, bu ilk aşama uzun sürmedi ve bizi

-İkincisinde ise başarılı bir büyü yapıldığına dair herhangi bir işaret olduğunda "kazanan" "kaybeden" den bir hizmet alıyor. Büyü yapma yeteneğimizden emin olduğumuzda, bitkin düşmüştük, yatağımızın yolunu zar zor bulabiliyorduk ve altı

saatler geçmesine rağmen hâlâ kendimi tam olarak iyileşmiş saymıyordum. Ancak bu durum Paige'i görmekten keyif almamı ve hatta düşündüğüm kadar yorgun olmadığımı gösteren ilk sancıları hissetmemi engellemedi.

Sırt üstü yuvarlandı, örtüleri neredeyse onlardan kurtulana kadar kıvrıldı. Elbisesinin etekleri bir kalçasına kadar yükselmiş, altındaki kırmızı dantel külotu görmemi sağlamıştı. Korse daha da daralmıştı, göğsü şimdi özgür olmak için daha da zorlanıyordu, meme ucu kumaşa çarpıyor ve gerçekten de iyileştiğime karar vermemi sağlıyordu.

Nazik bir çekişle sıkışmış göğüs serbest kaldı, dolgun ve sertti, meme ucu hâlâ dikti ve ilgi için yalvarıyordu. Önce eteğin diğer tarafını, göbeğinin etrafına gelene kadar yukarı çektim, parlak kırmızı külot tam olarak ortaya çıktı. Manzaranın tadını çıkarmak için bir dakika ayırdım.

Karımın dikkat çekmeye değer bir vücudu var. Dolgun, yumuşak ve bir kadının yuvarlak olması gereken her yeri cömertçe yuvarlak. Genelde böyle şeylerin farkında değilimdir ama ilk tanışmamızda bile fark etmiştim. O zamanlar bir falcı bana bir gün her sabah bu manzarayla uyanacağımı söyleseydi, paramı geri isterdim. Bu yüzden zaman zaman iyi şansımın içinde debelenmeyi seviyorsam affedilebilirim.

Saatin altıyı göstermeye hazırlandığını gördüm ve alarmı kapattım. Sonra eğildim, dilimle bekleyen meme ucunu gıdıkladım. Tepkisi anında oldu, kısık bir zevk iniltisi. Meme ucunu dişlerimin arasına aldım, dilim

Cep telefonumun sesi o kadar yüksekti ki ikimiz de sarsıldık... Neyse ki yaralanmadık.

"Aldırma," dedim ve onu geri çektim.

"Hayır." Üzerime uzandı, göğsü dudaklarımı okşadı, sonra telefonumu uzattı. "Sen cevap ver. Ben devam edeceğim."

Sırıtarak göğsümü öptü, sonra aşağı indi. Emir emirdir, ben de cevap verdim.

"Lucas? Ben Karl. Bir sorunumuz var."

Paige hedefine birkaç santim kala duydu ve durdu. Bana baktı, gözlerinde gerçekten cevaplamak istemediğim bir soru vardı. Yanlışlıkla bağlantı kesme düğmesine basmayı düşündüm. Aklımdan geçenleri okudu ve yumuşak bir kahkaha attı, karnımı öptü, sonra da "sonra" diyerek yataktan yuvarlandı.

Karl Marsten'a küfrettim, doğruldum ve neredeyse tüm dikkatimi ona verdim.

Elimde dumanı tüten bir fincan kahve belirlediğinde **hâlâ** telefondaydım ve gizlice masaya doğru kaydım. Yatak odamızın bitişiğindeki küçük ofise taşınmıştım ve Karl konuşurken notlar alıyordum. Paige'e kalmasını işaret ettim, ama o çözemediğim bir şey işaret etti ve odadan sıvıştı.

"Jasper Davidyan?" Dedim. "D-a-v-i-d-y-a-n mı?"

"Evet, ama Hope soyadının sahte olduğundan şüpheleniyor ve ben de aynı fikirdeyim. Cüzdanındaki ehliyetten geliyor, ki o da kesinlikle sahte."

"Jaz" adını kullandığını söylemiştin. Bu bir z mi? İki mi? Yoksa bir s mi?"

Genel olarak bu lakabı küçümsediği belli olan ve ayrıntılar hakkında spekülasyon yapmak istemeyen bir homurdanma.

Devam ettim. "Yani Hope dairede herhangi bir kaos izine rastlamadı ve siz de evde herhangi bir yabancı iz ya da kan bulamadınız.

."

"Hayır, *ona söylediğimi* söyledim."

"Ah." Kahvemi yudumladım ve bekledim. Birkaç dakika sürdü ama sonunda devam etti.

"Halıdaki izlere bakılırsa, üzerini örtmek için yerinden oynatılmış bir koltuğun altında kan vardı. Balkonun altındaki çalılıklarda da kanlı bir bez parçası vardı."

"Ama bunu Hope'tan sakladın?"

Sesi donuklaştı. "Sandalyenin altına sıçramış. Ortalığı dağıtmaya yetecek kadar ve bezin üzerinde de fazla bir şey yoktu, yani kimse ölmedi ya da ciddi şekilde yaralanmadı. Hope bilseydi endişelenirdi ve zaten yeterince endişeleniyor."

Geri kalan detayları aldım ve imzaladım.

Paige bu kez iki kişilik kızarmış ve tereyağlı İngiliz kekleri ve kendisi için bir kahve getirdiğinde, takip edilecek adımların bir listesini not ediyordum. Tabağı ve fincanı aldım ve onu bilgilendirdim.

"Babanın bu işe karıştığını sanmıyorum," dedi sonunda.

Onun da bildiği gibi, bu benim ilk sorumdu ve cevaplamak için kendime en az güvendiğim soruydu.

"Bu ihtimali göz ardı etmiyorum-" dedi. "Her zaman akıllıca," diye mırıldandım.

"-ama bir açığı kaçırmıyorsam, onun için bir avantaj göremiyorum. Hope'u çeteye sızması için tuttu. Gerçi Hope'u karanlık tarafa çekmeyi de umuyor ama adam pratik zekâlı ve bu işin karşılığını almak isteyecektir, o yüzden başladıktan üç gün sonra en ufak bir isyan kokusunu bastırmayı planlıyorsa Hope'u göndermenin bir anlamı yok."

"Anlaştık."

"O zamandan beri babanla konuştu mu?"

"Bu sabah kontrol etmesi gerekiyordu ama Karl alarımını kapattı ve aramayı kendisi yaptı. Muhtemelen akıllıca. Babamın tepkisini ölçmek için daha donanımlı."

Başını salladı. "Konu saçmalıkları tespit etmek olduğunda Karl doğuştan yeteneklidir."

"Babama Hope'un bir gece önce çeteyle bir iş yaptığını ve hâlâ uyuduğunu söylemiş ve Karl'a göre babam bunun bir sürpriz olduğuna ya da başka bir şey beklediğine dair hiçbir işaret vermemiş. Karl'a dilerse daha sonra arayabileceğini ya da yarınki kontrole kadar bekleyebileceğini söylemiş."

"Bu adamların kaçmış olma ihtimali var mı?"

Kekimden bir parça kopardım. "Hope, dövüldükten ve soyulduktan sonra bile çeteden memnun olduklarını söylüyor. Karl da aynı fikirde. Görebildiği kadarıyla hiçbir yere gitmiyorlarmış."

"Peki teorileri nedir?"

"Hope Kabal'daki haydut unsurlardan

şüpheleniyor." "Ona olanlar gibi."

"Kesinlikle. Karl içeriden bir iş arıyor, özellikle çete lideri. Onu araştırmamı istiyor."

"Liderin Cortezlerle bir sorunu var, bu yüzden kendi adamlarını öldürüyor ve Kabal'ı mı suçluyor? Dolambaçlı. Karl'ın bunu bulmasına şaşırmadım. Hope ne düşünüyor?"

"Ona bundan bahsetmedi. Ayrıca ona kandan da bahsetmiyor ki bunu anlamadığımı itiraf etmeliyim. Hope, bu genç adamların şiddetle karşılaştığı varsayımı karşısında histriyoniğe kapılacak türden biri değil."

"Onlardan biriyle ilişkisi var."

Kaşlarımı çattım.

"Hope'un adamlardan biriyle ilişkisi var. Muhtemelen bu Jaz." Kahve fincanını yere bıraktı. "Karl ona kandan bahsetmek istemiyor, yani onlara daha çok bağlı -ya da onlardan biri- sıradan bir tanıdığın ima edebileceğinden daha fazla. Karl onları tanımıyor ama şehri terk etmediklerinden emin. Ve Karl'ın onlardan bahsetme şekline bakılırsa, bu Jaz ile bazı sorunları var. Ortadan kaybolması Hope'u bu kadar endişelendiren genç bir adamla Karl'ın neden bir sorunu olsun ki? Tek kelime. Seks." Kahvesini eline aldı ve düşünerek yudumladı. "Ya da en azından cinsel kıskançlık. Bir ilişki ya da ilişki tehdidi vardı."

"Bunu tamamen kaçırmışım."

"Yanılıyor olabilirim. Ama eğer y a n ı l m ı y o r s a m , o zaman başka bir şüpheli üzerinde düşünmemiz gerekecek."

"Karl."

LUCAS: 4

PAIGE BİLGİSAYARININ BAŞINA OTURMUŞ, hazırlanıyor çete üyelerini araştırmaya başlar. Paige ne kadar ahlaklı olsa da, üniversite günlerinden kalma deneyimli bir hackerdır ve bu becerilerini haklı bir davanın peşinde kullanmamak için hiçbir neden görmez.

Ahlaki açıdan kabul edilebilir bir hedefe ulaşmak için etik sınırları ihlal etme kavramı Paige'in benden daha fazla mücadele ettiği bir konu, ancak bu bizim işimizde her zaman bir sorun. Ancak bu ihlal belirgin bir kurban bırakmıyorsa ve sadece Paige'in kendisini riske atıyorsa, o zaman bunu yapmaktan çekinmiyor.

Saat şimdi Doğu'da yedi ya da ondu; bu da arama yapmaya başlamak için makul bir saatti. "Sabrina Okulu"ndaki öğrencilerden biri olan Gillian MacArthur'dan Paige'e bir çağrı geldiğinde telefona uzanıyordum. Paige küçük bir grup genç cadıya mentorluk yapıyor, uzak mesafeli, başkalarıyla bağı olmayanlar. Hayat cadılar için zor olabilir. Başlıca kurumları olan Cadılar Meclisi, bir cadının güçlerini güçlendirmekten çok saklamakla ilgilenmektedir.

Kaballar büyücüler tarafından yönetilirken, cadı-büyücü ayrımı meselelere yardımcı olmuyor. Cadılar ve büyücüler tarihten gelen düşmanlardır ve bu saçma önyargı günümüze kadar devam etmiştir. Cadılara göre, büyücüler

güçlü büyücüleri kanatları altına aldılar, onlara daha güçlü büyüler öğretiler ve Engizisyon'a atılarak ödüllendirildiler -Erkek büyücülerin doğaüstü dünyaya karşı koymadan hükmedebilmeleri için onları aradan çıkarmak. Daha spesifik olarak, kışkırtıcılar olarak suçladıkları orijinal Kabal - Cortezler'dir. Büyücü versiyonumuz bize cadıların gerçekten de doğuştan gelen yeteneklerimizi daha iyi geliştirmemize yardımcı olduklarını, ancak çok güçlendiğimizde bizi Engizisyonculara teslim ettiklerini ve bizim de onlara aynısını yaparak misilleme yaptığımızı söylüyor. Gerçeğin ortada bir yerde yattığından şüpheleniyorum.

Güçsüz bir Amerikan Cadılar Meclisi ve Kabalalar tarafından dışlanan cadıların doğaüstü dünyada güçlü bir yeri yoktur ve Paige bunu değiştirmeye çalışmaktadır. Sabrina Okulu bu yönde atılmış bir adım. Ancak bugün aramayı kısa tuttu, tekrar arayacağına söz verdi ve sonra ahizeyi bana uzattı.

Numarayı hafızamdan çevirdim. Birinin cevap vermesi için altı kez çalması gerekti. Kimsenin dış dünyayla iletişim kurmak için acele etmediği ve arayan bir arkadaşysa hatta kalmayı bileceğine güvendiği bir evde bu alışılmadık bir durum değildi.

Telefonu bir kadın açtı, selamlaması dostça ama mesafeliydi, sanki yapacak daha iyi işleri varmış gibi, ama başka kimse telefonu açmayacağına göre, her zaman olduğu gibi bu iş ona düşmüştü.

"Elena, ben Lucas."

Sesi aydınlandı. "Hey, Lucas."

Bir dakika sohbet ettikten sonra Clayton'la konuşmak istedim. Çocuklarla birlikte dışarıdaydı ve telefona gelmesi birkaç dakika sürdü.

"Ne oldu?" dedi.

Bu sefer hoşbeş yok. Tanıştırıcı bir merhaba bile yok. Başka biri olsa, bu aramamın hoş karşılanmadığının bir işareti olurdu. Clay'de böyle bir alt metin yoktu. Konuşmaya başlar başlamaz orada olduğunu anlayacakken neden merhaba demekle uğraşayım ki? İyi olmadığımızı bilse bile bunu Elena'dan çoktan duymuş olacağını bildiği halde neden Paige'in, benim ya da Savannah'nın sağlığını sorsun ki? Clay nezaketin ne demek olduğunu anlamamıştı ve itiraf etmeliyim ki bazen beş dakika boyunca sosyal geleneklerle uğraşmadan doğrudan işe koyulmak hoş oluyordu.

"Size Karl Marsten ile ilgili varsayımsal bir soru yöneltmek istiyorum."

"Şimdi ne yaptı?"

"Eğer bir kadına bağlılık hissederse ve kadın da başka bir erkeğe bağlanmaya başlarsa, tepkisi... şiddetli olabilir mi?"

"Hope'tan bahsediyoruz, değil mi?"

"Tam olarak değil. Ben bunu bir-"

"Varsayımsal bir soru." O hareket ederken hat vızıldadı, Muhtemelen kanepeye çökmüş, rahatlamıştı. "Eğer Hope değilse, cevabım hayır, çünkü Marsten

o kız dışında hiçbir kadına -hatta hiçbir insana- 'bağlılık hissetmiyor'. Ama eğer Hope'tan bahsediyorsak, ki öyle olduğunu varsayıyorum, o zaman cevap farklı."

"Pekala, ben Hope."

"Yani kız başka bir adamla yakınlaşıyor ve sen adamın şiddet uygulayıp uygulamayacağını mı soruyorsun? Ona karşı mı? Hayır."

"Ben diğer partiyi düşünüyordum."

"Rekabet mi? Evet, yapabilir. Yapar demiyorum ama yapabilir."

"Ne kadar şiddetten bahsediyoruz?"

"Bak, sadece bana neler olduğunu anlat. Evet, evet, müvekkil ayrıcalığı ya da her neyse, ama Marsten da dahil olmak üzere kimseye boşboğazlık etmeyeceğimi biliyorsun. Söyleyeceğim tek kişi Elena, ama bunu söylemeye gerek yok."

Durumu açıkladım.

"Kahretsin," dedi bitirdiğimde. "Yani Marsten'ın rakiplerini kalıcı olarak saf dışı bırakıp bırakmayacağını mı soruyorsun? Keşke şüpheliler listeni azaltabilseydim ve sana hayır diyebilseydim." Sanki pozisyon değiştiriyormuş gibi bir his vardı. "Marsten'ın Sürü'ye saldırdığını biliyorsun, değil mi? Altı, yedi yıl önce? Sürüye katılmazsa ona bölge vermeyeceğimiz için mi?"

"Bana söyledin, evet."

"Bölgeyi elinde tutamadığı için yaptığı şey, birkaç aylığına bir şehre yerleşmek ve gayri resmi olarak orayı kendisinin ilan etmektir. Başka bir it ortaya çıkarsa, onları takip eder ve şık bir akşam yemeğine çıkarırdı. Onlara ne isterlerse alır, hesabı öder, onlarla sohbet eder, sadece Marsten'in olabileceği kadar nazik bir ev sahibi olurdu. Sonra onlara şafağa kadar gitmeleri gerektiğini söylerdi. Ya gitmezlerse? Elena bir telefon ya da mektupla o iti dosyalarından çıkarabileceğini söylerdi."

"Onları o mu öldürdü?"

"Tabii ki. Marsten aptal değil. Bir tehdidin uyarılarla, belki bir iki kemik kırmakla bastırılamayacağını bilir. Birkaç it öldürürsen ortalık karışır: Karl Marsten'in bölgesine ayak basma."

"Ve bu durumda Karl'ın bölgesi Hope olacaktır."

"Ama bu çocukları öldürmek Hope dışında kimseye bir mesaj göndermez ve o piç ne kadar soğuk olursa olsun, bunu yaptığını düşünemiyorum. Çocuğu korkutmaya gitmiş ve işler kontrolden çıkmış olabilir mi? Olabilir. Ya da Hope'u yeni tanıştığı bir çocuğa kaptırabileceğini düşünmüş olabilir mi? Pek olası gelmiyor ama kim bilir. Bana onun yaptığını düşünüp düşünmediğimi değil, yapıp yapamayacağını soruyorsunuz. Kısa cevap: Tabii ki evet. Şimdi Hope'un yaptığı işe gelelim. Elena biliyor mu? Çünkü eğer-"

Bir fısıltı. Elena.

"Bir saniye," dedi Clay.

Alıcıyı korumaya zahmet etmedi.

"Gitme zamanı," dediğini duydum Elena'nın. "Ebeveyn ve çocuk yüzmesi bu sabah başlıyor, unuttun mu?"

Clay bir küfür savurdu.

"Bu bir hayır mı?"

"Bu bir 'neden bir havuz satın alamıyoruz ki?"

"Yapabiliriz, ancak bunun yüzme dersleriyle hiçbir ilgisi yok ve her şey sosyal etkileşimle ilgili."

Başka, daha güçlü bir sıfat.

Telefonu kapatmayı düşündüm ama kapatırsam Clay sinirlenerek beni geri arayacaktı, özel bir konuşmayı gizlice dinlemenin kabalık olduğunu düşünmemi asla anlamayacaktı.

"Diğer çocukların yanında olmayı seviyorlar," diye devam etti Elena. "Geçen hafta onları oyun parkında gördünüz mü, Kate büyük çocukların peşinden koşuyordu?"

"Onları takip ediyordu."

Bu kez Elena'dan kesik kesik bir küfür geldi. "O daha on sekiz aylık! O-"

"Klasik takip davranışı."

"Ve sanırım Logan'ın çalılıklarda saklanması da oyunun bir parçasıydı. Onları tuzağa çekecekti, sonra da Logan ortaya çıkacaktı-"

"Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim."

Bıkkın bir inilti, ardından Clayton'dan keskin bir "Hey!", muhtemelen bir dürtme ya da çimdikleme aldı. Telefon hattı çatırdadı.

"Lucas?" Arayan Elena'ydı. "Clay'in kabalığını mazur gör lütfen, yine."

"Sorun değil. Onunla sonra konuşacağımı söyle."

"Sizi aramasını söylerim... eğer insanlarla dolu bir havuzda bir saat geçirmek onu çok fazla travmatize etmezse."

"Bu yapar Ben rahatsız edici," Kil dedi içinde arka planda. "Öyle değil-"

"Güle güle, Lucas."

"Güle güle, Elena."

Hat kesildi.

UMUT: DOĞUM GÜNÜ HEDİYELERİ

Tek başıma uyandım ve Sevgililer Günü'nün "ertesi sabahına" geri döndüm. Bu da bir başka ertesi gün gerginliği vakası olmasa iyi olurdu. Ertesi günkü açıklaması anıyı daha az acı verici hale getirse de, ikinci raunda dayanamıyordum.

Yorganı ittiğimde kapı açıldı. Karl elinde kahveyle içeri girdi. Sıcak ve taze - dün aldığı yerden. Bir kahve makinesi ve malzemeleri olsaydı bile, dışarı çıkardı. Kahvesinin tadına baktıktan sonra minnettar oldum.

Bir yudum aldım ve gözlerimi kapattım. "Mmm."

"Birkaç yiyecek aldım. Yumurta, domuz pastırması, ekmek - tost makinesi olduğunu varsayıyorum."

"Bana kahvaltı da mı hazırlayacaksın? Vay be."

Bana bir bakış attı. "Yemek yapmadığımı

biliyorsun."

"Umarım bu denemeyi planladığınız anlamına geliyordur. Bekliyorum
kahvaltı hazırlamam bu eş işini satmak için iyi bir yol değil."

"Bu Poconos'taki kulübe teklifini iptal etmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

Güldüm ve ayaklarımı dışarı salladım. "Sana kahvaltı hazırlayacağım Karl, ama sadece doğum günün olduğu için... ve kabin ve bebek yapma ile karşılaştırıldığında nispeten zararsız görüldüğü için. Ama önce bir duş alacağım.

-" Karnından gelen gurultu beni kısa kesti. "Tamam, önce kahvaltı."

"Teşekkür ederim."

Dolaba doğru yöneldim ama Karl beni geri çekti. "Ona ihtiyacın yok."

"Eğer benden sana çıplak kahvaltı hazırlamamı istiyorsan, evet, bugün senin doğum günün ama hayır. Pastırma sıçraması çok ama çok sıcaktır."

Bir gece önce giydiğı düğmeli beyaz gömleği bana uzattı.

"Oh, gömleğini giymemi istiyorsun. Mülkiyet haklarının küçük bir gösterisi mi?"

"Benimle dalga geçip yorum yapmadan takamazsın, değil mi?"

"En azından seni kokunu üzerime sürmek istemekle suçlamadım."

Gömleği giymeme yardım etti. "Sanırım bunu çoktan başardım."

"İşte bu yüzden duş almayı önerdim..."

"Şikayet etmiyordum. Aslında-"

"Sakin söyleme. Lütfen." Yarım düğmeli gömleğime baktım. "En azından külot giyebilir miyim?"

"Bugün benim doğum günüm."

"Bunu sonuna kadar kullanacaksın, değil mi?"

"Deneyeceğim."

Pastırma **kızartmaya** ve tost yapmaya **başladım**. Yumurtaları koymadan önce tost soğuyacaktı ama bu sadece ilk partiydi. Karl'ın homurdanan midesi olmasa bile, volta atması bana açlıktan öldüğünü söylerdi. Bu yüzden ona iki dilim yedirdim ve bu, dikkatini başka konulara vermesine yetti... ben ocakta dururken ellerini gömleğimin altına sokmak gibi.

İlk başta parmaklarını kalçalarımda ve arkamda gezdirdi, okşadı ve gıdıkladı. Sonra parmaklarını bacaklarımın arasına soktu. Pastırmayı çevirip yer değiştirdim ve parmakları içeri kaydı. Orada durdum, spatulayı kaldırdım, pastırmayı unuttum... ta ki yanan domuz etinin kokusu bana hatırlatana kadar.

"Dikkatin mi dağıldı?" dedi parmaklarını daha derine sokarken.

Bir iniltiyi bastırdım. "Olabilir. Ama kahvaltı isteyen sensin, o yüzden yakarsam..."

"Senin suçun değil."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve kıpırdandım. Sonra kesinlikle onun parmakları olmayan bir şey hissettim. Öne doğru eğildim, yukarı doğru kalktım ve yüzüme bir pastırma yağı sıçradı.

Beni geri çekti, sonra eğilip mırıldandı, "Üzgünüm. Zaten pek işe yaramayacak. Tabii sana bir tabure bulmazsak."

"Bana kısa mı

diyorsun?" "Minyon."

Yüzümü ona çevirdi ve beni sobanın yanındaki alçak bölümün kenarına oturttu. Sonra gömleği kalçalarımın üzerinden yukarı kaydırđı, bacaklarımı etrafına çekti ve içime doğru itti.

Nefesim kesildi. "Kahvaltını hazırlarken bir *k a d ı n l a* seks yapmak mı? Fantezilerin yaşını gösteriyor, Karl."

"Bu bir şikayet mi?"

"Bir gözlem."

"Ah."

"Ama pastırmayı fazla pişirirsem..."

"Benim hatam. Risk not edildi." İçime girdi. "Ve kabul edildi."

KARL, Jaz ve Sonny'nin kayboluğu hakkında konuşmak istedi. Konuşmamayı tercih ederdim. Jaz'ın adının geçmesi midemi bulandırdı. Onun için endişeleniyordum ve güvende olduğundan emin olmak için umutsuzca onu bulmak istiyordum. Sonra ne olacaktı? Bunu nasıl aıklayacaktım?

Tanrıya şükür döndün, Jaz. Ama planladığın o özel gece hakkında.

Evet, başlangıçta Karl *yüzünden* Jaz'la bir kaçamak yapmak istemiştim, onu aklımdan silmek için, ama bu sıradan bir ilişki değildi. Jaz'dan hoşlanıyordum, ona değer veriyordum ve bu her şeyi daha da ktleştiriyordu.

Ama eğer umursuyorsam, kendi suçluluk duygularımı bir kenara bırakmalı ve ona ne olduğunu bulmaya odaklanmalıydım. Karl, Jaz ve Sonny'nin kaybolmasının içeriden birinin işi olabileceği ihtimalini ortaya attı. Sanırım bunun bir olasılık olduğunu kabul ettiğimde şok oldu. Daha birkaç gün önce tanıştığım insanları savunmamı mı bekliyordu? Bir izci grubuyla uğraşmıyorduk.

Yine *de* bana kimden şüphelendiğini söylediğinde aynı fikirde değildim. Guy'ın gündemini ilerletmek için bir mürettebat üyesini öldürdüğünü görebilir miydim? Muhtemelen. Ama bu Jaz olmazdı.

Bir sonraki adımın kulübe girip herkes uyurken etrafa bir göz atmak olduğuna karar verdik.

Jaz ve Sonny için gece geç saatlere kadar avlandık. Arka dolaba saklanmış bir "ekip arkadaşlarımı neden kaçırdım" notu bulmamız pek olası değildi. Ama Guy, Cabal'la ilgili herhangi bir kayıt tuttuysa, kulüpte olmalı.

DÜN, KARL kulüpteki güvenliğin yetersizliğinden yakınmıştı. Görünüşe göre bu onun kötü mizacından kaynaklanıyordu. Güvenlik benim aşabileceğim her şeyin çok üzerindeydi ve Karl bile bizi içeri sokmak için uğraşmak zorunda kaldı.

İçeri girdikten sonra binayı kontrol etmek ve gerçekten yalnız olduğumuzdan emin olmak için ayrıldık. Karl ofise bakacaktı; ben de kulübe ve arka depolara.

Kulübün içinde yürümek bana Bianca ile ilk kez yolumu kestiğim zamanı hatırlattı. Şimdi, yalnızken, o doğal olmayan sessizlik ve gölgeli karanlık daha da kötüydü.

Dans pistinin etrafından dolanırken bilardo masalarının etrafından dolaştım. İleride, on altı yaş soygunundan sonra parti yaptığımız yer masalarını gördüm. Jaz'ın kucağına oturduğum sandalyeye baktım.

Eğer Jaz ortadan kaybolmasaydı, dün gece farklı olur muydu? Hayır. Karl ve ben öfkeyi aşmak için başka bir yol bulmayı başarsaydık, şimdi burada Jaz'a ne söyleyeceğim konusunda endişeleniyor olurdum.

Onu kullanmış mıydım?

Bir bakıma, evet. Karl'ı unutmaya çalışmak için gerçek bir cazibe yakalamıştım.

Ama bu ekim... Bir yanımda bunun tamamen fiziksel olduğunu söylemek istiyordu. Genç, ateşli ve ilgiliydi; kimya için mükemmel bir reçete. Daha fazlasının olduğunu itiraf etmek Karl'a sadakatsizlik gibi geliyordu, içimdeki o gömlü romantik Karl'ın istediğim her şey olduğunu söylemek istiyordu.

Ama Jaz ile aramızda bir bağ vardı. Karl olmasaydı, o zaman bir şeyler yaşayabilirdik.

"Buraya nasıl girdin?"

Bianca'nın sesiyle sııradım. Ama arkamı döndğümde onu göremedim.

"Sana bir soru sordum," dedi Bianca.

Sesi keskindi. Kulübün etrafına bakarken onun öfkesinin içimde dalgalandığını hissettim.

"Bana kim olduğunu söylemek için beş saniyen var, yoksa seni ön kapıya kadar götrrm. Güvenliği çağırdıktan sonra."

Bir erkek kahkahası, sonra yabancı bir ses. "Burada bizden başka kimse yok Bianca."

"Seni tanıyor

muyum?"

"Tanımıyor

musun?"

Ses yaklaştı ve  fkесinin içine bir tutam korku sızdı. Gözlerimi kapattım ve daire çizdim, "kaos b fesine bu taraftan" diyen zihinsel bir sızı hissettiğimde durdum. Gözlerimi açtığımda, depoların kapısına bakıyordum.

"Ne istiyorsun?" Bianca söyledi.

"Uh-uh. Mesafeni koru, bebeğim.   nc  derece yanıklar g ndemimde değil."

Çantamdan silahımı çıkardım ve aceleyle koridor kapısına yöneldim.

UMUT: ÖLÜMÜN TADI

Düğmeyi yavaşça çevirdim, sonra kapıyı biraz araladım. İçeriye ışık doldu. Dinledim. Her şey sessizdi. Bir göz attım. Dört kapı, hepsi kapalıydı. Eğer doğru hatırlıyorsam, ilk ikisi temizlik malzemeleri ve teknik ekipman için, son ikisi ise bar stokları içindi.

"Son bir kez," dedi Bianca. "Ne istiyorsun?"

Sesi yankılandı, aynı anda hem kafamın içinde hem de koridorun aşağısından boğuk bir şekilde duyuluyordu. Silahımı kaldırdım ve yavaş bir adımla ilerledim, zemini ayakkabılarımla test ettim, boyalı betonda ne kadar kolay gıcırdadıklarını gördüm.

"Patronuna bir mesaj götürmeni istiyorum," dedi adam. "Benicio Cortez'den."

Koşmaya başladım, olabildiğince hızlı ve sessiz hareket ediyordum.

"Ne oldu?" Bianca sordu.

"Al, yakala."

Tökezleyerek geri çekildim, öyle güçlü bir kaos dalgasına maruz kaldım ki gözlerim kamaştı, kör oldum.

Gözlerimi sıkarak kapattım, beynim çığlık atıyordu, ne olacağını biliyordum ve durmak için savaşıyordum-

Bianca'nın yüzü. Dehşeti. Silahın havaya kalktığını, tetikçinin parmağının tetikte olduğunu görünce dehşete kapıldı ve kaçamayacağını, çığlık atamayacağını, zamanı olmayacağını anladı. Silahtan çıkan kurşun neredeyse sessiz bir şekilde alınının ortasına isabet etti. Son düşüncesini duydum, zihinsel bir meydan okuma çığlığı. *Hayır! Hayır! Ben değil! Şimdi olmaz! Sonra... sessizlik.*

Bianca'nın dehşetini görebiliyordum, dehşetini tanıyabiliyordum, dehşete kapılıyordum ama yine de hiçbirini *hissetmiyordum*, kaos içime doluyor, beni titretiyor, nefes nefese bırakıyor ve... Oh, Tanrım. Daha fazlasını istiyordum.

Birinin öldüğünü ilk kez hissettiğimde, Karl'la tanıştığım o gece, bu çok güçlüydü, ilk sert içki içişim gibi, beni sersemletmişti, hiç zevk almamıştım. Ve rahatlamıştım. Çok rahatlamıştım. Kaos arzum ne kadar berbat olursa olsun, en azından *bundan* asla zevk almayacaktım. Çok geçmeden yanıldığımı anladım. Likör gibi, sadece ilk vuruş acıtıyordu.

Görüntü karardığında, Bianca'nın vücudunun üzerine eğilmiş bir adam gördüm. Orta boylu, siyah saçlı, otuzlu yaşlarının sonunda, Latin, ağır bir ceket ve bol bir pantolon giyyordu.

Silahlı adam Bianca'nın nabzını kontrol etti. Ondan hiçbir kaos titreşimi yayılmadı. Görüşü devam ettirecek hiçbir şey olmadığından, solmaya devam etti.

Kapı açıldı. Silahlı adam koridora doğru yürüdü ve bir an için hareket edemedim. Sonra adam döndü, bakışları benimkilere yöneldi, gözleri şokla büyüdü ve garip bir sakinlikle Bianca'yı vuran adamdan yirmi adım ötede durduğumu fark ettim. Kaos hâlâ kafamın içinde uğulduyor, reflekslerimi uyuşturuyordu. Eğer silahını kaldırıp ateş etseydi, yapabileceğim bir şey olur muydu bilmiyorum.

Ama o sadece bana baktı, sanki kendisi de şoktaymış gibi. Silahımın ağırlığını elimde hissettim ama düşünmeden kaldıramadan avantajın onda olduğunu fark ettim. Silahım yanımda asılı duruyordu, parmaklarım onu beceriksizce kavriyordu, kaos patlamasıyla hazırlığım bozulmuştu.

Çark ettim ve kaçtım.

Kapı sadece birkaç adım ötemdeydi ama büyülere karşı savunma derslerimi hatırlayarak düz bir yol izlemek yerine kapıya doğru zagladım. Beynim kulübün hafıza haritasını çıkararak ve bana saklanabileceğim yerleri göstererek ilerledi.

Yapmam gereken şey saklanmaktı. Tüm çıkışlar en az elli metre uzaktaydı ve sırtımdan bir kurşun yemeden hiçbir zig zag çizerek beni o kadar uzağa götüremezdi.

Kaçmak zaten aklımda yoktu. Silahım vardı ve Bianca'nın katilinin gitmesine izin veremezdim.

Kapıyı arkamdan çarptım. Sonra eğildim ve barın etrafında koştum. Bir ışık parlaması bana silahlı adamın koridor kapısını açtığını söyledi. Yere düştüm ve kapıyı kavradım.

Silah. Gözlerimi kapattığımda, onun titreşimlerini hissedebiliyordum, öfke değil ama endişe, düşünceleri "Ka h retsin, nereye gitti?" zihinsel döngüsü.

Hedefim yerindeydi. Tek yapmam gereken barın üzerinden bakmak, silahı kaldırmak ve onu vurmaktı. Bu düşünce kalbimi hızlandırdı ama heyecandan değil.

Ben hiç kimseyi öldürmedim.

Bu düşünceye gülebilirdim, neredeyse hiç araba kullanmadığımı söylemek gibi suçlu bir itiraf. Normal dünyada, insanları öldürmemiş olmak mükemmel bir şekilde kabul edilebilir bir "kaçırılmış hayat deneyimi "dir. Hatta arzu edilen bir şey. Ancak doğaüstü dünyada, en azından benim yaptığım iş türünde, bir noktada öldürmek ya da öldürölmek söz konusu olacaktır.

Karl bir keresinde bana öldürdüğü her adamın yüzünü hatırlayamadığını söylemişti. Sayıları çok fazla değildi ama artık aklında net olarak yer etmeyecek kadar çoktu. Bunu pişmanlık duyarak söylememiştii ama övünmek için de söylememiştii. Sadece doğaüstü dünyada risk ve ölüm üzerine bir tartışma sırasında düşünceli bir açıklama yapıyordu.

Buna aynı şekilde bakabilirdim: öldür ya da öldüröl. Ama tehlikede miydim? Silahlı adam koridorda bana ateş etmemiştii. Şimdi de herhangi bir öfke ya da tehdit belirtisi göstermiyordu.

Barın arkasından fırlayıp, silahımı ateşleyerek, bana hamle yapmamış bir yabancıyı indirmeyi haklı çıkarabilir miydim?

Hâlâ çömelmiş vaziyette, bar ile duvar arasındaki gölgeli köşeye çekildim, arkamı korudum ve silahımı kaldırdım. Buradan çıkıp gitmesine izin vermeyecektim. Cevapları vardı ve Karl onları ondan alabilirdi.

Silahlı adamı tek başıma alt etmek güzel olsa da, Karl yardım ederse başarı şansım daha yüksekti. Panik butonuma uzandım, sonra durdum. Düğmeye bastığımda Karl koşarak silahlı bir katilin olduğu odaya girecekti.

Telefonumu açtım ve bir mesaj yazmaya başladım. "Barda silahlı adam" kısmına kadar gelmiştim ki yerde lastik bir taban gıcırdadı. Parlayan cep telefonuna baktım, hızla kapattım ve duvara yaslandım.

Çok açıktaydım. Bunu şimdi anladım. Loş ışığa, gölgeli bir köşeye ve koyu renk giysilere güveniyordum, bu sıradan bir bakış için iyiydi, ama barın etrafında dolaşırsa, ararsa, beni görürdü. Her iki çıkışa da ulaşmak için barın etrafından dolaşmak *zorundaydı*.

Görüş alanına girdi. Benden bir metre kadar uzakta, silahını doğrultmuş, bakışlarıyla her adımda odayı tarıyordu.

Kalbim küt küt atarken, kendimi hazırladım. Eğer beni görürse, ben-

Bakışları bana doğru döndü... ve devam etti. Uzun, titreyen bir nefes verdim. Eğer herhangi bir kaos titreşimi yayıyorsa bile, bunu algılayamıyordum; kendi endişemin içine nüfuz edemeyecek kadar düşük seviyedeydiler.

Silahlı adam arka koridora doğru ilerlemeye devam etti.

Arka koridor. Karl'ın olduğu yer.

El yordamıyla telefonumu buldum. Arka ışığı açmadan nasıl açabilirdim ki? Kahretsin, bunu bilmeliydim!

Silahlı adam duvar boyunca yürüdü. Başının üç metre yukarısında, masaların karanlık şekilleriyle kaplı geniş bir çıkıntı olan ikinci kat vardı. Telefonun arka ışığını riske atacak kadar uzakta olduğuna karar verdim ve ikinci kattaki karanlık şekillerden biri hareket ettiğinde telefonu açıyordum. Bir adam figürü alçak parmaklığın üzerinden sallanıyordu.

Karl, silahlı adamın sırtının tam ortasına indi, düşüşü o kadar sessizdi ki adam irkilerek bir çığlık attı. İki adam yere düştü. Karl'ı korumak için koştum. Barı geçerken, göz ucuyla başka bir hareket yakaladım. Odanın karşısındaki en üst katta, siyahlar giymiş, omzunda bir şey olan bir figür, uzun ve-

"Karl! Ortak!"

Kelimeler ağzımdan çıkarken, onları geri çekebilmeyi, daha net bir şey söyleyebilmeyi diledim ve silah bana doğru savrulduğunda "silah" diye bağırmak üzereydim. Ben daldım, Karl da aynısını yaptı, adamı üzerinden fırlattı ve siper aldı.

En yakındaki bilardo masasının altına girdim, sonra ortadaki parçanın etrafından dolanarak kendimle ikinci silahlı adam arasına girdim. Yüzüstü yattım, silahımı kaldırdım.

Yanımdaki masaya bir şey çarptı. Yumuşak bir sestti, zar zor duyuluyordu. Silahımı ona doğru salladım.

"Kal," diye tısladı Karl.

Kendini "tutmadığı", bana ulaşma riskini aldığı için onu tokatlayabilecekken, karanlık figürü yanıma düştüğünde bir rahatlama okunu inkar edemezdım.

"Şşşt," dedi.

Yine uyarıya ihtiyacı olan ben değildim ama dikkatimi izlediğim yola çevirdim.

Karl yaklaştı, dudakları kulağıma doğru hareket etti.

"Geri çekiliyorlar. Yan kapıya doğru gidiyorlar. İki çift ayak sesi." Orada asılı kaldı, nefesi kulağıma değiyordu. "Hala gidiyorlar. Hâlâ... Kapı. Açık. Kapandı. Sessizlik. Arka koridorda ayak sesleri. Uzaklaşıyor. Bekleyeceğiz. Emin olun."

Olduğu yerde kaldı, bana doğru bastırdı. Bir dakika sonra bir elini ensesinde gezdirdi.

"İyi misin?" Fısıldadım. "O damla-"

"-bir şey değildi. Ama sanırım sen bağırdığında boynumu kırdım."

"Kurşun yemekten iyidir."

"Doğru. Peki ya sen? Kan kokusu almıyorum, o yüzden iyi olduğunu varsayıyorum?"

"Bianca'yı o öldürdü. Üstüne atladığın adam. Ben... gördüm."

Bakışları benimkilere kaydı. "İyi misin?" diye sormadı çünkü iyi olmayacağını biliyordu ve bunun birinin ölümünü izlemenin dehşetiyle hiçbir ilgisi yoktu. Kulağıma doğru eğilip "Konuşacağız" diye fısıldarken kolu sırtıma dolandı.

"Buradan defolup gittikten sonra, değil mi? Biri cesedi bulmadan ve bizi bilardo masasının altında saklanırken bulmadan önce."

Küçük bir gülümseme. "Tercihen."

O masanın altından geri çekilirken ben de ayağa kalktım. Tam ayağa kalkıyordum ki beni tekrar masanın altına itti ve yanıma düştü.

"Ayak sesleri."

Bir kapı tokatlanarak açıldı ve Tony'nin sesi içeri doldu. "- Lanet olası temizlikçiler. Tıpkı geçen seferki gibi. Adam çıldırdı, Cortez'lerin içeri girdiğinden emin. 'Hey dostum, temizlikçiler alarmı sıfırlamayı unutmuş olamazlar mı' diyorum ama hayır... Bir komplo olmalı."

"Bianca'nın teslimat için burada olması gerekiyordu," dedi Max. "O da olabilirdi."

"Bee sistemi yeniden silahlandırmayı unutacak mı?

Sanki." "Görünüşe göre hala envanter yapıyor.

Koridorun ışığı
açık. Ona alarmdan bahsetmeliyiz."

"Ve kutuları saymaya yardım etmek için mi kandırıldın? İyi eğlenceler. Ben arka tarafa gidiyorum, Guy'ın burada olup olmadığına bakacağım, Jaz ve Sonny'den haberi var mı diye."

Max ve Tony kendi çıkışlarından çıkana kadar bekledik, sonra da hızla dışarı çıktık.

LUCAS: 5

PORTLAND pek çok cazibesi olan **bir şehir**. Bunların başında coğrafi konumu geliyor; ABD kıtasını terk etmeden babamdan ve onun Kabal'ından neredeyse en fazla uzaklaşabildiğim yer... Ne demişler: Acele işe şeytan karışır. Babam ve benim aramda özellikle karanlık bir dönemde Paige ve benim Portland'a yerleşmemizi önerdim ve bazı açılardan bundan pişmanlık duymaya başladım. Mesafe rahatlatıcı olabilir ama Miami'de bir sorun çıkarsa oraya ulaşmam biraz zaman alıyor.

Paige, Karl'ın telefonundan sonra gece çantalarını hazırlayıp uçuş programının çıktısını almayı akıl etmiş olsa da, uçağımız Florida sınırını geçtiğinde saat hâlâ geç olmuştu.

Miami'ye gitmek asla hafife aldığım bir şey değildir. Orası Cortez Cabal'ın merkezi ve ben oradayken kim olduğumu unutamam.

Kabalları kötü varlıklar olarak gördüğümünden değil. Keşke düşünebilseydim. Erken yaşam bizi iyi ve kötünün, kötü cadıların ve güzel prenseslerin, iğrenç trollerin ve yiğit şövalyelerin olduğu bir masal dünyasına şartlandırır. Ya iyisinizdir ya da kötüsünüzdür ve arada hiçbir şey yoktur, "hafifletici sebepler" yoktur.

Hafifletici sebepleri sevmeyiz. Onlar işleri karıştırır. Kötülüğün karanlık bir maskenin ardına saklanmasını isteriz - soğuk ve yüz­süz. Eğer kötü adam kötü değilse, ondan nasıl nefret edersiniz?

Eğer babanız kötü değilse, ondan nasıl nefret ediyorsunuz?

Ben Kabalaların açıkça erdemin tarafında olduğu bir dünyada büyüdüm. Ailem Engizisyon'dan sonra İspanya'da ilk Kaba'lı kurdu. İnsanlarımızın -doğüstü varlıkların- kötü *olmadığımızı* anlamayan bir toplum tarafından zulüm gördüğünü gördük ve onlara güvende olabilecekleri, çocuklarını güven içinde büyütebilecekleri, güçlerini özgürce kullanabilecekleri ve onlardan faydalanabilecekleri bir yer verdik. Onlara sadece iş vermedik; onlara bir yaşam biçimi de verdik.

Ben bu aile mitosuna inanarak büyüdüm. Babam beni ofislerine götürdüğünde, sanki hayırsever bir kralmış gibi ona gülümseyen ve önünde eğilen mutlu insanlar gördüm. Evcilleştirilen ve şımartılan bir prenstim. Ancak bu duvarların dışında, Cortez adının sadece "başka bir lanet Meksikalı" olduğum anlamına geldiği Florida sahilinde mütevazı bir evde yaşayan, bekar bir öğretmenin oğluydum. Bu fanteziye bu kadar uzun süre tutunmuş olmam şaşırtıcı mı? Liseye, babamın yanında çalışmaya başladığım yaza kadar, sanki fotokopi makineleri için daha fazla toner sipariş ediyormuş gibi rahat bir şekilde icra yazıları yazdırırken gördüm onu.

Kulaklarımı tıkayıp kendime yanlış duyduğumu söyleyebilirdim. Ama babam beni bir soru cevaplanana kadar ona asla sırtımı dönmemem için yetiştirmişti. Ben de gerekli araştırmayı yaptım ve sarayımın, bir kralın kemikleri üzerine inşa edildiğini öğrendim.

ölülerin. Peki ya çocukluğumdan beri gördüğüm o mutlu, gülümseyen yüzler? Ona karşı gelmek ailemi diri diri yakmak için ateş iblisleri göndermesi anlamına gelseydi, patronum için de gülümseyen, mutlu çalışanı oynardım.

Gerçek çok açık görünüyordu. Kaballar kötüydü. Kaballar yok edilmeliydi.

Kabalları alaşağı etmek için ne gerekiyorsa yapacağıma dair bir yemin ettim. Yalnızca on altı yaşında bir çocuğun görebileceği net bir iyi ve kötü ayırımına dayanan aptalca, kibirli bir yemin. Kabal kültürünün ve karşı kültürün daha da derinlerine daldım, artık bir prens değil, bir yabancıydım. Mesafe beni harekete geçirmek yerine, sadece resme daha keskin bir şekilde odaklanmamı sağladı. Ve daha keskin bir odaklanma ile siyah ve beyazın gradyanlarını görmeye başladım.

Kaballar çok sayıda doğaüstü varlığa ait oldukları bir dünya sağlar. Aksi takdirde hayatlarını saklanarak geçiren insanlar için bunun önemi küçümsenemez. Kanayan çocuklarına bakmak ve onu doktora götürme riskini değerlendirmek zorunda olan insanlar. Her gün babama gülümseyip başını sallayan bu insanların yüzde 90'ı gerçekten minnettar ve korkudan uzak.

Eğer Kabal'a ihanet ederlerse, cezaları idam olacak - korkunç bir idam - ama bunu yapmaya niyetleri yok. Evet, ailelerin öldürüldüğüne dair hikayeler duydular ama onlar başka Kaballar. Evet, Cortez Kabal çalışanlarının örgütten ayrıldıktan sonra öldürüldüklerini de duydular, ancak bu, biçmek için ödediğiniz bedeldir

Faydaları. Bu faydalardan biri de güvenlidir ve eğer Kabal sırlarını korumak için eski bir çalışanını öldürmek zorunda kalırsa, öyle olsun.

Peki bir Kabal kötü müdür? Hayır. Bir Kabal içinde kötülük var mıdır? Kesinlikle vardır. Benim savaştığım şey de bu - tek yapmanız gerekenin "güvenlik sorunu" diye bağırarak olduğu ve cinayetle paçayı sıyrabileceğiniz bir ortamdan kaynaklanan açgözlülük ve yozlaşma. Yine de dünya hâlâ siyah ve beyazı arıyor. Doğaüstü varlıklar bende bir işgüzar ya da bir kurtarıcı görmek istiyorlar. Ben ikisi de değilim, bu yüzden hayal kırıklığına uğratıyorum.

Şirket için çalışmayı veya Kabal yaşamında yer almayı reddediyorum ama yine de CEO ile ilişkiyi sürdürüyorum. Babam beni varis ilan ederek, Kabal'ın yönetimini ele geçirme, reformlarını içeriden başlatma şansı sunuyor ama ben yine de reddediyorum. Basit şeyler, diye düşünülebilir. Basit kararlar. Eğer kurumdan nefret ediyorsanız, ona tamamen sırtınızı dönün. Değiştirmek istiyorsanız, devral. Siyah ve beyaz.

Bugün buraya gelerek bile iki tarafı da memnun etmeyeceğim. Bazılarına göre, bir müşterim bile olmadan Kabal'ın işlerine karışmış olacağım. Diğerlerine göre ise, dört yıl önce Edward ve Natasha sorununda olduğu gibi, babamın bir krizi yönetmeye yardım etme bahanesiyle beni tekrar kendi dünyasına çekmesine izin vermiş olacağım. Yolum profesyonel bir sıfatla babamla kesiştiğinde bunu beklemem gerektiğini uzun zaman önce öğrendim. Elden bir şey gelmez. Ama bu işleri kolaylaştırmıyor.

PAIGE VE ben terminale doğru yürüdük. Benim elimde iki gece çantası, onun elinde ise dizüstü bilgisayar çantası vardı.

Gelenleri karşılayan arkadaş ve akraba kalabalığının arasından geçtik. Yirmi metre ötede, Karl sandalyelerin üzerinde tek başına oturmuş gazete okuyordu. Etrafındaki bağırışlara ve ağlamalara rağmen başını kaldırıp bakmadı bile.

Biz kalabalığın arasından çıkarken kâğıdı kapattı, ayağa kalktı ve terminale doğru yürüdü... bizden uzaklaştı. Paige kaşlarını bana doğru kaldırdı. Karl sadece temkinli mi davranıyordu? Yoksa takip edildiğinden mi şüpheleniyordu? Bir düzineden az adım attıktan sonra durdu, döndü ve bize "Geliyor musunuz?" der gibi bir bakış fırlattı. Bize yetişmemize zar zor izin verdi, sonra tekrar yola koyuldu.

"Bir nebze de olsa mahremiyeti olan bir yer bulmalıyız," dedim. "Birkaç yer biliyorum-"

"Burası iyi."

Uçuş ya da eve dönüş için kendilerini güçlendirmeye çalışan yolcularla dolu bir bara girdi. Doğaüstü meseleleri tartışmak için pek uygun bir yer gibi görünmüyordu ama kalabalık bir kamusal alan, kelimelerin taşınabileceği ve komşuların kulak misafiri olacak kadar sıkılabileceği boş bir yerden daha güvenliydi.

"Umut nerede?" Karl taburesini çekerken Paige sordu, bu hareket nezaketten çok refleks gibi görünüyordu.

"Kız öldükten sonra, Benoit -çete lideri- onu çağırdı. Onları kulübe kapatmış, planlarını yapıyorlarmış.

Bir sonraki hamle. Kimse gitmiyor."

O zaman bu onun kabalığını açıklıyordu. Geri dönebilmek için bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Acelesi haklıydı. Hope panik alarmına şimdi basarsa, onun yanıt vermesi yarım saat ya da daha fazla zaman alacaktı.

Karl katlanmış gazetesinden bir zarf çıkardı ve içinden bir tomar fotoğraf çıkardı. Sekize onluk kareler, hepsi grenli, çözünürlükleri düşük.

"Hope cep telefonuyla orijinallerin fotoğraflarını çekip bana gönderdi," diye açıkladı.

En üstteki fotoğrafta iki genç adam görölüyordu. İkisi de sandalyelere bağlanmış, öne doğru eğilmiş, sanki o kadar bitkin düşmüşlerdi ki onları dik tutan tek şey bağlarıydı. Siyah saçlı olanın elmacık kemiğinde çirkin bir kesik vardı ve yanağı kurumuş bir kan tabakasıyla kaplıydı. Sarı saçlı genç adamın gözü morarmış ve dudağı şişmişti.

"Jaz ve Sonny, sanırım?"

Başını salladı. "Orijinali kızın cesedinin yanına bırakılmıştı."

"Herhangi bir not iliştilmiş miydi?"

"Arkasında üç kelime: devamı gelecek."

Bu, "daha fazla bilgi gelecek "ten " mahkumlara daha fazla kötü muamele "ye kadar her anlama gelebilir.

"Daha fazla kurban gelecek." Kasıtlı olarak gizemli, alıcıyı en kötüsünü hayal ederken en iyisini ummaya bırakıyor.

"Ve katili babamdan bir mesaj getirdiğini iddia etti, sadece resimle değil, genç kadının ölümüyle de mi? Cortez Cabal nadiren adam kaçırma yöntemini kullanır. Sonuç belirsizliklerle doludur. Başarısız olursa, kurbanları öldürmek zorunda kalırsınız. Başarılı olursa, canlı şahitleriniz olur. Başarılı olur ve tanıkları öldürürseniz, bir müzakereci olarak güvenilirliğiniz geri dönülmez bir şekilde zarar görür. Böylesine bariz bir mesaj göndermek ve suç ortaklığına dair kanıt bırakmak..." Başımı salladım. "Değil-"

"-babam."

"Hayır, bunun babamın tarzı olmadığını söyleyecektim."

Karl'ın parmakları masanın üzerine vuruyordu. "Aynı şey. Mesele şu ki-"

"Hayır, böldüğüm için özür dilerim ama bu aynı şey değil. Babam daha sonra itibarına zarar verebilecek bir suç işlemek isterse, kasıtlı olarak karakterine aykırı bir yöntem seçtiği bilinmektedir."

Karl kaşlarını çatınca Paige şu açıklamayı yaptı: "Yani bununla suçlandığında düşmanları bile 'bu Benicio Cortez'in tarzı değil' diyecek... dolayısıyla Benicio Cortez olamaz."

Çoğu insan böyle bir ikiyezlülük karşısında şok olurdu. Karl not alıyormuş gibi görünüyordu.

Dedim ki, "Hope'a bu olasılığı dile getirmek istemeyebilirsiniz ama bu genç adamların artık hayatta olmaması çok muhtemel. Fotoğrafta ne zaman çekildiğini gösteren hiçbir şey yok. Genellikle, kaçırılan bir kurbanın hayatta olduğu kanıtlanırsa, onu kaçıranlar-"

"Resmin içine bir gazete koy."

Karl'ın kendisi de bir kaçırılma olayına karışmıştı - Clayton'ın sürüye karşı grevi sırasında acımasız bir kaçırılma olayına- ve bakışlarını yoldan geçenleri izlemek için çevirdiğinde, dikkatinin dağılmasında bir parça rahatsızlık olup olmadığını merak ettim.

Yığının arkasındaki fotoğrafı çevirdi. Sırada, koridorda yürüyen bir adamı gösteren siyah-beyaz bir güvenlik kamerası görüntüsü vardı.

Adamın yüzünü gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Babamın bu işe karışmış olabileceğini ne kadar çabuk kabul etsem de, bu tür iddialar inançtan çok kendini korumadan kaynaklanıyordu. Babamın asla böyle bir şey yapmayacağını söylemek, doğrudan aşağılanmaya giden bir yoldu.

"Sanırım onu tanıdınız?" Karl söyledi.

"Juan Ortega, Cortez Cabal özel güvenlik bölümünün başı."

Karl, "Çeteye göre bu adam kaçırılan çocukları döven ve soyan adamlar aynı kişi," dedi. "Dün gece, çocuklar kaybolmadan önce evine girecekleri kişi bu."

"Başka biri için ek iş yapıyor olabilir mi?" Paige sordu.

"Pek olası değil. Yakalanırsa idam edilir. Dışarıdan bir çıkar için çalışmak isteyen bir çalışan, o çıkara bilgi satmaya ikna edilebilir."

"Ya Kabal'dan ayrılmak istediye ve bunu yapmanın yolu buysa?"

"Şantaj mı? Gitmeme izin ver yoksa bu çocukları öldürüp suçu senin üzerine mi atayım? Babam bunu kabul eder, tehlike geçene kadar bekler, sonra da tüm insan gücünü Ortega'yı avlamaya harcar, ardından da diğerlerine ders olsun diye ona işkence ederdi. Ortega bunu bilirdi." Fotoğrafı Karl'a geri ittim. "Ortega'nın bu işin içinde olmasının babamın bu işin arkasında olduğunu kanıtladığını söylemiyorum ama bu teoriyi destekliyor."

Karl bir sonraki fotoğrafa geçti. Ağzının yanında bir yara izi olan uzun boylu, açık renk saçlı bir adam. Kalbim biraz daha çarptı.

"Andrew Mullins," dedim Karl sormadan önce. "O da güvenlikte, Ortega'nın altında. Onu pek tanımıyorum. Sanırım bu ikinci tetikçi?"

Karl başını salladı.

"O zaman bunları bana bırak ve Hope'a geri dön. Bir şey öğrendiğimde ararım."

UMUT: KORKU VE NEFRET

Oda bulanıklaştı. Silahın namlusu sert ışığın altında parladı. Gözlerimi sıkarak kapattım ama silah yükselmeye devam etti. Parmak tetikte hareket etti. Silah parladı. Bianca'nın gözleri dehşet içinde açıldı. Kurşun-

Lanet olsun, dur!

Guy, Kabal'a karşı saldırı planlanırken beni savaş odasından kovmuştu. Bunun bana henüz güvenmediği anlamına geldiğini tahmin ediyordum ama casus olduğumu bildikleri ihtimalini göz önünde bulundurmazsam saflık etmiş olurum.

Eğer şüphelendiyse de, beni hapsedme konusunda pek de iyi bir iş çıkarmamıştı. Max deponun kilidini açmamıştı. Sadece kapı aralığında bir güvenlik büyüğü tespit etmiştim, eğer çıkarsam onları uyaracaktı.

Guy'ın neden bu odayı seçtiğine gelince, Expisco yarı iblisleri hakkında söylediğinden daha fazlasını bilip bilmediğini merak ettim. Yakınlarda böylesine güçlü bir kaos kaynağı varken burada olmak, onların uzak düşüncelerini ve konuşmalarını dinlememi engelliyordu.

Bianca'nın yirmi bir kez ölümünü izlemiştim ve ne kadar mücadele edersem edeyim, son hep aynıydı.

Kurşun isabet etti ve tarif edilemeyecek kadar lezzetli bir kaosla sarsılarak nefesim kesildi.

Bu son seferki nefes alışım daha çok bir miyavlamaydı, aşırı uyarılmış sinirlerim protesto ediyor, bedenim yorgunluktan titriyordu. Ama bu zevk dalgasını ya da kendimden nefret etme dalgasını engellemedi. Ve nihayet sorular.

Başının dertte olduğunu biliyordum ve yardım etmek için arka salona koştum. Yeterince çabalamış mıydım? Yeterince hızlı koşmuş muydum? Katilin silahını kaldırdığını görmüştüm ve kaos dalgasının etkisiyle koşmayı bırakmıştım. Sahne tekrar oynadıkça, o bir saniyelik hareketsizlik uzun dakikalara yayılmış gibi görünüyordu, bu süre boyunca o koridorda hiçbir şey yapmadan durdum, kaostan bunalmıştım.

"-vurmak gerek-" Tony'nin sesi kafamın içindeki kaos sisini delip geçti.

Daha fazlasını duymak için zorladım. Benicio'yu uyarmak için ne planladıklarını öğrenmeye odaklanmam gerekiyordu.

Ama onu uyarmalı mıyım? Jaz ve Sonny'yi kaçırmış ve Bianca'yı öldürmüş gibi görünüyordu. Ona bir şey söylemek zorunda mıydım? Yeterli bilgiye sahip değildim, kimin gerçekten saldırgan kimin savunmacı olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden Karl bir sonraki hamlemize Lucas'ın karar vermesi konusunda ısrar etmişti. Lucas'ın ailesine duyduğu bağlılık ne olursa olsun, gerçeğe duyduğu bağlılık daha büyüktü.

"-Sadece

düşünmüyorum-" "-O

zaman git-"

Daha fazlasını öğrenmek için zorlandım ama çete üyelerinin ruh halleri kederle beslenen öfke ve planladıkları her neyse onunla ilgili endişe arasında gidip geldikçe kaos bir azaldı bir arttı.

"-Güvenliği geç-" "-Bana

güven-"

Bir yerden içeri mi gireceklerdi? "-en zoru

olacak-"

"-bir kez girdikten sonra, gerçi--"

Oda sallandı, sonra karardı. Silah yükseldi-

Şimdi olmaz! Ellerimi gözlerime bastırdım ama görüntüler yanıp sönmeye devam etti. Burada kalamazdım. Eğer neler olduğunu anlayacaksam, yapmam gereken-

Kurşun Bianca'ya isabet ettiğinde, cep telefonum bip sesi çıkararak gelen bir mesaj konusunda beni uyardı. Elimde olmasaydı asla fark edemezdim.

Telefonu karıştırdım ve Karl'ın numarasını gördüğümde rahat bir nefes aldım. Basit bir "Geri döndüm" mesajıydı. Önceden yazdığım mesajı göndererek yanıt verdim, durumu en kısa ve en az endişe verici dille açıkladım.

On saniye sonra telefonum çaldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ben daha merhaba diyemeden Karl patladı. "Hemen o odadan çık Hope. Lanet olsun, orada oturduğuna inanamıyorum-"

"Burada oturmuyorum," diye tısladım nefesimin altında. "Ben işimi yapıyorum. Eğer bu odadan çıkarsam, kimliğim açığa çıkar-"

"Patlat! Bildiğiniz gibi, sizi nasıl öldüreceklerini düşünüyorlar."

"O zaman neden beni içeride tutacak bir bariyer büyüğü olmadan bırakıyorsun? Onlar-"

"Bu riski göze alamazsın. Çık oradan yoksa ben-"

"Bağırmayı kes ve dinle, Karl. Çete bir soygun planlıyor. Dün benim bulunduğum odadalar. Buraya geldiğinde, kulak misafiri olabilirsin. Neler olduğunu öğren."

Durakladı, sonra daha sakin bir şekilde sordu, "Neredesin? Seni bulmam gerekirse diye."

"Bianca'nın öldürüldüğü oda." "Çık

oradan Hope. Sen-"

"Bununla nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gerek."

Bir dizi küfür savurdu ve Expisco eğitimi adına kendime işkence etmem hakkında ne düşündüğünü bana bildirdi. Bir süre sonra, "Eğer biri seni almaya gelirse, panik düğmesine bas. Seni almaya gelenlerin

sana kahve ve çörek getiriyorsa, o düğmeye bas. Eğer bir şey yoksa, sızışıp gideceğim ve kimsenin haberi olmayacak. Ama o düğmeye basacaksın."

"Yapacağım."

LUCAS: 6

ALTMİŞİMİDA Cortez Cabal karargâhına girdim. Babamın hâlâ orada olacağına hiç şüphe yoktu. Onun için gün bir saat kadar daha bitmezdi. Bu bana öğrettiği bir dersti - çalışanlarınızın dokuzdan beşe, yöneticilerinizin sekizden altıya kadar çalışmasını bekliyorsanız, CEO olarak daha da uzun süre orada olmanız gerekir. Babamın hataları ne olursa olsun, kapıcılardan yönetim kuruluna kadar herkese saygı ve hürmetle yaklaşır... en azından işkence görmelerine, sakatlanmalarına ya da idam edilmelerine ihtiyaç duymadığı zamanlarda.

Babama geldiğimi haber vermemiştim... ya da Miami'ye geldiğimi. Ona savunmasını hazırlaması için zaman vermeden tepkisini görmek istedim. Hile yapmaktan hoşlanmıyorum. Onun için aynı şeyi söyleyemem.

Lobinin kapıları arkamdan ancak kapanmıştı ki bir resepsiyon görevlisi ve bir güvenlik görevlisi yanıma geldi. Bir taksi şoförüne ihtiyacım var mıydı? Yönetim otoparkına götürülecek bir araba? Bir kahve? Soğuk bir içecek belki - bugün hava oldukça sıcaktı. Buraya babamı görmeye mi gelmişim? Benim için arayabilecekleri başka biri var mıydı? Ziyaretim için büro personelinin birinin hazır bulunmasını ister miydim?

Paige beni bu işin içinde bir mizah bulmaya zorluyor ve bu neredeyse son derece gülünç. Ama buna gülemiyorum.

Bunun temelinde babamın en büyük entrikası, en büyük planı yatıyor: Beni varis ilan etmek.

İşi istemeyen tek oğlunu halefi olarak atayarak, üç erkek kardeşim arasında barışı ve kendisi için güvenliği sağlıyor. İkincisi, onlarla olan ilişkisi hakkında bir şeyler söylüyor - ve miraslarını hızlandırmak için baba katili olma ihtimalleri hakkında. Bu babamın kabul ettiği bir gerçek. Beni varis ilan ederse, kardeşlerim de yönetim kurulunun babam üzerindeki etkisini kullanıp onu miras planlarını değiştirmeye ikna etmek istemesi halinde, şirketi başarıyla yöneteceklerine dair yönetim kurulunu ikna etmek için ellerini taşın altına koyup çok çalışmak zorunda kalacaklar.

Peki ben ne durumdayım? En kötü durumda, babamın bunun bir oyun olduğunu kabul etmeyi reddetmesiyle daha da kötüleşti. Sadece bana bunun siyasi bir oyun olduğunu itiraf etmesini istedim, hatta bir keresinde yalvardım. Kabul etmeyecek.

Güvenlik görevlisi bana yönetici asansörüne kadar eşlik ederken resepsiyon görevlisi yerine geri döndü. Bu herkes için garip bir durumdu. Kabal karşıtı çabalarım göz önüne alındığında, rehberim daha çok silahlı bir eskort gibi görünebilirdi, ancak o sadece bana gereken saygıyı göstermeye çalışıyordu.

Otopark asansörünün açılması ve üvey kardeşim William'ın dışarı çıkmasıyla ikilem çözüldü. Beni görünce tereddüt etti, sanki aceleyle geri çekilme şansını değerlendiriyordu. Normalde gitmesine izin verirdim ama gardiyanı ya da William'ı rahatsız etmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığımda, kardeşimin bunu halledebileceğine karar verdim.

"William, nasılsın?" Elimi uzatarak öne doğru yürüdüm.

Lobideki tüm çalışanlar durmuş onları izliyordu.

"Lucas."

Elimi kısa bir süre sıktı.

"Ben de tam babamla konuşmak için yukarı çıkıyordum. Eğer o tarafa doğru gidiyorsanız, birlikte çıkabiliriz."

Zarifçe kaçamadı, bu yüzden "Evet, tabii ki" dedi.

Gardiyan beni ona teslim etti.

Üç üvey kardeşim arasında en iyi anlaştığım kişi William'dı, yani yakın zamanda Paige ve beni Pazar yemeğine davet edecek değildi, ama beni öldürmeye hiç çalışmamıştı

-Kabullenme değilse de bir boyun eğme işareti. Asansörde karısını ve küçük oğlunu sordum. Asla tanışamayacağımdan şüphelendiğim bir başka yeğen. Hector'un iki oğlu -şimdi ergenlik çağındalar- bir Lucas Amcaları olduğunu bile bilmiyorlardı. Onlar daha küçükken doğum günü ve Noel hediyeleri gönderirdim ama birkaç yıl sonra geri döndüklerinde, devam etmenin sadece inatçılık olacağını fark etmiştim... ve karşılayamayacağım bir harcama.

Asansörden iner inmez, başkalarının da izliyor olabileceğinin farkında olan William, Savannah'nın eğitim planlarını sorarak hayatıma kibar bir ilgi göstermeye çalıştı.

"Vay, vay, vay," diye bağırdı arkamızdan bir ses. "Bu inek savaşçı değil mi? Bu sefer hangi korkunç suçu işledik?" Carlos yanımdan geçip yoluma dikildi ve bileğini uzattı. "Al, küçük kardeşim, bitir şu işi."

"Merhaba, Carlos."

Etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Küçük cadı nerede? Sadece hayal mi görüyorum yoksa ben etrafta olduğumda onu kilit altında mı tutuyorsunuz?"

"Bu akşam başka bir işi var ama eminim onu daha sonra göreceksiniz."

Dişlerini gösterdi. "Oh, bundan emin olacağım."

Gerildim ama belli etmemeye çalıştım. Carlos'un sinirlerine dokunduğunu ve asla vazgeçmeyeceğini bilmesine izin verdim. Paige her zaman onun ilgisini geri çevirirdi ama Carlos'la birlikte reddetmek sadece iştahını kabartmaya yarıyordu.

"İzin verirsen, William, Carlos-"

Babamın ofisinin kapısı açıldı ve Hector dışarı çıktı.

En büyük kardeşim bir odaya girdiğinde ensemdeki tüyler diken diken olur ve buz gibi bir korku midemin çukuruna yerleşir. William ve Carlos benden hoşlanmıyor, ama Hector benden nefret ediyor; öyle saf bir nefret ki aramızda titreşiyor. Onu suçlayabilir miyim? O en büyük oğul. Ben doğmadan önce Cabal'ın çalışkan ve hayati bir parçasıydı. Yine de babamın işi bana devredecekmiş gibi davranarak aşağılanmasına katlanmak zorunda.

"Burada ne halt ediyorsun?" Hector ilerledi. Benden en az beş santim kısaydı ama geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"Bavullarını hazırladın mı, Hector?" Carlos söyledi. "Çünkü sanırım küçük bir yolculuğa çıkmak üzeresin."

"Lucas."

Babam beni kucaklamak için yanından geçerken bakışlarımı Hector'dan ayırdım. Kucaklaşmaya karşılık verdiğimde bile beni soru yağmuruna tutmaya başladı. Paige neredeydi? Ne zaman vardık? Uçuşumuz nasıldı?

Kardeşlerim de görünmez olabilirdi. Etrafımızdaki hava sıcaklığı düşüyor gibiydi ama babamın bundan haberi yoktu. Beni ofisine götürdü, hâlâ sorular soruyordu.

Konu ailesi olduğunda, babam Kral Lear kadar kördü, çocukları arasında kıskançlıkları pervasızca besliyor, sonra da kendisine karşı döndüklerinde şok olmuş gibi görünüyordu. Bazen beni varis ilan etmek kadar hesaplıydı. Ama daha sık olarak, benim yanımda onları görmezden gelmek ya da masasının üzerinde annem yanımdayken çekilmiş çocukluk fotoğrafımı belirgin bir şekilde sergilemek gibi düşüncesizce yapılan hakaretlerdi. Üvey kardeşlerim bunu görünce ne hissettiler? Kendi annelerinin resmi daha gerideydi, arzudan çok görevden dolayı sergileniyordu. Babam onların yetişkin birer adam olduklarını ve yıllardır anneleriyle yaşamadığını, sadece evlenmeyi göze alamadığı için evli kaldığını bildiğini söylerdi.

Boşanma. Yine de önemli olan duygusal etkiydi ve o bunu göremiyordu.

"Paige seninle Miami'ye geldi, değil mi?" dedi kapıyı kapatırken.

"Otelde, eşyalarını yerleştiriyor."

"Hangi otel?"

"Güney Kıtası."

"Neden seni taşıtmıyorum-" "Paige Continental'i seviyor."

"Benim evimde kalmanı önerecektim."

İçimi çektim. Yükseltme teklifini reddederek onu önleyebileceğimi düşünmüştüm ama sadece onu reddetmesi daha zor bir şeye itmiştim.

"Bunu onunla konuşacağım. Ama valizini yeni boşalttığı için bunu isteyeceğinden şüpheliyim-"

"Yarın o zaman. Eminim üzerinde çalıştığınız davayla meşgul olacaktır, bu yüzden personelime otele uğrayıp onun için bir şeyler hazırlamalarını söyleyeceğim."

İfade olarak çerçevelenmiş iki soru. Eğer bir günden fazla kaldığım ve bir dava üzerinde çalıştığım varsayımına itiraz etmeseydim, ikisinin de doğru olduğunu bilecekti.

"Burada o kadar uzun kalmayabiliriz baba ve ben resmi bir sıfatla ziyaret etmiyorum."

Tuzağından kurtulduğum için hayal kırıklığına uğrayarak yüzünün düşmesini bekledim. Bunun yerine sırtımı sıvazlayıp güldü ve gerçekten de tuzağa düşürüldüğümü anladım... görmezden geldiğim dersleri ne kadar iyi özümsemişimi kanıtlamak için.

"Akşam yemeğinde bize katılacak, değil mi?"

Herhangi bir yemek davetini kabul etmek şöyle dursun, almadığımı bile söyleyebilirdim ama bu önemsiz olurdu. Bazen oyunu oynamak ve küçük zaferleri onun kazanmasına izin vermek, gücümü daha büyük savaşlar için saklamak daha kolaydı. Evet dedim.

Çantamdan Karl'ın zarfını aldım. Babamın bakışlarını üzerimde hissettim ve yukarı bakma isteğime direndim.

Fotoğrafları çıkardım ve o görmeden ikincisine, Ortega'nın güvenlik kamerasındaki resmine geçtim. Sonra yığını yüzüstü kucağıma bıraktım.

"Juan Ortega hâlâ sizin için mi

çalışıyor?" "Evet, tabii ki."

"Bugün senin için çalıştı mı?"

"Hâlâ-" dedim.

"Ama *bugün*. Bugün işte miydi?"

Masasındaki bir düğmeye bastı. Bitişikteki kapı açıldı ve Troy içeri girdi. Beni görünce gülümsedi.

"Hey, Lucas."

Babam boğazını temizledi.

Troy alaycı bir tavırla başını eğdi. "Bay Cortez'i kastediyorum."

Babamdan bir iç çekiş. "Juan Ortega bugün işte miydi?"

Babamın birincil koruması olarak Troy, devamsızlık da dahil olmak üzere güvenlikle ilgili tüm düzensizliklerden haberdar olurdu. Ortega gibi bir bölüm başkanı için, günlük kayıtlarını kontrol etmeden devamsızlık yapıp yapmadığını bilirdi.

"Hayır, efendim. Bu sabah hasta

olduğunu söyledi." "Bunu takip edebilir

misiniz, lütfen?"

Ofisine geri dönerken başını salladı.

"Troy? Bir dakika lütfen." Babama döndüm. "Kişisel bir ziyaretle kendim takip etmek istiyorum."

"Tabii ki. Adresi bul lütfen Troy. Bir saat içinde yola çıkacağız."

"Bir şey daha var." Yığından ikinci adamın fotoğrafını aldım ve sadece Troy'a göstererek havaya kaldırdım. "Bu Andrew Mullins mi?"

"Evet. İkinci seviye memur, Ortega'nın altında çalışıyor." Durakladı, sonra avuç içi bilgisayarını çıkarıp kontrol etti. "Bugün de izinli. Görünüşe göre bir salgın var."

Troy'a teşekkür ettim. Babam o gidene kadar bekledikten sonra, "Sanırım ziyaretinizin bu salgınla bir ilgisi var?" dedi.

Ortega'nın fotoğrafını masasına koydum. "Bu fotoğraf bu sabah 11:21'de Easy Rider'da çekildi. Ortega, Guy Benoit'nın ikinci adamına senden bir mesaj iletmek için orada olduğunu söyledi, sonra onu başından vurdu ve bu fotoğrafı bıraktı-" Genç adamlardan birine döndüm, "-vücudunun yanında, arkasında 'daha fazlası gelecek' yazıyor."

Tepkisini inceleme dürtüsüne direndim. Şok ve şaşkınlık, babamın onlarca yıl önce ustalaştığı ifadelerdi ve bu tepkileri maskeleyen yeteneğiydi. Bir süre sonra başını salladı.

"Bunu sana her kim getirdiyse yalan söylüyor, Lucas. Bana ya da Kabal'a karşı bir kan davaları var ya da kolay bir hedefi suçlamayı seçtiler."

"Bunu bana Hope Adams getirdi. Bianca öldürüldüğünde odanın dışındaymış. Bunu bir imgelemde görmüş, sonra da Ortega'nın cinayet silahını taşıyarak odadan çıktığını görmüş. Ortega ve Mullins, Karl'ın gelişinden önce onu kovalamışlar ve görünüşe göre onun daha sonra halledebilecekleri bir sorun olduğuna karar vermişler. Elimizde güvenlik fotoğrafları ve iki görgü tanığının ifadesi var. Bu çok zor

Kabal'ı suçlamak ve itibarınızı zedelemek için tasarlanmış bir uydurma gibi görünüyor."

"Lucas, ben-"

"İlginizi çekerse bu ilk resim, dün gecedan beri kayıp olan çetenin iki üyesine ait. Bu ayın başlarında, kârlı bir soygunun ardından, aynı gençler Ortega'nın eşkaline uyan bir adam tarafından dövölerek soyulmuş ve yine Cortez Cabal'dan bir uyarı almışlardı."

"Bu kızı ben öldürmedim ya da bu çocukları ben kaçırmadım-"

"Yaptığını söylemedim. Bunu sizin için yapacak yardımcılarınız var."

"Evet, bu adamlar benim çalışanlarım ve evet, eğer Hope Ortega'nın o genç kadını öldürdüğünü gördüğünü söylüyorsa, öldürdüğünden hiç şüphem yok. Ancak benim ya da bildiğim herhangi bir yetkiyle hareket etmiyorlardı. Sözümün yeterli olmasını umsam da, yeterli olmadığını ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Bu nedenle Ortega ve Mullins'i evlerinde ziyaret edip sağlık durumlarını kontrol etmemizi öneriyorum."

UMUT: PANİK BUTONU

Karl bana bir mesaj göndermeden önce Bianca iki kez daha öldü. Üç kelime: Hemen çık.

Ona geri mesaj attım ve gizliliğimi korumaya çalışıp çalışmayacağımı sordum.

Tek kelime: iptal.

Karl ünlem işaretini bulabilseydi, onu kullanacağından şüpheleniyordum. Onun emrini düşündüm. Evet, güvenliğim söz konusu olduğunda olayları abartmaya meyilliydi ama koruma içgüdüğü ne kadar güçlü olursa olsun, aşırıya kaçtığında her zaman geri adım atardı.

"Emin misin?" diye geri gönderdim ve cevap olarak bir küfür aldım.

Kapının hemen içinde durdum ve zihinsel olarak kaçış rotamı gözden geçirdim. Max'in büyü bariyerini aştıktan sonra duramazdım. Kapıyı açtım ve koridorda hızlı bir yürüyüşe başladım. Beni koşarken yakalarlarsa, mahvolurdum.

Kulübün içinden, ön salona-

"Faith?"

Tony, kulüp ile ev arasındaki kapı aralığında duruyordu. Salon.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedim. "Siz hâlâ buradasınız. Guy'ı tuvalete gitmem gerektiğini söylemek için aradım ama kimse cevap vermedi. Arkada bırakıldığımı düşündüm."

"Hayır, biz de tam bitiriyorduk. Adam bir dakika içinde Max'i seni alması için gönderecekti. Seni ona götüreceğim."

Tony'nin arkasında karanlık bir şekil belirdi. Üç yavaş, sessiz adım ve Karl, Tony'nin ensesinden nefes alabilecek kadar yakındı.

Elini uzattığında nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. "Tony!"

Karl onu gömleğinin arkasından yakaladı ve sıvaları uçuşturan bir çatırtıyla duvara fırlattı. Tony yere düştüğünde, nabzını kontrol etmek için aceleyle yanına gittim. Karl kolumu tuttu. Boşta kalan elimle Tony'nin göz kapaklarını kaldırdım ve genişlemediklerinden emin oldum. Kapıya doğru yöneldim ama Karl beni döndürdü, neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti ve beni kulübe doğru sürükledi.

"Ne-?" Ben başladım.

"Şşşt!" Hızlı bir bakış atıp etrafı dikkatlice kokladıktan sonra beni vestiyerin arkasına ve yan dolaba doğru çekti. Ona kapının kilitli olduğunu söyleyecektim ama aralık olduğunu gördüm ve burada beklediğini anladım.

Beni içeri çekti. Kapıyı kapattığında oda karardı ve eli bileğimde kaldı, beni irkiltecek kadar sert bir şekilde kavradı.

"Ne halt ediyordun sen?" diye fısıldadı. "Neredeyse beni ele veriyordun."

"Tony'nin tepki vermesi için çok geçti. Ama kendine geldiğinde diğerlerine onu uyarmaya çalıştığımı söyleyecek, bu da ortadan kaybolmamın kendi isteğimle olmadığı izlenimini yaratacak."

"Yani geri dönüp kaldığın yerden devam edebilir misin? Her şey bitti Hope. İşin bitti ve artık endişelenmeyi bırakmalısın-"

"Benim bir casus olduğumu fark edip muhtemelen kulak misafiri olduğun planları değiştirip değiştirmeyecekleri konusunda mı?"

Sessizleşti.

"Bileğim mi?" Fısıldadım.

Tutuşunu gevşetti ve başparmağıyla o noktayı ovdu, sonra beni dolabın en karanlık bölümüne çekti. Kulağına fısıldamak için parmak uçlarıma kalktım ama yine de eğilmesi için omzunu çekmek zorunda kaldım.

"Çıkış 20 metre ötedeyken neden burada olduğumuzu sorabilir miyim?"

"Çıkmak istemedim."

"O zaman neden beni aradın-?" Cevap geldi. "Seni orospu çocuğu."

Kolumu onun elinden kurtardım. Ben uzaklaşmadan eli belime dolandı.

Devam ettim. "Beni aramaları için onları ayırmak istiyorsun, değil mi? Ben tehlikede değilim. Sadece alarmı çalmak ve Miami'den ayrılabilmemiz için kimliğimi açığa çıkarma bahanesini kullanmak istedim."

"O odadan çıkmalarını istedim, böylece odaya bir şeyler sokabilirim. Ve evet, *senin de* Miami'den çıkmanı istiyorum."

"Bana tehlikede olduğumu söyledin ve ben de sana güvendim."

Bir anlık rahatsız edici bir sessizliğin ardından, "O odada planları var. Planlar-"

"Kimliğimi açığa çıkarmadan da elde edebilirdin."

Odanın dışından gelen bir sesle ikimiz de sustuk. Guy ve Rodriguez'di. Tony'yi bulmuşlardı. Guy'ın Max'i aradığını ve Tony'nin bayıldığını söylediğini duydum. Max'ten Rodriguez'le ön kapıda buluşmasını, sonra da Tony'yle ilgilenirken benim peşimden gelmesini istedi.

Rodriguez, Guy'ın hâlâ baygın olan Tony'yi taşımaya yardım etti. Gittiklerinden emin olduktan sonra dolaptan çıktık.

Karl'ı takip ettim. Görevime odaklanmaya çalıştım ama Bianca'nın ölümünü neredeyse iki saat boyunca izlediğim için sinirlerim yıpranmıştı.

Neden herkesin güvenilmeyeceği konusunda uyardığı bir adama güvenmekte ısrar ediyordum? Belki de kendi acımın kaosundan zevk *alıyordum* ve bunu göremeyecek kadar kandırılmıştım.

"Hope? Burada nöbet tutmanı istiyorum. Bunu yapabilecek misin?"

"Tabii ki yapabilirim." Kelimeleri şaklattım, sonra yüzümü ovuşturdum. "Özür dilerim. Evet, ben iyiyim ve bununla başa çıkabilirim."

"Emin misin?"

Başımı salladım. Karl'ın bakışları karardı ve içinden kaosun yükseldiğini hissettim. Öfke mi? Hayal kırıklığı? Sabırsızlık mı? Söylemesi imkânsız.

Dedi ki, "Seni buradan çıkaracağız. İşim biter bitmez."

"İhtiyacım yok-" Sert kelimeleri ısırarak çıkardım ve daha yumuşak bir sesle, "Ben iyiyim Karl. Gerçekten iyiyim. Sadece git."

Bakışlarından, arkasını döndüğü anda aşırı dozda kaostan bayılmamı beklediği anlaşılıyordu.

"Git," dedim dişlerimin arasından. "Ben iyiyim."

Gitti. Kollarımı ovuşturdum, uyanık kalmak için mücadele ettim. Yorgunlukla savaş. Onu deneyimle, ondan bir şeyler öğren, sonra da bir kenara it.

"Hemen harekete geçmeliyiz," dedi bir ses. "Depoya gidin, ekipmanı alın ve saldırın."

Kaçmaya hazırdım, yorgun beynim sesi zihnimle değil kulaklarımla duyduğum bir şey olarak yanlış tanımlıyordu. Aksini fark ettiğimde gözlerimi kapattım ve konsantre oldum.

"Ama beni bayılttıktan sonra Faith'i aldılarsa-" Tony'nin sesi.

"Taşınmak için bir sebep daha." Guy.

"Onu aramayı denedim-"

"Telefonu doğrudan sesli mesaja geçiyor. Onu kim kaçırdıysa telefonu almış ve kapatmış olmalı."

Neredeydiler? Söyleyemedim. Hayır, bekle, eğer onları kulaklarımla duyamıyorsam, o kadar da yakın değillerdi.

Her ihtimale karşı panik butonumu çıkardım.

"Buna hazır mısın?" Guy sordu. "Başın nasıl?"

"Orospu çocuğu gibi çarpıyor ama Tylenol'ler yakında etkisini gösterir. Eğer sorduğun buysa, geri çekilmeyeceğim. O piçlerin elinde üç adamımız var ve onları geri alacağız. Yine de bana neyin saldırdığını bilmek isterdim. Bu kadar güçlü olan ne? Kurt adam mı?"

"Kaballar kurtadamları işe almaz."

Ses kayboldu. Onları tekrar yakalayabilmek umuduyla koridorun sonuna doğru aceleyle koştum ama ya çok uzaktaydılar ya da kaosun etkisi kaybolmuştu. Geri koştum ve Karl'ı bir dosya dolabını karıştırırken buldum.

"Gidiyorlar," dedim. "İstediyini buldun mu?"

O da karşılık olarak çekmeceyi tokatlayarak kapattı.

"Onu almış olmalılar," dedim. "Onları takip edeceğim. Eğer aramaya devam etmek istersen-"

Beni geçip gitti ve arkasına geçmem için el salladı. Önde gitmeyi ne kadar istesem de, insanüstü işitme ve güce sahip adamı öne koymanın mantığına karşı çıkamazdım.

Guy ve Tony -ve muhtemelen Max ve Rodriguez-gitmişlerdi. Bu da Karl'ın onları kokuyla takip etmesi gerektiği anlamına geliyordu. İçeride yeterince kolaydı. Ancak dışarı çıktığında, yeri rahatça koklasa bile, çok fazla dikkat çekmeden bunu yapamazdı. Bu yüzden yavaş ilerliyordu. Kaldırım dallandığında, hangi yöne gittiklerini anlamak için eğilip ayakkabısını bağlaması gerekiyordu. Sonunda iz Guy'ın genellikle park ettiği teslimat şeridinde sona erdi.

Yürüyor, birkaç adımda bir durup yeri kokluyor, sanki bariz cevap konusunda yanıldığını umuyordu.

Sonunda doğruldu ve "Gitti." dedi.

"Duyduğuma göre şu anda hedeflerinin peşindelermiş. Planları gördün. Ofis mi? Özel konut?"

"Birkaç ofis kat planı, ayrıca ev olabilecek bir ya da iki tane. Görmek için çok uzaktı." Cep telefonunu çıkardı. "Eğer Cabal'danlarsa Lucas onları tanıyabilir."

LUCAS: 7

Ortega'nın evine giderken **PAIGE'i de aldık**, böylece hemen ardından yemeğe gidebilecektik... ve çünkü onun cadı büyüleri işe yarayabilirdi. Troy'un ortağı Griffin eve gitmiş, Troy'u her zamanki gibi babamın koruması olarak bırakmıştı. Ayrıca iki güvenlik görevlisi getirdik.

Paige ve babam yolculuk sırasında sohbet ettiler - görevle ilgisi olmayan sıradan bir sohbet. Babam beni cadıları talihsiz bir geçmişe sahip olduğumuz bir başka doğaüstü ırk olarak görmem için yetiştirdi. Yine de, bizim Cabal'ımızda da diğerleri gibi sadece bir tane göstermelik cadı çalışan var ve iş ortakları cadılarla alay ettiğinde, o asla ırkı savunmazdı.

Yine de Paige'i savunmaya gelecektir. Bir Cortez'in bir cadıyla evlenmesiyle ilgili bir iş bağlantısının ne sorunu olursa olsun, bunu babamın yanında dile getirmese iyi olur. Bu daha çok Paige'i oğlunun karısı olarak savunmakla ilgili, ama bunun için minnettarım.

Ona olan sevgisi gerçek görünüyor. Ona Hector'un ya da William'ın karısına gösterdiğinden daha fazla ilgi gösterdiği kesin... Bu da kardeşlerimin gözünden kaçmıyor.

Ortega'nın evine vardığımızda babam korumaları arka tarafı korumaları için gönderirken Troy bize ön kapıya kadar eşlik etti ve zili çaldı. Üçüncü çalıştan sonra Paige, "Gerçekten içeri bir göz atmalıyız. Lucas ve ben hava karardıktan sonra gelebiliriz..."

Babam cebinden iki küçük zarf çıkarıp birini açtı ve avucuna bir anahtarlık boşalttı.

"Tüm çalışanlarınızın evlerinin anahtarları sizde mi?" Paige dedi.

"Yönetim seviyesi ve sadece güvenlik izni olanlar."

"Onları nasıl elde ettiğinizi bilmek istemiyorum, değil mi?"

Anahtarları Troy'a uzatırken gülümsedi. "Yasal olarak, her ne kadar şok edici görünse de, bazıları medeni haklarını ihlal etmeyi haklı çıkarmak için çalışanlarımızın zayıflıklarından yararlandığımızı iddia edebilir."

"Ben de bunun yasal olduğunu hiçbir zaman kabul etmedim," diye mırıldandım, sonra Paige'e açıkladım. "Ortega'nın sözleşmesinde evinin kilitlerle ve alarm sistemiyle yeniden donatılmasına izin vermesi şartı var. Çoğu çalışan bunun Kabal'ın bir dizi anahtarı ve alarm geçersiz kılma kodunu elinde tutacağı anlamına geldiğinin farkındadır, ancak bu -" babama baktım "- açıkça belirtilmemiştir."

"Ama bildikleri ve tartışmadıkları sürece..."

"Tartışmıyorlar çünkü onlar doğaüstü varlıklar ve Kabal'a istihdamdan daha fazlası için güveniyorlar, bu nedenle ihlal etmenize çok kolay izin veriyorlar-"

"Bu tartışmayı daha önce yaptığımızı söyleyebilir misin?" dedi babam Paige'e. "Ve bu ön sahanlıkta yapmamız gereken bir şey değil. Troy?"

"Sürgü sıkışmış, efendim. İşte orada."

Paige Troy'u eve kadar takip etmeye çalıştığında, babam kolundan yakaladı.

"Troy sistemi devre dışı bırakacak ve üstünkörü bir arama yapacak."

Troy'un sesi geri geldi. "Yani Ortega tuzaklı bir bomba yerleştirdiyse, patlayacak tek kişi benim. İşte bu yüzden ekibinizde bir Ferratus yarı iblisi var efendim."

"Griffin çocuklarıyla birlikte. Senin hiç çocuğun

yok." "Başka bir deyişle, ka-boom olursam

kimsenin umurunda olmaz." "Benim umurumda

olur. Yeni korumalar yetiştirmekten nefret

ediyorum."

Troy birkaç kelimeyle karşılık verince babamın gözleri parladı. Bir Tempestras yarı-iblisi koruma için tuhaf bir seçimdi -havayı etkileyebilmek bir savunma mekanizması olarak çok da kullanışlı değildi- ve Troy'un işi için daha uygun korumalar düzenli olarak başvuruyordu ama babam onun yerine geçmeyi asla düşünmezdi. Bir adam senin

yanında neredeyse

her Gün, gelen uyanmak için Uyuyorum,
Oradavardır doğaüstü yeteneklerden daha önemli niteliklerdir.

Birkaç dakika sonra Troy "her şey yolunda" diyerek geri döndü ve içeri girdik.

Ortega orada değildi. Evi düzenliydi, bavulları kayıptı ve dolaplarında onun gelirine ve konumuna sahip bir adamdan beklenmeyecek kadar az giysi vardı. En kötüsü de kasası boşaltılmış ve açık bırakılmıştı. Sanki çabucak ve kendi isteğiyle gitmiş gibi görünüyordu.

Evi aradık ama Ortega herhangi bir ipucu bırakacak kadar aptal değildi. Bilgisayarın sabit diski çıkarılmıştı. Dosya dolabı boştu, masası da öyle. Buzdolabının kapağında kağıt bile yoktu.

Muhtemelen bir takvimin asılı olduğu boş bir mutfak kancasını parmaklarken babama, "Görünüşe göre temiz-" dedim.

"Bir şey buldum," diye seslendi Paige oturma odasından. Onu şöminenin önünde diz çökmüş halde bulduk.

"Bunu bir filmin dışında göreceğimi hiç düşünmezdim ama bazı kağıtları yakmış," dedi. "Ve o kadar acelesi varmış ki hala bazı parçalar kalmış."

Siyah küller ve gri kağıt parçaları, normalde tertemiz olan şöminenin içinde duruyordu. Miami'de şömineler, inşaatçıların sadece duygusal etki için ekledikleri bir şeydi - potansiyel bir alıcı onu gördüğünde, ateşin yanında romantik

geceler ya da

Sadık köpek alevlerin önünde uyukluyor ve ancak daha sonra sıcaklık nadiren altmışın altına düştüğünde bu tür hayallerin pratik olmadığını fark ediyor.

Banyodan cımbızı aldım, yanmış en büyük parçaları çıkardım ve boş bir kağıdın üzerine koydum. Kenarları yanmıştı ama ortasındaki birkaç kelimeyi seçebiliyordum.

"Bu kulübün adresi, değil mi?" Paige söyledi.

Başımı salladım. Kısmi adres görünüyordu ve altında "11 AM-invent-" yazıyordu.

Paige, "Ona Bianca'nın ne zaman envanter yapmak için orada olmasını beklediğini söylüyor," dedi. "Planlanmış bir zaman olmalı - belki de stoklar geldiğinde."

Gerisi çoğunlukla rastgele ifadelerdi: "-tam olmalı-" "-kesinlikle hiç olmamalı-" "-bizim-"

Kırılğan parçaları dikkatlice topladım ve laboratuvar analizi için bir torbaya koydum.

"Komşularla konuşmalıyız," dedi Paige. "Ortega yalnız yaşıyordu, değil mi?"

Babam başıyla onayladı. "Yaklaşık on yıldır boşanmış ve çocuğu yok."

"Ve görebildiğimiz kadarıyla uzun süreli bir kız arkadaşı yok, bu da onun için kaçıp gitmenin kolay olacağı anlamına geliyor. Ama bu bana komşularla konuşmak için bir bahane de veriyor."

Komşularına gidip kendisini Ortega'nın yeni kız arkadaşı olarak tanıttı, iki gündür ondan haber alamadığı ve telefonlarına cevap vermediği için endişeliydi. Sağ taraftaki ve yolun karşısındaki çiftler yardımcı olamadı. Ortega boşandığından beri burada yaşıyor olmasına rağmen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Bu alışılmadık bir durum değildi -komşularla gereksiz temastan kaçınmak, doğaüstü varlıklar için ne olduğumuzu gizlemenin bir başka yoludur.

Ama sol taraftaki komşu, muhtemelen Ortega'ya göz koymuş kırklı yaşlarında boşanmış bir kadındı ve Paige'e şöyle bir bakıp kötü haberi vermekten kendini alamadı -Ortega evdeydi ve muhtemelen telefonlarına çıkmıyordu. Onu en son o sabah dokuz buçukta gördüğünü hatırlıyordu çünkü işe bu kadar geç gitmesi ona alışılmadık gelmişti. Sonra onu bavullarını bagaja koyarken görünce tatilde olduğunu düşünmüştü. Tek başına yola çıkmıştı.

UMUT: GÜVENLİK İZNI

Karl telefonda planlarla ilgili hatırladıklarını aktarmaya çalıştı ama Lucas -haklı olarak- Karl'ın çizibilmesi için bunun yüz yüze yapılması konusunda ısrar etti. Karl büyük bir isteksizlikle kabul etti.

"Bunu onların üzerine yıkıp gitmek istedin, değil mi?" Telefonu kapattığında söyledim.

"Ne yapmamı istiyorsun Hope? Sana yine yalan söylememi mi?" Topuklarının üzerinde döndü ve kiralık arabaya doğru yola koyuldu. "Sanırım seni gerçekten önemseseydim, acı çekmeni izler ve bu konuda hiçbir şey yapmazdım. Ama acı çekmiyorsun, değil mi? *Öğreniyorsun.*"

"Bununla başa çıkmayı öğrenmem gerek Karl. Bunu kendin de söyledin. Konseye katılmam için beni teşvik ettin-"

"-çünkü iyi bir şeyler yaparken kaosun tadını çıkarmanın güvenli bir yoluna ihtiyacınız olduğunu biliyordum. Ve evet, kendinizi daha fazlasına maruz bırakmanız için sizi cesaretlendiriyorum. Küçük dozlarda. Ayaklarınızı güçlendirmek için yanan kömürlerin üzerinde yürümek gibi. Ama senin yanmaya dayanmayı öğrenme fikrin kendini ateşe atıp dişlerini sıkmak, çünkü Tanrı adına bunu yapabileceğini kanıtlayacaksın ya da denerken öleceksin."

"Karl, ben-"

Yolcu kapısını açtı. "Atla da şu işi bitirelim."

Lucas ve Paige'in kaldığı otele sessiz bir yolculuk oldu.

Karl neden bu kadar zorlamam gerektiğini anlamıyordu ve ondan bunu beklemem yanılttı. Bu işle tehlikede olduğuma inanıyordu, bu yüzden ona göre devam etmek için bir neden yoktu. Bu insanlara ne olduğu neden umurumuzda olsun ki? Görevimi yapmıştım, borcumu ödemiştim ve şimdi eve gitmekte özgür olmalıyım. Beni korumak için yalan söylemek zorundaydı, çünkü başka türlü asla çekip gitmeyeceğimi biliyordu. Yanlış kafalı ama doğru kalpli.

Konsey'i **ilk** duyduğumda, bir grup kır saçlı politikacı tipi hayal etmiştim. Grubun içinde tek bir gri kafa bile yoktu, ki dışarı çıkıp sorunları kendilerinin çözmesi gerektiğini düşündüğünüzde bu şaşırtıcı değildi. Daha genç, daha dinamik konsey, konseyin hazırlıksız bir şekilde gerçek ve ciddi bir tehditle yüzleşmek zorunda kalmasının ardından oldukça yeni bir gelişme.

Paige'in konsey lideri olan annesi bu tehditle savaşırken ölmüş ve Paige onun yerine geçmişti. Bu yüzden Paige ile tanışmadan önce bile onu potansiyel bir arkadaş olarak görmüştüm. En az benim kadar genç, kafası karışık ve bunalmış biri.

Ve onu ilk kez gördüğümde, bu his daha da yoğunlaştı. Paige'in her yerinde "arkadaş" yazıyordu. Sevimli bir

ve yeşil gözleri iyi bir mizahla parıldayan zeki bir genç kadın - tatlı, gösterişsiz komşu kızı.

Paige tatlı ve gösterişsiz *biriydi*. Ama o gülümsemenin ardında jilet gibi keskin bir zeka ve sadece hayal edebileceğim türden bir özgüven vardı. Paige hayattan ne istediğini biliyordu ve bunu elde edecekti, hem de tam bir irade gücüyle ve eğer şişeleyseniz sizi milyoner yapacak türden bir enerjiyle.

Hırslı insanlar tanıyorum ve genellikle Karl'ı fedakar gösterecek türden kişisel çıkarlarla hareket ediyorlar. Ama Paige'in istediğı *başkaları* için daha iyi bir hayattı. Konseye yeni bir reform çağında liderlik etmek. Haksızlığa uğramış doğaüstü varlıkların haklarını korumak için kocasına yardım etmek. Sosyal destek sistemleri olmayan genç cadılar için uzun mesafeli bir büyü okulu açmak. Ve tüm bunları geçimini sağlarken, evini geçindirirken, siyah bir cadının yetim genç kızını büyütürken ve en güçlü Kabal liderinin asi oğluyla evliyken yapmak. Paige süper kadın klişesine yeni bir anlam kazandırdı. Her ne kadar iyi anlaşıyor olsak da, bu hayali arkadaşlığın peşinden gitmeye cesaret edemiyordum.

Ben hala rap yaparken Paige otel odasının kapısını açmıştı. Bana sarıldı, Karl'ı selamladı ve bizi içeri aldı. Lucas telefondaydı.

Lucas'ı Jaz ve Sonny'yle tartışırken ona inek demiştim. Dürüst olmak gerekirse, ilk tanıştığımızda benim izlenimim de bu yöndeydi. Karl'ın boyundaydı ama belki onun yarısı kadar yapılıydı. Siska olmaktan çok sırim gibi olduğunu biliyordum ama her zamanki üç parçalı takım elbiseleriyle cılız görünüyordu.

İçe dönüktü. Kısa siyah saçları, koyu renk gözleri ve sade bir yüzü vardı. Gözlükler yardımcı olmuyordu. Sürekli kasvetli bir ifadesi de yoktu. Onu gülümserken gördüğüm tek zaman Paige'in etrafta olduğu zamanlardı.

Oda, onlardan beklediğim gibi mütevazı ve rahattı. Bir yatak, şehir manzarası ve küçük bir masa, Paige'in dizüstü bilgisayar ve sanki saatlerdir değil de günlerdir burada çalışıyorlarmış gibi yığınla kâğıt. Duvara yapıştırılmış, Lucas'ın kusursuz eliyle yazılmış, araştırma adımlarının bir listesi gibi görünen bir şey vardı. Paige birkaç tane eklemişti: *yemek yemek, uyumak, bu sabahki zamansız uyanışını telafi etmek-*

Paige çarşafın bandını çözdü. "Özür dilerim, dalga geçiyordum.
Lucas'ı ve listeleri biliyorsun."

Lucas telefonu kapattı ve bizi sıkıca el sıkışarak ve sessizce selamlayarak karşıladı. Kravatı sandalyenin arkasına asılmıştı ve bizi koltuklara doğru el sallayıp yatağın kenarına tünemeden önce çabucak çıkardı.

Otururken Paige'in endişeyle kaşlarını çattığını fark ettim. Yemek yiyip yemediğimi sorduğunda, iyi olduğumda ısrar ettim.

"Bir şeyler kullanabilirim," dedi Karl. "Aşağıya telefon edeyim _."

"Siz ikiniz Lucas'la konuşun," dedi Paige. "Ben oda servisini arayıp hepimiz için sandviç tabağı ve meze tepsi getirmeceğim."

Yediğimden emin olmak için ustaca bir yol ve Karl'ın gizli teşekkür başını sallamasını kaçırmadım.

Karl gördüğü planların taslaklarını çıkardı, bazı yerler boş, bazı yerler ise belirsizdi. Oda servisi geldiğinde bitirdi.

Lucas yemek yerken çizimlerden birini göstererek, "Burası Cortez'in merkezindeki bir ofis katı," dedi. Bir başkasını eline aldı. "Ve bu da yönetici katına benziyor. Çetenin yeteneklerini küçümsemek gibi olmasın ama buraya girmek son derece zor olurdu."

"İmkânsız demek istiyor," dedi Paige. "Akla hayale gelmeyecek bir şey olur da yanılırsa diye kendine biraz hareket alanı bırakıyor. Dün sen de o kattaydın Karl. Güvenlik hakkında ne düşünüyorsun?"

Konseydeki çoğu kişi Karl'a karşı temkinliydi ama Paige onun mesleği hakkında ketum davranmaya gerek görmedi. Açık sözlülüğünü takdir etmiş görünüyordu ve içeriden yardım almadan içeri girebileceğinden bile şüphe duyduğunu itiraf ederek tam bir değerlendirme yaptı.

"Ki bunu yapamazsınız," dedi Paige. "Bu vatana ihanet olarak kabul edilir ve en ağır cezayla cezalandırılır."

"İnfaz mı?" Dedim.

"Çok hoşgörülü."

Lucas, "Bu kadar ciddi bir ihlal söz konusuysa, bir örnek teşkil etmeli," dedi. "Bu, çetenin yeterince yüksek bir ödül için riske girmeye istekli birini bulamayacağı anlamına gelmiyor. Halihazırda Juan Ortega'yı arıyoruz, birisinin emrinde hareket ederek vatana ihanet etmiş olabilir.

ve Bianca'yı öldürmek. Ancak aile dışından hiç kimse mesai saatleri dışında yönetici katına erişmek için gereken tüm güvenliği aşacak kadar yetkiye sahip olamaz. Bu riski almaya istekli yeterince insan bulmak?" Başını iki yana salladı. "Ben bile bunun imkânsıza yakın olduğunu kabul ediyorum. Yine de babama haber vereceğim."

Diğer iki çizimi eline aldı. "Bunlara gelince, ikisini de tanımasam da ev planları gibi görünüyorlar. Boyutuna bakılırsa bu yüksek rütbeli bir Kabal çalışanı olabilir. Diğer ise bir apartman dairesine benziyor. Bunları babama fakslamalıyım." Paige'e baktı. "Binada faks var mı?"

"Ben görmedim. Muhtemelen resepsiyon halleder. Ya da mahremiyet istiyorsanız, yakınlarda bir yerde yirmi dört saat açık bir matbaa olmalı."

Telefon rehberine uzanırken, "Onları bırakmam daha kolay olur," dedi ve cep telefonunu tekrar eline aldı.

Gergin bir konuşma bekliyordum -en iyi ihtimalle iş gibi- ama herhangi bir oğulun babasıyla konuşması gibiydi. Lucas elimizde ne olduğunu açıkladı, uğrayıp uğramayacağını sordu ve Benicio da hemen kabul etmiş gibi göründü. Sonra Lucas, tartışmanın diğer tarafını duymamış gibi davranmayan Karl'a baktı ve başını salladı.

"Çok yorucu bir gün geçirdiler baba," dedi Lucas. "Geri dönmek istiyorlar-"

Dur.

"Evet, belki olurdu ama-"

Bir duraklama daha, sonra ahizeyi kapattı. "Babam senin ve Umut'un bize eşlik etmenizi istiyor. Size doğrudan planlar hakkında soru sormak istiyor."

Karl tereddüt etti.

"Bu iş bittiğinde senin görevin de sona ermiş olacak," dedi Lucas. "İstersen oradan havaalanına gidebilirsin."

Karl başını salladı.

AYRI ARABALARA BİNDİK. Karl'ın burada daha fazla kalmaya niyeti yoktu. İşimiz biter bitmez havaalanına doğru yola çıkacaktık.

Benicio Key Biscayne'de yaşıyordu, Miami Beach'in güneyinde gözlerden uzak bir ada, sadece Karl'ın mırıldanmasına neden olan uzun bir ücretli geçitle ulaşılabililiyor, sanki havaalanından ne kadar uzakta olduğumuzu anlamaya çalışıyormuş gibi dikiz aynasına bakıyordu. Arabayla otuz dakikadan fazla sürmezdi ama adaya yaklaştıkça Miami daha da uzak görünüyordu. Ada muhteşemdi, yoğun ormanlıktı ve mükemmel bir gün batımının kalıntıları altında parıldayan beyaz kumlu plajları vardı.

Miami'de çalışsaydım Key Biscayne'de yaşamak isterdim, ancak evlerin önünden geçmeye başladıkça buna asla gücümün yetmeyeceğini anladım. Muhtemelen daha ucuz bölgeler vardı ama bir milyonun altında satılabilecek bir ev göremedim. Oteller bile benim fiyat aralığımın dışında görünüyordu.

Benicio tabii ki deniz kıyısında yaşıyordu. Büyük, تنها arazilerdeki evler malikane değildi ama Florida'nın en seçkin mahallelerinden biri olduğundan emindim.

Lucas arabayı arkada kalan ve ormanla kısmen gizlenmiş bir evin önüne çekti. Sekiz metrelik çit sadece dekoratif görünüyordu ama Lucas durup bir ağaçla konuştu, bu ağacın gizlice bir dahili telefon tuttuğunu tahmin ediyordum.

Bir süre sonra bir şey söylüyormuş gibi Paige'e baktı. Lucas tekrar dahili telefona dönerken Karl camını indirdi.

"Sorun mu yaşıyor?" Ben sordum. "Kimse cevap vermiyor."

Camı indirdim ve içime çektim. Miami'den bile farklı kokuyordu, ılık hava o kadar nemli değildi, duman gitmişti. Baş döndürücü tropik bir çiçeğin kokusuyla zengin bir esinti geçti. O kadar durgun ve sessizdi ki, dolambaçlı yoldan en az çeyrek mil ötedeki sahile vuran suyun sesini duyabiliyordum.

Lucas arabadan indi. Dahili telefonu incelerken biz de ona katıldık. Karl bir göz attı ama bu onun uzmanlık alanı değildi, o yüzden uzmanlık alanı olan bir şeye odaklandı: güvenli kapı.

Paige de dışarı çıktı ve cep telefonunu salladı. "Babandan cevap yok ama meşgul olabilir."

"Nöbetçi muhafızları çağıracağım," dedi Lucas.

"Kapı genellikle korunur mu?" Paige'e sordum.

"İnsan yok ama bahçede devriye gezen muhafızlar var. Gündüzleri bir tane. Geceleri iki. Lucas onları arıyor."

Bir cep telefonunun uzaktan gelen senfonik çınlaması başladı. Karanlığın içine bakarak sesi tespit etmeye çalıştık.

Karl geri dönerken, "Evin yakınında," dedi. "Kapı hâlâ emniyette."

Zil sesi kesildi.

"Sesli mesaj," dedi Lucas telefonu kapatırken. Endişeli olmaktan çok şaşkın görünüyordu. İlk düşüncem *buranın* çetenin hedefi olduğuydu. Ama Lucas planları tanımış olmalıydı ve kilitli kapı da kimsenin içeri girmediği anlamına geliyordu.

"Çitler elektrikli mi?" Ben sordum.

Lucas başını salladı. "Babam davetsiz misafirlerle daha gizli bir şekilde ilgilenmeyi tercih eder. Muhafızları uyaracak bir alarm sistemine bağlı."

Arabaya geri dönerken Paige, "Lütfen bana kapıya çarpacağını söyleme," dedi.

Küçük bir gülümseme. "Çok dramatik bir şey değil."

Arabayı çitin yanına çekti.

"Ah, bir basamaklı tabure," dedi Paige.

Lucas önce gitti, sonra Paige'in diğer tarafa inmesine yardım etti. Çitlere tırmanırken bir görüntü parladı ve neredeyse devriliyordum. Ani hareket beni imgelemden kopardı ve Karl'ın bana yardım etmesine izin verip gözlerimi kapatarak imgelemi yeniden yakalamaya çalıştım. Bir süre sonra bir ses duydum.

"Zamanı gelmişti. Ne kadar sürer-" Adam son kelimeleri yuttu. "Tanrım, Frank, nesin sen-?"

"Ellerini görebileceğim bir yere koy," diye tısladı ikinci bir ses.

Yüzleri görmek için çabaladım ama siyah bir fonda sadece gölgeli figürler seçebildim.

"Aklını mı kaçırdın sen?" dedi ilk adam. "Her ne yapıyorsan-"

"Odaya nasıl girebilirim?"

"Oda mı? Ne-?"

Görüntü daha önce olduğu gibi aniden kesildi. Soluklaştıkça, ben hafif bir kaos hissettim. Lucas, Paige ve Karl etrafımda durmuş bekliyorlardı.

"Silahlı biri. Frank adında biri. Bir oda soruyordu. Bir odaya nasıl girileceğini."

"Hangi oda?" Paige sordu.

"Bilmiyorum. Yapamadım-" Başımı kızgın bir şekilde salladım. "Özür dilerim. Bu yeterli değil, biliyorum. İzin ver tekrar deneyeyim."
_"

"Hayır," dedi Karl. "Şimdi buradayız. Kendimize bakmamız daha çabuk olur. Cep telefonu sesi hemen şuradan geldi."

Lucas Karl'a telefonunu uzattı. "İhtiyacın olursa tekrar ara. Paige ve ben eve gideceğiz. Bahçede biri varsa içerideki muhafızları uyarabiliriz."

Paige, "Herhangi bir sorun olursa cep telefonumu arayın," dedi. Karl bana döndü. "Yakınımda kal."

Başımı salladım.

"Ciddiyim Hope."

"Biliyorum."

UMUT: ÖLÜM KESİLDİ

Güvenlik spotları evi aydınlatıyordu ama bahçenin büyük kısmı loş ve gölgeli, çevre ise kapkaraydı. Hâlâ o kadar sessizdi ki dalgaları duyabiliyordum.

Karl karanlık kenarlarda kaldı. Yanında yürümemi istedi, muhtemelen daha güvenli olduğunu düşündüğü ama kurt adam gece görüşüne sahip olmayan biri için de zor olan çit tarafında. Kaos sensörlerimi sonuna kadar açtım.

Çitin ve küçük, sıvalı bir ek binanın arasından geçerken Karl beni daha yakına çekti ve hayallerimden sıyrıldım. Kendimi yeniden yönlendiremeden, kör edici bir ışık beni tökezletti.

"Tanrı aşkına, Nico, izin verir misin?"

Adam gözlerini ışığa karşı siper ederken bir anlık karanlık. Ama yaklaştı, halojen bir ışın, o kadar parlaktı ki, onu tutan figür sadece bir taslaktı.

"Burada biraz yalnız kalabilir miyim? Bir-"

Susturulmuş bir silahın *pffttt* sesi.

Sarsıldım, görüşüm kayboldu. Karl beni sabit tutmak için kollarımı kavradı. Çekiştirerek kurtuldum ve titreşimleri takip ederek

ek bina.

İki uzun adımda yetişti ve kendimi geri çekilmek için hazırladım ama sadece kolumu tuttu ve "Silah?" diye fısıldadı.

İmgelem hakkında soru sorduğunu düşündüm - adamın ne tür bir silahı olduğunu. Ne kadar yorgun olduğumun bir kanıtı sanırım. Bir süre sonra "Silahın var mı, varsa çıkar" demek istediğini anladım.

Bunu yaptığımda, o diğer tarafa giderken bana binanın etrafında bir yöne gitmemi işaret etti.

Duvara sarıldım. Arkamda Karl'ın bunu yapabilecek kadar uyanık olduğumdan emin olmak için beni izlediğini hissedebiliyordum. Emin olduktan sonra, çalılıklardan gelen yumuşak bir çıtırtı bana hareket ettiğini söyledi, sonra her şey sessizleşti.

Görüntü tekrar gelmeden önce ilk köşeyi dönmeyi başarmıştım. Aynı açıdan aynı manzaraydı. Hayal kırıklığımı bastırdım. En azından görüş açısını değiştirmek için kendimi eğitmenin bir yolu olmalıydı. Başka bir Expisco ile konuşmak istememin bir başka nedeni.

Üç adım daha atınca bir sonraki köşeye ulaştım. Ana ev elli metre ilerideydi ama onu görmezden gelip bu binaya odaklanmaya çalıştım. Muhtemelen kapı bir sonraki duvardaydı. Durdum, dinledim. Sadece Karl'dan geliyor olabilecek düşük seviyeli bir kaos hissedebiliyordum.

Ona ulaştığımda kapıyı aralamış, yüzünü boşluğa dayamış, kokluyordu. Bana baktığında anladım ki

Gördüğüm şey rastgele ya da geçmişe ait bir görüntü değildi. İçeride biri vurulmuştu.

"Bekleyecek misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. Kaosun alçak tıngırtısı sabit bir ritme yükseldi. Koluna dokundum ve dudaklarımı kulağına doğru kaldırdım.

"İçeri girsem de girmesem de bir şekilde göreceğim."

Çenesi başını sallayarak eğildi ve o kaos tamtamının sesi azaldı.

Kapıyı açtı ve karanlık odaya adım attı, başı yukarıda, burnu çalışıyordu. Bir yemek masası ve sandalyeler, küçük bir buzdolabı ve mikrodalga fırın, bir kanep ve belki yarım düzine dolaptan oluşan bir banka seçebiliyordum. Gardiyanlar için bir personel odası.

Karl'ın bakışları kapalı bir kapıya yöneldi. Altında ışık parlıyordu.

o.

"Sağda kal-" Kelimeleri ısırđı, çiğnedi ve sonra "Beni koru" dedi.

Kapının önünde durdu, burun delikleri alevlenirken dinlemek için başını eğdi, ben de silahımı hazırlayarak onu takip ettim. Kolu çevirdi, sonra kapıyı açtı.

Tuvalette bir figür oturuyordu ve ilk dürtüm özür dileyerek geri çekilmek oldu. Sonra kanı gördüm.

Adam ağız açık bir şekilde tuvaletin arkasına yaslanmıştı. Erkek ve kırk yaşının altında olması fark ettiğim tek özellikleriydi ve yaralarının boyutundan değil, bakışlarımı bu yaralardan başka bir şey fark edecek kadar uzun süre ayıramadığımdan.

Yakın mesafeden yüzünden iki kez vurulmuştu. İlk kurşun yanağını parçalamıştı. İkincisi burnunu parçalamış ve kan damlatmıştı.

Kör edici el feneri ışığını ve silah sesini hatırladım. Ölümün geldiğini görmüş müydü? Kurşunu hissetmiş miydi? Hiç acı çekmiş miydi? Acı çekmemesini umuyordum ama içimde bir yerlerden bambaşka bir dilek geliyordu, adamın korkunç bir acı çekmesini değil, belki de küçük bir kıvılcım, bir kaos parıltısı-

Sertçe yutkundum ve ellerimi yüzüme sürdüm. "O olmalı-" diye fısıldadım. "Muhafızlardan biri. Paige dedi-"

Adamın gözleri açıldı. Bir çığlıkla geriye düştüm.

Karl beni kapıya doğru çekti.

"Nesin sen-?" Ben başladım. "O yaşıyor. Yapmamız gereken-"

Kelimelerim tiz ve karmakarışık çıkıyordu. Elimi telefonuma attım ama parmaklarım o kadar çok titriyordu ki düşürdüm. Ben Karl'ın elini sıkarken adam kısık bir inilti çıkardı. Bakışlarım ona kaydı.

Gözleri o kadar boş ve bomboştu ki, o iniltinin son iniltisi olduğundan, yeterince hızlı tepki vermediğimden, vermem gerek-

Dudakları aralandı, kanlı bir köpük köpürdü ve ben öylece bakakaldım.

"O gitti, Hope."

"Gitti mi? Delirdin mi sen?" Uzaklaşmaya çalıştım. "O yaşıyor. Görmüyor musun?"

Etrafıma bakındım, o boş gözleri gördüm ve Karl'ın haklı olduğunu anladım. Adamdan en ufak bir kaos yayılmıyordu - korku yok, acı yok, sadece boşluk. Ama ona ulaşmak için çabalamaya devam ettim, çünkü yanılma ihtimalim vardı ve uzaklaşmayacaktım. Yardım etme dürtüsü hala oradaydı, henüz kaos arzusunun altına gömülmemişti ve sahip olduğum her şeyle ona sarıldım.

Karl beni kapıya doğru çekti. Konuştuğunu görebiliyordum ama sözleri duyulmadan geçip gitti. Sonra duymayan iki kişi geldi: Paige ve Lucas.

Telefonuma uzandım. "Aramalıyız-"

Telefonu aldı, cebime soktu ve tekrar almak istediğimde ellerimi yakaladı.

"Onları uyarmamı engelleyemezsin Karl. İzin vermeyeceğim."
_"

Kavrayışı artık canımı acıtacak kadar sıkılaşırmıştı, yüzü benimkine yaklaşıyordu.

"Gardiyanın hâlâ kanaması var Hope. Demek ki daha yeni vurulmuş ve onu vuran her kimse Benicio'nun peşine düşmeden önce, yani eve girmeden önce onu indirmiş."

"Bu yüzden uyarmak zorundayız-"

"Ve Paige'in cep telefonunu mu patlatalım? Evet, onları uyarmalıyız. Ama bu şekilde değil."

Artık elimde olmadığını bile fark etmediğim silahımı aldı. Elimi uzattığımda, silahı ulaşamayacağım bir yerde tuttu. Bakışları benimkileri aradı, sonra tek kelime etmeden silahı geri verdi ve aceleyle binadan çıktık.

LUCAS: 8

KENDİME aşırı tepki verdiğimi söyledim. Bir bulanıklık büyüsünün örtüsü altında gölgelerin arasından süzülürken neye benzediğimi hayal ederken güldüm.

Gardiyanlar bahçenin karanlığından beni izliyor ve gülmemek için kendilerini zor tutuyorlar mıydı? Ya da içeride, monitör istasyonunda, bir Kabal e- posta döngüsü etrafında dolaşmak için görüntüleri kaydetmekle meşguldüler: adama bak, o kadar paranoyak ki, bir büyü altında saklanmadan babasının ön kapısına bile yürüyemiyor.

Babamın evine kimse giremezdi.

Paige daha önce yanıldığım kanıtlanırsa diye *imkânsız* kelimesini kullanmaktan nefret ettiğimi söyleyerek şaka yapmıştı. Ama bu durum hayal edebileceğim kadar imkansıza yakındı.

Ön kapılar evin içinden bir sinyal olmadan çalıştırılmazdı ve çitlere tırmanan herhangi biri alarmı çalıştırarak devriye gezen iki muhafıza, ev muhafızına ve Troy'a haber verirdi. Ama *biz çite* tırmanmıştık... ve kimse bizi durdurmak için acele etmiyordu.

Kendimi büyük bir aptal durumuna düşürdüğüm düşüncesini bir kenara ittim.

Babam iyiydi.

Biri çiti aşsa bile eve giremezdi. Babam bahçede yasadışı ya da doğaüstü güvenlik yöntemleri kullanmayı reddediyordu; sarhoş bir gencin çitlere tırmanıp bir bariyer büyüüne çarpması riskini göze alamazdı. Ama ev söz konusu olduğunda böyle bir kaygısı yoktu.

Sadece tahvillerden oluşan bir serveti değil, Kabal'ın yüzyıllardır biriktirdiği tüm güçlü büyüleri ve doğaüstü sırları da barındıran Kabal kasaları bile bu ev kadar özenle korunmuyordu. Babam Kabal için herhangi bir tahvil ya da büyüden daha değerliydi. Doğaüstü dünyanın bildiği en yüksek güvenliği sağlamak için hayatlar feda edilmişti.

İçerideki muhafız tarafından açılması gereken tek bir kapı vardı. Ziyaretçi içeri girdiğinde kendini tamamen korunaklı beton bir kutunun içinde buluyordu. Eve tam olarak girebilmek için başka bir kapının açılması gerekiyordu ki bu da sadece babam ya da Troy tarafından yapılabilirdi.

Ön kapıdan başka bir yol daha vardı. Babam bahçede ya da sahildeyse, kendi kapısını çalmak istemezdi, bu yüzden bir retina tarayıcısı ona giriş izni veriyordu. Ayrıca bir kişiyi daha tanıyacak şekilde ayarlanmıştı: beni. Neden onsuz içeri girmem gerekebileceğini ise hiç söylemedi, sadece ihtiyaç olursa öğreneceğimi söyledi.

Paige'e geride durmasını işaret ettikten sonra kameranın önüne geçtim ve beklemeye başladım. Eğer şans eseri çevre güvenliği arızalıysa ve içeride her şey yolundaysa, güvenlik görevlisi beni fark edecek ve kapıyı açacaktı.

Altmış uzun saniye saydım. Paige olduğu yerde kaldı, hiçbir şey sormadı.

Tarayıcıyı çalıştırdım.

Kilit elektronik olarak açıldığında bir vızıltı duyuldu. Kapıyı açtım ve yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için bir algılama büyüğü yaptım. Sonuç negatif çıktı.

İçerideki oda herhangi bir antreye benziyordu. Güvenlik görevlisinin masası bile dekoratif tik ağacındandı ve LCD güvenlik ekranları çerçevelerin içine yerleştirilmişti.

Gardiyan sandalyesinde oturmuş, başını masanın üzerine koyduğu kollarına dayamış, sanki uyuyakalmış gibiydi. Sadece dökülen kahve fincanı bana aksini söylüyordu. Paige yanımdan geçerken parmakları adamın boynuna gitti.

"Öldü," dedi. "Ama ne...?"

Soruyu zaten soracağımı bildiğı için cümlesini yarım bıraktı. Kan ya da başka bir travma belirtisi yoktu. Sadece başını uzatıp uyumuş gibi görünüyordu.

Paige dökülen kahveyi koklamak için eğildi ve daha o söylemeden vardığı sonucu biliyordum.

"Zehir."

Bu hiç mantıklı değildi. Hiçbiri mantıklı değildi. Ama dönüp iç kapının bir kalemle açıldığını gördüğümde kafamdaki sorular uçup gitti. O kaba alete bakarken, beynim

Paige anlamlandırmam için ısrar ederek ana kapının yanındaki bir kalemi işaret etti. Kalemin yarısı, diğer yarısı muhtemelen dışarıda, ağır kapıyı tutma amacıyla başarısız olduktan sonra-

İç kapı açıktı. Bekçi ölmüştü. Babam içerideydi.

Kapıyı açıp içeri koşmamak için kendimi zor tuttum. Bir algılama büyüğü daha yaptıktan sonra iç kapıdan içeri süzüldüm. Onun bir siper alma büyüğü yaptığını duydum ve hemen aynısını yaptım, istemeden bunu yapacak kadar ileri görüşlü olmadığım için sinirlenmişim.

Örtme büyüğü, hareketsiz kaldığımız sürece gizli kalmamızı sağlıyordu. Oturma odasına baktım. Bir anda tarayamayacağım ve "evet, bu oraya ait" diyemeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Paige koluma dokundu ve mutfığa doğru işaret etti, yani oraya bakacaktı. Bir yanım onu yakınımda tutmak isterken, diğer yanım babam tehlikedeyse her anın kritik olduğunu biliyordu.

Evi aramak uzun sürmedi. Sadece birkaç bin metre karelik bir evdi, babam evin tek sakiniydi ve eğlenmeye pek meyilli değildi. Paige benimle babamın yatak odası süitinin bitişiğinde, Troy'un uyuduğu küçük odada buluştu. Babamın odasına girebilmek için davetsiz bir misafirin buradan geçmesi gerekiyordu, bu da fazladan bir güvenlik katmanı oluşturunuyordu.

Paige bir gizlilik büyüğü yaptı, gerçi şimdi bu önlemin gerekli olduğundan şüpheliyim. Biz algılama büyüğüleri döküm ediyorum ve eğer

Gizli ya da bilinçsiz de olsa biri buradaydı, bunu bilirdik.

"Troy birinin içeri girdiğini fark edip babanı dışarı çıkarırsa, bir katille karşılaşmayalım diye ararlardı. Eğer babanı alırlarsa, Troy'u geride bırakırlardı." Yüzünde suçluluk duygusuyla karışık bir üzüntü belirdi. "Troy..."

"Hayır," dedim. "Evet, mantıklı bir açıklaması olabilir-Troy muhafızları zehirli kahveyle öldürdü ve babamı kaçırdı -Ama hayır. Troy değil."

"Belki isteyerek değil," dedi yavaşça. "Ama eğer ona şantaj yapıldıysa. Ya da ailesinden biri tehdit edildiyse..."

"Ailesi yok. Uzun süreli kız arkadaşı yok. Çocuğu yok. Kendisine şantaj yapılabilecek hiçbir kötü alışkanlığı yok. Kısacası, o mükemmel bir koruma."

Onu savunurken bunun ne kadarının inançtan ziyade sevgiden kaynaklandığını merak ettim.

"Bunu yapabileceğine inanamıyorum," dedim. "Ama başka bir açıklama olmadığı için..." Cümleyi bitiremedim.

"Babanın olabileceği başka bir yer var mı? Mülkte? Bodrum olmadığını biliyorum ama-"

Başımı kaldırdım. "Panik odası."

LUCAS: 9

"UNUTTUĞUMA İNANAMIYORUM-" Babamın yatak odasına doğru yürüdüm. "Yatak odasından giriliyor. Nereden, bilmiyorum. Ama kesinlikle dış dünyayla iletişim kurmak için bir yöntemle donatılmış. Yardım çağırabilmeliydi."

Duvarlarda dolaştım, tabloları, aynaları, bir paneli gizleyebilecek her şeyi kaldırdım. Yoksa bir mandal kadar küçük bir şey mi? Tuvalet masasının üzerine çömelip alt tarafı incelemeye başladım.

Paige, "Kapı burada olamaz," dedi.

Sertçe döndüm, kendime rağmen sinirlenmiştim. "Evet, öyle. Yatak odasından girildiğini söyledi."

"Yatak odası mı? Yoksa yatak odası süiti mi? Çünkü bu duvarların arkasında gizli bir oda olmasına imkân yok, Lucas."

İki taraf dış duvar, üçüncüsü bitişikteki banyonun uzunluğu ve dördüncüsü de Troy'un uyku odasının uzunluğuydu. Bırakın bir odayı, bir panik dolabı için bile yeterli alan yoktu.

Lanet ettim. Harekete geçmeden önce düşünüyordum. Bu daha önce hiç sorun olmamıştı.

Paige çoktan banyoya girmiş, zihinsel olarak ölçülerini alıyordu. Gömme dolabın kapısını açtı. Işığa bir fiske vurdu ve "Evet! İşte, doğu duvarı. Arkasında mutfak var, ama bolca yer var-"

Durdu, aşağı baktı. Keskin bir nefes aldı, sonra hızla hareket ederek dolabın içinde kayboldu. Aceleyle kapıya yöneldim.

Dolap darmadağınktı. Birisi kıyafetleri gelişigüzel askılardan çekmiş, ayakkabıları yere atmıştı.

Hope'un ne dediğini hatırladım. "Odaya" nasıl girileceğini soran bir ses. Panik odası.

Paige askıları bir kenara itiyor, çılgınca kapıyı arıyordu. Boğuk bir nefes. Kan bulaşmış parmaklarını kaldırdı. Orada, gri bir takım elbisenin kolunda kanlı bir el izi vardı. Ve Paige'in ayaklarının dibinde, halının üzerinde bir leke. Kapıya doğru daha fazla kan lekesi vardı ve muhtemelen yatak odasındaki koyu renkli ahşabın ve banyodaki siyah mermerin izleri gizlediği dışarıda da devam ediyordu.

Sonunda tetiği buldum; alt giysi çubuğunun arkasına gömülü birkaç düğme. Bu düğmelere sırayla basılması gerekiyordu. Bir giriş kodu. Son derece mantıklıydı -herkes girebilecekse neden bir panik odası olsun ki- ama *ben* nasıl girecektim? Babam içerideydi, yardım çağıramayacak kadar yaralıydı ve ben burada sıkışıp kalmıştım, lanet düğmelere basıyordum-

Cabal'ı ara.

Raf hidrolik bir vınlamayla hareket ettiğinde telefonumu kaldırıyordum. Paige tökezleyerek yoldan çekildi. İçeriye görmek için kapının etrafından dolanamadan babamın sesini duydum, bir büyü başlatıyordu.

"Baba!"

Kapının etrafında döndüm ve kısa süre durdum. Orada duruyordu, gömleğinin önü kanla kaplıydı. Dudakları kıpırdadı ama hiçbir şey duyamadım, sadece kanı görebiliyordum.

Kahretsin, kımıl da! Ona yardım edin! İlk yardıma, ambulansa ihtiyacı var.

Kıpırdayamıyordum, beynim bunun imkânsız olduğu konusunda ısrar ediyordu. Paige koşarak yanımdan ve babamın yanından geçti. Onu geri çağırmak için ağzımı açtım ama sonra kan gölünün içinde yatan bir ceset gördüm. Troy.

Onun yanına düştüğünde, sonunda sesimi bularak babama doğru yürüdüm.

"Sen iyi misin? Kan var-"

"Troy'un kanı. Ben iyiyim."

Cep telefonumun hâlâ elimde olduğunu gördüm ve kaldırdım. "Aradın mı-?"

Benden aldı, parmakları tuş takımının üzerinde uçuşuyordu. Paige'in yanında diz çöktüm. Troy göğsünden vurulmuştu ve

Bilinci yerinde değildi. Kan gömleğini ıslatmıştı. Yerde daha fazla kanlı giysi vardı, babam akıntıyı durdurmaya çalışmış olmalıydı.

Paige, Troy'un gömleğini yırtıyordu. Yardım etmek için eğildim.

Şimdi vurulduğu yeri görebiliyordum, kalbinin hemen altında bir çıkış yarası vardı. Çok fazla kan vardı.

Babam Paige'in yanına eğildi. "Ne yapabilirim?" Ondan soğuk bezler getirmesini istedi.

Bir dakika sonra elinde ıslak havlularla döndü. "Ambulans beş dakika içinde burada olur. Bu lanet oda..."

Troy'un göğsündeki kanı temizleyip başka yaralar olup olmadığına bakarken, "Hücresel çağdan önce inşa edilmiş," diye mırıldandım. "Ve daha sonra çekip çekmediği hiç test edilmedi, çünkü sabit hattı vardı. Ama sabit hat kesilebilir."

Başını salladı. "Gardiyanlar saatlik kontrolleri için ofisi aramadığında, güvenlik ofisi uyarılırdı. Bu her zaman yeterince hızlı olur gibi görünüyordu..."

Tabii yerde ölmek üzere olan bir adamınız ve muhtemelen kapının hemen dışında silahlı bir adamınız yoksa.

Babam Troy'un alnını sildi, sonra Paige'e baktı. "O kadar kötü mü-?"

Durdu ve cevap istemediğini fark ederek başını salladı. Troy çok solgundu. Solunumu çok sığdı. Paige ve ben ilk yardım konusunda ne kadar yetenekli olsak da bu bizi aşıyordu.

"Biriyle konuşuyordu," dedi babam bir süre sonra. "Ben odamdaydım. Kiminle konuştuğunu anlayamadım ama bir sorun yok gibiydi, ben de sen olduğunu, yanlış anladığımı ve aradığında çoktan yola çıkmış olduğunu düşündüm. Troy içeri girdiğinde kapıya doğru gidiyordum. Bu beni ürküttü, önce kapıyı çalmadı. Sanırım bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ve beni uyarmaya çalışıyordu ama kapıdan içeri girerken-"

Babam göz kırptı. Dışarıdan bir duygu belirtisi yoktu ama bu göz kırpma bana her şeyi anlatıyordu, tıpkı sesindeki hafif tutukluk gibi. "Onu sırtından vurdular. Bana bir şeyler anlatmaya çalıştı ama yere düşmeden bayıldı. Kapıyı kapatmayı başardım ve bir bariyer büyüsü yaptım. Önce bakmalıydım, kim olduğunu görmeliydim-" Başını iki yana salladı. "Tek düşünebildiğim onu bu odaya sokmak ve yardım çağırmaktı. Sonra, çok geç, yapamayacağımı fark ettim." Bir duraksama oldu, sonra sertçe başını kaldırdı. "Ambulans. Her an burada olabilir. Sen-"

"Kapıları açacağım," dedim ayağa kalkarken.

"Hope ve Karl," diye seslendi Paige arkamdan. "Onlar-"

"Onları arayacağım."

Karl ön kapıdaydı, dışarıdaki muhafızların öldüğünü öğrendikten sonra içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Pencereyi kırmaya kalkışsaydı, koruma büyü yüzünden kendisi ya da Hope ciddi şekilde yaralanabilirdi. Onu bu konuda uyarmalıydım. Kabul edilemez bir dikkatsizlik daha.

Bu gece kim görevdeydi? Neredeyse kesinlikle onları tanıyordum, onlarla konuşmuştum, ailelerini sormuştum, birkaç saat içinde eve dönmelerini bekliyordum...

Silkindim ve Karl ile Hope'a babamdan bahsedip onları panik odasına yönlendirdikten sonra kapıları açtım. Ambulans geldiğinde yolun yarısındaydım. İçine girdim ve onlara durumu anlattım.

Sağlık görevlileri ve ben panik odasına yaklaştığımızda Karl ve babamın tartıştığını duydum ve koşmaya başladım.

UMUT: KAOS DELISI

Panik odasında durdum, beynim mükemmel bir kaos girdabındaydı.

Paige'in düşünceleri en yüksek sesle, kendinden şüphe duyan korkmuş bir karmakarışık. *Bunu doğru mu yaptım? Bir şeyi gözden mi kaçırıyorum? Ya durumu daha da kötüleştiriyorsam? Ambulans nerede?*

Benicio'nun düşünceleri birbiri ardına gelen yoğun dalgalarla ayırt edilemeyecek kadar karışık. Bunun altında Karl'ın öfke ve sıkıntısının sabit zonklamasını seçebiliyordum.

Sonra yerde yatan adam vardı. Ölüyordu... Ruhu bedeninden ayrılıyordu, keder, endişe ve diğerlerinin korkusu etrafında dönüyordu, hayal ettiğim her şeyden daha güçlü bir kokteyldi. İçime çektim, çevremden habersizdim. Oraya nasıl girdiğimi hatırlayamıyordum. Neden orada olduğumu hatırlayamıyordum. Yerde yatan ve ölmekte olan bu adamın kim olduğunu bile hatırlayamıyordum. Önemli olan tek şey ölüyor olmasıydı ve öldüğünde alacağı ödül hayal bile edilemeyecekti.

Karl birinin gitmesi için bağıırıyordu. Beni değil. Bunu yapamazdı, ölüm bu kadar yakınken, havada asılı dururken beni uzaklaştıramazdı...

Ben bunun için yaratılmıştım. Ait olduğum yer burasıydı, kasırganın merkezinde, onu içime çekerek...

"Onu buradan çıkarmalısın." Benicio'nun sesi.

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Karl'ın hırıltısı.

Oda dönerek beni altına çekti. "Bu

kaos." Benicio. "O-"

"Neler olduğunu biliyorum." Karl. "Ve görünüşe göre sen de biliyorsun."

Öfkesi tavan yaptı ve ürperdim. O kadar lezzetli, o kadar mükemmeldi ki... Elleri belime dolandı. Beni kaldırdı. Sahip olduğum her şeyle saldırdım. Kollar sadece daha sıkı kavradı ve beni tekmeleyerek, yumruklayarak ve çığlık atarak odadan çıkardı, iki kapıdan dışarı, beyaz bir odanın parlak parıltısına taşıdı.

Banyo ışıklarının parıltısı altında kaosun yaşam çizgisi koptu. Kafamı kaldırdım ve yansımamı gördüm -kabus gibi bir versiyonum, saçlarım vahşi, dudaklarım hırıltıyla geriye çekilmiş, yüzüm saf hayvan öfkesiyle buruşmuş.

Bir iblisin yüzü.

Karl beni yatak odasına taşıdı. Beni yatağa yatırdı ve çığlık atmaktan boğazım düğümlenmiş bir halde nefes alırken, yansımamın hatırasını engellemeye çalıştım ve kendime bunun zihnimin cehennemi bir oyunu olduğunu söyledim.

Son beş dakika gözümün önünden geçti. O odada hissettiklerim. Düşündüklerim. Hepsi aynadaki o dehşet kadar yabancı ve yine de yansıma gibi tanınabilirdi.

"K-K-Karl..."

Başımı kaldırdım, gözlerim utanç gözyaşlarıyla doluydu ve sadece sulu bir şekil görebiliyordum. Çömelip yüzümü göğsüne doğru çekerken kollarının beni sardığını hissettim.

"Şşş, şşş, şşş."

"BEN-BEN-BEN-"

"Şşşt."

Yüzünü bulmak, gözlerinin içine bakmak için başımı zorla kaldırdım.

"Onun ölmesini istedim, Karl. Kim olduğunu bile hatırlayamadım. Tanıdığım, sevdiğim bir adamdı ve beslenebilmek için ölmesini istedim."

Başım öne doğru sallandı, midem kazındı ve durduramadan üzerine kustum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, ben-"

Çenemi tutup kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Sorun yok Hope."

Boşta kalan eliyle gömleğinin düğmelerini ustalıkla açtı, soydu ve gözlerini kırpmadan yatağın üzerine fırlattı.

temas. Benicio Cortez'in Mısır pamuğundan çarşaflarının üzerine kustumuk kaplı bir gömlek fırlattığımı düşününce histerik bir kahkaha patlamasına engel olmak zorunda kaldım. Aynı anda gözlerim doldu ve o kadar kötü titremeye başladım ki nefes alamadım.

Zihnim tekrar o odadaydı, kaosun içinde yuvarlanıyor, yutkunuyor, Troy'u görüyordum...

Ani bir görüntü anıyı bir kenara itti. Çalılarının arasından bakıyordum, bir restoranın verandasında bir eliyle hamburger yiyen, diğer eliyle bir şeyler yazan, bakışları bir kitaba sabitlenmiş esmer bir genç adamı izliyordum. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Görüntü kayboldu ve Troy'u tekrar gördüm, ölüyordu. Sonra onu karşımda otururken, gülerken ve flört ederken gördüm ve ne kadar iyi bir adam olduğunu, nasıl daha iyi tanımak istediğim biri olduğunu düşünüyordum...

Ölümü izlemek mi istiyorsun?

Midem bulandı ama geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Karl yüzümü kendine doğru çekti. Onu anlamak için mücadele ettim.

"Bana odaklan Hope. Sana gösterdiğim şeye."

Yüzü önümde yüzdü, sonra kayboldu ve ben yine çalılarının arkasındaydım. Aralarından bakarken bir dalı tutan elimi görebiliyordum. Parmaklarım uzun ve inceydi, erkeksi ama pürüzsüz, bir çocuğun değil ama henüz bir erkeğin parmaklarıydı.

"Hey!" diye gürledi bir ses. "Demek burada saklanıyorsun."

Masadaki siyah saçlı adam başını kaldırdı, dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sonunda tanıdık geldi. Jeremy Danvers, kurtadam Alfa. İri yapılı ve kaslı bir başka genç adam onu kafasından yakaladı, eğildi, Jeremy'nin içkisini kaptı, bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

"Bu adama bir bira getirin," diye seslendi verandaya çıkan diğer iki kişiye.

"Gelecek yıl," dedi Jeremy. "Yasal olarak yapabildiğim zaman-"

"Bu kadar düzgün olmayı bırak. Hava sıcak. Sana bira alıyorum. Sen içeceksin."

Adam bir sandalye çevirdi ve oturdu. "Lütfen otur

Antonio," dedi Jeremy. "Hayır, sen işimi hiç bölmüyorum."

Diğer genç adamlar da onlara katılınca şakalaşmaya devam ettiler ama sohbet, gözetmenin duyguları arasında kaybolup gitti. Kıskançlık. Özlem. Yalnızlık. Dinlemeye çalışırken parmakları dalda beyazlaştı, avludaki dostluğu özüksedi, duygularına kapıldı. Sonra diğerleri üst üste bindi - anısına geri bakan bir yetişkinin duyguları. Pişmanlık, keder ve suçluluk, panik odasının kaosu kadar yoğun ve beni de içine çekti, bana beslenecek bir şey verdi, ahlaki sonuçlardan yoksun zengin bir ikame.

Ancak bir süre sonra bu yeterli gelmedi ve titreme yeniden başladı, göğsüm daraldı, nefesim kesildi-

"Odaklan Hope. Bana odaklan."

Başka bir görüntü. Bu sefer siyah bir boşluk. Sadece sesler. Tanıdığım ama daha önce hiç duymadığım kadar

genç biriydi. "Anlamıyorsun baba."

"Evet, biliyorum. İstemeyen sensin. Sürü senin için değil. bize."

"Bu kurtadamlar için, değil mi? Ve biz de kurtadamız. Olması gereken de bu - böyle yaşamak, başkalarıyla, bizim gibi olanlarla. Hissediyorum-"

"Bu bir içgüdü. Onunla savaşmalısınız. Üstesinden gelmelisin. Burası özel bir el sıkışması olan bir kulüp değil Karl. Bizi içeri almazlar. Bizi öldürürler."

"Hiç denemediysen bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum. Onların yolundan uzak durmalıyız. Yapmamız gereken
_"

Koş. Hep kaçmak. Korkakların yolu.

Babana korkak mı diyorsun?

Tabii ki hayır. Ben asla...

Düşüncelerim bir öfke ve suçluluk karmaşası içinde dağıldı. Bunun bir anı, Karl'ın bana sunduğu bir şey, bir hediye olduğunu bilerek içtim...

Midemin çalkalanması durduğunda ellerimi yüzüme sürdüm.

"Sanırım artık iyiyim," dedim. "Yapabilir miyiz-?"

"Gitmek mi?" Çömeldiği yerden kalktı ve omuzlarını yuvarlayarak gerginliğini giderdi. "Gitmeyi planlıyorum."

Sedyeyle oradan geçmekte olan bir sağlık görevlisinin sırtını gördüm. Troy'un nasıl olduğunu sormak için ayağa kalktım ama dizlerimin bağı çözüldü ve Karl beni tutmak zorunda kaldı.

Paige kapı aralığında belirdi. Silik bir gülümsemeye Karl'a beni yatağa geri oturtmasını işaret etti. Nabzımı kontrol ederken panik odasına, oradan nasıl çıktığıma, Karl'ın omzunun üzerinden kaos delisi bir iblis gibi çırpınışıma geri döndüm. Paige bunu görmüştü. Gördüler ve artık sırrımı biliyorlardı.

Ama utanç içime dolduğunda, nasıl bildiklerini hatırladım. Sırrıma asla ihanet etmeyecek olan Karl'dan değil. Benicio'dan. Karl'a beni odadan çıkarmasını söyleyen kişiden. Beni kaotik bir durumun içine atan, bundan zevk alacağımı ve bir keş gibi daha fazlasını isteyeceğimi bilen kişi.

Beni de Tristan gibi kullanmıştı. Müstakbel bir çalışanı büyük ikramiye vaatleriyle baştan çıkarmakla onun zayıflıklarını avlamak arasında fark vardı,

Bağımlı olacağını bile bile ona istediği uyuşturucuyu vermek.

Lucas içeri girdi ama bakışlarım onun yanından geçip Benicio'ya gitti. Sonra gözlerimi kaçırdım. Suçu onun üzerine atmak istemiyordum. Beni baştan çıkarmışsa ne olacaktı? Ayartılmanın üstünde olmak istiyordum. Kontrollü. Sorumluluk sahibi.

"Hastanede olacağım," dedi Benicio Lucas'a. "Seni ve Paige'i istiyorum-" Keskin bir nefes aldı. "Kardeşleriniz."

"Onları uyaracağım."

"Düşünmeliydim-"

"Ben ona bakarım, baba. Sen Troy'la git. Muhafızlar sizi hastanede karşılayacak."

Benicio gittikten sonra kafamı kaldırdığımda Paige ona doğru yürürken Lucas'ın düşüncelere dalmış olduğunu gördüm. Ona bir şeyler mırıldandı, sonra Karl'a döndü.

"Sormaktan nefret ediyorum..." diye başladı.

"O zaman yapma," diye hırladı Karl. "Zaten gereğinden fazlasını yaptık ve Hope daha fazlasını ödedi-"

"Neye ihtiyacın var?" Ben araya girdim. Karl'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Lütfen."

"Hayır."

İçim burkuldu ve tekrar kabarmamak için yutkunmak zorunda kaldım.

Elini benimkinin üzerine koydu, kucağımda kavradı. "Yeterince şey yaptın Hope."

"Yapmadım," diye fısıldadım, diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle. "Yardıma ihtiyacım var. İyi bir şey yaparak bu işi bitirmek istiyorum."

Beni incelerken bir an sessizlik oldu. Sonra Lucas'a döndü. "Son bir iyilik. Ve ben bunu bir iyilik olarak görüyorum."

"Öyle," dedi Lucas. "Kardeşlerimi bulmam gerek-"

"Ve ne, telefon görüşmeleri yapmamızı mı istiyorsun? Kabal dalkavuklarınızı yataklarından kaldırın-"

"Hayır. Onları bulmalı ve uyarmalıyız. Şahsen. Sadece onları bul, lütfen, Karl. Sonra gidebilirsin."

KARL'IN KİRALADIĞI EVE GİTTİK ve Lucas'ın kardeşlerinin yerini bulmaya çalışırken yaptığı aramaları takip **ettik**. Karl homurdanmaya devam ediyordu.

-Doğrudan bir telefon görüşmesi onları daha çabuk uyarabilecekken neden onları bulmak zorundaydık? Aynı fikirdeydim ama Lucas'ı savunmak için olası açıklamaları öne sürdüm. Karl hiç oralı olmadı. Sadece benim için endişelenmiyordu, aynı zamanda otuz yaşındaki bir büyücünün iz sürücü köpeğini oynamak da canını sıkıyordu. Alfa'sına itaat etmekte yeterince zorlanıyordu.

Jeremy'yi hatırlatması Karl'ın bana gösterdiği anıları geri getirdi ve ne anlama geldiklerini sormak istedim. Şimdi zamanı değildi. Hiç bir zaman *olacağından* emin değildim. Karl bunu bana sadece beni karanlık bir yerden çekip çıkarmak için umutsuz bir girişimde bulunarak göstermişti.

Lucas beni aradığında mahalleden yeni ayrılmıştık. Hücre.

"Hector evde," dedi. "Paige ve ben onu ziyaret edeceğiz. Carlos akşam için dışarıda ve yerini bulmak zor olacak, bu yüzden ikinizden geç saatlere kadar çalıştığı anlaşılan William'ı görmeye gitmenizi isteyeceğim. Babamın diğer koruması Griffin sizinle ofiste buluşacak ve size içeriye kadar eşlik edecek."

"Tamam..."

Lucas'ın neden bir güvenlik ekibinin gelip Hector'un ailesini evde alarma geçirmesini istemediğini anlayabiliyordum ama bu hiç mantıklı değildi. William ofisteyse, onu kontrol etmek ve koruyucu gözetim altına almak için bütün bir güvenlik birimi oradaydı.

"Neden Carlos'u bulmuyoruz?" Ben dedim. "Eğer onu takip etmek daha zorsa, Karl mükemmel olur."

"Diğerlerinin nerede olması gerektiğini biliyoruz. Bu yüzden önce onları halletmek istiyorum."

Karl bana bir bakış attı. "William'la konuştuktan *sonra* Carlos'u takip etmemi beklemediği sürece sorun yok."

"Bunu duydum," dedi Lucas. "Karl'a hayır de. William'ı bulup Griffin'in gözetimine teslim ettikten sonra ikinizden de başka bir şey istemeyeceğim. Yine de William ofiste değilse, Karl'ın yakın zamanda orada olup olmadığını kokusundan anlamaya çalışmasını istiyorum. Ve Hope, eğer herhangi bir imgelem görüp görmediğini kontrol edebilirsen..."

Başka bir deyişle, William'ın kaçırılmış olabileceğinden şüpheleniyordu... ya da daha kötüsünden.

"Eğer gittiyse," dedi Lucas. "Lütfen Karl'a onu mümkün olduğunca uzağa kadar takip etmesini söyleyin, sonra benimle temasa geçin."

LUCAS: 10

"YANI AKLIMI TAMAMEN MI KAYBETTİM?" Ben sordum ben sürerken.

Paige küçük bir gülümseme verdi. "Henüz değil." Kabal'ın verdiği talimatları izleyerek beni bir köşeye yönlendirdi. "Babanın hatırı için, bunu söylemekten nefret ediyorum ama mantığın sağlam. Umarım yanılıyoursundur."

"Ben de öyle."

Arkamızda koyu renkli bir araba yanaşırken dikiz aynasına baktım. Farlarının parıltısı bana bunun istediğim korumalar olduğunu söyledi. "Şüphelerimi Hope ve Karl'dan saklamakla hata mı ediyorum?"

Bu sefer bir duraklama oldu. Kelimelerini özenle seçerek sonunda şöyle dedi: "Bu... ideal değil. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

Başımı salladım.

"Karl'a gerçeği söylerseniz size yardım etmeyecektir ama kardeşlerinizle ilgili sorularınızı yanıtlamanın tek yolu onun izleme yetenekleri ve Hope'un öngörüleridir."

"Yani çoğunluğun yararına olduğuna inandığım bir hedefe ulaşmak için tartışmalı yollara başvuruyorum. Sesler

babam gibi."

"Aynı şey değil." Öyle

değil mi?

HECTOR'IN EVİNDE, Kabal muhafızları arkamızdan geldiler.

Hiç tanımadığım aile üyelerini görmek üzereydim.
Varlığımdan haberi olmayan bir aile.

Gerekçem ne kadar sağlam olursa olsun, Hector otoritesini zayıflatmak için kurnazca bir bahane kullandığımı söyleyecekti. Bir tehdit haline geldiğimin kanıtı.

Paige dirseğimi tuttu ve sıcak gece havasına rağmen tüyleri diken diken olan başparmağını dirseğimin arkasına sürttü.

"Bunu yapabilmemizin başka bir yolu var mı?" diye

sordu. Başımı salladım.

Birisi babamın evine girmiş.

Alarm vermeden güvenliği sağlayan, kapıdaki görevlinin zehirli paket kahveyi kabul etmekle kalmayıp babamdan girişini onaylama gereği duymayacağı kadar tanıdık biri. Troy'un yatak odasında rahatsız olmadan sohbet edebileceği biri.

Benicio Cortez'in evine sorgusuz sualsiz girebilecek dört kişi vardı: oğulları. Yalnızca birinin böylesine karmaşık, soğukkanlı ve teknik açıdan zekice bir plan düzenleyebileceğini düşünmüştüm. Sadece zeka değil sabır da gerektiren bir komplo. Öncelikle, Kabal güvenliğinin çete üyelerini taciz etmesini sağlayarak iki grup arasında gözle görülür bir sürtüşmeye neden olması gerekiyordu. Ardından, muhtemelen Kabal'ın himayesi altında çalıştıklarına inanan çalışanlar tarafından adam kaçıırma ve cinayet. Şiddetli bir misilleme için kışkırtılan çete, cinayet için mükemmel günah keçileri olacaktı.

Sadece Hector bunu başarabilirdi. Ama bu diğerlerinin işin içinde olmadığı anlamına gelmiyordu. Bu yüzden kardeşlerime telefon edemezdim. Şaşırmış olmalılardı, nerede oldukları benim tarafımdan ya da tarafsızlığına güvendiğim biri tarafından teyit edilmeliydi.

Paige'e döndüm. "Belki de beklemelisin-"

"Hayır," dedi. "Ve bir daha sorma."

KABAL AİLESİ SORCERER'larının insan kadınlarla evlenmeleri ve doğaüstü yönlerini gizli tutmaları beklenir; bu da hayatlarının bir yönünü -kritik bir yönünü- hayat arkadaşlarıyla paylaşamayacakları anlamına gelir. Yine de bu geleneğe nadiren karşı çıkarlar. Hector ve babam gibi erkekler, eşlerin siyasi bağlantılar için seçildiği soylu sınıfların arkaik geleneğine inanacak şekilde yetiştirilirler

ve onların UYGUNLUK olarak zarif
hostesler ve sevgi dolu anneler.

Paige gibi modern bir eş için işleyişini etkileyerek tam bir ortak olmayı bekleyebilir. Bu kabul edilemez. Cinsiyetçilikle suçlanabilir ama bu daha çok bir ırk meselesi.

Bir Kabal'ın üst kademesi tamamen büyücülerden oluşur ve bu büyücüler varsayılan olarak erkektir. Kabalları sanki ilahi bir buyrukmuş gibi yönetiriz. Başka bir ırktan birinin işin işleyişinde söz sahibi olmasına izin vermek tehlikeli olur. Herhangi bir Kabal ailesi büyücüsüne sorduğunuzda, büyücülerin her zaman yönetimde olduğunu ve şimdiye kadar iyi iş çıkardıklarını, bu nedenle kurula başka bir ırktan birini atamaya gerek olmadığını söyleyerek önyargıyı rasyonalize edecektir. Gerçek ise korkudan kaynaklanmaktadır.

Doğaüstü bir kadınla evlenirseniz, o da zorunlu olarak büyücüden başka bir ırktan olacaktır. Eğer kadın gerçekten kocasının ortağıysa, o da aynı derecede hırslı olabilir, yönetici ofislerine ve nihai olarak yönetim kurulunda bir koltuğa göz dikebilir. Çoğu zaman doğaüstü bir eşin böyle bir niyeti olmaz, ancak Kabal bunu şansa bırakmayacaktır.

Yani, kardeşimin karısı insandı ve bu yaptığım işi daha da zorlaştırıyordu. Bununla birlikte, evlerine girmenin kolay olduğu anlamına geliyordu. Tüm güvenlik önlemleri insan kaynaklı olmalıydı - doğaüstü olaylardan haberi olmayan bir eşe tetikleyici bir illüzyonu açıklamak zor olurdu. Ayrıca mümkün olduğunca göze batmamalıydı. En güvenilir eş bile, silahlı bir evde yaşamaya zorlanırsa

sonunda kocasının işinin iddia ettiği kadar meşru olmadığından şüphelenmeye başlayacaktır. Bu, sadece ortak bir dış güvenlik olduğu anlamına geliyordu, ancak uşaktan bahçivana ve hizmetçiye kadar herkes eğitimli bir Kabal güvenlik görevlisiydi.

Hector'un uşağı bizi bekliyordu ve biz merdivenlerden çıkar çıkmaz ön kapıyı açmıştı.

"Ofisinde," diye fısıldadı. "Uzun

zamandır orada mı?"

"Sekizden kısa bir süre sonra işten döndüğümünden beri."

"Peki ya aile?"

"Bayan Cortez şefle yarınki menüyü tartışıyor. Ona kendisini meşgul etmesini söyledim. Çocuklar yatakta, bu yüzden rahatsız edilmemelisiniz."

Kahyayı takip ettik. İki muhafız arkadan geliyordu. Karanlık bir oturma odasının önünden geçiyorduk ki az ilerideki kapıdan bir kadın sesi geldi.

"Alo? Oh. Zilin çaldığını duymadım."

Uşak, sanki beni görmesini engellemiş gibi yana doğru adım attı. Gereksiz bir önlemdi. Hector'un karısı Bella benimle hiç tanışmamıştı. Yarı karanlık kapı aralığında duran minyon sarışın kadının o olduğunu tahmin ettim.

İyi giyimli ve çekiciydi, bu da genellikle özgüvene işaret eden bir kombinasyondur, ancak sanki evindeki yabancıların görünüşünü sorgulama hakkına sahip olduğundan emin değilmiş gibi bizden birkaç adım ötede durakladı.

Paige öne çıkarak, "Özür dilerim Bayan Cortez," dedi. "Uşağınızdan sizi rahatsız etmemesini istedik. Korkarım sabaha kadar bekleyemeyecek bir mesele için ofisten geliyoruz."

Bella bizden korumalarımıza doğru gergin bir bakış fırlattı. "Hector sizi bekliyor mu?"

"Sorun değil hanımefendi," dedi uşak. "Bay Cortez gibi ben de onlara kefil olacağım."

"Ama rahatsız edilmek istemiyor. Carlos bunu açıkça belirtti."

"Carlos Cortez?" Dedim.

"Evet, onun-" Rengi değişti. "Tabii ki Carlos'un kim olduğunu biliyorsun. Özür dilerim. Evet, o Carlos."

"Carlos ne zaman buradaydı?"

Saatini kontrol etti. "Bir saat - hayır, özür dilerim, yani bir saat önce çıktı, yani belki yirmi dakika önce geldi. Burada fazla kalmadı."

Bu da Troy vurulduğunda hem Carlos hem de Hector'un burada olduğu anlamına geliyordu. Yani ikisi de sorumlu olamaz. William'ın beyni mi? Çok daha az akla yatkındı, bu yüzden Hope ve Karl'ı onun peşine gönderirken kendimi güvende hissediyordum.

Paige sanki aklımı okuyormuş gibi, "Hope'u arayacağım," diye mırıldandı.

"Carlos, Hector'un rahatsız edilmek istemediğini açıkça belirtti," diye devam etti Bella. "Ve bunu söylediğinde de ciddiye." "

Paige bana sert bir bakış fırlattı. Bella'nın gerginliğinin yabancıların gece geç saatte gelmesiyle bir ilgisi yoktu, Hector'u üzmekten korkuyordu. Ellerinin titremesinden anlaşıldığı kadarıyla çok korkuyordu.

"Özür dilerim Bayan Cortez," dedi Paige. "Bunun hem sizin hem de kocanız için bir rahatsızlık olduğunu biliyoruz ve babası ısrar etmeseydi tekrar aramadan gelmezdik. Eğer Bay Cortez'i aramak isterseniz..." "

Paige babamın onayını aldığımızı söyleyerek Bella'yı sakinleştirmeye çalıştı ama kadının gözlerindeki korku daha da arttı. Babamı arayarak Hector'un öfkesini uyandırmaktan mı korkuyordu? Yoksa babamın kendisinden mi korkuyordu? Babam Hector'u varis ilan etmeyi reddettiği için, Hector torunlarının doğuştan gelen haklarını ellerinden aldığı için ısrar ediyordu ve bu nedenle onların hayatlarında önemli bir rol oynamayı hak etmiyordu. Bu yüzden onunla çok az temasları oldu. Bu karar babamı Hector'un yapabileceği başka hiçbir şey kadar incitmedi. Bella'nın korkusuna gelince, oğullarının büyükbabalarını daha iyi tanımak istemelerini engellemek için onlara ne hikayeler anlattığını ancak hayal edebilirim.

"Anne?"

Çoraplı ayaklar merdivenlerde belirdi, ardından kot pantolon ve tişört giymiş tıknaz bir genç.

"Emilio," diye seslendi uşak bana.

On altı yaşındaki yeğenim.

"Sorun ne anne?" Emilio aşağı inerken söyledi.

Paige, "Hope'u arayacağım," diye mırıldandı ve geri çekildi.

Emilio merdivenlerin dibinde durdu. Önce bana, sonra muhafızlara, sonra tekrar bana baktı, yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi yoktu.

"Babanla konuşmaları gerekiyor," dedi uşak. "Ofisten geliyorlar ve ellerinden geldiğince çabuk gidecekler."

Artan hayal kırıklığımı gizlemek için mücadele ettim. Hector muhtemelen elli adımdan daha az uzaktaydı. Onu kontrol edip beş dakika içinde gidebilirdik.

"Bu kim?" Emilio çenesini bana doğru uzatarak,

"Kim bu?" dedi. "Babanla birlikte çalışıyor."

"Evet, öyle demiştin." Bana baktı. "Seni daha önce hiç görmedim."

"Hayır," dedim usulca. "Yapmadın. Kuzeybatı Pasifik'te çalışıyorum. Üzgünüm Emilio, ama konuşmam gerek-"

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Şirket için çalışıyor, efendim," dedi uşak, artık bıkkınlığını açıkça belli ediyordu.

Emilio bana baktı. "O zaman senin için Emilio değil. Bu Bay Cortez."

İçimde gerçek bir sabırsızlık ve belki de daha fazlası olduğunu hissettim ama sakince, "Nasıl isterseniz," dedim. Kahyaya döndüm. "Şimdi, ofis-"

"Gerçekten sanmıyorum-" diye başladı Bella.

"Buldum anne," dedi Emilio, sesinde o yaşta bir insanın ebeveynlerine duyduğu saygının doğası üzerine beş yüz kelimelik bir makale yazmamı gerektirecek bir sertlikle.

Bella onu azarlamadı. Aslında, yemin ederim onun irkildiğini gördüm.

"Git Ramon'u gör," dedi Emilio annesine. "Beden eğitimi üniformasını arıyordu."

Bununla birlikte Bella aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı. Emilio'ya dönüp baktığımda o tanıdık ürpertiği omurgamda hissettim.

"Lu-" Paige söze başladı ama sonra her ihtimale karşı kendini durdurdu. "Gerçekten acele etmeliyiz."

Konuşurken bakışlarını yere indirdi, bu bana tuhaf geldi -Paige asla göz temasından kaçınmaz. Sonra neden bu kadar çabuk uzaklaştığını anladım.

"Evet, doğru," dedim, sonra Emilio'ya, "Özür dilerim. Lütfen kusura bakma-"

Yolumuza o kadar hızlı atladı ki Paige irkildi ve başını kaldırıp baktı. Gözleri buluştu. Adamın gözleri şokla irileşti. Sonra dudağı kıvrıldı.

"Bir cadı mı?" Bana döndü. "Evimize bir cadı mı getirdin?"

"Hayır, karımı getirdim." Sözcükler kendime engel olamadan ağzımdan çıktı. Paige'in koluna girdim. "İzin verirsiniz-"

"Hayır, seni mazur görmüyorum ve o benim evimde hoş karşılanmıyor."

Başka koşullar altında Paige bunu kabul etmezdi. Ama Emilio gençti ve onu önyargıların yanlışlığı konusunda eğitmenin zamanı değildi, bu yüzden parmaklarını koluma koydu ve "Ben arabada olacağım" dedi.

Yol vermek için ayrılan muhafızlara başını sallayarak ilerlemeye başladı, sonra tökezledi, ayakları dışarı fırladı, elleri düşmeye karşı destek almak için havaya kalktı. Onu yakalamak için çabalarken Emilio'nun parmaklarını kaldırdığını gördüm ve tökezlemediğini anladım.

"Daha hızlı yürü, cadı," diye alay etti ve elini başka bir geri tepme büyüyle kaldırdı.

Ona doğru döndüm ve ellerini o kadar hızlı yakaladım ki irkildi.

"Yapma," dedim.

"Sen-"

Emilio dondu kaldı, Paige'in bağlayıcı büyüüne

kapıldı. "Git," dedi. "Ben onu tutarım."

Yüzünde pişmanlıkla karışık bir kızgınlık ifadesi vardı. Bu, atmamayı tercih edeceği bir adımdı.

Genç işverenin içinde bulunduğu durumdan hiç de rahatsız olmamış gibi görünen kâhyanın arkasından yürüdüm... ve belki de çocuğun bir cadının büyüyle kapana kısıldığını görmek biraz eğlendirmişti.

Bir koruma peşimden geldi. Diğeri, benim bir hareketimden sonra Paige'in yanında kaldı.

LUCAS: 11

BUTLER ahşap kapıda durakladı. "Kapıyı çalmak zorundayım, efendim."

Bu benimle bile bozmaya cesaret edemediği bir rutindi. babamın teklifini.

Uşak rap yapıyordu. İçeriden, benim müzikal deneyimimden çok daha öncesine, belki de yetmişli yıllara ait bir rock baladı duyabiliyordum. Yanıt gelmeyince kaşlarımı çattığımda uşak, "Herhalde bizi duyuyordur. Bayan Cortez haklıydı efendim. Rahatsız edilmekten hiç hoşlanmıyor."

"O zaman bunun sorumluluğunu üstleneceğim."

Kapıyı denedim. Kilitliydi ama karmaşık bir şey yoktu. Cüzdanımdan bir kart çıkardım ve uşağın kıpırdanmasına aldırmadan aralıktan geçirdim.

Ofiste bir Kabal CEO'sundan beklenebilecek her şey vardı... ya da CEO olmayı bekleyen bir adamdan. Ahşap, dekorasyonun ana malzemesiydi ve hava limon temizleyicisi kokuyordu. Oda en az beş yüz metre kareydi ve kavernöz bir havası vardı, sanki Hector makamına yakışan ofisin bu büyüklükte olduğunu ilan etmiş, sonra da

alanı nasıl dolduracaklarını biliyorlardı. Dağınıklık olmaması, boş olduğunu görmeyi kolaylaştırıyordu.

Banyoya doğru yürüdüm. Boştu.

"Başka bir çıkış var mı?" diye sordum.

Gardiyan, "Hayır, efendim. Bu oda babanızın evi gibi inşa edildi. Tüm pencereler geçilmez ve sabittir ve büyülerle güvence altına alınmıştır. Dışarıdan çıkış yok."

Muhafız konuşurken kâhyanın bakışları biraz yana kaydı.

Ona döndüm. "Hangi pencere açılıyor?"

Yüzü kızardı. "En sağdaki, efendim. Ama sadece içeriden. Babanızın tam güvenlik paketi için ısrar ettiğini biliyorum ama Bay Cortez..."

"Kişisel bir kaçış yolu istedim."

Uşak başıyla onayladı. Saatlerce rahatsız edilmeden inzivaya çekilebileceği bu odadan bir çıkış için ısrar etmesinin tek bir nedeni olduğunu biliyordum. Bir kaçış yolu... metresini ziyaret etmek için. Ya da bakışlarım gündüz yatağını aydınlatırken, onu gizlice içeri sokmak için diye değiştirdim.

Metresler, bir erkeğin aşktan ziyade görev için evlendiği her durumda olduğu gibi, bir Kabal büyücüsünün hayatının beklenen bir parçasıydı. Ama gizli bir çıkış yolu Hector'a bir mazeret de veriyordu.

İhtiyacı olduğunda -ailesi her zaman içeride olduğu konusunda ısrarcıydı, asla kontrol etmeye cesaret edemiyordu.

Carlos neredeyse tam da babamın suikastçısının onu panik odasına götürdüğü saatte gelmişti. Hector'la gerçekten konuştuğunu kimse doğrulamadan içeri girip çıkmıştı. Sonra da Hector'un rahatsız edilmemesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Neredeyse sağlam bir mazeret oluşturarak.

Kahyaya döndüm. "Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Eve geldiğinde onunla konuştum, sekiz civarı. Ama aşçı akşam yemeğini sekiz buçukta getirdi."

Masanın üzerindeki boş tabaklara baktım.

"Kaldırılmasını istediği zaman arıyor. Eğer meşgulse, o gidene kadar beklemek zorundayız. Buraya geldiğinde-"

"-rahatsız edilmek istemiyor."

Pencereye doğru yürüdüm. Aralık gibi görünüyordu.

"Efendim?" Muhafız masanın diğer tarafındaydı ve aşağı bakıyordu.

Deri bir mokesenin çıkıntı yaptığını gördüm. Aceleyle masanın etrafından dolandım ve neredeyse kaygan bir su birikintisine düşüyordum. Bir kan birikintisi. Hector sırt üstü yatıyordu, kan gömleğinin önünü ıslatmıştı.

Yanına çöktüm ve nabzını kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım.

Elimden geldiğince sakın bir şekilde, "Paige'i içeri getirin lütfen," dedim.

Uşak kapıya doğru yöneldi, sonra a k l ı m a başka, daha kritik bir istek geldi.

"Emilio'nun içeri girmesine izin *vermeyin*. Gerekirse onu fiziksel olarak durdurun." "Emredersiniz, efendim."

Kardeşimin cesedinin yanına çömelmiştim. *Benim kardeşini n cesedi.*

Zihnim bu düşünceyi işlemeyi reddetti. Bu bir numaraydı. Ölü numarası yapmıştı -başka birini öldürmüş ve bu sahtekârı buraya yerleştirmişti, ona benzeyen bir adamı ya da bir büyüünün etkisi altındaki bir adamı. Elbette mantıksızdı ama çocukluğumun devi Hector Cortez'in bir suikastçının kurşunu gibi sıradan bir şeyle öldürülmüş olması gerçeğinden daha mantıklıydı.

Kardeşim.

"Özür dilerim."

Paige'i görmek için başımı kaldırdım.

"Doğrulayabilir misin?" "Evet, tabii ki."

Hector'un yanına diz çöktüğünde telefonumu çıkardım. Orada bir Kabal oğlunun öldürülmesinden sonra atılması gereken adımlardı ve ben babamdan bu adımları atmasını istemeyecektim.

Onlar. Aslında yaptığım ilk şey, Hector'un ölüm haberinin ben gelene kadar kendisinden saklanmasıda ısrar etmek oldu.

Bir soruşturma başlatılması ve olayın örtbas edilmesi gerekiyordu. Polis çağrılmazdı. Karısı onların çağrılması gerektiğinden bile şüphelenemezdi, öldüğü yer bu durumu daha da zorlaştırıyordu. Ceset kaldırılana kadar karısının bu odadan uzak tutulması gerekiyordu ve bunu yapmak için de ölüm haberini, karısının içeri dalması için çok geç olana kadar gizli tutmamız gerekiyordu. Eğer böyle bir şey olursa tek çaremiz intihar olduğunu iddia etmek olurdu ki bu da en az cinayet kadar soru işareti yaratacak bir açıklama olurdu. Kalp yetmezliği ya da felç daha kolay olurdu, tabii yönetilebilirse.

Bir telefon her şeyi harekete geçirdi. Durumu kısa ve öz bir şekilde açıkladıktan sonra, "Babama haber verene kadar, bu konuyla ilgili tüm aramalar bu numaradan bana yapılacaktır" dedim.

Biraz tereddüt bekliyordum. Ancak güvenlik şefi kabul etti ve beni tüm gelişmelerden haberdar edeceğine söz verdi.

"Carlos," dedi Paige yanıma gelerek. "Buna asla inanmazdım. Hector'la *çalışıyor* olabilir. Ama tek başına? Bu kadar karmaşık bir şeyi? Ya hepimiz onun zekâsını cidden hafife aldık ya da bu gerçekten Hector'un işiydi ve Carlos açgözlülük yaptı."

Bir an için neden bahsettiğini merak ettim. Sonra aklıma geldi.

Muhafızlardan birini, aileyle ilgilenmeleri ve onları dışarıda tutmaları için Kabal'ın ev çalışanlarını görevlendirmesi ve sonra da uşağı bana getirmesi için gönderdim.

"Carlos'u daha önce kabul ettiniz mi?" Kahyaya sordum. "Evet, efendim."

"Peki tam zamanı?"

"Bayan Cortez'in söylediğine yakın. Dokuz kırk beşte geldi ve ondan kısa bir süre sonra ayrıldı."

"Carlos olduğundan emin misin?"

Soruyu yadırgamadı. Bizim dünyamızda yanılsama ve aldatma hayatın gerçekleridir.

"Kesinlikle o olduğuna inandım, efendim."

"Carlos gittikten sonra Hector'u görmediniz ya da odaya kimseyi almadınız mı?"

"Hayır, efendim."

Hector, Carlos gittikten sonra gizli pencereden birini içeri almış olabilirdi ama bir şey açıktı. Carlos'u bulmamız gerekiyordu.

"Peki ya William?" Paige söyledi.

Tereddüt ettim. Her ne kadar Carlos'u durdurmak istesem de, düşünmem gereken başka bir kardeşim vardı - korunması gerekebilecek biri. "Önce William. Ama gitmeden önce, ben..."

Kapıyı kırıp açtım ve dışarı baktım. Koridor boştu, personel ailenin dikkatini dağıtmış ya da onları her şeyin yolunda olduğuna ikna etmişti. Emilio'yu bulup ona söylemeli miydim? Beni tanımıyordu. Böyle bir haberi bir yabancı mı vermeliydi?

Kâhya benden önce konuştu. "Ben hallederim efendim. Bay Cortez'i götürdükten sonra dul kadına söyleyeceğim, o da çocuklara anlatsın. İnme miydi?"

"Evet."

Başını salladı.

UMUT: ISTENMEYEN

"Annenle konuştun mu?" Cortez karargâhına doğru yürürken Karl sordu.

Soru o kadar beklenmedikti ki sadece aval aval bakabildim. "Ne?"

"Miami'ye geldiğinden beri anneni aradın mı?"

Geldiğim gün aramıştım ama o zamandan beri kendime hikâyemle meşgul olmamı beklediğini söylemişim. Gerçek şu ki, Faith Edmonds'ı oynarken onu aramaktan rahatsız olmuşum.

"Benicio seni istediği kadar ayartabilir," dedi Karl. "Seni kazanması için önünde uzun bir yol var."

Annemle ilgili sorduğu soruyla kastettiği buydu. Karl'ın beni bu kadar iyi tanımasına şaşırmayı -ve belki biraz da rahatsız olmayı- bırakabilecek miydim?

Demek istediğini anladım ama ne kadar haklı olduğunu düşünmem için panik odasındaki o birkaç dakikayı hatırlamam yetti. Evim, ailem, işim ve konsey ile olan bağlarım sağlam kaldığı sürece

Çetedeeki genç doğaüstü varlıklarla ortak yönlerim vardı. Yine de zaman zaman ben de onlar gibi güçlerim yüzünden kendimi yalnız ve yabancılaşmış hissediyordum.

Bir zamanlar annemle yaşadığım o mükemmel açık ilişkinin yasını hâlâ tutuyorum. Aramızda bir daha asla sahip olamayacağım düzeyde bir dürüstlük vardı.

Doğaüstü varlıkların dünyasında bile asla tam olarak anlaşılamayacak ya da kabul görmeyecektim. Güçlerim çok farklı ve rahatsız ediciydi. Kim en kötü düşüncelerini okuyabilen birinin etrafında olmak ister ki? Karl bunun üstesinden gelmişti ama eminim kolay olmamıştır, bu da onun dostluğuna daha çok değer vermemi sağladı.

Yine de iyi bir hayatım vardı, özellikle de Jaz ya da Sonny'ye kıyasla. Kolay kolay bir Kabal'a katılmazdım. Karl'ın demek istediği buydu. Ama haklı mıydı?

O panik odasında, ahlaki çekirdeğim kapanmıştı. Troy'a baktım ve onun kim olduğunu bile bilmiyordum. Sadece onun ölümünden beslenmeyi düşünmüştüm.

Ya tekrar olursa ve ben birinin ölmesine seyirci kalırsam? Bir daha asla ailemin yüzüne bakamazdım. Konseyle asla yüzleşemezdim. Kendimle yüzleşemezdim.

"Umut mu?" Karl kaşlarını çatıyordu.

"Üzgünüm, ben sadece-" Başımı salladım. "İyi olacağım."

"Arayacaksın. Ve sabah anneni aramanı istiyorum."

"Evet, efendim."

"Onu davet etmeni istiyorum... En sevdiği restoran hangisi?"

"Odessa Philly'de."

"Onu önümüzdeki Cumartesi akşamı bizimle yemeğe davet et." "Bizi mi?"

"Bu bir sorun mu?"

"Kulağa çok...çift gibi geliyor." "Bu bir sorun mu?"

Ona baktım. Eğer her şey dağılırsa, bir tane olacaktı. Hala orada olacak, ne yaptığımı umursamayacak bir insan. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilebilir miydi?

"Karl Marsten?"

Troy'un ortağı Griffin'in bize doğru yürüdüğünü görmek için başımızı kaldırdık. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda donmuş muydu? Muhtemelen benim hayal gücümdü. Her yerde onaylanmama görme havasıydım.

Karl elini uzattı. Griffin görmemiş gibi yaptığında, Karl'ın gözlerindeki buz gibi bakışı hayal bile *edemedim*. Eğer çaba gösterecekse, gösterişli bir güvenlik görevlisi tarafından itilmek hoşuna gitmemiştir.

"Haber aldın mı-" diye başladım.

"Bu taraftan," dedi Griffin ve binaya doğru geri döndü.

Yetişmek için acele ettim ama Karl kolumu yakaladı, bakışı bana Kabal'a yardım etmek için burada olduğumuzu hatırlattı ve eğer eskortumuzun peşinden gidiyorsak lanet olsun.

Griffin sabırsızlıkla bize bakarken, "Bu saatte evden çağrıldığınız için üzgünüm," dedim.

"Bunu umursadığımı mı sanıyorsun?" Ses tonu o kadar keskindi ki sıçradım. "Ortağım bir hastane yatağında yatıyor ve yaşam savaşı veriyor. Patronum neredeyse öldürülüyordu ve şimdi onu tanımadığım güvenlik ekibi dalkavukları koruyor. Ve ben de eskortluk yapmak zorunda kaldım-" Kendini durdurdu.

"Bir kurt adam mı?" Karl

yumuşak bir sesle söyledi. Evet

anlamına gelebilecek bir

homurtu.

"Lucas seni neden bize verdi bilmiyorum ama biz William'ı bulur bulmaz yakanızdan düşeceğiz," dedim ön kapıya yaklaşırken.

"Daha da iyisi," dedi Karl. "Hemen şimdi gidebiliriz."

"Lucas söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsunuz."

Griffin
kapıyı açtı.

Karl onu yakaladı ve tuttu. "Pardon?"

"Lucas seni korumamı söyledi ve bu görevden alınana kadar da koruyacağım."

"Bu Lucas'ın emri mi?"

"Ben işimi biliyorum."

Başka bir deyişle, Lucas böyle bir şey söylememiştii. İçeri girdiğimizde cep telefonum çaldı. Arayan Paige'di.

"Ofise yeni geldik," diye açıkladım cevap verirken.

"Griffin orada mı?"

Bana ters ters bakan korumaya baktım.
"Evet."

Gırtlaktan bir kahkaha attı. "Sana zorluk mu çıkarıyor? Boş ver onu. O iyi bir adam. Sadece bodyguard imajını çok ciddiye alıyor. Şey gibi değil..." Nefes alışında hafif bir tutukluk.

"Troy nasıl?" diye

sordum. "Şu anda

ameliyatta."

Tüm söylediği buydu. Sanırım söylenecek tek şey buydu-Ameliyat masasına yatacak kadar uzun süre hayatta kaldığını ve sadece bekleyip orada neler olacağını görmemiz gerektiğini söyledi.

Arka plandan sesler duyabiliyordum. Bir tartışmaya benziyordu. Başları belaya mı girmişti?

"Her neyse, ilerlemen hakkında seni rahatsız etmek için aramadım. Sadece dikkatli olmanı söylemek istedim."

"Tamam..."

"Az önce Hector'un evine vardık. Görünüşe göre çalışma odasında ve bütün akşam buradaydı. Carlos bir saat önce buradaydı. Yani iki kişi sayılır."

Muhtemelen etrafta başkaları varken dile getirmeye cesaret edemediği anlamını yakaladım. Eğer Benicio'nun saldırganı evdeki başarısızlığının ardından oğullardan birinin peşine düştüyse, bu William olabilirdi. Eğer o saldırgan Kabal karargâhına girmeyi başardıysa, şu anda burada olabilirdi.

"Sadece dikkatli ol," dedi. "Bırak Griffin ö n d e n gitsin. O bir profesyonel."

GRIFFIN bizi resepsiyondaki genç adamın yanından geçirdi.

"Onunla konuşmamız gerekmez mi?" Asansöre doğru ilerlerken söyledim. "William'ın gidip gitmediğini biliyor olabilir."

Griffin homurdandı ve yürümeye devam etti, ben de durdum. Karl da aynısını yaptı. Griffin asansörlere ulaştı, onu terk ettiğimizi gördü ve geri döndü, bizi geçip masaya doğru yürüdü.

"Bay Cortez bu insanların sorularına cevap vermenizi istiyor."

Resepsiyon görevlisi/güvenlik görevlisi ona sorgulayan bir bakış attı. Griffin'in çenesi bir santim düştü. Bu işte "bu insanlara bilmek istediklerini söyle" kolaylıkla "bilmelerine *izin verilenleri söyle*" anlamına gelebilirdi.

"William Cortez hâlâ ofisinde mi?" Ben sordum.

"Sanırım öyle." Bakışlarını masaüstünün hemen altındaki bir ekrana indirdi ve ekrana dokundu. "Arabası hâlâ garajda ve ayrıldığını görmedim." Bir kez daha dokundu. "Diğer çıkış kapılarından herhangi birinde de kodunu kullanmadı."

"Onu en son ne zaman gören oldu?"

"Ben nereden bileyim?" demesini bekliyordum ama güvenlik görevlisi ekrana birkaç kez daha dokundu. "Yedi buçukta yemek istedi ve sekizde ofisine götürüldü. Dokuzda kahve istedi."

"Hiç ziyaretçisi oldu mu?"

"Bana gelen bir şey yok hanımefendi ve yediden beri çalışıyorum."

Dün bindirildiğimiz asansöre yöneldik. Biz beklerken Griffin gözlerini kısarak Karl'a baktı.

"Bu Bay Cortez'in gömleği mi?"

Karl kollarını gerdi, kollar bileklerini aşıyordu. "Kötü oturmuş ama kumaşı ve terziliği mükemmel."

"Nereden buldun bunu?"

"Elbette çaldım. Herkes suikastçılar için çalıları döverken ve ortağının hayatını kurtarmaya çalışırken, Benicio'nun dolabında biraz alışveriş yapmaya karar verdim. Arabada güzel bir çift elmas kol düğmesi de var."

Griffin, Karl'ın şaka yaptığından pek emin değilmiş gibi kaşlarını çatı. Asansöre bindiğimizde, her ihtimale karşı kodu girerken paneli kapattı.

UMUT: OVERTIME

William'ın ofisine vardığımızda kapı açıktı ve içeride kimse yoktu. Griffin önce içeri girdi, odada bir tur attı, sonra dışarı çıktı ve "Burada değil" dedi.

İçeri adımımı attım. Evraklar tertemiz bir masanın üzerine dağılmıştı, bir evrak çantası sandalyenin üzerinde duruyordu ve bir takım elbise ceketini kapının arkasında asılıydı. Karl ceketini aldı. Griffin'in gözleri kısıldı.

"Ben de bunu almayı düşünüyorum," dedi Karl. "Senin için sakıncası yok, değil mi?"

Ceketini salladı. Bir şingirtıyla elini cebine attı ve bir dizi anahtar çıkardı.

"Demek ki çok uzağa gitmemiş," dedim. "En yakın tuvalet nerede?"

Griffin dolap olduğunu tahmin ettiğim kapalı bir kapıya doğru yürüdü ve karanlık ve boş bir banyoyu ortaya çıkarmak için kapıyı açtı.

"Su soğutucusu mu? Otomat? Fotokopi makinesi?"

Soğutucuyu ve hepsi bir arada yazıcıyı işaret etti. "Bu katta hiç otomat yok. Bir şey isterse arar."

Odayı geçti ve telefonu eline aldı, ben sadece alaycı davrandığını düşünmüştüm ama o bir düğmeye bastı ve bir şeyler mırıldandı.

Karl'a, "Belki de bacaklarını açmak için dışarı çıkmıştır," dedim. "Anlayabiliyor musun?"

"Sadece son zamanlarda burada olduğunu biliyorum. Onu takip etmeyi deneyebilirim ama buraya o kadar sık girip çıkıyor ki normalde gitmediği bir yere gitmediği sürece yeni bir iz bulmak zor olacaktır."

"Başka bir koku alıyor

musun?" "Kan mı? Hayır."

Gözlerimi kapattım ama tek algılayabildiğim Griffin'den yayılan genel bir tedirginlik ve güvensizlik duygusuydu.

Griffin, "Bu katı dokuz buçukta terk etti," dedi.
Ben.

"Ne?"

"Asansör erişim kayıtlarına göre dokuz buçukta dördüncü kata inmiş ama bir daha geri çıkmamış."

"Dördüncü katta ne var?" "Bir

sürü şey."

Ben daha tek kelime edemediğim kapıdan çıkmıştı.

"Karl?" Dedim ki. "Burada William'la birlikte başka birinin olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Deneyebilirim."

Kapıya doğru yürüdü ve kalçalarının üzerine çöktü. Griffin sanki arkasında olmadığımızı yeni fark etmiş gibi geri çekildi.

"Geliyor musun-?"

Karl'ı görünce durdu ve tiksinti dolu bir homurtu çıkardı. Karl görmezden geldi, içine çekti, sonra ayağa kalktı ve pantolonunu fırçaladı.

"Yakın zamanda ikinci bir iz var gibi görünüyor, ama bu muhtemelen akşam yemeğini bırakan kişiydi."

"Şimdi mi geliyorsun?" Griffin tersledi.

Karl ona baktı ve gülümsedi. "Sihirli kelime nedir?"

Griffin nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak

uzaklaştı. Karl arkasından, "Bu o değil," diye seslendi.

Griffin'in omuzları gerildi.
duydu, ama durmadı.

ASANSÖR kapıları dördüncü kata açıldığında, burası da diğer katlar kadar sessiz ve boş görünüyordu. Tuhaftı.

Şirketlerde çalışmışım ve dokuz kişilik personelin çalıştığı katlarda bile geceleri temizlikçi görmeyi bekleyebilirdiniz. Ama sanırım bir Kabal ofisinde kendi personeliniz bile olsa denetimsiz temizlikçi bulundurmak akıllıca değildi. Katları kilitlemek ve tüm girişleri izlemek daha iyiydi.

İlk kavşağa varana kadar Griffin'i takip ettik. Sonra Karl durdu, burun delikleri açıldı ve bitişik koridora doğru yöneldi.

Griffin'in "Hey!" sesi duyulmadan önce yaklaşık on adım atmıştık. "Sana benimle kalmanı söylediğimi sanıyordum," dedi. arkamızdan sinsice yaklaştı.

"Hayır, yaptığınıza inanmıyorum."

"Burası Cabal'ın merkez ofisi. Öylece kaçıp gidemezsin."

"Kaçmak mı?" Karl yavaşça döndü, kaşlarını kaldırdı. "Sanırım yürüyordum. Senin de bu işi bitirmek için bizim kadar acele ettiğine inanıyorum ama yanıyorsam sen yoluna git, ben de kan kokusunu takip edeyim."

"Kan mı?" Dedim.

Belli belirsiz bir irkilme - bunu başkalarının önünde söylemek istememişti.
Ben.

"Nereye?" Griffin sordu.

"Kaynağı bulmak için izleri takip etmem gerekiyor. Şimdi, eğer bunu yapmama izin verirsiniz..."

Koridorda ilerlemeye devam etti. Griffin onun yoluna çıktı. O kadar hızlı hareket etti ki tökezleyerek yolundan çekildim ama Karl'ın hızının yanında bu hiçbir şeydi. Ben daha gözümü kırpamadan Karl korumayı gömleğinin ön kısmından duvara yapıştırmıştı.

"Bana vurmak mı istiyorsun?" Griffin dedi ki. "Devam et."

"Ona vurmayı planlamadığınızı biliyorum Karl," dedim. "Ama kışkırtılma ihtimaline karşı, bunu yapmamanızı şiddetle tavsiye ederim. O bir Ferratus."

Karl bana baktı.

"Derisini demir kadar sert yapabilen bir yarı iblis. Ona vurursan elini kırarsın."

Griffin gülümsedi. "Onun sözüne güvenme. Devam et."

"Seni bir kez kıstırdım mı, artık bir tehdit olmaktan

çıkarsın. Ama

Bu hoş girişime devam etmeden önce, gelelim bir anlayış, Griffin. Sana güvenmiyorum. Belli ki sen de bana güvenmiyorsun. Her türlü ani hareket kolayca saldırganlık olarak yanlış yorumlanabilir."

Griffin'in gömleğinin önünü serbest bıraktı. "Şimdi kanın kaynağını bulalım. Bir kurt adamla sidik yarışına girdiğin için bir gardiyan arkadaşının kan kaybından ölmesine izin verirken patronunun bundan memnun olacağından şüpheliyim."

Koridorun **yirmi metre** ilerisinde Karl bir odaya girdi ve beni uzaklaştırmak için elini kaldırdı. İlk defa itaat ettim. Bu kadarı yeterdi.

Sonra oda karardı ve gözlerimi engelleyen bir şey olmadığını hatırladım. Görüntü başladı.

Bir adam açık bir dosya dolabı çekmecesinin üzerine eğilmiş, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu.

"Tam söylediğim yerde." Bir dosya çıkardı. "Değişiklik olsun diye fazla mesai yapmanı takdir ediyorum, ama araya gireceksen-"

Susturulmuş bir silahın *pftt sesi*. Adam dolabın arkasına düştü. O zaman yüzünü gördüm. William'ın. Tetikçisine kuşkuyla bakarken dosya elinden düştü.

Ağızı açıldı ama ikinci bir kurşunla sarsıldı. Dosya dolabına çarpıp yere yığıldı.

İmgelem sona erdiğinde, sarsılmadım. Sadece... durdu. Ve ben de öylece durdum. Bir filmin şok edici sonuna gelmek, orada oturmak, boş ekrana bakmak, düşünememek, hissedememek, hareket edememek gibi. Kaos titreşimleri bile nüfuz etmedi.

"Hope?"

Karl'ın sesi kilometrelerce uzaktan geliyordu. Sanki kalın bir kışlık paltonun içinden geçiyormuş gibi kollarımı kavradığını hissettim.

"Bu onun için çok fazla oldu," dedi. "Onu buradan çıkarmalıyım."

Sözleri havada uçtu, bağlantısız ve anlamsızdı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Cehennem değilim. Çekil yolumdan."

Yükselen kaosu fark ettim ama yüzüme şarap dökmek gibiydi; görebiliyordum, koklayabiliyordum, ne olduğunu biliyordum ama hiçbir etkisi yoktu.

"Hope? Beni duyabiliyor musun? Yürüyebiliyor musun, tatlım?"

"Tatlım? Tahmin etmeliydim. Bir kurt adam hırsız. Seni *seviyor* olmalı. Sadece kaosla damlıyor."

"Çekil yolumdan."

"Hepsi bu kadar biliyorsun, değil mi? Onun türünün umursadığı tek şey bu. Kaos."

"Defol git başımdan-"

Gözlerimi açtım ve buz gibi bir sudan kurtulmuş gibi nefes nefese kaldım. "William mı? O-?"

"Evet ve gidiyoruz."

"Hayır, bir imgelem gördüm. Yardım edebilirim. Yardım etmek istiyorum."

"Eminim öyledir," dedi Griffin.

"Son bir kez," dedi Karl. "Çık dışarı-"

"Benicio Cortez'in bunu anlamayacağını mı sanıyorsun Hope? Onu bir süreliğine kandırdın ve söyleyebileceğim hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek, ama eğer ortağım bu yüzden ölürse-"

Karl, Griffin'i geçmek istercesine bir hamle yaptı ama Griffin tekrar yolumuza çıktı ve ben de Karl'ın kolunu çekiştirerek tutunmasını istedim.

"Sence Troy'u ben mi vurdum?" Dedim ki. "Lucas ve Paige ile birlikteydin ve eğer bundan daha iyi bir mazeret varsa-"

"Tetiği çekmene gerek yoktu. Bunu yapmak için can atan bir sürü genç adam vardı, özellikle de onları kışkırtan güzel bir kız varsa, o da arkasına yaslanıp keyfini çıkarabilirdi."

"Ben yapmadım-"

"Bay Cortez klişelerden nefret eder. Bir erkeği tipiyle değil, kişiliğiyle ölçmek gerektiğini düşünür. Ama bazı durumlarda önemli olan tek şey tiptir ve ben sizinki hakkında her şeyi biliyorum."

"Bir Expisco tanıyor

musun?" "Umarım..."

Karl başladı.

Tutuşundan sıyrıldım ve Griffin'e yaklaştım,

Koşullar ne olursa olsun, bilme ihtiyacıyla tüketilmiş.

"Onunla hâlâ görüşüyor musun? Onunla konuşabilir miyim?"

Griffin sert bir kahkaha attı. "Bir büyücü olmadan olmaz."

"O-o öldü mü? Nasıl öldü? Hayır, sadece söyle bana. Nasıl biriydi? Her şeyi çözdü mü? Biri ona yardım etti mi?"

"Expisco yarı iblislerini mi öğrenmek istiyorsun? Kendin hakkında mı?" Bana doğru bir adım attı. "Sana anlatmama izin ver-"

Griffin sendeleyerek geri çekildi, sonra da yere yığıldı. Karl'ın hasar kontrolü yapar gibi parmaklarını oynattığını görmek için döndüm. Griffin'e vurmuş olması gerektiğini anlamam bir anımı aldı, yumruk o kadar hızlıydı ki görmemiştim.

Dönüp aptal aptal kapının önünde baygın yatan Griffin'e baktım.

"Hay aksi," dedi Karl. "Benicio bundan pek memnun olmayacak. Ama onu uyarmıştım. Ani hareket yok. Dışarıda olduğu sürece etrafta dolaşmasına gerek yok."

Beni belimden yakaladı ve Griffin'in üzerinden salona doğru savurdu. Düşen Ferratus'a son bir kez baktım.

"Elin mi?" Ben başladım.

"Gayet iyi. Görünüşe göre işin püf noktası, onlar geldiğini görmeden vurmak."

LUCAS: 12

"DÖRDÜNCÜ KATTALAR," dedi güvenlik görevlisi.
"Yaklaşık on dakika önce aşağı indiler."

Ona teşekkür ettim ve asansörlere yöneldim. Hepsi iş görürdü. Dördüncüsü personel katıydı, yani basit bir kart kaydırma veya anahtar kodu erişimimizi sağlayacaktı.

Araba yavaşlayınca öne çıktım, kapıların açılmasını bekledim ve kendimi Karl Marsten ile burun buruna buldum.

Kolunu Hope'a dolamış, ona destek oluyordu. Yüzü asılmıştı ve kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirdiğinde beni tanımak için bir an bekler gibiydi.

Karl'ın arkasına baktım. "Griffin

nerede?" "Kestiriyor."

Telaşlanmış görünmüş olmalıyım, çünkü ekledi, "Ben sadece onu bayılttı. Ama adamın kesinlikle insani becerileri üzerinde çalışması gerekiyor."

"Peki William?" Paige sordu.

Karl'ın sertliği yerini gerçek bir pişmanlık ifadesine bıraktı ve sertçe, "zr dilerim, Lucas," dedi.

"Biz buraya gelmeden önce biri onu vurmuş," diye fısıldadı Hope.

"Muhtemelen çok daha önce. Kayıtlar asansörün birkaç saat önce indiğini gösteriyor."

Kendimi buna hazırladığımı sanıyordum. Hope devam etti, onun ölümüyle ilgili bir imgelem gördüğünü ve tanıdığı biri tarafından öldürüldüğünü, bir dosya aldığını ve katilin fazla mesai yaptığını söyledi.

Carlos.

"Geri dönebilirim," dedi. "Tekrar deneyeceğim ve belki daha fazlasını alırım."

"Hayır," dedi Karl. Ona bir bakış fırlattı, kendisi adına konuşmasına kızamayacak kadar yorgun değildi. "Sen yeterince şey yaptın."

"Karl haklı," dedi Paige. "Biraz dinlenmen gerek." Hope'u asansöre bindirirken Paige, "Ona bunları yaşattığım için özür dilerim," diye mırıldandı.

"Yardım etmek istiyor," dedi.

"Biliyorum ama bunu yapmak istememiştik, bilmiyorduk." Başını salladı, sonra bana baktı.

"Baban biliyordu."

O bakışın ağırlığını hissettim. Bunu kaç kez görmüştüm? Sanki babamın davranışı için özür dilememi ya da en azından bunu açıklamamı bekliyorlardı. Açıklayamazdım.

Sabah Karl'ı arayıp bilgi vereceğime söz verdim. Duymamış gibi yaptı ve asansör kapıları kapandı.

GRIFFIN'i bir dosya odasının kapısında, Karl'ın darbesinin etkisinden kurtulmaya çalışırken **bulduk. Bu** geceki saldırıların arkasında Hope'un olduğuna, kaotik sonuçtan zevk alabilmek için çeteyi saldırmaya teşvik ettiğine inanıyordu.

Hope'un güçlerinin temelinde kaosa karşı duyduğu çekimin yattığını şimdi anlıyordum. Bunun bir iblisin kaosa duyduğu açlığa benzediğini tahmin ediyordum ama bu kavramı şeytani bir varlıktan genç bir kadına, özellikle de belayı *durdurmaya* hevesli bir kadına aktarmak zordu.

Eğer babam bu kaos ihtiyacını biliyorsa ve onu bunu besleyecek bir duruma soktuysa... Daha sonra uğraşılacak bir mesele.

Şimdilik Griffin'i bu saldırılardan çetenin sorumlu olduğu fikrinden vazgeçirdim. Planlar onların da işin içinde olduğunu, ama sadece gerçek failin, yani bu planları sağlayan kişinin emrinde çalıştıklarını gösteriyordu. Elbette o aktörün kimliği hakkında spekülasyon yapmadım. Elimde sağlam kanıtlar olana kadar.

Güvenlik ekibi geldiğinde Griffin'i babamı koruması için hastaneye gönderdim. Sonra da

William'ın cesedi.

İki kardeş öldü; üçüncüsünün sorumlu olduğu neredeyse kesin. Dün biri bu olasılığı öne sürseydi, böyle bir şeyin olabileceğini kabul ederdim - hayatım boyunca kaynayan gerginlikler ve kıskançlıklar sonunda bir Shakespeare trajedisiyle patlayabilirdi. Ama bu kabul tamamen entelektüel bir kabul olurdu. Peki bunun ortaya çıkışına tanık olmak? Kavramanın ötesinde.

Doğaüstü varlıklar tarafından işletilen ve Kabal tarafından sadece çalışanlarının kullanımı için finanse edilen küçük bir özel tesisteki bir hastane odasının **DIŞINDA DURUYORDUM.**

Kapıyı iki muhafız çevreliyordu, teneke askerler gibi hareketsiz ve ifadesizdiler. Beş dakikadır burada duruyordum ve ikisi de varlığımı kabul etmemişti. Geceki olayların ışığında, konuşmak söyleyecek bir şey bulmak anlamına gelecekti ve dümdüz önlerine bakıp işlerini yapmak daha kolaydı.

Paige önce Troy'un durumunu öğrenmek için içeri girmişti. Ameliyattan çıkmıştı, hâlâ bilinci yerinde değildi ama durumu stabil hale gelmişti. Babam yanındaydı, Griffin de onlara katılmıştı.

Paige'in babama yiyecek bir şeyler teklif ettiğini duyduğumda, oyalanmaya başladığını anladım. Oraya girmem gerekiyordu.

Tanrım, ona nasıl söyleyebilirdim?

Derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Ayak seslerimi duyan babam perdeyi geri çekti.

"Lucas."

Bir koluyla uzandı, diğer eliyle bir kahve fincanı tutuyordu, tutuşunun altında karton dalgalanıyordu. Gözlerine bir kez baktığımda ona söylemek için burada olduğum şeyden zaten şüphelendiğini anladım. Belki de bu işleri kolaylaştırmalıydı. Ama kolaylaştırmadı.

Yanına gittim ve onu kucakladım.

Yarım saat sonra Paige'le birlikte küçük Yansıma Odası'nda oturuyordum. Kapıda iki koruma görev yapıyordu. Babamla kalmayı tercih ederdim ama burada birkaç dakika dinlenmemiz onun önerisiydi. Birinin Carlos'u bulması ve sadece kardeşlerimin ölümleriyle ilgili soruşturmayı değil, aynı zamanda bildirimleri, örtbasları ve hem özel hem de kamusal düzenlemeleri çevreleyen yoğun operasyonları denetlemesi gerekiyordu. Bu babam için çok fazla olurdu. Bu görev bana düştü.

Ve ona yardımcı olamayacağım bir görevi daha vardı: Delores'e oğullarından ikisinin öldüğünü ve üçüncüsünün kayıp olduğunu söylemek.

Carlos hakkındaki şüphelerimden bahsetmemiştim. Babam ne kadar güçlü olursa olsun, bu ifşaat çok büyük bir darbe olabilirdi.

Arama ekibinin elinde Carlos'un sık gittiği bir restoranda yemek yediğine dair bir rapor vardı. Oraya gitmeyeli saatler olmuştu ama başlangıç için bir yer olabilirdi.

Otuz dakika içinde arama ekibiyle buluşmam gerekiyordu. Bu arada ben de babamın tavsiyesine uyarak Yansıma Odası'nda dinleniyordum. Bir devlet hastanesinde burası şapel olurdu. Pek çok doğaüstü varlık dini bir inanca bağlı olsa da, Cortez Kabalı bu tür yerlerin mezhepsel olmamasına dikkat eder.

Birkaç dakika sonra "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedim. "Yapabilirsin."

"Kardeşlerden birini diğerini öldürmekten soruşturun. İki mi? Kardeşlerim mi?"

"Yapabilirsin ama istemezsen anlayışla karşılar."

Başımı salladım. "Bu bir istek meselesi değil."

"O zaman yapabilirsin."

Döndüm ve beni öptü, dudaklarını dudaklarıma bastırmaktan öteye gidemedi ama geri çekildiğinde hâlâ tadını alabiliyordum. Elimi başının arkasına götürdüm, onu kendime çektim ve kendimi bir anlığına onun içinde kaybetmek, her şeyi unutmak ve-

Cep telefonum titredi.

Paige küçük bir kahkaha attı. "Bunun senin kalbinin -ya da başka bir şeyin- çarpıntısı olmadığını tahmin ediyorum."

"Maalesef."

"Ben gidip kahve bulayım," dedi. "Onlara ihtiyacımız olacak."

UMUT: PÜRÜZLÜ ELMASLAR

Karl arabayı sürerken uyukluyordum, tanımadığım bir otoparka girdiğinde şaşkınlıkla uyandım. Sonra daireme geri dönemeyeceğimi hatırladım ve kısa bir süre dişlerimi nasıl fırçalayacağımı düşündükten sonra bunun o kadar da önemli olmadığına karar verdim.

Karl beni bir çıkış kapısına götürdü. Meraklandığımı hissettim ama sormak için enerji toplayamadım. Sessiz, halı kaplı bir otel koridoruna girdik. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakındıktan sonra beni havuza bakan bir pencerenin yanındaki pelüş bir koltuğa oturttu.

"Hemen döneceğim," dedi. "Burada bekle." "Burası neresi?"

"Royal Plaza. Bize bir oda ayarlayacağım."

Dudakları başımın tepesini okşadı. Gitmesini izledim, uykumdan uyuşmuştum ve kaos yorgunluğundan hareketsizdim.

Neden ön kapıdan girmedik? Buranın vale hizmeti olan bir yer olduğundan emindim ve Karl'ın arabasını gerekmediği halde park etmediğinden de emindim. Yine de penceredeki yansımama bir an bakınca meraklı bakışlara katlanacak durumda olmadığımı fark ettim.

Ayaklarımı yukarı çektim, ayakkabılarım kayarak çıktı. Karl'ın elleri kollarımın altından kayarak beni kaldırdığında neredeyse uyuyordum.

"Şşşt, seni tuttum."

"Hayır,

yürüyebilirim."

Ben de öyle yaptım, ayakkabılar elimde, destek için ona yaslandım. Odanın kapısına kadar gelmeme izin verdi, sonra beni kucaklayıp içeri taşıdı. Yatağa doğru yaptığım bu kısa yolculuk bile, onun sıcak bedenine yaslanarak sallanmak, neredeyse tekrar uykuya dalmam için yeterliydi.

Ama sonra, ters bir şekilde, nihayet uyumak için uygun yere indirildiğimde, geçen saatin sisi dağıldı ve her şey geri geldi.

Silah ateşlendiğinde Bianca'nın yüzünü gördüm. Katili cesedinin başında duruyordu. Benicio'nun gardiyanı, yüzü mahvolmuş, bana bakıyordu, bakışları boştu. William geri dönmüştü, gözleri inançsızlıkla açılmıştı. Troy kan gölünün içindeydi.

Hepsini gördüm ve hepsini hissettim, yıkım ve ölümün lezzetli kaosunu.

Ben titremeye başlayınca Karl kollarımı ovdu, yatağın üzerine garip bir şekilde eğildi, sonra oturdu ve beni kucağına çekti. O fısıldarken ve saçlarımı okşarken orada büzüldüm. Daha dün Jaz ve Sonny ortadan kaybolduğunda beni nasıl teselli edeceğini bilemediği için ona sessizce küfretmiş miydim?

Birkaç dakika kalmama izin verdim, sonra kendimi ittim ve gözlerimi sildim. Görüşüm netleştğinde, rimelimin son kalıntılarının beyaz gömleğine bulaştığını gördüm.

"Umarım bunu saklamak istememişsinizdir," dedim.

Kollarını düzeltti, kelepçeler ön kollarını yukarı kaldırıyordu. "Pek sayılmaz."

Yırtık ve rimel lekeli, üzerime tam oturmayan gömleğe baktım ve gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Son birkaç saat içinde ona bağırılmış, tekmelemiş, yumruklamış ve üzerine kusmuştum ve o hâlâ buradaydı. Bencil mi? Ona bir daha asla öyle demeyeceğim.

Kalın beyaz yorganı ve çarşafları geri çekti ve beni yatırdı.

"Henüz yatmaya hazır değilim," dedim.

"Biliyorum. Sadece seni rahat ettirmeye çalışıyorum. Sana bir içki ikram ederdim ama..."

"İşleri halletme yöntemim bu değil. Ve muhtemelen edinmek için iyi bir alışkanlık değil."

"Anlaştık." Durakladı. "Banyo mu?"

Başka zaman olsa, bu doğru cevap olurdu. Beni düşüncelerimle baş başa bırakmak için banyo gibisi yoktu. Ama bu gece yalnız kalmayı düşünürken bile yeniden titremeye başladım.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Karl." Ona baktım, gözlerim dolmuştu. "Eğer böyle olacaksa... Eğer daha da kötüye gidecekse... Başarabileceğimi sanmıyorum."

Son sözcükler bir hıçkırık olarak çıktı, Karl'ın dudakları dudaklarıma değince kesildi. Elleri yanaklarıma gitti, öpücüğü kesecek kadar geri çekilirken beni sabit tuttu, dudakları hala benimkilere dokunuyordu.

"Özür dilerim," dedim. "İsteyerek

yapmadım-" "Şşşt. İşte, buna odaklan."

Oda karardı, bir görüntü yanıp sönmeye başladı. Başımı, görüntüyü dağıtacak ve ellerini yanaklarımdan çekecek kadar sert salladım.

"Lütfen. Başka yok. Özür dilerim. Daha fazlasını

kaldıramam-" "Shhh. Sadece bak. Sorun yok."

Görüntü titredi ve gerildim. Sonra tek gözümü açar gibi hızlıca baktım.

Karanlık bir çatıda çömelmiştim. Uzaktan gelen bir motor gürültüsüyle çatının kenarına doğru yürüdüm. Çok aşağıda, araba ışıkları işlek bir yol boyunca ilerliyordu. Bir korna çaldı. Başımı eğdim ama etrafımdaki her şey sessizdi.

Çatıyı yavaşça inceledi. Kıl payı kurtulduğum için adrenalininim hâlâ yüksekti. *Çok dar, diye* kendimi azarladım. Çok ukalaydım. Çok fazla risk aldım ve ödemeye çok yaklaştım.

fiyat. Ama iyi hissettirdi. Hem de çok iyi. Ve bunu başaracak kadar iyiydim.

Küçük bir kahkaha. Karl'ın kahkahası.

Sıkılı yumruğum açıldı ve aşağı baktığımda siyah eldivenli bir el ve avuç içinde ay ışığında parıldayan elmas bir bilezik gördüm.

"Evet?"

Karl'ın sesi, ama görüntüden kopuktu ve beni otel odasına geri çekti. Şimdi yatakta yatıyordum, Karl yanıma uzanmış, kolu başımın altında, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, gözleri elmaslar kadar parlaktı.

"Daha fazla," dedim.

Gülümsedi. "Emin misin? İstemediğini söylemiştin-"

"Daha fazla. Lütfen."

Beni tekrar aşağıya, çatıya, elmasların içine götürdü. bir sirenin uzaktan gelen feryadı kalbimin heyecanla çarpmasına neden oluyor.

Basit bir kaos, ama benim en sevdiğim türden; tehlike ve heyecanın karışımı, ahlaki ikilemlerden yoksun. Bileziği çöpte bulmadığından emindim ama bana nereden geldiğini göstermemeye dikkat etmiş, suçluluk duymadan sonrasının tadını çıkarmamı sağlamıştı.

Kenara doğru adım attım, o kadar yaklaştım ki ayak parmaklarım havada duruyordu. Rüzgâr ceketimi yakaladı. Hışırdadı ve dalgalandı. Güçlü bir rüzgâr beni salladı, sanki o son adımı atmam için beni baştan çıkarıyordu. Gülümsedim ve birkaç santim geri çekilerek kenarda çömelip aşağıdaki caddeyi inceledim. Doğuya doğru ışıklar parladı. Sirenle aynı yönden mi geliyordu? Evet. Bu taraftan mı geliyordu? Söylemesi zor...

Işıklar köşeyi döndü. Evet,
görünüşe göre öyle.

Yeni bir adrenalin dalgası bana hareket etmemi söylüyordu ama bir an daha oyalandım, elimi ceketimin altına sokup iç cebin fermuarını açtım. Bileziğin içeriye, en altta duran diğerlerinin üzerine kaymasına izin verdim.

Işıklar yaklaştıkça nabzım hızlandı, ama mümkün olan son ana kadar bekleyerek onu dışarı çektim-

Hatıra kapandı. "Yeterli
mi?"

Karl'ın yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve nefesini hissedebiliyordum, kokusunu alabiliyordum ve bu bana onun tadının neye benzediğini hatırlattı ve ben-

"Bu yeterli mi?" diye tekrarladı, dudakları
seğiriyordu. "Hayır," dedim kısık sesle.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Elleri gömleğimin önünden aşağı kayd ı ve düğmelerini alttan açmaya başladı. "Belki de seni yatağa hazırlamalıyız. Uyuyakalırsan diye."

Artık böyle bir şansım yoktu ve o da bunu biliyordu, nefesim kesik kesik gelirken dudakları kıvrılıyordu. Gömleğimi açarken başparmakları meme uçlarıma dokundu ve ben inledim.

"Daha fazla. Lütfen."

Elleri tekrar göğüslerime gitti, onları avuçladı, meme uçlarını parmaklarının arasında sık tı.

"Öyle demek istemedin, değil mi?"

Yapmamış tım ama şikâyet etmiyordum. Kıvrandım, ona yaklaşmaya çalış tım ama dirseklerini kilitledi, elleri göğüslerimde beni geride tutuyordu. Parmakları meme uçlarımı sert ve sert bir şekilde kopardı, içimde şok dalgaları gönderdi.

"Daha fazla," dedim.

"Neyin?"

"Lanet olsun

sana."

Dudakları dudaklarıma yapış tı, ben yaklaşmak için çabalarken bile vücudu hâlâ kendini tutuyordu.

"Merak etme," diye mırıldandı. "Seni seçim yapmak zorunda bırakmayacağ ım."

Dişleri göğüs ucuma kapandığında oda tekrar karanlığa gömüldü ve iki dünya arasında tereddüt ettim, bir çatıda tünemiştım, sirenler giderek yaklaşıyordu ve çökmekte olan yumuşak bir yatakta uzanıyordum, dilinin göğsümle alay ettiğini, elinin uyluğumda kaydığını hissediyordum. Sonra, yavaşça, ikisi birleşti ve ben çatıdaydım, onun hissettiklerini, o lezzetli kaosu hissediyordum, dili, parmakları ve dişleri ağrıyı dindirip ateşi daha da körüklerken.

Yanıp sönen ışıklar binanın önünde durdu ve artık hiçbir soru olmadığını biliyordum. Birisi alarmı çalmıştı.

Çatılardan ipi bıraktığım yere doğru yürüdüm.

Bir el feneri ışını beş kat aşağıdaki duvarlara çarptı.
-Ara sokakta, kaçış yolumun hemen altında.

Karl'ın hafızasından sıyrıldım, kalçamın iç kısmını ısırırken nefes nefese kaldım. Yastıklara doğru geriledim, bacaklarımı açtım ve kalçalarımı kaldırdım, sanki yönlendirmeye ihtiyacı varmış gibi. Kahkahası içimde titreşti.

İmgelem beni tekrar aşağı çekti ve tek kaçış yolumu ortadan kaldırdığının farkında olarak ipi olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde yukarı çekiyordum.

Karl'ın dili içime kaydı ve ellerim başının tepesine giderek ona adını söyledim. Tekrar kıkırdadı, bu sefer titreşimler neredeyse beni-

İmgelem daha da güçlendi.

İp bendeydi. Şimdi çatıdan nasıl çıkacağım...?

Yedek bir plan bulmaya çalışırken, hafızamla otel odası arasında gidip geldim, kaçıışı sonuna kadar görmek, kaosun her zerresini özümsemek istiyordum, ancak muhteşem bir anın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

İmgelem beni tekrar dibe çekti ve bu sefer sorumlunun o olduğunu biliyordum, kendimi şimdi ve burada yaşamayı tercih ettiğime karar vermenin eşiğindeyken anıyı daha da güçlendirdi.

Yine binanın kenarında durdum, bu kez yan tarafta, yanıp sönen ışıklarıyla cadde cephesi ile arama yapanların bulunduğu ara sokak arasında. Aşağıda biri bağırdı ama duymazdan geldim. Amacım, ne dedikleri konusunda endişelenmeme *gerek kalmadan* bu çatıdan inmektir ve bunu yapmanın tek yolu...

Bakışlarım yanımdaki binaya kaydı, sonra ikisi arasındaki on beş metrelik boşluğa düştü. Güldüm ve bu gülüş -yarısı "deli misin?" yarısı "tabii, neden olmasın?"- içimi ürpertti. İmgelemden çıktım ve bu ürpertiler nefes alıp vermeye ve titremeye dönüştü, tırnakları yatağı kazıyor, dili ve dişleri bir şeyler yapıyor-

Beni tekrar altına çekti ve imgelem beni ele geçirmeden önce ona küfretmek için zar zor zamanım oldu.

Binalar arasındaki mesafeyi ölçtüm. Bir düzine ayak mı? On beş mi? Bayan ve beni sokağın zemininde elmas kaplı bir leke olmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Yedek plan için krallığım.

Eğer yola düşersem, kendimden başka suçlayacak kimsem olmaz.

Belki de geldiğim yoldan geri dönseydim...

Aşağıdan gelen bir başka bağırış bunu ortadan kaldırdı.

On adım geri gittim, durdum ve on beş adım yaptım. l Orada durmuş, kalbi küt küt atıyor, aşağıdan gelen sesleri duymaya çalışıyordu.

Sonra kenara doğru koştum. Son saniyede fırladım. Diğer bina imkansız bir mesafede görünüyordu. Atlayış yüksekliğime ulaştım, aşağı doğru inmeye başladım ve-

Oh, kahretsin.

Başaramayacaktım.

Kaos o kadar güçlüydü ki, dalgalar halinde bana çarptığında haykırdım, belli belirsiz bana hissettiğimin kaos olmadığını söylüyordu, ama imgelemde kapana kısılmıştım, düşüyordum, ayaklarım diğer binanın kenarının altına düşüyordu.

Kaçırmıştım-

Orgazm dalgaları düşüncemi kesti. Sonra binanın kenarının parmaklarımı kestiğini hissettim. Vücudum aniden durduğunda kollarım yuvalarından çıkmadan önce destek aldım. Haykırdım, dalga dalga sarsıldım, ta ki

titreyerek yastıkların üzerine düştüm. O zaman bile Karl durmadı, içimdeki son ürpertiyle alay etti. Sonunda bittiğinde, gözlerimi açtığım da onu üzerimde dört ayak üzerinde çömelmiş, gözleri dans ederken gördüm.

"Bitti mi?"

Bittiği için içimi bir pişmanlık duygusunun kaplamasına engel olamadım. Aşağıya, açık gömleğinin üzerinden pantolonundaki şişkinliğe baktım ve gülümsedim.

O kadar hızlı atıldım ki, bir şaşkınlık homurtusu çıkardı. Onu sırt üstü çevirip üzerine çömeldim.

"Bitmedi," dedim.

Dudakları seğirdi. "Daha fazla mı?"

Pantolonunu kalçalarının hemen yanından aşağı indirdim ve üzerine çıktım. "Evet, daha fazla."

İmgelemden gelen aynı lezzetli kahkaha odayı doldurdu.

UMUT: SUÇU ÜSTLENMEK

Karl'ın üzerine uzandım, başım göğsündeydi, kolları beni sarmıştı. Düzenli nefes alıp vermesi uykuya daldığını gösteriyordu. Başımı kaldırıp etrafıma baktığımda gözleri açıldı.

"Özür dilerim," dedim. "Seni uyandırmak istememiştim." "Uyumuyordum. Senin uyuduğunu sanıyordum."

"Olmalıyım ama..."

"Yorgun değilsin. Ben de öyle. O zaman içkiye ne dersin?"

"Tabii. Ben alırım-"

Sözümü bitiremeden beni çevirdi ve yanına yatırdı, sonra da yataktan fırladı. Pantolonu hala dizlerindeydi ve yukarı çekecekmiş gibi aşağı uzandı, sonra tekmeleyerek çıkardı ve bir sandalyeye fırlattı, çorapları da onu takip etti. Gömleği bir noktada kaybolmuştu.

Minibara geçişini izlemek için doğruldum ve Karl'ı ilk kez gömleksiz gördüğüm zamanı hatırladım. Müzedeki gecemizin ertesi sabahı, omzundaki bandajı düzeltirken içeri girmiştım.

gömleği yarıya kadar çıkarmıştı. On iki yaşındaki utangaç bir çocuk kadar hızlı bir şekilde gömleği üzerine çekerek sıçramıştı. Karl'ın saklamakta acele ettiği yara izleri, göğsündeki eski ısırik ve pençe izleriydi, otuz yıl boyunca diğer kurtadamlarla savaşmanın mirasıydı.

Bu yara izleri, kavga etmek kadar medeni olmayan bir şeye asla tenezzül etmeyecek bir adamın geliştirdiği pürüzsüz, sofistike kişiliğini yalanlıyordu. Bu gece yumruklarının da sözleri kadar hızlı olduğunu göstermişti ve bunun için özür dilemedi ama böyle görünmekten hoşlanmıyordu. Birçok ilişkisini karanlıkta yürüttüğünden şüpheleniyordum.

Bu yüzden onu çıplak izlerken, nadiren görülen bir manzarayı izlediğimi takdir edebiliyordum. Zevklerim her zaman daha çok sazlı sözlü Bohem tiplere yönelmişti, ama Karl bana daha erkeksi bir fiziğe karşı bağışıklığım olmadığını itiraf ettirdi. Şişkin kaslar yok ama mükemmel bir tonlama var. Yara izleri bile uygun görünüyordu; gösteriş için değil, işlev için bir vücut.

Buzdolabının önünde çömeldi ve şişeleri çıkardı. Döndüğünde, başka tarafa bakma dürtüsüne direndim ve bakışlarımın onun üzerinde kaymasına izin verdim.

"Harika görünüyorsun."

Kaşlarını gerçek bir şaşkınlıkla kaldırdı, sonra şişeleri kaldırdı. "Bunu seni sarhoş ettikten sonra söylemen gerekiyordu."

"Öyle miyim?"

Gözlükleri aldı, saplarını parmaklarının arasında kaydırarak taşıyabildi. "Evet, çünkü o zaman

suçu alkole atmayın. Aksi takdirde yardıma ihtiyacı olmadığını bildiğiniz bir egoyu şişirme riskine girersiniz." Bana doğru döndü, şişeleri ve bardakları komodinin üzerine koydu. "Ve karşılığında mükemmel göründüğünü söyleyebilir miyim?"

Gözlerinin içine baktım ve artık kendime yalan söylemenin bir anlamı olmadığını anladım. Ona aşkıttım. Daha da ötesi, onu seviyordum. Griffin'in söyledikleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

-Kaos seven bir iblis için kaotik bir adam. Karl, ne zaman sert bir söz ve kıcıma bir tekme ile ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğini biliyordu ve ne zaman birinin beni kollamasına, şımartmasına ve mükemmel olduğumu söylemesine ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Ben de onun için öyle olmak istedim. İlk kısmı halletmiştim. -Egosunu kontrol altında tutmak ama ikincisinde zorlandım. Ona yemek pişirmek, her aradığında, konuşmak istediği sürece yanında olmak, bunların hepsi kolaydı. Ama ona iltifat etmek ya da "Teşekkürler Karl" demek bile farklıydı. Her şeyi sıradan tutmak için o kadar çok çalışmışım ki, incinmekten o kadar korkuyordum ki, şimdi bile gardımı düşürmek ve ona nasıl hissettiğimi söylemek zordu. Bunun üzerinde çalışmam gerekecekti.

Ona yer açmak için yana kaydım ve bana bir cin tonik uzattı, sonra yatağa girdi ve yastıklara yaslandı.

"Teşekkür ederim," dedim. "Anılar için."

Kaşları havaya kalktı. "Bu kulağa rahatsız edici bir şekilde başından savma gibi geliyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Anılarınız. Senin..." Bir

kelime bulmakta zorlandım. "Yansıtılmış, sanırım. Ben yapmadım

bunu alabileceğimi biliyorum."

"Ben de bilmiyordum ama denemeye değer görünüyordu."

Sessizliğe gömüldü, bakışları uzaklaştı.

"Burnumu sokmayacağım," dedim.

"Hmmm?"

"O eski anıları soracağımdan endişeleniyorsan, sormayacağım. Sadece dikkatimi dağıtacak bir şey bulmaya çalıştığını biliyorum."

"Ah."

Daha fazla sessizlik. Kaşlarını çatarak kadehindeki viskiyi döndürdü.

"Evet, buza ihtiyacın var."

Bir kahkaha havlaması. "Hayır, düşündüğüm bu değil. Yine de iyi denemeydi. Buz da iyi *olurdu*."

"Gördün mü? Aklını okumuyordum. Gelecekteki düşüncelerini tahmin ediyordum. Daha da iyi."

Küçük bir gülümseme. "Görünüşe göre hâlâ zihin okuma becerilerini geliştirdiğin için, sana ne düşündüğümü söylemek zorundayım. O imgelem hakkında. Sana bunu anlatmalıyım. Ya da belki *istemekten* çok söylemeliyim."

Tekrar sessizleşti.

"Sürüye katılmak istiyordun," dedim. "Gençken."

Yavaşça başını salladı. "Şimdi, neredeyse kırk yıl sonra, içinde olmam ve bu fikirden rahatsız olmam ironik."

"İçgüdü muhtemelen o yaşlarda daha güçlü hissediliyordu."

"O zamanlar bu çok açık görünüyordu. Kurtadamlar böyle yaşamalı - bir sürünün parçası olarak, sürü kardeşleriyle birlikte büyüyerek, bir ev inşa ederek ve bölgenizi savunarak. Beni oradan oraya sürüklediği, pansiyonlarda ve otellerde yaşattığı için babamı suçladım. Onu suçladım ve bunun için kendimden nefret ettim."

Karl'ın babasını ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Tanışmamızdan kısa bir süre sonra, oğlunu hırsız olarak yetiştiren bir baba hakkında yorum yapma hatasına düşmüştüm ve Karl'ın soğukkanlılığının bozulduğunu ilk kez o zaman görmüştüm. Kızına görücü usulü randevular ayarlayan bir anne hakkında yorum yaptığımda benim yaptığım gibi o da babasını savunmakta gecikmemişti. O olaydan sonra sözlü olmayan bir anlaşmaya varmıştık: Birbirimize laf atmak serbestti ama ebeveynlerimiz yasaktı.

Karl'ın babası onu en iyi olduğunu düşündüğü şekilde, yalnız bir kurt adam için bildiği tek hayata göre yetiştirmişti.

Karl, "Size gösterdiğim o öğleden sonra, Sürü'den birini gerçekten gördüğüm tek zamandı," dedi. "Vermont'ta bir tatil köyünde çalışıyorduk ve Sürü tatil için gelmişti. Babam bizi şehir dışına çıkarmadan önce sadece bir anlığına görebildim. Ona hiç bu kadar kızdığımı hatırlamıyorum. Onları hep canavar gibi göstermişti.

Bu yüzden taşınmak zorunda kaldık, kalırsak bizi öldüreceklerini söyledi. Ama Jeremy ve Antonio'yu görünce..." Başını iki yana salladı. "Şakalaşan, takılan ve takılan sıradan genç adamlar gibi görünüyordlardı. Bunu gördüm ve çok istedim. Ama yaşımla ilerledikçe onlara kızmaya başladım çünkü yuva kurmamızı engelliyorlardı."

"Holding bölgesinden."

"Testosteron devreye giriyor sanırım. Onlara katılmak, korkmadığımı göstermek kadar önemli değildi. On altı yaşımdayken babam kaldığımız motele geldi ve kasabada birkaç kurt sürüsü olduğu için gitmemiz gerektiğini söyledi. Ama o gün hiçbir yere gitmemeye karar verdim. Düşündüm ki..." Acı bir kahkaha. "Babamın tek ihtiyacı olan şeyin biraz cesaretlendirilmek olduğunu düşündüm. Onu kalmaya zorlarsam ya korkularının yersiz olduğunu görecekti ya da dünyadaki yeri için savaşmayı öğrenecekti. Ben de işe yarayacağını bildiğim tek oyalama taktiğini kullandım. Birkaç aydır değişiyordum ve o aşamada bu çok zordu. Dürtü geldiğinde, reddedilemez."

"Demek değişmek zorunda olduğunu söyledin."

"Yaptım. Beni motelin arkasındaki ormana götürdü ve ben de elimden geleni yaptım. Sonunda başladı, ama o zaman bile çok uzağa gitmedi. Babam muhtemelen yarım saat boyunca beni cesaretlendirerek o çalılığın dışında kaldı. Sonra bir şey duydu ve bana hareketsiz kalmamı söyledi. Birkaç dakika sonra Malcolm Danvers beni buldu."

"Jeremy'nin babası."

"Malcolm beni Değişim'in ortasında sıkışmış halde buldu. Ne yapardı bilmiyorum ama bana yardım etmek aklının ucundan bile geçmiyordu. Babamın Malcolm'u çağırdığını ve onu uzaklaştırdığını duydum. Geri dönmeyi başardığımda, Malcolm'un babamla alay ettiğini duyabiliyordum. İki sürü arkadaşını babama meydan okumaya ikna etmeye çalışıyor, kimsenin bunu yapmayacağını, çünkü onun bir değeri olmadığını, bir ünü olmadığını söylüyordu. Malcolm onu öldürdü. Boynunu kırdı, onu bir kenara fırlattı ve benim peşime düştü. Ben kaçtım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu, o yaşta olmazdı. Yıllar sonra, hazır olduğumda Malcolm için geri döndüm ama artık çok geçti. Biri benden önce davranmıştı."

Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. Babasının bir kurt adam tarafından öldürüldüğünü biliyordum ve şimdi nasıl olduğunu da biliyordum. Ve belki de Sürü'ye katılmakta neden bu kadar zorlandığını biliyordum. Babasının ölümüyle ilgisi olan herkes çoktan ölmüştü ve hiçbir oğul babasına Jeremy'den daha az benzeyemezdi ama Karl yine de babasını öldüren gruba katılmıştı. Babasını öldüren adamı Alfa olarak kabul etmişti. Kendini suçladığını bildiğim bir ölüm.

Karl'a genç olduğunu söylemenin bir yararı olmaz. Ona zaten bilmediği bir şey söylememiş olacaktım. Ama o an içinde hissettiğim şey, suçluluk ve pişmanlık dolu bir lağım çukuruydu - bana sahip olduğu en kötü anıyı göstermesi gerektiğinde seçtiği anı.

"Özür dilerim."

Söyleyebildiğim tek şey buydu, ama tüm kalbimle söyledim ve başımın üstünü öpmek için eğildi.

"Bilmeni istiyorum," dedi bir süre sonra. "Eğer seni kendimden uzaklaştırıyorsam, yakınlaşmaya karşı çıkıyorsam, bencil davranıyorsam, bunun nedeni kendimle ilgili aldığım derstir. Birinin yaklaşmasına izin ver ve..." Omuz silkti. "Belki de değer verdiğim biri için bu iyi bir fikir değildir."

"On altı yaşındaydın, Karl."

"Bunun mantıklı bir korku olduğunu söylemedim. Ama en kötü korkular öyle değildir, değil mi?"

Bakışlarımı dikkatle karşıladı.

"Korkumun mantıksız olduğunu sanmıyorum Karl. O odada durduğumda, normal bir insanın Troy'un ölmesini istemesini engelleyecek her şey yok olmuştu. Gömülmemişti. Gölgelememişti. Tamamen yok olmuştu. Sanki..." Bardağımı ellerimin arasına aldım. "Nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum."

"İki ayağı üzerinde akşam yemeğine rastlayan aç bir kurt adam gibi mi?" Bardağımı aldı ve masanın üzerine koydu. "Senin korktuğun şey Hope, bir gün, sadece birkaç dakikalığına, olduğun şeyin olduğun kişiyi geçmesi ve bu yüzden birinin ölmesi. Bir kurt adam ilk değiştiği günden itibaren bununla uğraşır."

"Ama onu kontrol edebilirsin. Sen hiç-"

"Üç kez. İkisi gençliğimde ve size kimi öldürdüğümü bile söyleyemem. Tek bildiğim değiştiğim ve insan kanıyla lekelenmiş olarak uyandığımdı. Üçüncüsünde yirmi yaşındaydım ve bir adamın cesedinin başında duruyordum. Yemek yerken. Evet, yiyordum,

Çoğu zaman kontrol edebiliriz. Tıpkı sizin kaosla olan ilişkiniz gibi. Yanlış olduğunu düşündüğünüz bir şeyi yapma dürtüsüne direnebilirsiniz. Babam bana bunu öğretmek için elinden geleni yaptı ama hiçbir zaman derslerini tamamlama şansı olmadı. İçgüdü vardır ve beslenmesi gerekir ve kurt için bir geyikle bir insan arasında hiçbir fark yoktur. İkisi de avdır. Kurt insan için üzülmaz, aldığı canı düşünmez, karısını ve çocuklarını, annesini ve babasını düşünmez. Bu insanın işidir ve kurt adamın işi de içindeki insanlığın yok olmamasını sağlamaktır. O gün aklım başıma geldiğinde ve ne yaptığımı gördüğümde, bir seçim yapmam gerektiğini biliyordum."

Yatakta kaykıldı, yan döndü ve başını elinin üzerine koydu. "Bana olan şey bir noktada çoğu kurt adamın başına gelir. Masum bir insanı öldürmenin, ölmesi gereken bir canavar olduklarını kanıtladığına karar verebilirler. Ya da suçu kurda atarak öldürmeye devam edebilirler. Ya da dürtülerini anlayıp günaha girmekten kaçınabilirler. Yerleşim alanlarında Değişmeyin. Çok aç olduğunuzda değişmeyin. İçki içtiğinizde değişmeyin. Ve aynı derecede önemli olarak, tavşan ya da geyik... ya da elmas peşinde koşarak avlanma dürtüsünü, ihtiyacını yüceltin.

"Yapman gereken de bu Hope. Günaha girmekten kaçın. Bir Kabal için casusluk yapmak gibi sana fazla gelebilecek durumlardan kaçın. Ve açlığını suçluluk duymadan tadını çıkarabileceğin kaosla bastır. Bu konuda yardımcı olabilirim, ama sadece bir dereceye kadar. Sunduğum küçük işlerden daha çok zevk alacağını bildiğim işler var. Ama seni onlara götürmeyeceğim çünkü daha sonra kendini suçlu hissedeceksin. Ve gördüğün gibi, bazen ben de risk alıyorum. Bunu yapmak zorundayım.

kaosu koalamak için. Seni asla böyle bir ie sokamam ve böyle bir tehlikeye atamam. Babamdan sonra olmaz."

"Anlıyorum."

Anladığımdan emin olmak için beni inceledi. Sonra başını salladı. "Senin için daha fazlasını bulacağım. Suçluluk duymadan tadını ıkarabileceklerini. Geri kalanını ikinci elden almak zorunda kalacaksın."

Gölümsedim. "Bununla yaşayabilirim."

"Gölzel." Ayıldı. "Ama unutma, asla mükemmel olamayacaksın. Bir kurt adam söz konusu olduğunda, bunun tekrar olma ihtimali her zaman vardır. Her değişkeni kontrol edemeyiz. Otuz yıldır bir insan öldürmedim ama öldürebileceğimi kabul etmek zorundayım. Ve siz de yapabileceğinizi kabul etmelisiniz. Ve eğer bunu yaparsanız, bu konuda ne kadar korkunç hissederseniz hissedin ve bunun için ne kadar acı çekerseniz çekin, bundan kaçınmak için elinizden geleni yaptıysanız, bu sizin hatanız değildir. Benim kurt adam olmayı seçtiğim gibi sen de yarı iblis olmayı semedin."

Sessizlik öktü.

Bir süre sonra, "Seni uyutabildim mi?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil." Uzandım ve onu öptüm. "Teşekkür ederim, Karl."

Beni daha yakına çekti, sonra ışığı söndürdü.

LUCAS: 13

PAIGE elinde **kahvelerle geri döndü**, Griffin peşindeydi ve yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Griffin, "Baban seninle gelmemi istiyor," dedi.

Başımı salladım. "Sana ihtiyacı var. Bu gece biri onu öldürmeye çalıştı bile."

"Evet, ama başarısız oldular ve henüz kimse *seni* öldürmeye çalışmadı..."

Paige'den kahveyi aldım. "Herhangi birinin ölüm listesinde yer alabileceğimi düşünemiyorum - Kabal dışındaki herhangi birinin yani. Onunla kalmanı istiyorum."

"Yapacağını biliyorum ama onun emirleri seninkilerden üstün."

Tereddüt ettim ve onu ekme olasılığını düşündüm. Paige sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi başını salladı, sonra saatine baktı. Elbette haklıydı. Zaman kaybediyorduk. Böylece koruma eşliğinde yola koyulduk.

Carlos'u arayan ekiple **buluştuk** ve bir zaman çizelgesi oluşturmak için notları karşılaştırdık. Onu karakolda gördükten sonra

restoranı ziyaret etmiş, sonra da saat dokuz kırk beşte Hector'un yerine varmıştı. Anlaşılan, William'la birlikte dördüncü kata indiğinde, dokuz buçuktan kısa bir süre önce ofisteydi. Bella ve uşak on beş dakika kadar yanılmış olabilirlerdi, bu da zaman çizelgesini sıkışık ama makul kılıyordu.

Carlos'un ofise tam olarak ne zaman geldiğini bilmemiz gerekiyordu. Güvenlik görevlilerine sorduğumuz kısa bir soru sonuçsuz kalmıştı -onu görmemişlerdi- ama güvenlik sistemini sorgulamak giriş kartının kullanılıp kullanılmadığını ortaya çıkarabilirdi. Yine de en üst katlardan birine çıkmadıysa, ki bunun için parmak izi gerekiyordu, bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı.

Altı kişilik ekipten ikisini bunu kontrol etmeleri için ofise gönderdim. Diğer ikisi Carlos'un dairesini arayacak ve gözetleyecekti. Son iki kişi de babamın evindeki güvenlik kayıtlarını inceleyecekti.

Görevlerini özetlemeyi bitirdiğimde, adamlar birbirlerine baktılar.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Hayır efendim," diye cevap verdi lider -Carpaccio- inkârını yalanlayan bir ses tonuyla.

İçimdeki sabırsızlığı geri ittim. "Kardeşlerimden ikisi öldü. Üçüncüsü kayıp ve aynı tehlike içinde olabilir. Onu bulmak için daha iyi bir fikriniz varsa lütfen söyleyin."

En genç olanı - Pratt adında bir yarı iblis - konuştu.
"Carlos -yani Bay Cortez-"

"Bu gece açıklık getirmesi açısından gerçek adı uygun."
Kabal'ın iç ailedeki tüm erkeklerden "Bay Cortez" olarak bahsetme geleneği, en iyi zamanlarda beni rahatsız eden gülünç derecede kafa karıştırıcı bir kibirdi.

"Şey, Carlos, efendim, yediden sonra asla ofiste olmaz."

"Evet, biliyorum. Ağabeyim işe geç kalmasıyla
tanınmaz.
fazla mesai."

Adamların onları neden Carlos'un olmaması gereken iki yeri kontrol etmeye gönderdiğimi merak ettiklerini fark ettim - ofis ve babamın evi.

Paige, adamların Carlos'un sık sık gittiği bilinen yerleri zaten kontrol ettiklerini, ayrıca daha önce Hector'un evinde bulunduğu dair tartışılmaz kanıtlar olduğunu, babamı da ziyaret etmiş ya da William'ı görmek için ofise gitmiş olmasının ihtimal dışı olmadığını açıklamak için sözü devraldı. Eğer gitmemişse, kasetlerin ve erişim kayıtlarının incelenmesinde bir sakınca yoktu, zaten soruşturma için bunun yapılması gerekecekti. Adamlar bunu kabul etmiş görünüyorlardı ve gittiler.

Onlar gittikten sonra Griffin, "Onları Carlos'un öldürdüğünü düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

Tereddüt ettim, sonra dikkatlice "Bu olasılığı göz ardı etmiyorum" dedim.

Griffin başını salladı, ne şaşırmış ne de şüpheli görünüyordu.

Devam ettim. "Şüphelendiğim şeyin bu olduğunu bizim dışımızda kimsenin bilmesini istemiyorum, bu da personelin benden emir almaya alışık olmadığı gerçeğiyle birleşince işi zorlaştırabilir. Yapabileceğiniz her türlü yardım için minnettar olurum."

"Seni destekleyeceğim ama bunun ne kadar işe yarayacağından emin değilim. Eğer Troy olsaydı..." Sözleri dağıldı ve omuz silkti. "Troy'u dinliyorlar çünkü ondan hoşlanıyorlar. Beni dinliyorlar çünkü ben onları korkutuyorum. Birlikte harika işliyor. Ayrı ayrı..." Sanki durumun geçici olmayabileceğini fark etmiş gibi cümlesini yine silikleştirdi. "Elimden geleni yapacağım."

Biraz geç de olsa Carlos'un dairesinin aranmasına katılmamız gerektiğine **karar verdim**. Suçla ilgili ipuçları olabilirdi ve arama ekibi bunları aramayı bilmiyordu.

Arabaya döndük, artık göze çarpmayan kiralık aracımız değil, babamın ısrarı üzerine kurşun geçirmez, büyü geçirmez, devasa bir siyah SUV'ydu. Herhangi bir gizli görevde, gideceğimiz yere birkaç blok ötede park edip yürümek zorunda kalacaktık ki bu da bana göre güvenlik değerini ortadan kaldırıyordu.

Cep telefonum çaldığında Paige'in kapısını açıyordum.

"Bay Cortez, efendim? Merkez güvenlik. Santralimiz az önce kardeşinizden bir telefon aldım."

"Hangi kardeş?" diye sormak için ağzımı açtığımda bunu bir daha asla sormak zorunda kalmayacağımı fark ettim.

"Carlos mu aradı?"

"Evet, efendim. Sesi biraz sıkıntılı geliyordu. Mesajını iletemeden bağlantıyı kaybettik ama çağrının yerini tespit etmeyi başardık. Şimdi oraya bir ekip gönderelim mi?"

"Hayır, Griffin ve ben alacağız. Lütfen GPS koordinatlarını gönderir misiniz-" Bölmenin içinden Griffin'e baktım, o da dört parmağını kaldırdı, "-vagon dört."

"Evet, efendim."

"Carlos'un aramasının kaydı var mı?"

"Evet, efendim. Şimdi size dinleteceğim."

Kaset bana çok az şey **söyledi**. Aslında, telefonunu bulup rastgele hızlı aramaya basan birinin değil de Carlos'un aradığı dışında hiçbir şey. Şebeke devrelerinin neden sıkıştığını ve babamıza yapılan bir aramanın neden gerçekleşmediğini bilmek istiyordu. Ve "orada kim sorumluysa" onunla konuşmak istedi. Carlos güvenlik merkezinden "sorumlu" kimsenin adını bilmiyordu.

Operatör daha sonra "Carlos Cortez ile mi görüşüyorum?" diye sorarak hata yaptı. Belki de devreleri karıştıran yoğun insan avının öznesinin gerçekten aradığına inanamıyordu. Ya da belki de sadece protokolü uyguluyor, çağrıyı iletmekten önce kimliğini teyit ediyordu.

Ödülü bir dizi küfür ve beş saniye içinde aramayı aktarmazsa işsiz kalacağı tehdidiydi. Daha sonra ne olduğuna gelince, eminim konuyla ilgili bir soruşturma açılacaktı ve birisi gerçekten de işsiz kalabilirdi çünkü hat kesilmişti. Carlos telefonu kapatmış olabilir. Ya da telaşlı operatör bir hata yapmıştır. Ya da aşırı yüklü devreler çağrıyı kesmiştir.

Santral Carlos'u geri aramış ama sadece sesli mesajını almış. Sonra beni aradı.

Araması, kendisine bir mazeret sağlamak için beceriksizce bir girişim miydi? Devrelerin neden sıkıştığını ve babamıza neden ulaşamadığını bilmiyormuş gibi mi davranacaktı, sanki cehaleti sorumlu olmadığını kanıtlayacakmış gibi? Ya da babamın hayatta kalması ışığında, Carlos kendini kurtarmak için komplodaki yoldaşlarına ihanet etmeye çalışıyor olabilir mi? Ya da belki de Carlos bu işe hiç karışmamıştı ve şu anda kendisi de risk altındaydı?

Babamın iyiliği için, son açıklamayı umdum ve zamanında varacağımızı umdum.

ADRES bizi güneydeki Küçük Haiti'ye, bitişindeki Tasarım Bölgesi'ne girmeye çalışıyor gibi görünen bir caddeye **götürdü**. Sanat camiası vitrinlerin yaklaşık dörtte birini ele geçirmiş, "kafe ve kahve" trendi de bir diğerini tüketmişti. Kalan yarısında, aile tarafından işletilen Haitili işletmeler, soylulaştırma hareketine direnerek tutunmaya çalışıyordu.

Burası ticari bir bölgeydi ve gecenin bu saatinde kaldırımlar boştu, dükkânlar sadece güvenlik için aydınlatılmıştı. Kafeler bile çoktan kapanmıştı. Yolu başka bir yere giden tek bir spor araba ile paylaştık.

"Bir blok ö t e d e , " dedi Griffin. "Benim sürmemi istiyorsun tarafından?"

"Bu canavarın içinde mi?" Paige nefesinin altında mırıldandı. "Çatıda kiraz da olabilirdi."

"Araç oldukça ayırt edici," dedim. "Carlos ya da Kabal'la ilişkili herhangi biri için. Sadece bir park yeri bulun... ya da belki boş bir park yeri de aynı derecede belirgin olacaktır."

"Bir ara sokağa ya da servis yoluna sığar mı?"

Paige sordu. "Denerim."

Yarım blok sürdü ve bir servis şeridine girdi. O kadar sıkıydı ki Paige kayarak yanımdan çıkmak zorunda kaldı. Kapıyı sessizce kapattım ama tıkırtı hâlâ silah sesi gibi duyuluyordu.

Boş sokaklarda devasa bir SUV kullanmaktan daha bariz bir şey varsa, o da 1.80'lik bir koruma eşliğinde sokaklarda gizlice ilerlemektir.

Servis yolunun sonunda durmak için elimi kaldırdım, sonra fısıldadım, "Paige ve ben kuzeye bakacağız ve Griffin, sen devam edebilirsin-"

Başını yavaşça salladı, kollarını kavuşturdu.

Paige, "Ben kuzeye gideceğim," dedi. "Siz ikiniz devam edin-"

Başka bir kafa sallama. Paige ve ben kaçma şansımızı düşünerek birbirimize baktık. Cazipti ama kırk yaşında bir adam için Griffin şaşırtıcı derecede hızlıydı.

Bizi hedefimize götürecek uygun bir sokak bulmayı umuyordum. Tabii ki yoktu. Hedefimize ulaşmak gibi saçma bir sorunu düşünürken, zamanın ilerlediğinin farkındaydım.

"Bulanıklaştırma büyüleri kullanabiliriz," dedi Paige. "Griffin zırhı bozulmadan onu takip edebilir. Yalnızmış gibi görünecek ve ona atabilecekleri her şeye karşı güvende olacak."

Kuzeye doğru ilerlerken, Griffin vitrinlere yakın durdu, gölgede gizlendi, ayak sesleri oldukça yumuşaktı, varlığı sadece ara sıra düz olmayan kaldırımdaki sürtünmelerden anlaşıyordu.

GPS konumuna yaklaştığımızda, cadde arkamızdakiyle aynı görünüyordu - kapalı dükkanlarla kaplı ve hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Carlos burada ne arıyor olabilir?

Sinyal yarım blok doğudan gelmişti. Gözlerimi o yöne çevirdim.

Paige fısıldadı, "Bir sanat galerisi, bir vegan restoranı ve sanırım bir butik."

Belli ki geçen sonbahar kaçırdığım göz doktoru randevusunu yeniden planlamanın zamanı gelmişti.

Paige, "Biri gerçekten de arkadan dolanmalı," dedi, Griffin'e bakarak, gelenleri görebilmek için sırtı binaya dönük duruyordu. "Sana izin vermeden önce benim gitmeme izin verir."

Tercih ettiğim çözüm bu değildi ama haklıydı.

"Git," dedim, daha iyi dşnemedem. "Ben-" "-bana göz kulak olacağım." Glmsedi. "Biliyorum."

LUCAS: 14

GPS SİNYALİ BİZİ bir sanat galerisi ile butik bir giyim mağazası arasındaki dar bir geçide **yönlendirdi**. Yolun yarısında bir servis kapısı aralık duruyordu.

Paige sokağın diğer ucundaydı, bir gizlenme büyüsünün altına saklanmıştı. O açık kapıyı onunla konuşmayı tercih ederdim ama Griffin'le baş başa kalmıştım. Ona bir gizlenme büyüsü yapmıştım, ama mükemmel olmaktan çok uzaktı; ya onun cüssesi ya da benim cadı büyülerindeki beceriksizliğim yüzünden.

"Umarım o kapının açık kalmasının şanslı bir tesadüf olduğunu düşünmüyorsunuzdur," dedi.

"Bu gece olanların ışığında, Carlos babamın kendisini kurtarmaya geleceğini düşünüyor mu?"

"Belki. Ya da belki yapacaksın."

Bunu hiç düşünmemiştim.

Kapı kazara görünecek kadar aralıktı. Eğer biri fark etmemişse, arkasından kapanmamıştı. İçeride yalnız bir suikastçıdan küçük bir orduya kadar her şey olabilirdi.

"İçeri giriyorum," dedi Griffin.

Kolundan tuttum. "Normal zararlara karşı dayanıklı olabilirsin ama ölümsüz değilsin."

"Belki değil, ama bu benim işim."

Geri çekilmeye çalıştı ama ben tuttum. "Başka bir giriş olmalı."

Kapı açıldığında Paige'e hareket etmek için örtme büyüyü bozuyordum. Çabucak yeniden yaptım.

Karanlık bir figür dışarı çıktı ve sanki kapanmasını engellemek için tabanına bir şey sıkıştırmış gibi kapıyı yavaşça kapattı.

Yapısı Carlos'unkine uyuyordu, koyu renk saçları da öyle.

Zihnim apaçık bir sonuca varmak istedi ve direndiğimde karşı çıktı. Herhangi bir varsayımda bulunamazdım.

Griffin gölgelere doğru geri çekilmişti. Gözleri kısılmıştı, belli ki benimle aynı şeyi yapıyordu - figürü belirsizlikle inceliyordu. Bu mesafeden görebildiğimiz tek şey Carlos gibi siyah saçlı ve sinekkaydı tıraşlı olduğuydu.

Sokağın Paige'in tarafına doğru baktım. Adam diğer yöne döndüğünde köşeden baktı ve gizlenme büyüsünü bozarak bir göz attı. Sonra abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı, yani onun kimliğini de doğrulayamadı.

Adam bir telsizi dudaklarına götürdü, böyle sessiz bir sokakta yayın yapmanın daha iyi olacağını düşünmüş gibiydi ve tekrar kapıya uzandı. Kapıyı yarıya kadar açmadan Griffin ara sokaktan aşağı uçtu, adamı yakasından yakaladı ve ellerini arkasına bağlayarak duvara fırlattı.

Bunun Carlos olmadığını hemen anladım. Kardeşimin öfke dolu hırıltıları gecenin içinde yankılanırdı. Bunun yerine, figür sadece debeleniyor, Griffin'in avuçlarında tekmeliyor ve kıvranıyordu. Ben yaklaşırken adamı yüzüme doğru çekti.

Belki Carlos'un yarı yaşındaydı. "Sen kimsin?" Önce İngilizce, sonra İspanyolca sordum.

Sadece bana, sonra yaklaşan Paige'e ve son olarak da Griffin'e baktı. Griffin genç adamı tanımadığını söylemek için başını salladı. Sessiz bir filmde gibiydik, kimse tek kelime etmiyordu, genç adamın telsizinin diğer ucundaki kişinin duyabilecek kadar yakın olma ihtimalinin fazlasıyla farkındaydık.

"Lucas?" Paige sessizliği bozdu. "Onu tanıyor musun? Babanın Cabal'ı için mi çalışıyor?"

Griffin ona ters ters baktı ve ben bile ne yaptığını merak ettim... ta ki genç adamın bakışları bana yönelip dudakları sessiz bir "Oh, kahretsin" ile ayrılana kadar.

Genç adamın ağzından çıkan ilk sözler, yakalama sonrası söylenenler arasında "Ben yapmadım "dan sonra ikinci sırada yer aldı.

"Bu benim fikrim değildi,"

dedi. "Carlos nerede?" diye

sordum.

"Eğer bilseydim-" Dişleri tıkırdadı, ifadesi kapandı
aşağı. "Dokunulmazlık istiyorum."

Griffin'in yumruğu bir *gümbürtüyle* çenesine çarptı. Paige
başka tarafa bakarak yüzünü buruşturdu.

"Bay Cortez size bir soru sordu," dedi Griffin.

"Dokunulmazlık istiyorum."

Talep bir yalvarışa dönüştü, kan damlıyordu
Çene. Eğer hâlâ konuşabiliyorsa, darbe göründüğünden
daha yumuşaktı.

Griffin'e geri çekilmesi için el salladım - saf tiyatro,
çünkü kaçınılabilirse gence tekrar vurmaya hiç niyeti yoktu.
Sonra genç adama devam etmesi için başımı salladım.

"Her şey cehenneme döndü," dedi Griffin'in pençesinde
yığılıp kalarak. "Kolay olacağını söylemişti ama şimdi kız
öldü ve-"

"Hangi kız?" Paige kendini durdurmadan önce söyledi.
Bana doğru özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim. Kızın
öldüğünü söylediniz ve..."

Başını iki yana salladı.

"Carlos nerede?" diye

sordum. "Bilmiyorum-"

Genç adam kısa bir süre durdu, ağzı açık bir şekilde bana baktı. Sonra Griffin'in ellerine yığıldı. Griffin onu tekrar ayağa kaldırdı ama başı öne eğikti ve Griffin elini geri çektiğinde loş ışıktaki ıslak bir şekilde parlıyordu.

Omzuma bir şey battı. Sonra bir darbe daha, bu seferki sırtımın tam ortasına, o kadar sertti ki nefesimi kesti ve beni çakılların üzerine yuvarladı.

"Yere yat!" Griffin beni iterken bağırdı.

"Paige!"

Onun **solgun** yüzünü gördüm, gözleri iri ve anlamsızdı. I bacaklarından tutup onu aşağı çekti. Kurşun Griffin'in botundan bir adım ötede yere çarptı ve bir toprak fıskiyesi oluşturdu.

Kapıya uzandım ama Griffin çoktan açmıştı. Beni tuttu ama ben onun yerine Paige'i getirmesi için bağırarak içeri daldım. Halı kaplı zeminde kaydım, yığın yanağımı yaktı, yaralı omzum bir masa sandalyesine çarptı. Onu bir kenara fırlattım ve Griffin kapıyı çarparken Paige'e doğru koştum.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Sadece özür dilerim. Anlamadım. Bir keskin nişancı mı?"

Griffin homurdanarak onayladı ve bir an için hepimiz orada, loş ışıktaki kaldık, tek ses nefes alış verişlerimizdi. Küçük bir ofisteydik; bir masa, sandalye, dosya dolabı, kahve makinesinden başka bir şey yoktu.

Paige fısıldadı ve onu duymak için yaklaştım, sonra bir büyü yaptığını fark ettim.

"Burada kimse yok," dedi Paige, sesi hâlâ kısıktı. "O-? Çocuk. Öldü mü?"

"Sanırım," dedi Griffin.

"Onu buraya getirebilir miyiz? Kontrol etmek için?" Griffin bana baktı.

"Lütfen," dedim.

Bizi kapıdan uzaklaştırdı, bir aralıktan dışarı baktı, sonra kapıyı açıp düşen gencin bacaklarından tuttu ve onu içeri çekti. Kapıyı açık tutmak için kullanılan tahta parçasını bir kenara fırlattı, kapıyı çarparak kapattı ve sürgüyü bir *gümbürtüyle* çevirdi.

Paige büyü yaptı ve elinin üzerinde ateşli bir ışık topu belirdi. Bileğini çevirdi ve onu incelerken çocuğun üzerinde asılı kaldı. Göğsünden vurulmuştu. Yine ara sokakta olduğumuzu hayal ettim. Paige o anda hareket etseydi, kurşunu yakalayacaktı. Bir an sonra onu aşağı çekmeseydim... Bunu düşünmemeye çalıştım.

Genç adam ölmüştü. Paige gözlerini kapatırken Griffin merkezi aradı ve bulunduğumuz yere bir SWAT ekibi gönderilmesini emrederek güneydeki binada bir keskin nişancı olduğu konusunda onları uyardı.

Sonra gözlerini ölü gence dikti. "Çocuklarımız böyle bir pisliğe nasıl bulaşıyor? Aileleri nerede?"

Griffin'in bu genç adamın yaşlarında olan oğlu Jacob'ı düşündüğünü biliyordum. Jacob bir çeteye katılmamıştı. Tek hatası, bir katilin Cabal çalışanlarının çocuklarını hedef aldığı bir okul gecesinde gizlice dışarı çıkmak olmuştu. Bu trajedinin bir ebeveynin işini yeniden gözden geçirmesi için yeterli olacağı düşünülebilirdi, ancak Griffin sadakatini bozmadan çalışmaya devam etmişti.

Paige sessizleşmişti ve onun da Jacob'ı düşündüğünü biliyordum. Onun cesedini bulan oydu ve bunu asla unutmamıştı. Doğruldu, bakışlarını bana çevirdi.

"Omzun," dedi. "Bir bakayım."

O kargaşada, Griffin beni yere düşürmeden önce ara sokaktaki iğneyi neredeyse unutmuştum. Ellerimi omzuma doğru kaldırdım. Gömleğim yırtılmıştı, göğsümden aşağı kan damlıyordu.

"Sadece bir sıyrık," dedim. "Ben iyiyim."

"Doğru. Ta ki kolunuzu kullanmanız gerekene ve yumruk atarken kolunuz kopana kadar."

"Zamanımız yok. Yapmamız gereken-"

"İyileştirme büyüsü yapıyorum Cortez, bunu yapmak için Griffin'in seni zapt etmesi gerekse bile."

Genç adamı buraya neyin çektiğini merak ederek etrafa bakınırken, onun atmasına izin verdim. Dosya dolabı kilitliydi.

-Bir hırsız tekrar kilitlemez. Çöp kutusu boştu. Bazı ufak tefek dağınıklıklar olsa da, ofis yağmalanmış gibi görünmüyordu.

Paige iç kapıya yöneldi. "Dikkatli ol." diye ısırdım.

Kapının koluna uzanırken omzunun üzerinden baktı ve "Merak etme, dikkatli olacağım" diye fısıldadı.

Alaycı bir gülümsemeye geçiştirdim.

Etrafa bakmak için başını çevirdi, sonra kapıyı tekrar kapattı. "Burası galeri."

Genç adam kesinlikle bir sanat hırsızına benzemiyordu. Bu geceki olaylarla ilgisi olmayan bir hırsızlık yapan doğaüstü varlıklara rastlama şansımız neydi? Carlos'un aradığı yerde?

Griffin aramak için galeriye girdi. Gideli bir dakika bile olmamıştı ki bir çarpışma sesi duyuldu.

Paige kapıdan içeri baktı ama ses Griffin'den gelmemişti. Odanın ortasında durmuş, yukarı bakıyordu. Ses yukarıdan gelmiş olmalıydı.

Onu rahatça geçtim. Galeri, ofisten ya da ön kapıdan olmak üzere sadece iki çıkışı olan tek bir odaydı. Kısmi bir paravanın arkasına nazikçe gizlenmiş üçüncü bir kapı açık duruyor ve küçük bir banyoyu ortaya çıkarıyordu.

Paige yukarı baktı. "Depolama alanı olabilir mi? Eğer öyleyse, oraya nasıl giriyorlar? Ben bir kapak görmüyorum ve dışarıda da bir kapı fark etmedim. İkinci bir kat var mıydı? Yoksa sadece tavan arası mı?"

Zihinsel olarak yaklaşımımızı tekrar ettim.

"Tam bir kat, parmaklıklı pencereleri var. Sanırım bunun diğer tarafında bir ön kapı vardı. Dairelere çıktığını tahmin ediyorum."

Yukarı baktık. Eğer tepemizde oturan apartmanlar varsa, o zaman sesler beklenmedik olmazdı.

"Soru hâlâ geçerli," diye mırıldandım. "Neden buraya geldin?"

Bakışlarım banyoya gitti.

Griffin bana baktı. "İşemek için mi? Alınma ama..." "Pek olası değil, biliyorum."

Banyo küçüktü ve garip bir şekilde düzenlenmişti. Tuvalet ve lavabo birbirine bakıyordu ve dizler için ancak yeterli yer vardı. Kötü bir tasarımdı ama gerekliydi; girişin tam karşısında ikinci bir kapı vardı. Sürgülü bir dolap.

Sürgüyü kaydardım ve kapıyı çekip açtığımda dar bir koridorun bir merdivenle sonlandığını gördüm.

Işık toplarını **söndürdük**. Onlar olmadan, merdiven boşluğu zifiri karanlıktı. Paige algılama büyüleri yaparken merdivenleri hissederek çıkmak zorunda kaldık. En tepeye ulaştığımızda ve büyüleri pusuda bekleyen kimseyi bulamadığında, ışığını yeniden yaktı.

Kapılarla çevrili bir sahanlıktaydık. Sağdakinin kilidi açıktı. Kapı koluna uzandığımda Griffin beni kenara çekti. Kendime bunun onun işi *olduğunu* hatırlattım. Eğer yaralanırsam, suçu o üstlenecekti.

Griffin silahını çıkardı, kapıyı hafifçe araladı ve dinlemek için durdu. Paige yaklaşabilirse bir algılama büyüü yapacağını işaret etti, ama anlamamış gibi yaptı, kapıyı açtı ve içeri girdi, silahını kaldırdı.

Etrafa yavaşça baktıktan sonra el sallayarak yerimizde kalmamızı söyledi. Arkasını döndüğünde içeri baktım, sonra hızla geri çekildim. Yanımda Paige gerildi, dudaklarına bir büyü uçtu. Başımı salladım. Gördüğüm şey bir tehdit değildi, sadece tanık olması gerekmeyen bir şeydi. Ama tabii ki tanık olacaktı -bunun başka yolu yoktu- bu yüzden kapıyı tekrar açtım. Onu uyarmak için elimi kaldırdım.

Etrafıma baktı. Nefesi kesildi.

Kapı doğrudan bir yatak odasına açılıyordu. Yatakta genç bir kadın yatıyordu, çırılçıplaktı ve boynunda bir kemerle karyolanın demirlerine bağlanmıştı. Buradan bile ilk yardım için acele etmenin anlamsız olacağını söyleyebilirdik.

LUCAS: 15

Paige, "**HERHALDE ONUN ÜZERİNİ ÖRTMEK** iyi bir fikir değil," dedi.

Başımı salladım. Bu işle Miami polisi değil, Kabal güvenliği ilgilenenecekti ama yine de olay yerinin olduğu gibi bırakılmasını isteyeceklerdi.

Paige bakışlarını ölü kadından ayıramıyordu. Onun kim olduğunu, hayatının nasıl olduğunu merak ettiğini biliyordum, şimdi bu hale gelmişti - onun ölümünün yasını tutamayacak kadar başka kaygılarla meşgul olan yabancılara teşhir edilen çıplak bir ceset ya da bu daha büyük kaygılarla ilgili olmadığı sürece ölümünün koşullarını bile umursamıyordu.

Onu Paige gibi görmek için mücadele ettim. Bir insan olarak. Ama bu gece tek yapabildiğim gerçekleri değerlendirmektir. Üniversite çağında gibi görünse de bulaşmış makyajı bunu söylemeyi zorlaştırıyordu. Boyalı sarı saçlar. Kollarında solmuş izler. Ayak bileğinde kimliğinin belirlenmesine yardımcı olabilecek bir dövme vardı.

Dikkatimi yatağın etrafına saçılmış erkek kıyafetlerine verdim. Çoraplar, ayakkabılar, iç çamaşırları, bir gömlek... Pantolon izi yoktu. Onunla birlikte olan her kimse muhtemelen yarı giyinik kaçmıştı. Belli ki alt kattaki genç adam değildi. Ama onu o mu öldürmüştü?

Gömleği incelemek için eğildim. Carlos'a ait olduğundan şüphelenmişim. Genç kadın deney yapan bir amatör tarafından alelacele bağlanmamış, deri kayışlarla bağlanmıştı. Kardeşimin cinsel eğilimleri doğaüstü toplumda bir sır değildi.

"İşkence görmüş." Paige genç kadını incelemeye başlamıştı. "Bıçak yaraları var ama küçük ve sık görünüyorlar, belki de bu yüzden olmuşlardır." Bir prezervatif paketinin yanında duran çakıyı işaret etti, sonra kızın karnına doğru eğildi. "Ve sanırım bunlar... ısırik izleri."

Bu gerçekten de bir işkence kanıtı olabilirdi ama Carlos'un bu işe karışmış olması şart değildi. Ama onu aydınlatmaya gerek görmedim.

Paige'in üzerine bir gölge düştü. Ben bile ne olduğunu söyleyebilirim önce hareket bulanıklık isabet, bir geri tepme büyü ile tepki verdi.

Griffin bitişik odadan koşarken Carlos açık dolaba doğru uçtu. Griffin onu yakaladı ve iki adam yere düştü.

"Çekil üstümden, seni sersem." Bana doğru bir bakış. "O senin *kardeşin*, salak."

Carlos'un bana böyle seslendiğini ilk kez duyuyordum. Alaycı bir şekilde "küçük kardeşim" ya da "bebek kardeşim" derdi, ama ciddi anlamda ben her zaman onun *üvey kardeşiydim* - *eğer* herhangi bir ilişkiyi kabul e t m e k zorunda kaldıysa.

Griffin'in zapt eden ellerine karşı m¼cadele etti ama iri adamla boy ¼lç¼şemezdi. Griffin bir eliyle cebinden plastik bilek kayışlarını çıkardı ve bana baktı. Başımı salladım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Carlos dedi ki. "Beni kurtarıyor olman gerekiyordu!"

"Size merkeze kadar eşlik etmemiz gerekiyor," dedim. "Eğer-"

"Karargâh mı? Ne sikimsin sen, seni hain orospu çocuğu. Yol boyunca bana eşlik etmen için sana güvenmezdim."

Yirmi saniyede kardeşten haine. Eğer bir aç işe yaramadıysa.

"Seni geri götürmem gerek. Hector-Hector öldü."

"Hec-?" Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı.

"Saçmalık." Cevap vermeyince yüzümü aradı.

"Ah, kahretsin," dedi. "Ne oldu? Araba kazası mı? Kalp krizi mi? Kalbinin durduğunu biliyorum-" Yüz ifadesi sertleşti. "Eğer kalp kriziyse, bundan seni sorumlu tuttuğuma inansen iyi edersin, Lucas. Bu öğleden sonra hiçbir uyarıda bulunmadan ofise geldin-"

"Öldürüldü."

Şaşkınlığı gerçek gibiydi.

"William da öyleydi."

Bakışı şoka dönüştü. "Hayatta olmaz. Hayatta olmaz." "Özür dilerim."

"Öyle mi? Eminim öyledir. Eminim şu anda ellerini ovuşturuyorsundur. Sonunda onlardan kurtuldun ve artık önün açık. Şirketi devralabilir ve yerin dibine sokabilirsin, babamı mahvedebilir ve buna kamu hizmeti diyebilirsin. Sana haberlerim var, kardeşim. Ben hala buralardayım. Ve ben buradayken, senin rakibin var."

İşte bu kadar. Yaşadığı şok ve keder tam otuz saniye sürmüştü ki gerçek endişeleri devreye girdi.

Griffin onu uzaklaştırmak istercesine bir hamle yaptı ama ben başımı salladım. Hâlâ bir test daha vardı.

"Babamıza saldırdılar," dedim. "O

öldü mü?"

Sesinde umut yoktu ama endişe de yoktu. I durakladı, ona düşünmesi ve tepki vermesi için zaman tanıdı ama ifadesi değişmedi.

"O iyi."

"Oh."

"Griffin size merkeze kadar eşlik edecek."

Carlos bağlı ellerini kaldırdı. "Bu şekilde değil."

"Eğer isteyerek gideceksen-

" "Bu bir rica değil, Lucas."

Telefonum titredi. SWAT ekibiydi. Onlar Bölgeyi zaten güvenlik altına almışlardı ve binaya girmek için izin istiyorlardı. İzin verdim ve telefonu kapattım.

"Lucas?" Paige yataktaki genç kadına başıyla işaret etti ve ben de azımsanmayacak bir pişmanlıkla onu tamamen unuttuğumu fark ettim.

"Çözün onu, lütfen," dedim.

"Acele etmiyorsun, değil mi? Beni bağlı görmek hoşuna gidiyor mu?"

İnsanları bağlı ve çaresiz görmekten hoşlanan biri *olmadığımı* söylemeye meyilliydim. "Hayır, Carlos, şaşırtıcı bir şekilde, aklımda başka endişeler var. Babamız beni seni güvenli bir şekilde koruyucu gözetim altına almakla görevlendirdi. Eğer bunu seni ellerin ve ayakların bağlıyken yapmam gerekiyorsa, öyle olsun. Yine de gitmeden önce burada neler olduğunu sormalıyım."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Bakışlarımız kilitlendi.

"Benim de peşimden geldiler," dedi

sonunda. "Kim?"

"Evet, t a b i i . Belli ki William ve Hector'u öldürenlerle aynı kişiler."

"Sence?" Paige mırıldandı, benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Ve genç kadın. Bu senin eserin mi?"

Öfkeyle itiraz etmesini bekledim ama Carlos bana son bir kez okunamaz bir bakış attıktan sonra Griffin'e döndü.

"Eve, Jeeves."

"Onu seni bulmak için mi öldürdüler?" Ben sordum.

"Sana bir emir verdim, Sorenson. Beni babama götür."

"Ne olduğunu gördün mü ya da duydun mu?"

Bana döndü. "Dedektif olan sensin, küçük kardeşim. Tespit edin."

CARLOS'UN Hector ve William'ın ölümlerini duyunca yaşadığı **şaşkınlık** gerçek gibiydi ama bu geceki olaylarda kendisinin de bir rolü olabileceğini ima ettiğimde çenesini kapatmıştı. Tecrübelerime göre, masumlar ya masumiyetlerini ilan ederler ya da iddialar karşısında akıllıca cevap veremeyecek kadar şok olurlar. Carlos avukatlık yapmanın Kabal'daki karşılığını yapmıştı - beni babama götürmüştü.

Sonraki otuz dakikayı olay yerlerini inceleyerek geçirdim - ara sokak, yatak odası ve bir blok ötedeki binada bulunan keskin nişancı tüneği - ve teknisyenlerin çalışmalarını denetledim. Çok az rehberliğe ihtiyaçları vardı ama kanıtları kirletmeyeceğimi bildikleri için bana müsamaha gösterdiler.

Genç adama odaklandım. Onu ve rolünü tanımlamak burada neler olduğunu anlamama yardımcı olacaktı.

Üzerinde kimlik yoktu. Çok sayıda cebi olan bir kargo yeleği ve pantolon giyiyordu. Cepler boşaltıldığında, iki cep telefonu, iki telsiz, bir el bilgisayarı ve tanıyamadığımız iki cihaz vardı. Fazladan telsiz ve cep telefonları yedek gibi görünüyordu.

Paige el bilgisayarını aldı. "Bu ev yapımı bir iş. GPS olabilir mi? Muhtemelen daha fazlası. Şifre korumalı ve içimden bir ses nasıl yapıldığını biliyorsa nasıl korunacağını da biliyordur diyor. Eğer şifreyi kırmaya çalışırsam..."

"İçeriği silmek için bir programı tetikleyebilir."

"Ofislerdeki laboratuvarı kullanabilirsem, daha fazlasını yapabilirim."

Ben diğerini incelerken o da bir cep telefonunu kontrol etti. Hepsi gelen ve giden arama kayıtları silinmişti. Her ikisinde de sekiz kişinin yalnızca baş harflerinden oluşan aynı listeler yer alıyordu.

"GB," dedi Paige. "Çete lideri Guy Benoit, değil mi? Bu mu?"

Başımı salladım.

"JD, SR, BS... Kayıp adamlar Jaz ve Sonny. Ölü kız Bianca. Belki tesadüftür ama içimden bir ses FE'ye basarsam Hope'u uyandıracağımı söylüyor."

"Sanırım öyle."

Bu tek aramayla genç adamın kimliğini neredeyse kesin olarak tespit edebilirdik. Ama Hope'u uyandırıp ona ölü bir yoldaşın fotoğraflarını gönderirsem - geçirdiği geceden sonra - Karl'ın adını kişi listemden güvenle silebilirdim.

Ekibe kurbanın parmak izlerini, fotoğraflarını ve DNA'sını Kabal kayıtlarıyla karşılaştırmalarını söyleyecektim. Babamın bu tür bilgileri kataloglayacağından emindim. Bu kayıtların eksiksiz olması ayrı bir konuydu - çete üyeleri geçiciydi.

Telefonum çaldı.

"Bay Cortez? Bu Tyson, hastanede mi? Troy'un odasını mı koruyorsun? Beni daha önce orada gördünüz mü?"

Sessiz gardiyanlardan biri. Cümlelerindeki tonlamalar bana bunun yapmak istemediği bir arama olduğunu söyledi ve kendimi hazırladım.

"Troy uyandı, efendim."

Sessiz bir rahatlama iç çekişi yaptım. "O nasıl?"

"İyi görünüyor efendim. Benden şunu istiyor: Meşgul olduğunuzu biliyorum ve o da..." Sesini alçalttı. "Biraz kafam karıştı."

Arka plandan bir sesin gürültüsü geldi.

"O, şey, senden rica etmemi istiyor... Yani, eğer yapman gerektiğini düşünüyorsan..."

Gürültü büyüdü, Troy'un sesine dönüştü, hâlâ anlaşılamayacak kadar uzaktı.

"Eminim endişelenecek yeterince şeyiniz vardır, efendim, ama o endişeli-"

"Ver şu lanet telefonu bana," diye törpüledi

Troy. "Senin-"

"Ver şu lanet telefonu bana, Tyson, yoksa öleceğim. lanet olası mesajı tükürmeden önce." "Ona

versen iyi olur."

Telefon el değiştirirken bir tıslama duyuldu.

"Lucas."

"Nasıl-?"

"Daha sonra. Daha büyük bir sorunumuz var.

Carlos'tu." "Carlos...?"

"Beni vuran. Eve geldi, yalnızdı, babanla konuşmak istiyordu ve ben de bir terslik olduğunu anladım, ben de onunla konuşmaya gittim..." Yumuşak bir rahatsızlık homurtusu. "Mesele şu ki, Carlos'tu. Bir süre önce uyandım ama

Geri dönmeni bekliyordum ki sana söyleyebileyim. Gözlerimi açarsam babanın ilk soracağı şeyin beni kimin vurduğu olacağını biliyordum ve bunu ona söylemeyeceğimden emindim."

"Güzel. Takdir ediyorum-"

"O kadar çabuk değil. Carlos'un merkezde olduğuna dair bir telefon aldı. O gidene kadar bekledim, sonra Tyson'dan seni aramasını istedim. Ona Carlos hakkında ne söylemesi gerektiğini söyledim. Sonra..."

Sesi kesildi. "Troy?"

"Baban gitmemişti. Muhtemelen numara yaptığımı anlamış ve ne sakladığımı öğrenmek için kapımın önünde beklemiştir." Durakladı. "Carlos olduğunu biliyor, Lucas. Ve buradan ayrıldığında..." Bir duraklama daha. "Pişman olacağı bir şey yapmadan önce oraya gitmelisin."

"Ne kadar avantajı var?"

"Bu mankafayı sayıklamadığıma ve seni aradığıma ikna etmem beş dakikamı aldı."

Beş dakika ve hastane merkeze beş dakika daha yakındı, yani babamın on dakikalık bir avantajı vardı.

"Yola çıkıyorum."

LUCAS: 16

Şok geçiren bir teknisyenden **anahtarları** ve arabanın yerini aldım ve yola çıktım. Sessiz sokaklarda ilerlerken Paige bir eliyle hayata tutunmaya çalışıyor, diğer eliyle de Griffin'i arıyordu.

Griffin, Carlos'u toplantı odasında tutuyordu. Babam henüz gelmemiştir. İdeal olarak, biz oraya varana kadar Griffin'in Carlos'u sessizce başka bir yere götürmesini isterdim ama diğer gardiyanların haberi olmadan bunu yapmanın bir yolu yoktu ve ne söylersem söyleyeyim, babamın sorduğu ilk gardiyan ona oğlunu nerede bulacağını söyleyecekti.

Arabayı ön kapıda **bıraktım** ve koşarak içeri girdim, Paige de arkamdan koşuyordu.

"Babam burada mı?" Resepsiyon görevlisine

sordum. "Evet, efendim. Üst katta. Sizinle-"

"Ne kadar zaman önce?"

"Umm, iki, üç dakika?"

Geçerken arabanın anahtarlarını tezgâhın üzerine attım. "Dışarıda. Biri park etsin."

Özel asansör hala yönetici katında olacaktı, bu yüzden personel asansörünü kullanabildiğimiz kadar kullandık, sonra da yolun geri kalanını merdivenlerden çıktık. Paige bana el salladı, o da yetişecekti.

Kapıdan hızla geçerken, katın diğer tarafından sesler geliyordu.

"Eğer beklerseniz, efendim."

"Çekil yolumdan, Griffin," diye cevap verdi

babam. "Seni bilgilendirmem gerek-"

"Yürü, Griffin. Şimdi!"

Griffin'in kenara çekileceğini biliyordum. Kimse babamın emrine itaatsizlik edemez.

Koşmaya başladım.

"Baba," dedi Carlos.

"Duydum-" "Seni şımarık

velet."

Bir çarpışma ve Carlos'tan bir çığlık. Son köşeyi döndüğümde uzun koridorun sonunda Griffin'in etrafında kümelenmiş muhafızları gördüm.

"Griffin, durdur onu," diye seslendim.

"Yapamam-"

"Babam kimi sorumlu bıraktı?" "Lucas,
yapamam-"

"Yetkili benim ve size bir emir verdim."

Bir anlık şaşkın bir sessizlikten sonra, ben yaklaşırken Griffin başını salladı ve odaya girdi.

"Bay Cortez, bunu yapmak istemezsiniz," dedi.

"Oh, Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

Kapıyı kapatan muhafızı çekip çıkardım. Carlos yerde yatıyordu, burnundan kan damlıyordu, babamız ona doğru ilerlerken gözlerini ona dikmişti.

"Ne oldu Carlos?" dedi babam, sesi kısık. "Yeni bir spor araba alman için sana para vermediğim için mi? Ya da dövdüğün fahişeleri satın almayı bıraktığım için mi? Ya da yaşamak için çalışmak zorunda kalmaktan bıktığın için mi? Hayır, çalışmak değil. Sadece ortaya çık. Çünkü senden tek istediğim buydu."

"Baba-" dedim.

"Bu işe karışma, Lucas." Carlos'tan tarafa dönmedi. "Sana her fırsatı verdim. Bir Ivy League eğitimi... ve sen derse gelmedin. Beş milyon dolarlık bir güven fonu... daha otuzuna basmadan yok oldu. Sıfır sorumlulukla bir başkan yardımcısı maaşı... ve sen sızlanıyorsun çünkü

Her sabah 10'da burada olurdun. Senin kibirli, boş, hırçın bir velet olduğunu hep biliyordum Carlos, ama annenin etkisini suçladım. Kendime sadece rehberliğe ihtiyacın olduğunu söyledim. Yanılmışım. *Kardeşlerin*, Carlos..."

"Baba, ben-"

"Kardeşlerin!" diye gürledi.

Elleri bir büyüyle havalandı. Carlos donmuş gibiydi, geri dönmek için hiçbir hareket yapmıyordu, sanki yapabileceğini unutmuş gibiydi, sanki bu büyü'nün yolundan dalarak bile kaçamayacağı bir kâbustu.

Ben de atladım.

Enerji cıvatası yan tarafıma isabet etti ve sarsıldım, yere çarpıp kendime gelmeden önce bir anlığına bayıldım. Babamın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra da ifadesi karardığında kayboldu.

"Lucas, yoldan çekil."

"Evet, Lucas," dedi Carlos. "Senin incindiğini görmek istemeyiz."

Ayağa kalktım ve Carlos ile babamın arasına girdim... Bu zahmetim karşılığında kürek kemiklerimin arasından bir itiş kazandım.

"Babamı duydun. Çekil yolumdan. Onun eğlencesini bozmak istemezsin. Yirmi yıldır bunu yapmak için can atıyor.

Beni dövme için can atıyor. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Lucas, çık dışarı-"

"Hayır."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Carlos. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi Lucas?"

"Baba, dinle-"

"Git kurtarılması gereken birini kurtar," diye araya girdi Carlos. "Beni öldürmeyecek. Benden nefret edebilir. Ölmüş olmamı dileyebilir. Bu işi kendisinin yapmasını dileyebilir. Ama yapamaz. Elinde kalan tek şey benim."

"Hayır," dedi babam yavaşça. "Değilsin."

Bakışları bana kaydı. Carlos öfkeyle hırladı ve babamıza saldırmasını engellemek için döndüm. Gözleri benimkilerle buluştu ve peşinde olduğu şeyin babamız olmadığını anladım. Yoldan çekilmeme fırsat vermeden ayaklarımı altımdan tekmeledi. Düşerken kolu boynuma dolandı ve beni tekrar ayağa kaldırırken nefes borumu ezdi.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama konuşamadım. Dirseğimi göğsüne sapladığımda kolu gerildi ve havamı kesti.

"Haklısın baba," dedi. "Elinde kalan tek şey ben değilim. Ama bunu düzeltebilirim."

Boştaki eliyle saçlarımı tuttu ve başımı geriye çekti, ben hırıltılı bir şekilde nefes alıp verirken babamın beni izlemesine izin verdi.

"Birini böyle öldürmenin ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Ne kadar hızlı yapabildiğimi? Senin büyü yapabileceğinden daha hızlı. Ama benim sözüme güvenme baba. Bir dene bakalım."

"Carlos, bırak gitsin. O sadece yardım etmek istedi. Bırak gitsin ve konuşalım."

Carlos güldü. "Whoo-hoo. Şunu dinleyin. Şimdi kim 'mantığın sesi'ni oynamak ister? Sorun ne baba?" Kolu o kadar hızlı sıkıldı ki nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. "Seni sinirlendiriyor muyum? Yüzünü görmelisin baba. Elbette Hector ve William için yas tutacaksın ama bu-" Beni geriye doğru itti. "Bu *acıacak*."

"Eğer sen-"

"Oh, işte böyle. Tehdit et beni. Hadi baba. Küçük oğluna zarar verirsem bana ne gibi korkunç şeyler yapacağını söyle. Burada üzerime düşeni yapmadığımı mı söylüyorsun? En azından ben geliyorum. Bu adam *mesaisini* bizi yok etmek için harcıyor. Senden kaçmak için ülkenin öbür ucuna taşıyor. Bir cadıyla evleniyor. Bir Nast evlat edinir. Siz ona bir ofis yaparsınız, o da güven fonunu kullanarak sizden satın alır. Sizin paranızla Kaballarla savaşan bir dükkan açar. Sana kazık atmak için her şeyi yapar. Ama siz, yeterince hızlı kaçamayan tek kuyruk parçasını isteyen zavallı bir SOB gibi onun peşinden gitmeye devam edersiniz."

Carlos'un kaval kemiğine, onu sendeletecek kadar sert bir tekme attım. Kolunu tuttum ama o kadar hızlı sıkıldı ki

gözlerim karardı.

Dışarı. Kendime geldiğimde, tamamen hareketsiz kalmıştı. Parmaklarımı koluyla boğazımın arasına sıkıştırdım ama yine de kıpırdamadı. Kafamı kaldırdığımda odanın diğer ucundaki Paige'i gördüm, yüzü konsantrasyondan solmuştu.

"Büyüyü tutmakta zorlanıyorum," dedi. "Uzaklaşabilir misin?"

Babam öne çıktı.

"Olduğun yerde kal Benicio. Lucas?"

Carlos'un kolunu boğazımdan çektim ve hırıltılı bir sesle, "İyiyim," diyebildim.

Babam tekrar ilerlemeye çalıştı.

"Kimıldama Benicio," dedi Paige, "yoksa ben de sana aynısını yaparım. Yapacağımı biliyorsun. Lucas, ondan uzak dur. Tutamam-"

Ben yana doğru hamle yaparken büyü bozuldu. Paige Carlos'a bir geri tepme büyüyle vurdu ve Carlos duvara uçtu. Babam ellerini kaldırdı. Paige büyüü ona çevirdi ve tökezleyerek geri çekildi.

Korumalar aceleyle odaya girdi. Paige aceleyle yanıma geldi.
Yaklaştığında titrediğini görebiliyordum.

"Neredeyse oyuncu seçemiyordum," dedi. "Birincisi-"

"Ben iyiyim."

Göz ucuyla babamın Carlos'a doğru ilerlediğini gördüm, şimdi Griffin tarafından zapt edilmişti.

"Baba. Hayır."

"Dersini almadın mı, kardeşim? Uzak dur."

"Seni öldürebilirdi," dedi babam. "Hector ve William'ı öldürdü, Lucas. Onları soğukkanlılıkla öldürdü."

"Bunu bilmiyoruz."

"Yapma-?" Başını salladı. "Troy'u vurdu. Troy onu gördü. Yanıldığını mı söylüyorsun? Yalan mı söylüyor?"

"Hayır."

"Hector'un evinde ne olduğunu biliyorum. Carlos oradaydı, Hector'u canlı gören son kişi. Kahya ve Bella bunu sizin için doğruladı. Yanılıyorlar mı? Yalan mı söylüyorlar?"

"Carlos'un Hector'u vurduğuna dair kanıtımız yok."

"William'ın öldürülmesinden sonra Carlos'un da burada olduğuna dair kanıt aramak için iki memuru buraya gönderdiniz."

"Ve hiçbir şey bulamadılar. Anahtar kodu o gittiğinden beri hiç kullanılmamış."

"Resepsiyonun önünden geçecek kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun? Kendi giriş kodunu kullanacak kadar? Tanrı aşkına, avukatlık yapmayı bırak, Lucas! Burası mahkeme salonu değil."

"Öyle değil mi? Onu yargıladınız, suçlu buldunuz ve şimdi cezasını infaz etmeye hazırsınız."

"Seni öldürebilirdi."

"Belki, ama beni bu soruşturmanın başına siz getirdiniz. Şimdi benim bir araştırmacı gibi davranmamı istemediğinize karar veremezsiniz. Bu işi sonuna kadar götürmeyi ve kanunlara uymayı planlıyorum."

"Kimin kanunu?"

"Kabal yasası." Griffin'e döndüm. "Onu gözaltına alın. Hücrelere değil, ev hapsi odasına. Her zaman çift korumalı olacak. Benim onayladığım kişiler dışında ziyaretçi kabul etmeyecek. Babam dahil hiç kimse. Benim sipariş ettiğim, bana teslim edilen ve Paige ya da benim tarafımdan götürülenler dışında yemek yemeyecek."

Griffin babama baktı. Tereddüt etti, sırtı kaskatı kesildi, sonra gevşeyip başını salladı.

"Yetki Lucas'ta. O ne derse onu yapın."

UMUT: KREDİLERİ TOPLAMAK

Otel odasının kapısı bir tıkırtıyla açıldı. Karl köşeden baktı.

"Sıra sende."

Esnedim. "Sadece karıştırıyorum. Tembellik ediyor ve bunun tadını çıkarıyorum."

Büyük boy yatakta kıvrılmış, iki yastığa dayanmıştım, geri kalanlar da etrafıma saçılmıştı. Sabah tuvalete giderken bir bornoz almıştım; nezaketen değil, kalın ve yumuşak olduğu, görmezden gelinemeyecek kadar cazip olduğu için.

"O yatakta ve bornozun içinde kaybolmuş gibi görünüyorsun. Çok tatlısın." Bana gülümsedi.

"Şirin mi?" Tükürdüm. Bornozu çıkardım ve yaydım, sonra yorganın üstüne uzandım. "Daha iyi mi?"

Bakışları üzerimde gezindi. "Sanırım soğuk bir kahvaltı senin için sorun olmaz?"

Elindeki tepsiyi fark ettim, tabak kapağından buhar çıkıyordu ve bornozu çektim.

"Lanet olsun," dedi.

Tepsiyi yere bıraktı, *USA Today*'i bana uzattı, sonra *Wall Street Journal*'ı yatağın diğer tarafına fırlattı.

"Beni gerçekten şımartıyorsun."

"Hayır, kredi biriktiriyorum. Sanırım onlara ihtiyacım olacak."

Bana kahve vermek için eğilirken yanağımdan öptü.

"Kredilerden bahsetmişken," dedim. "Sen dışarıdayken annemi aradım. Cumartesi akşam yemeğinin harika olacağını söyledi. Rezervasyon yaptıracak."

"Çok geç. Bitti."

"Cumartesi günü Odessa'da rezervasyonunuz var mı?"

Kaşları çatıldı. "Popüler bir restoranda nasıl masa bulacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Kiminle konuştuğunu unutuyorsun canım." İçeri girerken tepsiyi aramıza koydu. "Annenin adını söylemen yardımcı oldu."

"Eminim öyledir. Senden hoşlanıyor, biliyorsun. Benim için yani."

"Güzel. Gerçi o gece en iyi halimdeydim, bu da sonuçları çarpıtmış olabilir."

"Hiç sanmıyorum."

Gözlerimiz buluştu. Başını salladı. "Güzel."

Tostumun üzerine reel sürdüm. "Seni bahar yelken yarişına davet etmemi istiyor."

"Kürek mi? Yarişıyor musun?"

"I..." Omuz silkti. "Pratik yapmıyorum, bu yüzden benim için kesinlikle sosyal bir işlev olacak."

"Hâlâ zaman var. Bunu bir meydan okuma olarak düşünün. Bahara kadar kendinizi forma sokun."

"Sabah 5:30 antrenmanında desteğinizi gösterecek misiniz?"

"Kesinlikle. Yatağımın rahatlığında, tüm kalbimle sizi destekliyor olacağım."

Güldüm ve tosttan bir ısırık aldım.

"Müsait olduğumda gelirim," dedi. "Sonrasında kahvaltı karşılığında."

"Kulağa adil geliyor."

"Ve annene yarişa gelmeyi çok i s t e d i ğ i m i söyleyebilirsin. Eminim çok g  z e l olacak."
-"İşıltılı bir ilişki."

"Uh-uh. Misafirim olarak annemden ya da arkadaşlarından bir şey almanız yasak. Gelirinin bir kısmının benim seçtiğim bir hayır kurumuna gitmesi şartıyla kimden çalabileceğini sana göstereceğim."

"Bulma ücreti

mi?"

"Tamamdır."

"Yeterince adil."

Birkaç dakika yemek yedik. Benim gazetem tepsimde duruyordu; onunki ise kucağında, ikimiz de hala katlanmış bir şekilde baş makaleleri incelerken, sanki gazeteyi açmaya ve o taahhüdü vermeye isteksizmişiz gibi.

"Bu sabah birkaç yeri daha aradım," dedi Karl.

"Lucas'ı aradın mı? Söyledi mi-?"

Öfkesi beni kısa kesti, bana bir zamanlar Bunu kahvaltı sonrasına bırakıyorum.

"Birkaç ay önce Jeremy ile taşınma konusunu konuştum."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Dün geceki gerçekliği uzakta tutan baloncuk, iki sıradan insandan başka bir şey olduğumuzu hatırlatan her şeyi de engelledi.

"Bölgemi değiştiriyorum," diye sordu.

"Doğru, evet." Bir kurtadam sürüsü olarak Karl'ın bölgeyi elinde tutmasına izin veriliyordu. Diğerleri New York Eyaleti'ni paylaşıyordu. Kendi seçimiyle Massachusetts'i aldı; bu da hem bağımsızlığının hem de sürü hayatına tam olarak katılma konusundaki isteksizliğinin bir yansımasıydı.

"Bugün yaptığım aramalar Philadelphia'daki birkaç apartman dairesiyle ilgiliydi."

Orada durdu ve ne demek istediğini anlamam için sözlerini tekrar etmem gerekti.

"Philly'ye mi taşınmak istiyorsun? Bölgeni Pennsylvania'ya mı taşıyacaksın?"

"Bu iyi mi?"

"Sanırım, yani, evet. Sorun değil. Sadece... beklenmedik."

Tabağımdan bir dilim pastırma almak için uzandı ve bu bahaneyle yüz ifademi inceledi. Bölge değiştirmek hafife alınacak bir şey değildi. Bu da onun ciddi olduğu anlamına geliyordu. Benim hakkımda. Bizim hakkımızda. Ve sanırım bunu biliyordum. Sadece... beklenmedik bir şeydi.

"Burası bir evden çok bir ev üssü gibi," dedi. "Bu şartlar altında Philadelphia'nın daha uygun olacağını düşündüm."

Başımı salladım.

"Özellikle ofisinizden bir blok ötedeki yeni bir binayla ilgileniyorum."

Gülümsemeyi başardım. "Ah, Rönesans Kuleleri. Çok şık. Burayı inşa etmek için şehrin en eski apartmanlarından birini yıktıklarını biliyor muydunuz? Tarihi bir binayı yok ettiklerini?"

"Dış cephenin bir kısmını koruduklarına inanıyorum."

"Ve hayatları boyunca orada yaşayan insanları tahliye ettiler."

"Çok güzel bir
manzarası var."

"Eminim öyledir."

İçini çekti. "Eğer ben seçersem, gelirin yüzde beşini
bağışlayacağım.
evsizler barınağına bağışlayacağız." "Asıl

mesele bu değil."

"Çok güzel bir manzarası var."

Başımı salladım ve portakal suyumu bitirdim. "Her
neyse, *senin* için uygun olur," dedi. "A
Öğle yemeğini masanda poşetlemek yerine yiyebileceğin bir
yer. Geç saatlere kadar çalışırsanız ya da hava kötüyse
uyuyabileceğiniz bir yer."

"Bu iyi olurdu."

Yenmemiş kruvasanlarıma uzandı. "Bir noktada, hafta
boyunca orada kalmayı daha uygun bulabilirsin ve hafta
sonlarını Gideon'daki konağında geçirebiliriz."

Ona bir bakış attım.

"'Bir noktada' dedim."

"Ben hiç kimseyle yaşamadım Karl." "Ben de yaşamadım."

"Uykumda salyalarım akıyor."

"Biliyorum. Çok şirin."

Tam ağzımı açmıştım ki komodinin üzerindeki telefon çaldı. Bir mesajdı, yani hemen cevaplamam gerekmiyordu ama iyi bir bahaneydi.

"Kim o?" diye sordu, ancak ses tonundan oldukça iyi bir fikri olduğu anlaşılıyordu.

"Paige."

Mesaja göz gezdirirken parmaklarım telefona sıkıca sarıldı. "Dün gece Carlos'u buldukları sırada bir silahlı saldırı olduğunu söylüyor. Çetenin bir üyesi olduğunu düşünüyorlar. Fotoğrafı ayrı olarak gönderdiği konusunda beni uyarıyor, böylece açtığımda şok olmayacağım sanırım." Derin bir nefes aldım ve ikinci mesajı kontrol etme dürtüsüne direndim. "Troy'un durumu stabil. Carlos'u da bulmuşlar. Onu 'tuttuklarını' söylüyor." Karl'a baktım. "Gözaltında mı? Onun da olaya karıştığını mı düşünüyorlar?"

Yüz ifadesinden tahmin yürütecek kadar umursamadığı anlaşılıyordu. "Onu aramamı istiyor. Muhtemelen bazı Dün geceyle ilgili sorular."

"Tamam. Ona uçaktan arayacağını söyle."

"Karl..."

"Ne yaptığını görmüyor musun?"

"Kim?"

"Lucas. O da babası kadar sinsi. Ona aramasını söyledim.
Ben."

"Fotoğraf için benim yardımına ihtiyaçları var."

"Sizi kendisi bile aramıyor, karısına aratıyor, kısa mesaj gönderiyor, böylece sanki düşünceli davranıyorlarmış, sizi rahatsız etmek istemiyorlarmış gibi görünüyor. Sadece izle. Sen aradığında Paige bizi kahvaltıya davet edecek, Lucas da oraya atlayacak, seni hazırlıksız yakalayacak ve ona yardım etmen için kalman konusunda seni ikna edecek."

"Neden olmasın ki? Kardeşleri öldü, Karl. Sorumluları bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Biliyorum, ben yapardım."

"Çünkü sen kardeşlerine yakınsın. Eğer ölen Lucas olsaydı, Hector ve William kesinlikle onun katilini aramaya gitmezlerdi. Tabii ona teşekkür etmek için değilse."

"Eğer Lucas çetenin işin içinde olduğunu düşünüyorsa, yardımına ihtiyacı var ve ben de yardım edeceğim. Burnuna minnettar olsa da, onu başka türlü nişanlı olduğuna ikna edebilirim. O yüzden Philly'ye giden uçağı yakala, apartman dairelerini kontrol et, orada kalmak istersen benim evimin anahtarlarını al..."

Onun bakışı yeterliydi.

"Bir gün, Karl. Bana bunu ver ve eğer yardım etmek istersen, bunu çok i s t e r i m . "

"Yirmi dört saat. Yarın saat 10'da bir uçak kalkıyor ve ben de bilet alıyorum."

İçinde diğer kelimeler, o beklenen Bu,
ve oldu sadece protestosunu kaydediyor.

"Teşekkür ederim, Karl."

"Krediler. Onları stokluyorum."

PAIGE'in ikinci mesajını **açtım** ve fotoğraf için **hazırlandım**. Saçları dağınık ve kaşında küçük bir yara izi olan genç bir Hispanik adam halının üzerinde huzur içinde uyuyor gibiydi. Rodriguez.

Jaz, Rodriguez'in Miami'de ablasıyla birlikte yaşadığını söylemişti, üniversite haberiyle arayan da oydu. Rodriguez yarı iblis olduğu için ailesi onun doğaüstü yaşamından haberdar değildi. Muhtemelen ölümü Kabal tarafından idare ediliyordu. Nasıl olur da kız kardeşinin ölümünü öğrenmesine izin verirler ama detayları öğrenmesini ya da cesedine ulaşmasını engellerlerdi? Bir yolunu bulurlar mıydı... yoksa ortadan kaybolmasına izin mi verirlerdi?

Paige'i aradığımda sesi o kadar bitkin geliyordu ki yatmadığından emin oldum. Beni kahvaltıya davet etmek yerine, ona kahvaltı getirmeyi teklif ettim. Ama o teşekkür ederek beni başından savdı.

Paige'e kulak misafiri olabilen ve hafifçe üzgün görünme nezaketini gösteren Karl'a ters ters baktım.

Paige'e kurbanının kim olduğunu ve sadece soyadını ve kabataslak bir biyografisini verebileceğimi söyledim.

"Teknik adam, ha?" diye mırıldandı. "Bu mantıklı. Üzerinde bir sürü teçhizat vardı."

"Onu Cabal mı vurdu?" Suçlamayı sesimden uzak tutmaya çalıştım. Başarılı olduğumdan emin değildim.

"Hiç sanmıyorum. Onu bir ara sokakta yakaladık ve tam da ondan bilgi almak üzereydik. Belli ki birileri bu riski almak istememiş."

"Çeteden biri mi?" "Öyle

olduğunu tahmin

ediyoruz."

Bundan şüpheliydim. Adam Rodriguez'in en azından bir kurtarma girişimine yetecek kadar çenesini kapalı tutacağına güvenirdi.

Büyük ihtimalle hatasını Lucas'a itiraf etmeye cesaret edemeyen bir Cabal keskin nişancısıydı. Eğer çete yaptıysa, Rodriguez'i tutan kişiyi hedef almışlardı.

Yine de tartışmadım. Gerçek ortaya çıkacaktı. Kaballar konuşmasını engellemek için içlerinden birini öldürebilirdi ama çetenin bunu yapmayacağından emindim.

Paige, "Yardım edebileceğinizi umduğumuz başka bir şey daha var," dedi. "Belki çetenin bir şirketten bahsettiğini

duymuşsunuzdur.

malzemeleri ve benzeri şeyleri tuttıkları tesis dışı bir

yer mi?" "Evet, ama nerede olduğu hakkında

hiçbir fikrim yok."

"Cabal'da adres var. Bir depo.

Saat üçten beri bir ekibimiz var. Saat dört civarında, iki genç adam içeri girdi. Dışarı çıkmadılar. Buranın bir buluşma noktası olduğunu ve diğerlerinin zaten orada olduğunu tahmin ediyoruz."

Diğerleri mi? Rodriguez'in ölümüyle geriye sadece üç üye kalmıştı.

"Jaz ve Sonny'den ne haber? Bir şey bulabildiniz mi? Kabal hala sorumlu olmadıklarını mı iddia ediyor?"

Bir duraklama.

Kalbim küt küt atıyordu. "Onları buldunuz mu? Cesetlerini mi?"

"Hayır ama Lucas bu işin arkasında Kabal'ın olmadığından emin. Tüm bu olanlardan sonra, Benicio sadece davanın çözülmesine yardımcı olabileceği için itiraf edecektir. Lucas-" Sanki hareket ediyormuş gibi telefonda bir vızıltı geldi. "Hiç kaçırılmadıklarından şüphelenmeye başladı."

"Ne?"

"Daha sonra açıklayacağım. Yine de depo hakkında. Lucas bir saat içinde içeri girmek istiyor ve biz de senin

Sadece pazarlık yapmak için orada olmak istiyorum. İşler umduğu gibi gitmezse, Lucas bunun kötü sonuçlanmasını gerçekten istemiyor."

Bu, çetenin direnmesi halinde, baskının bir katliama dönüşebileceğinden korktuklarını söylemenin politik yoluydu.

"Orada olacağız."

UMUT: PARTİ ZAMANI

Karl, çete tarafından kiralanan birimin bitişindeki birimin kilidini açtı. Keskin nişancılar komşu binadan bizi gözetliyordu. Bunun bizi güvende hissettirmesi gerektiğini biliyordum ama giydiğim çelik yelekten ya da cebimdeki panik butonundan daha fazla hissettirmiyordu.

Kapı, halı rulolarıyla dolu, karanlık bir odaya açıldı. El fenerimi açtım ve ruloların üzerinden odanın uzak tarafına doğru ilerledik. Karl kendini çetenin birimiyle ortak duvara yaslamış, dinliyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum - kaos titreşimleri veya imgeler için "dinlemek". Ama önceki geceden dolayı hâlâ hamdım ve ilk birkaç dakikayı orada öylece durarak, el fenerini sıkarak, imgelemlere karşı hazırlıklı olarak geçirdim. Tek bir kaos titreşimi bile gelmeyince rahatladım.

Karl'a baktım. O da başını salladı. Üniteden de ses gelmiyordu.

Cep telefonumu çıkardım ve Guy'ı aradım. Kimse cevap vermedi. Karl bitişik birimden gelen zil sesini duyamadı. Kapattım ve Max'i aradım. Cevap vermedi. Tony de aynı şekilde.

Tony'ye nerede olduklarını ve neler olduğunu soran bir sesli mesaj bıraktım. Onları göremiyordum.

Kaçırıldığım ya da onlara ihanet ettiğim konusunda hiçbir fikirleri yoktu ve Guy orada değilse telefonu açma riskine girmeyebilirlerdi. Ama kesinlikle bunu tartışacaklar ya da yorum yapacaklar ve muhtemelen sesli mesajı kontrol edeceklerdi. Karl hâlâ bir şey duymamıştı.

Lucas'ı bulmak için dışarı çıktık.

ON DAKİKA SONRA, Karl başka bir kilidi açıyordu - çete birimine açılan kapı. Bu kez yanında sadece keskin nişancılar değil, SWAT ekibinden iki kişi de vardı, biri kapının iki yanına dayanmıştı.

Karl havadan örnek aldı, sonra benimle kontrol etti. Kaos havası da yoktu. Memurlar bizi içeri kadar takip etti.

Bu birim üç bölüme ayrılmıştı; kapalı kapıları olan iki oda ve büyük bir açık depo alanı. Memurlar yanımızdan geçip açık alanı taradıktan sonra kapalı odaları kontrol etmek için geri çekildiler. İlk odada iki karyola, bir mikrodalga fırın ve bir mini buzdolabı vardı; gerektiğinde sığınılacak bir yer. Oda boştu.

Memurlardan biri ikinci kapıyı açtı ve içeri girdiler. Bir homurtu. Sonra bize güvenli olduğunu söyleyen bir el salladı. Ancak boş değildi. Max ve Tony bir yemek masasında sarhoş bir şekilde sızmışlardı, ellerinin altında bir şişe Glenlivet viskisi vardı.

Yere düşmüş bir notu okumak için eğildim.

Parti Zamanı!

Evet, bu sefer iyi mal.

Guy

"Peki ne yapacağız?" diye fısıldadım.

Karl'ın eli koluma kapandı ve bana daha sessiz olmamı söylediğini sandım. Ama beni geri çekti ve çok yaklaşmamı istemediğini anladım. Akıllıcaydı, çocuklar uyanırsa bir kol mesafesinde olmak istemiyordum.

Karl'a bir şey söylemek için döndüm, sonra onun yüz ifadesini ve aynı zamanda omzunun üzerinden Tony'ninkini gördüm. Masanın üzerinde yatıyordu, kolları bükülmüştü ama gözleri yarı açıktı. Boş gözler...

Omzunu tutmak için uzandım. Bir memur beni durdurdu. "Öldü mü?" Başardım.

Bakışlarım Max'e kaydı. Başını kollarının üzerine koymuş, yüzünü gizlemişti. Ama vücudu hareketsizdi.

Hayır, olamaz. Eğer ölmüş olsalardı, bunu hissederdim. *Görürdüm.* ölümleri. Kaotik bir şey olamazdı-

Şişeyi tekrar gördüm ve önceki geceye geri döndüm. Evin içindeki gardiyan, elinde kahve fincanı, yeni bayılmış gibi *görünüyordu*. Ölümünden dolayı en ufak bir sızı bile hissetmemiştim. Çünkü hiç garip değildi. Ne olduğunu anlayamadan ölmüştü.

Karl açık şişeye doğru eğildi, dokunmamaya dikkat ederek kokladı ve başını salladı. Memurlardan biri telsizini dudaklarına götürdü.

Geri döndüm ve notun yanına çömeldim. Birisi onu yerleştirmiş ve Guy'dan gelmiş gibi göstermiş olmalıydı.

İfade mükemmeldi. "Parti zamanı." "İyi mal" almalarına izin vermekle ilgili şaka. Markası bile aynıydı; Sonny'nin on altı yaş soygununun olduğu gece Easy Rider'ın deposundan aşırıldığı marka.

Ekibin geri kalanı içeri girip binanın güvenliğini sağladıktan sonra Paige ve Lucas da bize katıldı. Karl sessizce dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sordu ama reddettiğimde itiraz etmedi. Burada beni üzecek bir kaos yoktu ve Max ile Tony'nin yanında kalmak daha iyi hissettiriyordu, böylece onlara isimsiz zayıatlar olarak değil, insan olarak davranılmasını sağlayabilirdim.

Saflığıma daha fazla tutunamazdım. Guy halkını onların iyiliğini düşündüğüne ikna etmeyi biliyordu ama onu ne kadar sevmiş olsam da özünde herhangi bir Kabal büyücüsü kadar güce aç ve acımasızdı. Rodriguez, Tony ve Max'i, belki de Jaz ve Sonny'yi öldürmüştü.

Lucas bu işin arkasında Carlos'un olduğunu düşünüyor olmalı, bu da katilin babasının ve

Hector'un evini ve William'ı ofise çekti. Ama yardıma ihtiyacı olacaktı. Carlos'un sahip olmadığı sağduyu ve ihtiyatla ün yapmış, kurnaz ve hırslı bir çete lideri olan Guy'ı seçmişti.

Bir plan yapmışlardı, muhtemelen gördüğüm Cabal güvenlik görevlilerini işe almışlardı. Jaz ve Sonny'yi soymak ve dövmek için korumaları kullanmışlar, böylece tohumları ekmişlerdi. Sonra, Jaz ve Sonny gittiğinde ve Bianca Kabal muhafızının ellerinde öldüğünde, Guy çetenin geri kalanını tam intikam moduna sokabilirdi. Benim ortadan kaybolmam -muhtemelen kaçırılmam- hesaba katmadığı, ama kuşkusuz tam etki yaratmak için kullandığı bir bonus oldu.

Çete Carlos'a yardım edecek ve ona bir mazeret sağlayacaktı - bir kadınla birlikteydi ve kendisi de ölümden kıl payı kurtulmuştu. Ama o zaman bu tanıkların susturulması gerekiyordu. Rodriquez, Tony ve Max, kardeşlikten söz etmelerine rağmen Guy için sadece bunlardı; kullanılıp atılacak araçlar.

Peki ya Jaz ve Sonny? Onlar da mı ölmüştü? Eğer öyleyse, neden cesetleri sergilenmiyordu? Guy onları hâlâ işe yararlar diye bir yerde mi tutuyordu?

Eğer onları bulabilirsek, tanıklarımız olabilir.

LUCAS'IN TELEFONU, olay yerini denetlerken neredeyse hiç durmadan **çalışıyordu** ve gittikçe sinirleniyordu. İki kardeşi ölmüş, üçüncüsü gözaltındayken, babası yas tutarken ve tüm Kabal kargaşa içindeyken, başvurabilecekleri tek adam işi istemeyen biriydi.

Özellikle bu koşullar altında ve uykusuzken baskıyla bu kadar iyi başa çıkmasına çok şaşırdım. Babası için hiç çalışmamış olabilirdi ama organizasyonu ve onu nasıl yöneteceğini biliyor gibiydi.

Lucas Max ve Tony'nin cesetlerinin çıkarılmasına nezaret etmeye çalışırken art arda üç telefon geldi. Paige onun yerine sonuncusunu aldı.

Dinlerken kaşlarını çattı. "Ölüm zamanından emin misiniz?"

Lucas keskin bir bakış attı. Ona çalışmaya devam etmesini işaret etti.

"Evet, anlıyorum," dedi. "Bu kesin bir bilim değil, ama kesinlikle yirmi dört saatten fazla oldu?"

Bir duraksamadan sonra bana doğru baktı. "Sanırım kimliğini tespit edebilecek birini buldum."

Dondum kaldım.

"Onu aşağı getireceğim." Telefonu kapattı ve yanıma geldi. "Çeteden birini bulmuşlar."

"Kim?"

Başını iki yana salladı. "Görene kadar beklesen iyi olur. Sadece emin olmak için."

Ceset Jaz'a **mı yoksa** Sonny'ye mi aitti?

Soru, Cabal morguna giden yol boyunca aklımda dönüp durdu. Paige'i bir cevap vermesi için zorlayabilirdim ama o zaman Karl bunun benim için ne kadar önemli olduğunu görecekti ve ben bunu istemiyordum.

Her iki durumda da -Jaz ya da Sonny- bu canını yakacaktı.

UMUT: POZITIF KIMLIK

"Güvenlik görevlisi" diye bağırarak takım elbiseli genç **bir** adam Paige, Karl ve beni Cortez Şirketi'nin lobisinde karşıladı ve bizi morg ve laboratuvarın bulunduğu bodrum katına götürürken durumu açıkladı. Ceset şehir morgundaki bir kişiden gelmişti.

"Bu nasıl çalışıyor?" Ben sordum.

"Bay Cortez'in her yerde arkadaşları ve her şey için sistemleri var. Kimse bu adamı aramaya gelmeyecek."

"Adli tabip cinayet olduğunu mu söyledi?" Paige sordu.

"Kafatasının arkasından vurulmuş. Tam kafatasının CNS. Yani merkezi sinir sistemi."

"Doğru."

"Ve bu da profesyonel bir ceset çöplüğüydü." Paige'e tedirgin bir ifadeyle baktı, sanki Paige birinin böyle bir şeyde profesyonel olabileceği düşüncesi karşısında şok olmuş gibiydi. "Bu kadar çabuk bulunması tamamen şanstı. Parmak izlerini kendi sistemlerinde aramışlar ama sistemde yokmuş. Ama bizimkinde vardı."

"Demek onları böyle işaretliyorsunuz," dedim.

Sanki bir illüzyonun ardındaki sırrı çözmüşüm gibi biraz söndü.

Karl, "Ama parmak izleri dosyadakilerle eşleşiyorsa, zaten kimliği tespit edilmiştir," dedi. "Hope'a neden ihtiyaç duyduğunuzu anlamıyorum."

Paige, "Elimizde bir isim var," dedi. "Bu adamla eşleşip eşleşmediği başka bir soru." Sesini alçalttı. "Eşleşmediğinden oldukça eminim."

Memur morgdaki bir dizi kapıyı iterek açtı. Daha önce de morglara girmiştım. Oldukça az. Philadelphia'nın adli tabiplerinden biri annemin eski sevgilisiydi ve ne zaman bir cesedin söz konusu olduğu bir haber üzerinde çalışsam, genellikle birkaç telefon görüşmesi yapıp beni içeri sokabiliyor. Bunun adil bir iş yapacağıma güvendiği için olduğunu söylüyor ama ben hala annemden puan kazanmaya çalıştığından şüpheleniyorum.

Bir şehir morgu genellikle oldukça perişandır. Burası daha çok gösterişli bir TV şovuna benziyordu. Soyulmuş boya ya da kırık ekipman masalarını destekleyen eski ders kitapları yoktu. Her şey pırıl pırıl parlıyor, bip bip ötüyordu. O kadar moderndi ki makinelerin yarısının ne işe yaradığından emin değildim.

Bir sete girdiğimizi, buranın ziyaretçileri kandırmak ve Kabal'ın şüpheli ölümleri gerçekten araştırdığına dair duyduğum söylentileri ortadan kaldırmak için yapılmış sahte bir morg olduğunu düşünmeden edemedim - cesedi bir yakma fırınına atıp raporları taklit ederek.

Laboratuvar önlüğü giymiş bir kadın kendini Dr. Aberquero olarak tanıttı. Otuzlu yaşlarının sonundaydı, sıkılmış bir yüzü vardı, makyaj yapmamıştı ve siyah saçlarını sıkıca arkaya toplamıştı. Karl'ın elini sıkmak için döndüğünde, muhtemelen işe makyajsız gelme kararından pişmanlık duyarak kekeleyerek kendini tanıtırken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Boğazını temizledi ve bakışlarını Karl'dan ayırdı. "Merhumda, kafatasının tabanından giren ve onu anında öldüren kurşun dışında herhangi bir travma belirtisi yok..."

Karl bana doğru bir bakış attı ve ben de başımı salladım. Kaos yoktu. O masadaki kişinin gerçekten de Max ve Tony gibi kendisine ne olduğunu bilmeden öldüğünün teyidi.

Karl boğazını temizledi. "Açıklamanız için minnettarız Dr. Aberquero, ancak korkarım 'kafaya kurşun sıkma' dışında her şey bizim için boşa gider." Alaycı bir gülümsemeyle parmakları panosunun üzerinde titriyordu. "Biz sadece cesedi teşhis etmeye geldik."

"Evet, evet, elbette."

Geri çekildi, neredeyse bana çarpacaktı ve Karl'a ilerlemesi için geniş bir alan verirken masaya yaklaşmamı engelledi.

Etrafından dolaştım. Karl elini gizlice sırtımın alt kısmına doğru kaydırды, sıcak ve güven vericiydi. Doktor fark etti ve onaylamayan bakışları bana yöneldi,

Başka bir yirmili yaşlardaki kızın flört havuzuna dalması.
Sanırım buna alışmam gerekecek.

Arkasını döndü ve çarşafı geri katladı. Nefesim kesildi ve şoktan aptallaşmış bir halde sadece bakabildim.

"Bir hata oldu."

"Bu Guy Benoit değil mi?" dedi hızlıca.

"Evet, ama sen dememiş miydin..." Bocaladım ve Paige'e baktım.

Karl cevap verdi. "Yirmi dört saatten fazla süredir ölü olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Dr. Aberquero.

"Özür dilerim," dedi Karl. "Ama bu mümkün değil."

Paige başını salladı. "Ben de öyle dedim. Parmak izinin onu yanlış tanımlamış olabileceğini ya da Hope'un Guy olarak tanıdığı adamın bu olmadığını düşündüm."

"Öyle," dedim. "Ama onu dün gördüm. Onunla konuştum."

Doktor panosunda bir sayfa çevirdi. "O zaman yanılıyor olmalısınız."

"Öyle değil," dedi Karl. "Onu ben de gördüm. Bunu doğrulamak için kulüpten güvenlik kamerası görüntülerini alabileceğimize eminim. Dün öğleden sonra oradaydı ve onu tanıyan insanlarla görüştü ve yanlış bir şey görmedi."

Paige, "Ve söyleyebileceğimiz kadarıyla, altı saatten kısa bir süre önce iki kişiyi öldürdü," diye ekledi.

"Ölüm zamanı yanlış olabilir mi?" diye sordum. "Bazı koşullar altında ilk tahminin yanlış olabileceğini biliyorum."

Dr. Aberquero burnunu çekti. "CSI mı yoksa *Law and Order* mı?"

"*New York Eyaleti Edwin Cole'a karşı*, 2005. Daha sonra elde edilen kanıtlar, kurbanın cesedinin bir şekilde soğumuş olduğunu gösterdi. Bu hemen tespit edilemediği için ölüm zamanı yanlıştı. 'Tanımlanamayan soğukluğa' gelince, bu akıllı bir Gelo yarı-şeytanının ölüm sonrası dondurmasıydı. Bunun tam tersi bir sorun olduğunu biliyorum ama bizim dünyamızda vücut ısını değiştirmek imkansız değil."

"Haklısınız. Ama biz burada bunu arıyoruz ve bu adamın en az yirmi dört saat önce öldüğüne dair her türlü gösterge var. Hatta otuz altı saate yakın olduğunu bile söyleyebilirim."

Paige ona teşekkür etti. Ayrılmak üzereyken Karl'ın bakışlarının odanın içinde dolaştığını gördüm. Bir şey mi arıyordu? Her neyse, ben yanında olmadan bulma şansı daha yüksekti, bu yüzden Paige'le birlikte ayrıldım.

Birkaç dakika sonra Karl ortaya çıktı, koyu mavi kumaş bir yumruğunda toplanmıştı.

"Adamın gömleği mi?"

Dedim. "Koku."

Görevliyi asansöre kadar takip etmemiz için bize el salladı.

Yukarı çıkarken Karl sadece depoya dönmek istediğini söyledi, sanırım Guy'ın kokusunu aramak istediğini bildiğimizi varsayıyordu.

Memur bu son birkaç dakikadan yararlanarak Paige'e Lucas'ın soruşturmayı yürütmesinden ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Onun çalışmaları hakkında ne kadar iyi şeyler duyduğunu. Onun altında çalışmayı nasıl dört gözle beklediğini.

Bu bir destek gösterisi olabilirdi ama Paige'in parmakları çantasının kayışını sıktığında başka türlü düşündüğünü anladım. İki kardeşin ölmesi ve üçüncüsünün de suçlanmasıyla geriye her şeyi devralacak bir Cabal oğlu kalmıştı ve bu genç adam olabildiğince hızlı bir şekilde yalakalık yapıyordu.

Asansörde Karl'ın dirseğine dokunarak sihrini konuşturmasını, araya girmesini ve Paige'i sorunsuzca kurtarmasını işaret ettim. Şimdiye kadar kurtarmadığına şaşırıyordum. Ama Karl sadece elimi okşadı, akli kilometrelerce uzaktaydı.

Karl, **depoda** Guy'ın kokusunu aramaya koyuldu. Sadece eski izleri buldu.

"Ama dün burada olduğunu biliyorum," dedim. "Max ile ekipmanı almak hakkında konuştuğunu duydum ve burası da ekipmanı tuttukları yer. Sanırım arabada beklemiş olabilir..." Max ve Tony'yi bulduğumuz, şimdi masa ve sandalyeler dışında boş olan odaya göz gezdirdim. "Not ve şişe nerede? Sanırım kanıt olarak alındı, ama onları koklayabilseydiniz, belki kimin getirdiğini bilirdiniz."

"Koku alma duyum o kadar iyi değildir."

"Guy'ın yazısına benziyordu ve ifadeler de ona aitti." Boşuna çabaladığımı biliyordum. Ne kadar imkânsız görünse de Karl'ın bulguları Guy'ın altı saat önce Max ve Tony'yi öldürmek için hayatta olmadığını doğruluyordu.

Paige, "Dr. Aberquero Guy'ın önceki gecedен beri ölü olduğunu düşünüyor," dedi. "Ama sen ve Hope o gün gece yarısından sonra onunla konuştunuz, yani Karl kokuyu alabilecek kadar yakındı, değil mi? Guy mıydı?"

Karl gömleği kaldırdı. "Geçen gece kokusunu aldığım adam bu mu? Size söyleyemem. Sanırım bu kokuyu hafifçe algıladım, ama başkaları da vardı ve o kadar çok kolonya sürüyordu ki emin olamadım."

"O gömlekte kolonya var mı?" Paige sordu.

"Hayır."

Guy'ın bu sabah
Çünkü onun koku süründüğünü hiç bilmiyordum.

Lucas'a baktım. Dinlemeye çalışıyordu ama kulağı, geldiğimizden beri olduğu gibi cep telefonundaydı.

"Bu nasıl yapılabilir?" Paige'e sordum. "Başka biri gibi davranarak mı? Ve bunu o kadar iyi yaptı ki tüm çetesini kandırdı?"

Lucas telefonu kapatıp cebine koydu. "En bariz açıklama doğaüstü olmayan. Adamın tek yumurta ikizi var."

Bir sandalye çektim ve oturdum. "Yani, aynı adamı oynayan ikizlerimiz var ve Cabal'larla ne yapacakları konusunda kavga ediyorlar. Biri Carlos'un ailesini öldürmesine yardım etmek istiyor, diğeri karşı çıkıyor, ilki ikincisini öldürüyor. Çok Hollywoodvari."

"Katılıyorum," dedi Lucas.

Karl, "Cevabın bu olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Ona baktım, ama sadece başparmağı çene çizgisini ovarkenki o mesafeli bakışıyla karşılaştım.

"O halde doğaüstü yöntemlere geçelim," dedi Lucas. "En bariz olanı bir cazibe büyü. Ancak bu şartlar altında bunu hayal bile edemiyorum."

"Büyü yaparken başka birini görmeyi *beklemen gerekir*," diye açıkladı Paige. "Mesela Lucas'la ayrıldıktan sonra geri döneceğimi söyleseydim, sonra da onun benim gibi görünmesini sağlayacak bir büyü yapsaydım, odaya girdiğimi görürdün. Ama geri döneceğimi söylemeseydim, işe yarama ihtimali sadece yüzde elli olurdu. Ve Lucas'ı bekliyor olsaydınız, bunu hemen anlardınız."

Lucas, "Bu geçici bir yanılsama," dedi. "Uzun süreli kullanım mümkün değil."

"Özellikle de birden fazla kişi onu beklentisiz bir şekilde görüp tanıdıysa."

"Bildiğim tek doğaüstü çözüm bu, ama merkeze gidip gerekli araştırmayı yapacağım. En kapsamlı dosyalar onlarda-"

Cep telefonu çaldı. Cevap verirken gözlerinin arasında bir çizgi oluştu.

Paige sesini alçalttı. "Zaman bulamayacak. Ben yaparım. Siz de gelmek ister misiniz? Ya da daha iyisi, belki Carlos'u bulduğumuz yeri kontrol edebilirsiniz. Eğer kokular ya da görüntüler varsa, boşlukları doldurmaya yardımcı olabilir."

"Olur," dedim. "Site hâlâ güvenli mi?"

"Tedbirli bir şekilde. Lucas'a önceden aramasını söyleyeceğim."

LUCAS: 17

ÖĞLEDEN SONRA BİR CEP TELEFONUNUN ZİLİNİN BOZULMASININ MÜMKÜN OLUP OLMADIĞINI MERAK ETMEYE BAŞLAMIŞTİM. Eğer öyleyse, yakında olması için dua ettim.

Çağrı bekletme sesini duymadan bir aramayı tamamlayamıyordum. Telefonu kapatmayı başarsam bile sessizlik on saniyeden az sürüyordu. Tek seçeneğim, zil seçeneğini gizlice titreşime çevirerek sesli mesajın birkaç dakikalığına açılmasına izin vermektir. Bu özel işlevi kullanmakta korkunç derecede ustalaşıyordum. İşe yaradığından değil, geri dönmem gereken daha çok çağrı vardı ve daha da geride kalıyordum.

Aramaların bazıları vakayla ilgiliydi -Simon laboratuvar sonuçlarını, Dr. Aberquero otopsi bulgularını, bir gardiyan olay yerini bildiriyordu. Hepsi beklenen ve gerekli şeylerdi. Ama diğerleri "Bay Cortez'in Pazartesi günü valiyle yiyeceği yemeği iptal edeyim mi?" den "Merhaba, ben pazarlamadan Bob, sizi rahatsız etmek istemezdim ama kardeşiniz Wellspring kampanyası için hazırladığım planları matbaaya göndermeden önce görmek istedi. "ye kadar uzanıyordu. Bir yanımda "Kiminle konuştuğunu hatırlıyor musun ve Wellspring kampanyasının ne olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?" demek istiyordu. Ama sinirlerim ne kadar yıpranmış olursa olsun bu işe yaramazdı.

"Bob "u sakinleştirmek ve eğer Wellspring'in başına o getirildiyse, ailemin onun yeteneklerine ve iğgüdülerine sonuna kadar güvendiğini söylemek zorunda kaldım. Biri şikayet ederse, ben halledecektim. Bu gidişle, Missouri'deki yanlış üretim tesisini satın almaktan Seattle'daki ofiste yaşanan fotokopi kağıdı sıkıntısına kadar her sorunun sorumlusu ben olacaktım.

Bu sorunlarla başa çıkabilecek Başkan Yardımcıları vardı ama en tepedeki üç adamın yokluğu günlük operasyonları sekteye uğrattı. İdeal olan, bir yas dönemi ilan edip Cortez Corporation'ı kapatarak babama iyileşmesi için zaman tanımaktı. Ama şirket varlıklarının çoğu insan sektörüne aitti. İki Cortez kardeşin bir gecede birbiriyle ilgisi olmayan nedenlerden öldüğünü dünyaya duyurmak polis, basın ve hissedarlar tarafından soruştırmaya yol açabilirdi.

Babamı Carlos'u öldürmemeye ikna etmekle çetenin deposunu gözetleme görevini koordine etmek arasında bir yerde, akla yatkın bir hikâye bulmuştum. Hector felç geçirerek ölmüştü. O halde William'ın jete atlayıp New York'a uğması ve Hector'un ölümünden sonra suya düşebilecek bir birleşmeyi kurtarması gerekiyordu. Miami ile bu öğleden sonraki toplantı arasında bir yerde, William kilosunun, jetlag'in, kederinin ve birleşme konusundaki endişesinin yol açtığı bir kalp krizi geçirecekti. Garipti ama stres ve kafeinle idare edebileceğimin en iyisiydi. Bu gece tüm dünya Cortez şirketi'nin korkunç bir trajedi yaşadığını öğrenecek ve yas tutmak için faaliyetlerini geçici olarak durduracaktı. Bugün için her şey bana bağlıydı.

Paige benimle merkeze geldi. Oraya vardığımda otomatik pilotta hareket ettim, beynim komutlar yağıdırıyor, bedenim itaat ediyordu, durup düşüncecek zamanım yoktu.

Evet, korkunç bir şok. Evet, babam iyi, teşekkürler. Sen.

Hayır, üzgünüm ama buna gerçekten bakamam. Hayır, üzgünüm ama o toplantıda olmayacağım. Hayır, üzgünüm, şu anda özel izinler departmanından kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum, ama öğreneceğim.

Paige için istediğim muhafızla buluştuk. Onu araştırma odalarına götürmesini, sistemde ona rehberlik edecek birini görevlendirmesini ve ben onlara katılana kadar yanında kalmasını söyledim.

Paige'e veda ettim. Gözlerindeki endişeli bakışı görmezden gelmeye çalıştım. Alnından öptüm. Onu asansöre kadar uğurladım. Aşağı inen bir sonraki asansöre bindim. Morg için "bodrum "a bastım.

"Lucas!"

İsmimin kullanılması beni otomatik moddan çıkardı ve kapanmadan önce asansör kapısını tuttum. Takım elbiseli genç bir adam lobide koşuyordu. Herkes dönüp bakıyordu ama kimse onu durdurmaya çalışmıyordu. Yüzü koşmaktan kızarmıştı ve genellikle muhafazakâr bir at kuyruğu şeklinde düzgünce bağlanmış omuz hizasındaki sarı saçları yüzüne dökölüyordu.

"Efendim?" Griffin söyledi.

Elimi kaldırarak sorun olmadığını söyledim. Genç adamı asansöre bindirdim ve bodrum kat düğmesine tekrar bastım. Nefes nefese kalmıştı, gözleri efordan parlıyordu, iri ve inanılmaz derecede maviydi. Nast'ın alametifarikası olan gözler. Savannah'nın gözleri.

"Sean."

Omzuma vurdu. Griffin gerildi.

"Çok üzgünüm, Lucas. Yakın olmadığınızı biliyorum ama üzgünüm. Baban nasıl?"

"Pekala."

"Ve-" Griffin'e döndü. "Ortağın, değil mi? Troy mu?"

"İyileşiyor, teşekkür ederim efendim." Griffin'in yanıtı kibardı ama kırılğan bir yanı vardı. Sean'ın şahsına karşı değil, kim olduğuna ve görünüşünün neye işaret ettiğine karşıydı.

"Sanırım büyükbaban burada," dedim. "Ve amcaların."

"Evet. Ben sadece... Seni uyarmak istedim." "Çünkü saygılarını sunmak için burada değiller." "Teknik olarak buradalar ama..."

"Ama onları asıl ilgilendiren ailemin trajedisi değil, bunun Kaballar için ne anlama geldiği. İki Cortez

kardeşler öldü, üçüncüsü... kullanılamaz durumda, CEO yas tutuyor ve piç asi oğul sorumlu."

"Oldukça fazla."

Yemin ettim.

Sean'ın dudakları kıpırdadı. "Hep bunun bilmediğin tek kelime olduğunu düşünmüştüm."

"The son yirmi dört saatler var genişletilmiş kelime dağarcığım."

Nast'ları diğer iki Kabal, Boyd'lar ve Aziz Bulutlar yakından takip edecekti. Hepsi de hala Kabal dünyasının lideri olduğumuza dair güvence istiyordu. Hepsi de en ufak bir zayıflık belirtisi gösterirsek unvanımızı elimizden almaya hazırdı.

Asansör aşağı indiğinde dizlerim titredi ve bir an için sanki zemin ayaklarımın altında kaybolacakmış gibi geldi. Bir yorgunluk dalgası ellerimi titretti.

Bununla başa çıkamazdım. Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Beni aşıyordu. Klişeni seç.

Bu benim dünyam değildi. Ben bu dünyayla *savaştım*. Ve şimdi benden onu patlamaktan kurtarmam isteniyordu. İçimdeki her şey "Bırakalım çöksün" diyordu. Ama Cortez Cabal çökerse, kurumun kendisi yok olmayacaktı. Çakallar çoktan cesedi bölüşmeye hazır bir şekilde etrafta dolanmaya başlamıştı.

Asansörden indim ve üst katı aradım.

"Nast Şirketi'nin üyeleri birazdan burada olacaklar. Lütfen onlara toplantı salonunu gösterin ve öğle yemeği servisi yapın. Kuzenim Javier yemek sırasında onlarla ilgilensin ve sorularını yanıtlasın, ben de bir saat içinde orada olacağım."

"Özür dilerim Lucas," dedi Sean telefonu kapattığımda. Ciddi olduğunu biliyordum. Bir Nast olabilirdi ama Savannah'nın üvey kardeşıydı ve ailesinin onunla ilgilenmek bir yana onu tanıyan tek üyesiydi. Son birkaç yıldır sadakati aile işinden uzaklaşmıştı; hâlâ başkan yardımcısıydı ama sadece işlerini yapıyor, gözleri ufukta başka fırsatlar arıyordu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Tam hayır diyecektim ki, hâlâ elimde tuttuğum kâğıda baktım. "Özel izinler bölümü."

"Peki ya onlar?"

"Kim bunlar, ne iş yapıyorlar ve geçici olarak başka hangi bölüm başkanını görevlendirebilirim?"

Gülümsedi. "Hiçbir şey için söz veremem - Cortez düzeni bizimkiyle tam olarak aynı olmayabilir - ama bir deneyeceğim."

Nast'larla buluşmadan önce Paige'le **KONTROL ETTİM**, düşüncelerimi toplamak için bir bahane. Bana kısa bir bilgi verdi. Büyü dışında sadece iki açıklama bulmuştu. Carlos'un içine şeytan girmiş olabilirdi, bu da suç mahallinde olduğunu neden reddettiğini açıklıyordu. Guy için tek cevap zombileşmeydi, bu da kolonya kullanmasını açıklıyordu - ölüm kokusunu örtmek için. Ancak MSS'sine isabet eden bir kurşun, bir büyücü ne emrederse etsin normal bir şekilde yürüyemeyeceği anlamına gelirdi.

O araştırmasına geri dönerken, ben parçaları birleştirmeye çalıştım ama sadece daha da uzaklaştılar.

Laboratuvar, Carlos'un genç kadınla birlikte olduğu olay dışında herhangi bir suç mahallinde bulunduğunu gösteren hiçbir iz bulamamıştı. Sonunda ondan bir hikaye kopardığımda, kardeşlerimizi öldürmediğini ya da babamıza suikast girişiminde bulunmadığını iddia etti. Hector'un evine hiç gitmemişti bile. Bırakın onu vurmayı, Troy'la bile konuşmamıştı. Görgü tanıkları varken neden bu kadar açık yalanlar söyledi?

Genç kadının ölümü inkar etmediği bir cinayetti. İtiraf da etmiyordu ama sessizliğinin sorularıma cevap verdiğini varsayıyor gibiydi. Kadının birkaç kez karşılaştığı bir yarı iblis olduğunu ve onu bir tuzağa çektiğini söyledi. Kandırıldığını anladığını, işkence altında bilgi almaya çalışırken onu öldürdüğünü ve diğerleri geldiğinde saklandığını varsaymak zorunda kaldım.

Peşinden gelen kişiyi bir an için görmüşse bile bunu kendine saklıyordu. Şüpheliydi, evet. Ama Carlos'u tanısaydı, paniğe kapılır, pencereden tırmanacak cesareti bulamaz ve bir bulanıklık büyüğü kullanarak dolaba saklanırdı. Böyle bir korkaklığı kabul edecek değildi... kardeşlerinin katillerini bulmasına yardımcı olsa bile.

Açıkça onun lehine konuşan tek bir kanıt vardı. Zaman çizelgesi. İblis tarafından ele geçirilmiş olsun ya da olmasın, kendisine ayrılan süre içinde üç yere de gitmiş olması mümkün değildi.

Notlarımdan başımı kaldırdığımda Paige bana baktı. yol.

"Sana yapacak bir şey daha vermekten nefret ediyorum ama anneni aradın mı?" diye sordu.

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım, çünkü

aceleyle devam etti. "Yapabilirim. Sadece

düşündüm ki-"

"Hayır, haklısın. Benden gelmeli." Ben gerçekten annemin haberlerde üvey kardeşlerimin ölümünü duymasını istemedim.

Paige, "Savannah'yla da konuştum," dedi. "O ve Adam aşağı gelip yardım etmek istiyorlar."

"Ben daha çok-"

"Yerlerinde kalsınlar ve dükkana baksınlar. Ben de onlara bunu söyledim."

"Teşekkür ederim."

Annemi aramak için ofis telefonunu elime aldım - cep telefonuma bakmaya ve on dakikalık ara boyunca kaç sesli mesaj biriktirdiğimi görmeye cesaret edemedim. Alan kodundan fazlasını tuşlayamadan "Efendim?" sesini duydum ve başımı kaldırdığımda kapıda elinde bir dosya tutan orta yaşlı bir adam gördüm.

"Evet?"

"Laboratuvardan Warren, efendim. Hiç tanışmadık."

"Warren mı?"

"Evet, efendim. Warren Mills."

Normalde daha fazla soru sorar, onun hakkında bir şeyler öğrenirdim ama bugün yapabildiğimin en iyisi adını hafızama kazıyordu.

"Bir daireden kan ve DNA göndermişsiniz. Dün geceki değil. Bu..." Notlarına bir göz attı. "Jaz ve Sonny?"

"Evet, doğru."

"Bence bunu görmelisin."

UMUT: KOKU HAFIZASI

Önce Jaz ve Sonny'nin dairesine gittik. Karl açıklama yapmadı ama Guy'dan aldığı kokuyla ilgili hafızasını sorguladığını ve iki gece önce onu gördüğümüz yere dönmek istediğini biliyordum.

Daire bıraktığımız gibiydi.

Karl nefes aldı. "Buraya başka biri daha gelmiş."

"Sanırım Paige Lucas'ın teknisyenlerin gelip örnek topladığını söylemişti-DNA, parmak izi..."

Başını salladı ve ceketin hala durduğu kanepeye doğru yürüdü.
lay.

"Bunun Sonny'nin olduğunu

mu söylemiştin?" Başımı

salladım.

Kokladı ve onun bu yüzden burada olduğunu anladım - bu kokularla yeniden tanışmak için.

"Sana Jaz'ın bir şeyini getireyim."

O protesto edildi o o olabilir söyle
Jaz'ın Yeri Koku ama aceleyle yatak odasına
girdim.

Başkalarını takip ettiğin bir sabahtan sonra bir şeyler yapmak.

Odada iki adet ikiz yatak ve sepet yerine kullanılan bir çamaşır sepeti vardı. Kirli çamaşırların en az yüzde 80'i içeri girmişti.

Üstünde Jaz'ın on altı yaş soygunundan sonra giydiği gömlek duruyordu. Gömleği kaldırdığımda onu tekrar gördüm, gözleri tekilayla dans ediyordu, dudakları dudaklarıma yaklaşıırken nefesinde dumanlar vardı, ellerini yanlarıma bastırmıştı, gözleri kapalıydı, mürekkep rengi kirpikleri yanaklarında kıvrılıyordu-

"Bu onun mu?" Karl kapıdan sordu.

Döndüm, tişörtü gösterecekmiş gibi kaldırdım ve yüzümü siper ettim. "Öyle."

Cevap vermedi. Gömleği indirdiğimde çoktan gitmişti. Açık dolaptan bir sırt çantası aldım, gömleği içine doldurdum ve aceleyle dışarı çıktım. Ceketini ayrı bir torbaya koydu, sonra sözsüz bir şekilde çantayı benden aldı.

Arabaya **doğru** sessizce **yürüdük**. Onu üzdüğüm için endişeliydim ama morgdan beri sessizdi. Bunu büyötmek, bu ziyaretin beni etkilediğini teyit etmekten başka bir işe yaramazdı. Hâlâ onları düşündüğümü. Onu.

Karl konuşmadan önce arabaya binmiştik. "Sonny depodaydı."

"Muhtemelen. Ben çok yeniydım ama Guy onlara güvenirdi. Onları oraya götürür ya da erzak için gönderirdi."

"Dün geceyi kastediyorum. Kokusu diğer çocuklarınkı kadar güçlüydü."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Belki de onu orada tutuyorlardı."

"Belki."

"Başka birinin izi var mıydı?" "Jasper mı?"

Hayır." Durakladı. "Özür dilerim."

DEPO, Carlos'un bulunduğu daireye gidiyordu ve Karl, Sonny'nin varlığını doğrulamak -artık koku örnekleri vardı- ve bir iz olup olmadığını görmek istiyordu.

Vardı.

Yolun caddeye çıkmasını ve kaybolmasını bekliyorduk. Bunun yerine patika ara sokaklardan ve arka yollardan dolanıyordu. Yılan gibi kıvrılan rotaya rağmen, Sonny'nin aklında bir hedef olduğu ve ana arterlerin etrafından dolandığı belliydi.

Servis yolunda yürürken, "Fark edilmek istemiyor," dedim. "Kiminle olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hiç kimse."

"Yalnız mı? O zaman kaçıyor olmalı."

Karl yavaşladı, sonra omzunun üzerinden bana baktı.

Yanaklarım ısındı. "Tek açıklamanın bu olmadığını biliyorum Karl. Olabilir-" İtirafı dışarı ittim. "Kendi özgür iradesiyle depoya gitmiş olabilir. Bu işin arkasında kim varsa onunla çalışıyor olabilir. Şişeyi teslim etmiş olabilir. Bunların hepsini biliyorum. Ben sadece..."

Yüzlerini gördüm: Bianca, Rodriguez, Max, Tony, Guy. Yirmi dört saat ve son birkaç günde tanıştığım neredeyse herkes ölmüştü.

"Bu çok fazla. Umut etmeye ihtiyacım var."

Döndü, beni yolumda durdurdu ve kollarımdaki tüyleri ovdu. Daha yakına eğildi ve beni öpeceğini sandım ama o sadece eğildi, sesi alçaldı.

"Lucas'ı arayıp bir koruma ve araba göndermelerini söyleyeceğim. Sen de Carlos'u buldukları daireye git, bir şey bulabilecek misin bir bak."

"İyi olacağım, Karl."

"Bence yapmalısın-"

"Kararlarımı etkilemeyecek. Söz veriyorum."

Son bir sıkıştırma. Yürürken, bana doğru gizlice baktı. Bunu yapmakta ısrar etmesi gerektiğine dair işaretler arıyordu.

Bensiz.

İz, konfeti ve pilavın yasak olduğuna dair uyarıların bulunduğu teraslı bir bahçede sona erdi. Muhtemelen popüler bir düğün fotoğrafı alanı.

Sonny'nin patikası bahçeler boyunca ilerleyerek büyük olmayan -belki birkaç dönümlük-, içinde oyun aletleri ve banklar bulunan parka ulaşıyordu.

Bahçenin yanındaki deponun gölgesinde durduk. Keşke ceket getirseydim diye düşündüm. Kuzeyden soğuk bir rüzgâr esiyor ve güneş bulutların arkasına saklanıyordu. Daha iyi havalara alışkın olan Miami'liler, salıncaktaki tek bir çocuk ve dadısı ile bankta çökmüş bir adam dışında parkı terk etmişlerdi.

Adama baktım. Cüssesine. Rüzgârın karıştırdığı koyu sarı saçlarına. Kalbim hızlandı.

"Bu Sonny'ye benziyor."

Karl bahçe parmaklıklarına doğru süründü, başı yukarıda, rüzgârı örnekliyordu. Benimle birlikte gölgelere geri adım attı.

"Sanırım haklısın."

Figürün sırtı bize dönüktü ve bankın köşesine yaslanmış, çenesini göğsüne dayamıştı. "Uyuyor olabilir."

"Mümkün."

Daha olası bir açıklama olduğunu biliyordum. Eğer Sonny görünmemek için o kadar zahmete girdiyse, halka açık bir parkta kestirmesi zordu.

"Daha yakından bakacağım," dedi Karl. "Burada kalmanı istiyorum Hope."

"Yapacağım."

Bana doğru baktı. "Ciddiyim."

"Biliyorum. Burada onu görebileceğim bir yerde bekleyeceğim ve hareket ederse sizi uyarmak için panik butonuma basacağım."

"Güzel."

Uzaklaşırken durdu ve arkasına baktı. Dudakları aralandı ama başını salladı. Ben bir şey söyleyemedim gitmişti.

LUCAS: 18

"**DNA** ve kan örneklerini **analiz ettik.**" Warren bakışlarını iki eliyle tuttuğu notlarından ayırmadı. "DNA ile başlayalım. Talepte iki büyücüye ait olması gerektiği yazıyor. Ama efendim, büyücü genetik işaretleri bulamadık."

"Onlar insan mı?" Paige söyledi.

"Emin değiliz." Sayfaları yere bıraktı, bakışları elmacık kemiklerine kadar yükseldi. "Daha fazla test yapıyoruz. İlk sonuçları size getirmekten çekiniyordum ama düşündüm ki..."

"Bunu hemen bilmek isterdim. Evet, teşekkür ederim. Elimizde iki örnek var, olası doğaüstü varlıklardan-"

"Muhtemelen, efendim."

"Muhtemel. Bir veya daha fazla bilinmeyen türden-"

"Sanırım bir tane. DNA'larının yüzde 50'sinden fazlası ortak."

"Onlar kardeş mi?"

Paige sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Tamam Yüzde 50 *tam* kardeşler demek, değil mi?" Çantamı açtı ve bir dosya klasörü çıkardı. "O zaman bir şekilde yanlış örnekleri aldığımızı söyleyebilirim, çünkü genetik bazı tuhaf şeyler yapabilir, ama bu iki adamın -" kaçırılma fotoğrafını masanın üzerine koydu, "- öz kardeş olmalarına imkan yok."

Yanına, bilgisayar laboratuvarından istediğim yüzlerinin yakın çekim fotoğraflarını koydu. Bariz renk ve etnik köken farklılıklarını bir kenara bıraksak bile, iki gencin yüzünde ailevi bir ilişkiye işaret eden hiçbir şey yoktu.

"Hey, bu Jason." Araştırmacılardan daha genç olanıydı. Diğer kadına döndü ve parmağıyla Jaz'ın resmini gösterdi. "Bu Jason'a benzemiyor mu?"

Yaşlı kadın önce bana baktı. Ancak ben başımı sallayınca yanıma geldi. Fotoğrafa baktı, sonra bana bir kez daha baktıktan ve başını salladıktan sonra fotoğrafı aldı ve inceledi.

"Ona benziyor ama gözleri doğru değil. Ya da ağız. Ve saçları daha kıvrıkcık."

Genç kadın fotoğrafı çekti. "Evet, görüyorum. Bu adam Jason'dan bile daha ateşli." Fotoğrafı Paige'e geri uzatırken utanmış bir kıkırdama. "Özür dilerim."

"Jason kim?" Paige sordu.

Genç kadın ağzını açtı ama meslektaşı ondan önce d a v r a n d ı . "Kütüphanede çalışıyordu. Homurtu

Ağırlıklı olarak kitap ve raporları raflara yerleştirmek için çalışıyordu. Daha sonra..."

"Güvenlik b i r i m i , " dedi genç kadın, "bu bir güvenlik birimi.
İç çek.

Diğer kadın Paige'e bilmiş bir bakış attı. "Genç çalışanlarımızdan bazıları ondan oldukça etkilenmişti. Gerçi onlara bir faydası olmadı. Tatlı bir çocuktı ama içine kapanıktı."

"Jason'ın soyadını hatırlıyor musun?" Paige sandalyesini arkasındaki bilgisayara doğru çevirirken sordu.

"Dumas. Ama o artık burada değil. Yaklaşık altı ay önce ayrıldı."

Paige durakladı, ekranda insan kaynakları rehberi vardı ve bana baktı. Ben zaten telefondaydım. İK departmanıyla konuşurken uygun erişim kodlarını girdim.

Bir dakika sonra Paige yazıcıya bir sayfa gönderiyordu. Sayfayı aldı ve kadınların önüne koydu.

"Jason Dumas olarak tanıdığınız adam bu mu?"

Başlarıyla onayladılar. Personel fotoğrafında, belki de yirmili yaşlarının başında, kasvetli bir yüzü, koyu renk gözleri ve modaya uygun şekilde uzun, koyu dalgalı saçları olan genç bir adam görölüyordu.

Bu adam Jaz değildi. Ama bir akrabası olduğuna şüphe yoktu. Yakın bir akraba.

İki kafa fotoğrafını yan yana getirdim. "Jasper ve Jason."

"Jaz ve Sonny," diye mırıldandı Paige. Sonny'nin kaçırılma fotoğrafını eline aldı. "Ama bu adamın protezle bile bu hale gelmesine imkân yok-" Dizüstü bilgisayarını açtı. Bir dakika boyunca çılgınca tuşlara vurdu. "Cevap orada değil-" Masanın üzerindeki kitaplara el salladı. "Cevap burada."

Arkasına geçtim. Ekranda ırklararası konsey veritabanı vardı.

"Armen Haig," dedi.

"Armen...?"

"Elena'yı aramalıyım."

UMUT: GERÇEK

Gölgelerden çıkmadan korkuluklara olabildiğince yakın durdum. Parkın etrafını dolaşırken, oyun alanının karşısındaki taraftan yaklaşan Karl'ın bakışlarını yakaladım. Birkaç kez bana doğru baktı, hatta bir keresinde gözlerini kaçırdı, ben de elimi kaldırdım ama beni görmediğini anlayabiliyordum. Bir dahaki sefere onu rahatlatacak kadar uzun süre ışığa doğru kayacaktım. Tabii güneş işbirliği yaparsa. Hava tekrar karardı ve-

"Merhaba, Faith."

Sesle göğsüm daraldı ama hareket etmedim. Başka bir işitsel halüsinasyon. Burada olmak, Sonny'yi görmek, anıyı, sesi ve kelimeleri tetikledi.

"Artık buna cevap vermiyor musun? Hope o zaman. Sanırım Hope'u daha çok seviyorum. Nuh-uh. Ceplerine uzanma. Polislerin dediği gibi, ellerini görebileceğim bir yere kaldır."

Sese doğru dönerken gözlerimi yarı kapalı tuttum. Kendimi destekliyor muydum? Yoksa bariz olanı olabildiğince inkar etmek mi? Yarı kapalı gözlerle bile karşımda duranın kim olduğu anlaşılmıyordu, ancak saçları kulaklarının hemen altına kadar kesilmişti ve yüzü hiç hayal etmediğim bir şekilde ifadesizdi.

Dudaklarımı yaladım ve sertçe yutkundum, kelimeleri oluşturmak için yeterli nemi bulmaya çalıştım.

"Jaz."

Maske o zaman paramparça oldu. Gülümsedi, bildiğim o gülümsemeydi, yavaş ve seksi, gözleri parlıyordu. Jaz.

Göğsüm tekrar gerildi ve bakışlarım ellerine kaydı. Bana doğrulttuğu silaha. Sanki saklamak ister gibi silahı geri çekti.

"Üzgünüm ama biraz teşvike ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Benim de biraz korunmaya ihtiyacım olabilir. Ufak tefek olabilirsiniz ama hızlısın."

Bu neşeli ses tonu o kadar tanıdık, o kadar Jaz'dı ki yumruklarım sıkıldı ve ona doğru uçmak, onu tanıyamayana kadar yumruklamak istedim. Bu düşünce, içindeki nefret, safralarımın kabarmasına neden oldu.

"Üzgünsün. Bunu anlıyorum ve seni suçlamıyorum. Yapacağımız şey şu. Önce çantanı bana ver."

Yaptım.

"Şimdi, ceplerinizi boşaltın."

Bana doğru adım attığında yumruklarım havaya kalktı ama kolumu yakaladı ve beni gölgelerin içine çekti.

"Geri çekilelim," dedi. "Sonny'yi dışarıda gördün, değil mi? Uyumuyor. Arkadaşının tam olarak nerede olduğunu biliyor."

Kulaklığına yaptığım play-by-play sayesinde. Onunla son konuştuğumda saatini üç dakikaya ayarlamıştı. O zamana kadar benden haber alamazsa, kurt adama bir kurşun sıkacak. Gümüş değil ama bunun önemli olmadığını duymuştum."

Sesinde düşmanlık yoktu. Tehdit de yoktu. Sadece Jaz, her zamanki gibi gevezelik ediyordu. Ağzım doldu. Kendimi yutmaya zorladım.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ceplerinizi boşaltmama izin verin. Bana saldırmayın ya da kaçmayın. O zaman şu taraftan yürürüz." Çenesini bahçenin arka tarafına doğru salladı.

"Peki sonra?"

"Benimle geliyorsun."

Sormam gerektiğine şaşırmış gibiydi. Ellerimi kaldırdığımda o kadar yaklaştı ki tıraş losyonunun narenciye kokusunu alabildim ve her zaman onu çevreleyen, beni içine çeken o düşük seviyeli kaos tınısını, o aurayı hissedebildim.

Derin bir nefes aldım ve ceplerimi boşaltmasına izin verdim. İşini bitirdiğinde bir santim ötemde durdu ve başımı kaldırıp yüzünü benimkinin üzerinde gördüm. Dudakları, nabzımı hızlandıran o neredeyse utangaç gülümsemeyle kıvrılmıştı. Ona tükürmek istedim. Ama ağzımı açarsam muhtemelen kusacaktım.

Bakışlarımı indirdim. "Lütfen, bunu yapmana gerek yok, Jaz. Ya da adın her neyse."

"Jaz." Parmakları çenemin altından kayarak yüzümü ona doğru eğdi. "Ben Jaz."

Gözlerine baktım ve sadece bir saniyeliğine o kaos beni tekrar içine çekti. Çok saftı. Mutlak. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Hayır, gözden kaçırmamıştım. Gözden kaçırmıştım. Görmek istediğim şeyi gördüm.

"Beni kaçırmak değil-"

"Seni kaçırmıyorum." O rahat gülümseme. "Sadece seni yanımda götürüyorum. Konuşacak çok şeyimiz var ve bunun yeri burası değil."

"Umursamayacaklar, Jaz. Rehine olarak ben işe yaramazım. Bir çalışan ve harcanabilir biriyim."

Saatine dokundu. Durdum.

"Üzgünüm," dedi. "Muhtemelen ona daha uzun anlatmalıydım ama bir programımız var. Eğer ona uymazsam..."

Özür dileyen bir omuz silkme, sanki bu aramayı yapmamanın sonuçları hafif bir rahatsızlıktan başka bir şey olmayacakmış gibi. Omzumun üzerinden baktım. Karl, Sonny'den birkaç metreden fazla uzakta olamazdı. Belki zamanında yetişirdi. Yetişemese bile, Sonny onu hazırlıksız yakalayabilir miydi? Karl zaten Sonny'nin masum bir kurban olmadığından şüpheleniyordu. Eğer ben-

"Umut." Jaz'ın parmakları koluma kapandı. "On beş saniye."

Bunu riske atamazdım. Jaz'ı sokağın ağzına kadar takip ettim. Bir telsiz çıkardı ve Sonny'ye beklemesini

söyledi. "Beklemek mi?" Dedim. "Söz

vermiştin-"

Elini kaldırdı. "Sonny şimdi uzaklaşacak ve caddeye doğru gidecek. Onunla arabada buluşmak için bir dakikamız var. Eğer yetişemezsek, geri dönüp kurt adamı öldürecek."

"Onunla ilgilenir" ya da "işlerini bitirir" değil. Onu öldürür. Açık sözlü ve özür dilemeyen.

Beni arabaya götürmesine izin verdim.

LUCAS: 19

PAIGE ARAMASINA DAHA YENİ BAŞLAMIŞTI ki

Teknolojiden sorumlu başkan yardımcısı kuzen Javier gelip bana Nast'ların sabırsızlandığını ve Aziz Bulutlar'ın da onlara katıldığını söyledi. Saatimi kontrol ettim. Otuz dakika demiştim ama otuz beş dakika oluyordu.

Paige'in Elena'ya kendisinin ve diğer doğaüstü varlıkların insanlar tarafından kaçırılıp üzerinde çalışıldığı zamanı sorduğunu anlayacak kadarını yakalamıştım. Kaballar projeden haberdar olmadıklarını iddia etseler de, Ast'ların finansörle (merhum yazılım kralı Tyrone Winsloe) iş bağlantıları vardı ve tutsakların hiçbiri Kabal çalışanı değildi. Şüpheliydi ama Paige'in konuşmalarından kaçıştan önce ölmüş olan Armen Haig adındaki başka bir tutsakla ilgili olduğu anlaşılan eldeki meseleyle ilgisi yoktu.

Birkaç dakika daha kalmak istiyordum ama Paige ve konseyin bana ihtiyacı yoktu, Kabal'ın vardı. Önceliklerin garip bir değişimi. Rahatsız edici bir tane.

Ona nereye gittiğimi söyleyecek kadar ara verdim, sonra Javier'i takip ederek dışarı çıktım ve yolda annemi aradım.

Toplantı tam da tahmin ettiğim gibi geçti. Nast'lar ve St. Clouds bizim zamanımızda yardımlarını sundular.

kederin. Onlara sadece neye ihtiyacımız olduğunu söylememiz yeterliydi. Tabii ki bunu söylerken zayıflıklarımızı da ortaya çıkaracaktık ki asıl bilmek istedikleri de buydu. Otuz dakikalık bir karşılıklı güvence seansına dönüştü. *Nazik teklifiniz için çok teşekkür ederiz, ama biz iyiyiz. Hayır, gerçekten iyiyiz. Hayır, ciddiylim, iyiyiz. Otuz dakika boyunca cep telefonum durmadan titreşti, mesajlar birikti.*

"Özür dilerim," dedim sonunda. "Ama gerçekten soruşturmaya geri dönmek zorundayım. Babam beni görevlendirdi-"

"Kardeşlerinizin katillerini bulmaktan mı?" CEO Thomas Nast homurdandı. "Sorumluların bulunmasını mı *istiyor*?"

Sean büyükbabasına bir şeyler mırıldandı, o da yüzünü buruşturarak el salladı. Ama devam etmedi. Thomas hiçbir zaman nezaketiyle tanınmamıştı, yine de sadece diğerlerinin düşündüklerini söylüyordu.

Thomas'ın oğlu Josef, "Görünüşe göre baban seni pek çok şeyin başına getiriyor," dedi. "Kaballar bu konuda endişeli. Bu kurumun çöküşünü görmekten başka bir şey istemeyen birine bu kadar çok güç yatırmak..." Kravatını çekiştirerek boğazını temizledi. "Babanın ruh halini sorgulamamıza neden oldu, Lucas. Büyük bir travma geçirdi. Kaballar arası manifestoda bu tür şeyler için hükümler var, eğer bir CEO iş göremez hale gelirse ve yerine geçebilecek kimse yoksa-"

"İyi deneme, Josef."

Kapı aralığından babamın sesi geldi. Sandalyesini boşaltmak için ayağa kalktım ama bana eliyle geri dönmemi işaret etti. Tereddüt ettiğimde tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Oturdum ama sandalyeyi kenara çekerek ona masanın başında durması için yer açtım.

Başsağlığı dilekleri odayı doldurdu. Başka zaman olsa, babam onları nezaketle karşılardı. Bu oyunda herkesten daha iyiydi. Ama bugün onları cümlelerin ortasında kesti.

"Gördüğünüz gibi, aciz değilim. Personelimi ve kaynaklarımı kullanarak Lucas'ı soruşturmanın başına getirdim. Durum çözüldüğünde, olayla ilgili bir soruşturma başlatacağınızı umuyorum ve ben de tam bir işbirliği içinde olacağım. Günlük operasyonlara gelince, bunlar da şimdilik Lucas'a bağlı, ancak tüm kararları son onay için bana iletilecek. Bu kabul edilebilir mi?"

Son sözüne alaycı bir ifade kattı. Genç üyeler yerlerinde kıpırdandılar ve taş suratlı kalmayı bilen üstlerine bakışlar fırlattılar.

Thomas, "Görünüşe göre kısa vadeli durumu kontrol altına almışsınız," dedi.

Babamın eli omzumda sıkılaştı.

"Ancak," diye devam etti Thomas, "bizi daha çok ilgilendiren uzun vadeli olanıdır."

"Yarın iki oğlumu gömüyorum-"

"Ben de dört yıl önce benimkilerden birini gömdüm. Varisimi. Günlük operasyonların ilerleyişinde en ufak bir aksama olmadan."

"Bir hıçkırık hissettin mi Thomas? Çünkü eğer hissettiysen, bunu bilmek isterim."

"Niyetinizi bilmek istiyoruz, Benicio. *Gerçek* halefinin isimlendirilmesiyle ilgili olarak."

"Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim." Babamın sesi, onu tanıyan herkes için bir çingiraklı yılanın uyarısı gibi hizmet eden sahte bir esinti tonuna kaymıştı. "Kristof'un yerine kimi varis tayin ettin?"

"Ben kararımı verdim-"

"Ama kimseye söylemeyeceksin, çünkü gerçek şu ki, henüz bir karar vermedin." Babam masanın etrafında dönerek adamların arkasından yürüdü. "Bu Josef olmalı, Kristof'un ölümünden sonra sahneye çıktı ve onun yerini takdire şayan bir şekilde doldurdu... eksik olsa da. Ama bunu resmiyete dökmeyeceksiniz çünkü babasının vaatlerinin her parçasını gösteren genç Sean için hâlâ umut besliyorsunuz ama çocuğun üzerine çöken bir hayal kırıklığı var. Olmak istediği yerin burası olduğundan pek emin değil. Artık Kabal'a inandığından da pek emin değil." Babam iki elini Thomas'ın omuzlarına kenetledi ve eğilerek bizim duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle fısıldadı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Doğruldu, elleri hâlâ yaşlı adamın omuzlarındaydı, parmakları içeri giriyordu.

"Veliahtlık konusunda karşılıklı endişelerimizi dile getirme fırsatından memnun olmakla birlikte, bu konunun neden açıldığını merak ediyorum. Ben varisimi çoktan belirledim. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bunu yıllar önce yaptım."

Bakışlarımı babamın çenesine sabitledim, ifadem donuktu.

Thomas, "Ciddi olamazsınız," dedi.

Babam gülümsedi. "Ben her zaman ciddiydim. Lucas mı? Sanırım Paige seni arıyordu. Davayla ilgili paylaşmak istediği bir şey var."

Ayağa kalkmaya çalıştığımda dizlerim bükülmüyordu ve kendimi yukarı itmek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım. Bacaklarımı bükerek babamı odadan çıkarken takip ettim.

Kapı arkamızdan kapanırken "Özür dilerim," dedi.

"Gerek yoktu. Bu gerekli bir manevraydı. Siz bir cevap verene kadar peşinizi bırakmayacaklar ve bu da size alternatif bir hareket tarzına karar vermeniz için gereken zamanı kazandıracak."

Sessizlik. Ona bakmadım. Bakamadım.

"Paige seni görmek istiyor," dedi bir dakika sonra. "Ama şu anda laboratuvarda. Aşağı inerken birkaç yere uğramamızı istiyorum. Sadece katlarda yürüyelim. İnsanlar bizi görsün. Onlara güven verelim."

Zaman ayırmaya gücüm yetmiyordu ama bunun gerekli olduğunu biliyordum. Bu yüzden yolu göstermesine izin verdim.

"Turları" tamamlamamız **NEREDEYSE** bir saat **sürdü...** ve bu babamın olabildiğince sert ama kibar bir şekilde bastırmasıyla oldu. Kafeteryada işimizi bitirdik ve Paige'e götürmem için bana öğle yemeği ısmarlamakta ısrar etti. Çoğunlukla daha fazla başsağlığı dilekleriyle uğraşarak bir on dakika daha sürdü ama sonunda herkesi atlattı ve beni merdivenlerden yukarı, yönetici yemek odasına çıkardı. Boştu. Şaşırtıcı değildi. Babam yöneticilerin çalışanlarla birlikte yemek yemesini tercih ettiğini açıkça belirtmişti ve çok az kişi bunun aksini yapmaya cesaret edebilirdi.

"Gerçekten yapmam gerek-" Ben başladım.

"Git. Biliyorum." Kafeteryaya bakan pencerenin önünde durdu. "Bu ofiste kaç kişi çalışıyor, Lucas?"

"Son üç aylık rapora göre iki yüz kırk beş." "Peki ya şirket? Personelin çalıştığı sektörler hariç insanlar."

"Yaklaşık dört yüz elli."

"Bu rakamları bir saniye bile duraksamadan biliyorsun, değil mi?"

"Bunu bilmek benim işim."

Yavaşça başını salladı. "Kurtarılmaya ihtiyacı olan dört yüz elli mazlum ruh."

Çenem gerildi. "Beni buraya benimle alay etmek için mi getirdin baba? Çünkü ben-"

"-yapacak daha önemli şeyler var."

Kendimi ona bakmaya zorladım. "Kurtarılmaya ihtiyacı olan dört yüz elli mazlum ruh görmüyorum, ama bunu sen de biliyorsun. Her zaman kendi çıkarlarını düşünmeyen bir organizasyon tarafından istihdam edilen dört yüz elli doğaüstü görüyorum."

"Çünkü insan şirketleri öyle yapıyor," diye mırıldandı.

"İnsan şirketleri avlanmaz ve infaz etmez eski çalışanlar. Ya da kurumsal suçlamalarla suçlananlara işkence casusluk. Ya da casusluk yaptığından şüphelenilen kişilerin ailelerini tehdit etmek. Ya da şantajı işe alma aracı olarak kullanmak. Ya da-"

Bir elini kaldırdı. "Anlaşıldı."

"Gerçekten yapmam gerekiyor muydu?"

Bir an için pencereden dışarı baktı ve çalışanlar yemek yer ve konuşur.

"Cabal'lar arasında Cortez'ler nasıl sıralanıyor? 'İnsan hakları ihlalleri' açısından?"

"Buna cevap vermeyeceğim çünkü cevabı çok iyi biliyorsunuz. Duruşunuzu övmek, bir adamı övmek gibidir.

karısını sadece pazar günleri dövüyor."

"Eğer bu Kabal çökerse, bu insanların nereye gideceğini sanıyorsun? Onlar kafesteki kuşlar, Lucas. Kapıyı açıp onları serbest bırakamazsın. Bu bizi suçladığın her şeyin ötesinde bir zalimlik olur. Cortez Kabalı ortadan kaybolursa, en yakın barınak yerine, başka bir Kabal'a, daha kötüsüne uçacaklardır."

"Yapma." Tepsinin kenarı başparmağıma battı ve onu hâlâ elimde tuttuğumu fark edip yere bıraktım. "Bunun zamanı değil-"

"Hayır, değil. Ama yakında zamanı gelecek-"

"Carlos hayatta ve muhtemelen masum. Bir de kuzenlerim var..." Sesimdeki çaresizliği duydum ve boğazımı temizledim. "Önümüzdeki yıllar boyunca herhangi bir karar vermenize gerek kalmayacak."

"Hayır mı? Son birkaç gün bir şeyi kanıtladıysa, o da o kadar zamanım olmadığıdır. Bu konuyu konuşmamız gerekecek."

Ona döndüm. "Lütfen baba. Şimdi olmaz."

"Ne zaman, Lucas? Bunu sana ne zaman yapmam gerektiğini söyle? Hayallerini yıktığımda mı? Seni asla olmaman gereken biri haline mi getireyim? Bunun senin *görevin* olduğunu söylediğimde mi?" Sesi takıldı. "Bunu ne zaman yapacağım? Varisimi kazanıp oğlumu kaybettiğimde mi?"

"Şimdi olmaz. Lütfen. Ben-" Boğazım düğümlendi ve kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kaldım. "Gitmem gerekiyor."

UMUT: BİYOLOJİ KADERDİR

Kendimi böyle bir durumda -rehin alınmış ve bir arabaya götürülürken- hayal etmiş olsaydım, zihnimin hızla ilerlediğini, gözlerimin etrafta uçuştüğünü, kaçmak için bir fırsat bulmaya çalıştığımı ya da en azından kamuoyunun dikkatini üzerime çekmeye çalıştığımı öngörebilirdim.

Ama ben sadece yürüdüm. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım.

Jaz yanımda yürüyordu, kolu benimkinin içindeydi ve gevezelik ediyordu. Silah cebindeydi. Önemli değildi. Diğer silah, Sonny'nin Karl için aldığı silah daha önemliydi. Kendiniz için alacağınız riskler vardır çünkü planınız ters giderse pişmanlık duymak için çok geç olacağını bilirsiniz. Ama başkalarının hayatını riske atar ve başarısız olursanız, pişmanlık duymak için bir ömür boyu zamanınız olur.

Jaz'ın planı, Karl'ın Sonny'yi takip etmek yerine benim için geri döneceği varsayımına dayanıyordu. Ben o kadar emin değildim. Şu anda Sonny'yi buluşma noktamıza kadar takip ediyor olabilirdi.

"İşte geldik."

Kaldırımında sendeledim ve eli beni geri çekerek düşüncelerimden uzaklaştırdı. İşlek bir caddede duruyorduk.

İki sokak boyunca da park yeri yok. "Araba
nerede?"

"Şurada bir tane var." Yanından hızla geçen bir kamyonu işaret etti.

"Ve bir tane daha var, bir tane daha." Sanki şakayı takdir etmemi bekliyormuş gibi yan gözle bana baktı. "Oh, *bizim* arabayı kastediyorsun. Bir bakalım..."

Etrafına bakındı, sonra eğildi ve parmaklarını şıklattı. "Taksi."

Mavi bir kompakt araç trafikten sıyrıldı ve kaldırıma yanaştı. Sonny sürücü koltuğuna oturdu.

Jaz arka kapıyı açtı. Ben tereddüt edince, beni dürttü.

"Hadi Hope. Burası duraksız bir bölge."

Dizlerimi kilitledim ve umutla kaldırımı taradım... "Jaz."

Sonny'nin sesi. Keskin.

"Sorun değil, kardeşim. Şimdi, Hope, yapma-"

Beni belimden yakaladı ve hazırlıksız yakaladı. Döndüm ama beni çoktan içeri katlamıştı. Başımın arkası çatıya çarptı ve musluğun gerektirdiğinden daha yüksek bir çığlık attım. Etrafımızdaki hiç kimse duraksamadı bile. Bir drama kraliçesi, kafama vurulan bir darbeyi büyütüyor. Peki ya erkek arkadaşım biraz sert görünüyorsa? Onları ilgilendirmez.

Koltuğa arptığımda, ellerim yumruk olmuş, Jaz'ın silahı bana doğrultulmuş bir halde etrafımda dönmeye başladım.

"Hope. Lütfen."

Seçeneklerimi değerlendirdim ve hiçbirini beğermedim.

n koltukta Sonny saçını tutup çekti. Bir peruk. Onu koltuğun üzerine fırlattı ve ellerini koyu renk ve dalgalı saçlarında gezdirdi.

İlerideki ışık sarıya döndü. Sonny yavaşladı ve arkadaki sürücünün korna almasına neden oldu. Beklerken ellerini yüzüne sürdü, sanki gerçekten uyuyormuş gibi hızlı ve sertti. Jaz'a baktım ama o yan camdan dışarı bakıyordu.

Araba tekrar ilerlemeye başladı. Direksiyonu kavrayan eller Jaz'ınki kadar karanlıktı. Gözlerimi kırptırtıp camdan dışarı baktım, güneşin yine kaybolduğunu görmeyi bekliyordum ama hâlâ pırıl pırıl parlıyordu.

Aynada Sonny'ye bakabilmek için kendimi zorladım. Bir an için hiçbir şey göremedim. Sonra kımıldadı ve ben de nefesimi tuttum. Aynadaki Jaz'ın yüzüne benziyordu. Bir sonraki ışıkta döndü ve koyu renk gözlerinin Jaz'ınki kadar derin olmadığını, dudaklarının daha dolgun olduğunu, ağzının o kadar geniş olmadığını, yüzünün daha ince olduğunu ve Jaz'ın bulaşıcı sırtışı ne kadar "Sonny" ise o kadar kasvetli olduğunu gördüm.

"Hope, Jason'la tanış," dedi Jaz, beni şaşırtarak. "Benim küçük kardeşim. Gerçi Sonny'yi tercih ediyor, o yüzden onunla devam edebilirsin."

Sonny parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi. "Bu kadar kısa olmasından nefret ediyorum. Yemin ederim saman gibi. Sarıya boya. Tekrar boyat. İyi olamaz."

"Kaltak, kaltak, kaltak. Yakında çok daha kısa olacak."

"Hatırlatma bana."

Jaz bana baktı. "Saç bir sorun. Renk, doku ve uzunluktaki küçük değişiklikleri halledebiliriz. Aksi takdirde, boya ve peruk. Yapı daha da kötü. Yine sadece küçük değişiklikler. Asansörler, duruş, kıyafet, ancak bu kadarını yapabilir. Bir erkek 1.80 boyundaysa? Altı ayak dört mü? Unutun gitsin. Neyse ki insanlar o kadar dikkatli değil. Bir santim ya da on kilo eksikseniz kimse fark etmiyor."

Tüm bunları bana her sabah işe nasıl gittiğini anlatır gibi sohbet edercesine aktardı. Bitirdiğinde koltuğunda geriye yaslandı ve çenesini kaşıdı, bakışları bana doğru eğildi, beklenti içindeydi.

O yaptı. *Onlar* yaptı. Onları öldürdüler. Çetelerini. Arkadaşlarını. Ve şimdi burada oturmuş, gevezelik ediyordu, aynı eski Jaz.

Onu dinlerken, safra geri dönmekle tehdit etti. Umutlu bakışlarını görmezden gelerek olabildiğince hareketsiz oturdum.

Emniyet kemerini ayarladı. Koltuğunda kıpırdandı. Parmaklarını bacağına vurdu. Bir keresinde bana dokunacakmış gibi uzandı, sonra geri çekildi.

Sorular sormamı istedi. Bana daha fazlasını anlatmak istiyordu. Onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

Güzel.

Eğer onu yeterince zorlayabilirsem, belki onu kızdırabilirdim. O zaman maske kırılır ve altında ne olduğunu görürdüm. Bunun güvenli olmadığını biliyordum, onu yatıştırmalıydim, engellememeliydim. Ama elimde değildi. Canavarı görmem gerekiyordu. Jaz'ı görmeyi bırakmalıydim.

"Gözlük mü?" Sonny birkaç dakika sonra

söyledi. "Ah, doğru ya."

Jaz koltuğun altına uzandı ve bir çanta çıkardı. İçinde yan parçaları olan büyük boy koyu renk güneş gözlükleriydi. Onları bana uzattı.

"Giyin lütfen."

Peki ya yapmazsam diye düşündüm.

Ama sağduyu galip geldi ve gözlükleri aldım. Kaçmak için şansımı ararken oyunu oynayacaktım.

Hayır, kaçmak değil. Eğer kaçarsam, onları kaybederiz. Az önce gördüğüm şeyi yapabiliyorlarsa -doğaüstü bir güç, bir hile ya da kılık değiştirme değil- o zaman herhangi bir yerde, herhangi biri gibi saklanabilirlerdi. Yardım bulana kadar onlarla kalmalıydim.

Gözlüğü taktım ve dünya karardı.

"ADIMINA DIKKAT ET."

Jaz koluma girdi. Onu silkeleme dürtüsüne direndim ve beni üç basamak yukarı çıkarmasına izin verdim. Gözlüklerin içi karartılmıştı, bir göz bağı kadar etkiliydi.

Metalin metal üzerindeki tıkırtısı. Anahtarlar. Ya da maymuncuklar. Beklerken Jaz'ın başparmağı kolumun üst kısmındaki dövmeyle vuruyordu. Güneşte uzun süre kalmış bir çöp kokusu aldım. Jaz'ın parmaklarının koluma yaptığı baskı hareket etmek üzere olduğumuzu haber veriyordu, sonra, "Tamam, bir adım daha yukarı."

Bir sığınakta olduğumuzu sanıyordum, ta ki kapıdan içeri girene ve bir kaos anı dalgası çarpana kadar. Bir figür arabanın kaputuna atlarken bükülen metalin çatırtısı. Yanan flamaların kokusu. Kapı aralığında şaha kalkan şeytani bir köpek kafasının parıltısı.

"Ziyafet salonu," diye mırıldandım.

"Çok iyisin." Parmakları sıkılaşıırken sesine heyecan karıştı. "Ne görüyorsun?"

Başımı salladım. Beni en az yirmi metre ileriye götürdü. Ayaklar.

"Nerede olduğumu bilirim, gözlükleri çıkarabilirim, değil mi? I?"

"Henüz değil."

Durdu. Havadaki kaos kırılğan görünüyordu. Gerginlik. Bir an sessizlik oldu, sonra Jaz küçük bir öksürükle sessizliği bozdu.

"Ben..." diye başladı.

"Bundan sonrasını sen hallet,"

dedi Sonny. "Evet."

Jaz'ın sesi gerginleşti. Heyecanın tüm izleri kaybolmuştu. Dehşetin soğuk parmakları omurgamdan yukarı süzüldü. Umutsuzca hislerimi gönderdim ama onu okuyamadım. Hiç okuyamadım. Sanki durmak bilmeyen kaos titreşimi araya girmiş gibiydi.

"Kapıyı koru, tamam mı kardeşim?" dedi. "Bunu hallettikten sonra aşağı geleceğim."

İcabına bakmak mı?

Döndüm, yumruklarımı sesinin geldiği yöne doğru savurdum. Biri temas etti. Jaz'ın nefesi kesildi. Kör bir şekilde dönmeye devam ettim, kapıya doğru yöneldim, elim gözlüğü çıkarmak için havalandı-

Soğuk metal kafatasımın tabanına bastırdı.

"Dur, Faith."

Arayan Sonny'ydi, sesi silahın namlusu kadar soğuktu. Guy'ı sedyede hayal ettim. Dr. Aberquero'nun sesini duydum: "Kafatasının tabanına, merkezi sinir sistemine doğru tek kurşun." Utancımdan, bir sızlanmanın ilk notasını çıkardım.

Silahını geri çekti. "Jaz'la git."

Jaz beni götürürken, sürekli onun sözlerini duyuyordum: *Bununla ben ilgileneceğim.* Odanın içinde, merdivenlerden yukarı doğru hareket ettiğimi hissettim, eli dirseğimdeydi, mırıldandığı talimatları duydum, ama hiçbirisi gerçek gibi gelmedi, uyuşmuş bir halde süzülüyordum.

Onu Sonny'den uzaklaştır. Anahtar buydu. Sonny'den uzaklaştırmak.

"Başını eğ. Alçak bir açıklık var." Kıkırdadı. "Senin için bile."

Bayat sigara dumanının kokusu burnuma çarptı ve daha gözlüklerimi çekiştirmeden soygunun başlamasını beklediğimiz odada olduğumu anladım.

"Bunu hatırlıyor musun?" Geri çekildi ve casus deliğine el salladı. "Biz mi? Partiyi mi izliyorsunuz?"

Elimi tuttu ve beni önüne çekerek bağdaş kurup oturdu. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, silahı arıyordu. Daha önce nerede olduğunu bilmem gerekiyordu-

"Sana verdiğim saat hala sende mi?"

Anlayabilmem için tekrar etmesi gerekti ve o zaman bile anlamadım. Bu an için ne gibi bir önemi olabileceğini bilmiyordum. Başımı salladım.

"Sorun değil. Muhtemelen senin dairededir. Tüm bunlar bittiğinde alırız."

Biz mi alacağız? O ve Sonny gibi mi? "Bu işi bitirdikten" sonra değerli eşyaları geri mi alacak?

"Kulübe ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?" dedi. "Sonny ve ben yeni elemanın bir Expisco olabileceğini duyduk ve 'Oh, kahretsin' diye düşündük. Planlarımız için kesinlikle iyi değildi. O kapıya gittiğimde senden nasıl kurtulacağımıza çoktan karar vermiştik. Ama sonra kapıyı açtım ve...bam."

Sırıttı. "Bir saniyede her şey değişti. Elbette Sonny pek mutlu değildi ama senin ne kadar faydalı olabileceğini görünce kendine geldi."

"İşe yarar mı?"

Elimi sıktı, sonra bacaklarını açıp yeniden kavuşturdu. "Evet, kulağa pek hoş gelmiyor ama Sonny böyledir. Pratik biri. Ben hayalperestim, o ise uygulayıcı. Bu..." Gözbebekleri büyüdü, rengi açıldı ve o gece soygundan sonra olduğu gibi göründü. Adrenalin ve tekilayla sarhoş olmuştu. "Bunu anlatmaya başlayamam bile Hope. Sonny ve ben her şeyi yapabiliriz. Ve şimdi, seninle, her şey daha da iyi olacak."

Rahatlamam gerekirdi -beni öldürmeyecekti- ama sadece ona bakabiliyordum. Elim canımı acıtacak kadar sert sıktı, özür diledi, başparmağını parmak eklemlerime sürttü, sonra sanki yerinde duramıyormuş gibi bacaklarını açıp tekrar kavuşturdu. Yüzü parlıyordu ve yemin edebilirim ki, gözlerinin ardında düşüncelerin uçtuğunu ve onları bir düzen içinde serbest bırakmaya çalıştığını görebiliyordum.

Elini bir kez daha sıktı, bu hareketle kendini daha da yaklaştırdı. "Göreceksin Hope. Göreceksin. Ve gördüğünde..."

Dilinin ucu dişlerinin arasında kayarken, gözleri saf bir mutlulukla geri döndü. Korkuma rağmen, ondan yayılan kaos dalgalarını hissettim, o saf kaos o kadar yoğunlu ki, bir an için kendimi bırakmak, o yüksek duyguyu paylaşmak istedim.

Geri çekildim ve elimi onunkinden ayırdım.

İç çekti. "Evet, biliyorum. Şu anda benimle pek mutlu değilsin. Onları sevdin. *Ben* de onları sevdim. Guy, Rodriguez, Tony, Max. Bianca bile o kadar kötü değildi. Ama başka yolu yoktu Hope. Bunu yakında anlayacaksın. Diğer insanlar için endişelenemezsin. Onlar da sana aynısını yaparlar. Hiçbir şeyin seni hedefinden alıkoymasına izin veremezsin."

Bir kez daha yer değiştirdi, bu kez bacaklarını uzatarak bana yasladı. "Sonny ve ben, bize bir armağan verildi. Bu yeteneği kullanmamak yanlış olurdu. Sende de bir tane var - seni herhangi bir Kabal büyücüsünden daha iyi yapan bir şey. Öyleyse neden onlar için çalışasın ki? Onlara yaltaklanıyorsun? Neden tüm güç onların elinde olsun? Biyoloji kaderdir, Hope. Senin için kaderini ele geçirme zamanı."

Ona sadece bakabildim, gözlerinde deliliğin ateşini arıyordum. Yüzünde parlayan şey inancın coşkusuydu. Aynı şey miydi?

"Bianca'yı sen öldürdün, değil mi?" Sonunda söyledim. "O sendin, koridorda. Seni soyduğunu iddia ettiğin Kabal muhafızının kimliğine büründün. Onu ve diğerini öldürdün, evlerini düzenledin ve Bianca'yı öldürmek için 'onlar oldun'."

Yumuşak bir iç çekiş. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Guy'a gardiyanın kimliğini sızdırdım, beni soygundan sorumlu tutacağını ve onlara Kabal'ın bir tehdit olduğunu kanıtlayacak deliller göstereceğimi düşündüm. Ama Sonny ve beni saf dışı bıraktı. Neyse ki yedek bir planımız vardı."

"Guy'ı öldürmek ve onu taklit etmek."

"Oh, *bu* her zaman planın bir parçasıydı. Olmak zorundaydı. Başka türlü olmazdı."

"O gece dairenizde Guy'dınız. İlk seferinde Sonny beni oraya ikinizin de kaçırıldığına dair kanıtları göstermeye götürmüştü, böylece ben de diğerlerinin hikayesini desteklemiş olacaktım. Ama sonra, geri döndüğümde, Guy olarak ortaya çıkan sendin."

Açık avuçlarını kalçalarına vurarak tüm vücudunun sallanmasını sağladı. "Evet! Biliyordun."

"Ben yapmadım-"

"Hayır, hayır, anlamadın ama biliyordun. Sonny'nin korktuğu şey buydu. Seni ve kurt adamı dairede gördüğümüzde -bir kamera vardı, Rodriguez'den başka şeylerle birlikte aldım, çok tatlı bir çocuktü, gerçekten nefret ettim..."

Sesi kesildi, sonra avuçlarını yere öyle sert vurdu ki sıçradım. "Yapılması gerekiyor, değil mi? Öğreneceğin ilk şey. Tereddüt *edemezsin*. Her neyse, kamera. Seni ve arkadaşını görüyoruz..."

Yine soldu. Bakışları benimkine sıçradı. "O sana aşık, biliyorsun. İşe yaramaz tabii ki. Senin neye ihtiyacın olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Her neyse, kurt kılığına girdiğinde ne olduğunu anladık. Güzel numara."

Bunu hayranlık ve küçümseme karışımı bir ifadeyle, basit bir sihir numarası öğrenen bir çocuğu över gibi söyledi.

"Onu ve seni gördük ve söylediğin kişi olmadığını anladık. Sonny senin bir tehdit olabileceğini düşündü. Oraya girip durumu anlamak, seni yakalamak ya da..." Parmakları dizine vurdu. "Ya da öyle bir şey. Guy olarak içeri girmeme, seni kurt adamdan uzaklaştırmama ve gerekirse seni kaçırmama izin vermesi için onu ikna ettim, böylece sana zarar gelmeyecekti. Sonny bunu yapmamı istemedi çünkü beni tanıyacağını düşünüyordu. Ama sorun olmayacağını biliyordum. Neler olduğunu anlamayacaktın ama yine de ben olduğumu anlayacağını biliyordum. Derinlerde bir yerde, bilirdin."

Sırıtişını silmek istercesine elini ağzına götürdü. Gözleri dans ediyordu.

"Binadaki o geceyi hatırlıyor musun?" dedi. "*Bunu* anlamıştın. Ne söylediğimi. Kaballar hakkında. Ben de bundan bahsediyorum. Bütün bunlar ne hakkında."

"Guy sana teorilerini satmıyordu, değil mi? Sen onu dinlemiyordun; o seni dinliyordu."

"Elbette, ama kendi fikriymiş gibi davranmasına izin verdim." Bana bir sırtış fırlattı. "Guy gibi insanlarla çalışmanın anahtarı budur."

Tohum zaten orada. Sadece onu sulamanız, beslemeniz, her şeyin kendileriyle, fikirleriyle ilgili olduğunu düşünmelerine izin vermeniz ve sonra-" Başını salladı. "Bunu başka zaman konuşabiliriz. Çok şey konuşuruz. Ama şu anda bir iyiliğe ihtiyacım var."

"İyilik mi?"

"Sonny'ye seni ikna edeceğime söz verdiğim bir şey. Sadakatinin bir göstergesi." Ben konuşmadan ellerini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, seni kazanamadım. Hem de hiç. Ama Sonny'nin şimdi bu güvenceye ihtiyacı var. Ve zaten bunu yapmanın en iyi yolunun bu olduğunu göreceksin. En azından..." Burnunu kırıştırdı. "Dağınık. Bu saçmalığı çok yaşadık ve Sonny bu şekilde yapmayı tercih ederdi. Ben de öyle ve eminim sen de öyle."

"Ne oldu?"

"Paige Cort-Shit'i aramanı istiyoruz. Winterbourne." Abartılı bir irkilmeye geriye doğru sallandı. "Bunu unutmamalıyım. Her neyse, kurt adam arkadaşın bizimle olduğunu bilecek, bu yüzden şimdi Paige'i arayacak ve ona büyük bir hata yaptığını söyleyeceksin. Benimle isteyerek geldiğini ama neye bulaştığının farkında olmadığını söyleyeceksin, falan filan. Şimdi ayrılmak istiyorsun ama Lucas ve Kabal'dan korkuyorsun, bu yüzden konsey patronun Paige'in arabuluculuk yapmasını istiyorsun çünkü herkes onun bu tür şeylerde iyi olduğunu biliyor. Onunla konuşmak istediğini söylüyorsun. Bu gece için bir toplantı ayarlayacaksın."

Ağzım sertleşti. "Yani onu öldürebilir misin? Öldürmeyeceğim-"

"Hayır, hayır, bakın, dağınıklık konusunda demek istediğim de bu. Tek yapmak istediğimiz onu kaçırmak. Carlos'la ilgili fikir bizi yarı yolda bıraktı ve o da artık bir işe yaramaz, bu yüzden B planına geçmemiz gerekiyor."

"Hangisi...?"

"Lucas, tabii ki."

LUCAS: 20

ARMEN HAIG. İnsan bukalemun. Elena ona yerleşkede böyle seslendiklerini söylemişti. Yüz hatlarını değiştirebiliyordu, çok değil, sadece tanınmaz hale gelmesine yetecek kadar. Yerleşkedeki parapsikolog, Haig'in yeni bir doğaüstü ırkın öncüsü olduğunu -doğru bir şekilde, öyle görünüyor ki- varsaymıştı. Ayrıca birkaç nesil sonra Haig'in soyundan gelenlerin sadece bir polis memurundan kaçabilecek kadar yüz hatlarını değiştirebileceklerini değil, aynı zamanda o memuru öldürebileceklerini, onun kılığına girebileceklerini ve fark edilmeden uzaklaşabileceklerini de varsaymıştı.

Elena bu ifadeyi alaycı bir kahkahayla hatırlamıştı, çünkü polisten kaçmaya Armen Haig'den daha az ihtiyaç duyacak çok az insan hayal edebiliyordu. Sessiz ve düşünceli bir psikiyatrist olan Armen, kaçışını planlayarak ve Elena'ya yardımını kabul edecek kadar güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışarak zamanını bekliyordu. Sonra operasyonu finanse eden adam, Tyrone Winsloe, sadist oyunlarından birini oynadı - Carlos'u bir amatör gibi gösteren türden.

Elena'ya Armen'in kaçtığını söylemiş ve onu kendisini avlaması için zorlamaya çalışmıştı. Elena bunun bir tuzak olduğunu anladığında, ona bir ultimatoma vermişti - Haig'i avlayıp öldürmek ya da öldürülmek. Haig onu bu seçimi yapmaktan öldürerek kurtarmıştı.

Kendisi. Bir yabancı için yapılan en büyük özverili hareket.

Görünüşe göre genetik, ailede geçerli olan tek şeydi.

Jaz ve Sonny'nin kardeşlerimi öldürdüklerine ve izlerini kaybettirmek için kendi çetelerini yok ettiklerine dair çok az şüphe vardı, tıpkı parapsikoloğun kehanetini gerçekleştirdiklerine dair çok az şüphe olduğu gibi. Başka biri olabilirlerdi.

Şirket dosyalarında Haig'lerden hiç söz edilmiyordu ama Kabal'ın Paige'i bile etkileyen bir arama sistemiyle insan dünyasındaki kamusal ve özel kayıtlara erişimi vardı. Armen Haig'i kolayca bulduk. 2000'in yazında ortadan kaybolmuştu. Kayıptı. Öldüğü sanılıyordu.

Jasper ve Jason Haig'i de bulduk. Sırasıyla 1980 ve 1981 doğumlular. Anneleri: Crystal Haig, Armen'in yeğeni. Çocukların ortak bir babaları vardı, kimlikleri bilinmiyordu ama DNA profillerine göre laboratuvar bu babanın Crystal'ın yakın akrabası olduğundan şüpheleniyordu. Doğüstü bir mutasyonun üçüncü nesli, her iki ebeveynin de aynı soydan gelmesi, gelişimi daha da hızlandırıyor.

Çocuklar daha anaokulundayken anneleri seyahat etmeye başlamış ve bir süre akıl hastanesinde kaldıktan sonra ölene kadar da durmamış. Kayıtlarında paranoid şizofreni teşhisi vardı. Çok büyük bir sanrısı vardı.

"süper güçler", amcasına yaptıkları gibi onları da kaçırıp üzerlerinde deney yapmak isteyen ve "kaballar" olarak bilinen karanlık örgütler tarafından sürekli tehdit ediliyordu.

Kabalların Crystal ya da oğulları hakkında bir şey bildiklerine dair hiçbir belirti yoktu. Ama bilselerdi, korkuları haklı çıkardı. Kaballar nadir doğaüstü varlıkların velayeti için kıyasıya mücadele ederdi. Bunun gibi yeni bir mutasyon için mi? Bu çocukları elde etmek için önlerine çıkan her şeyi ve herkesi yok ederlerdi. Bunu *yapmamış* olmaları, onlar hakkında hiçbir şey bilmediklerini kanıtlıyordu.

Crystal çocuklarına hangi hikâyeleri anlatmıştı? Onlara Kaballara karşı hangi nefreti aşlamıştı? Bunun bir önemi yoktu. Jasper ve Jason Haig'i yaratan çevresel faktörler ne olursa olsun, onlar artık çocuk değillerdi. Herkesin kılığına girebilen zeki ve acımasız katillerdi. Şimdiye kadar gördüklerimize benzemeyen bir tehdit.

Koridorda bir kargaşa duyduğumda Paige'le çıkarımlar üzerinde çalışıyordum. Kapıyı açtığımda Karl'ın koridorda ilerlediğini ve yoluna çıkan bir gardiyanın göğsüne açık avucuyla vurduğunu gördüm. Griffin dirsek atarak geçmeye çalıştı ama ben onu engelledim.

"Neden cep telefonuna cevap vermiyorsun?" Karl bana doğru ilerleyerek hırladı.

"Cep telefonum-?" Telefonu çıkardım ve zil sesinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm.

"Umut nerede?" Paige sordu.

"Ben de bunun için aramıştım." Önüne dikildi, dudaklarını ayırdı, dişlerini gösterdi. "Onu aldılar."

JASPER VE JASON Hope'u kaçırmıştı. Onları bu şekilde düşünmek, daha önce oluşturduğum "Jaz ve Sonny" imajından -çete ile Kabal arasındaki savaşta farkında olmadan piyon olan zararsız genç adamlar- ayırmak daha kolaydı.

Karl, Jason'ı takip ediyordu. Nasıl ya da neden olduğuna gelince, açıklamalarla vakit kaybetmek istemiyordu. Hope'u geride bırakmıştı ve Jason kalabalık bir otoparkta bir arabaya bindiğinde, plakasını ve markasını not etmiş, sonra da onu almak için aceleyle geri dönmüştü. Hope gitmişti ve onu bıraktığı yer Jasper'ın kokusuyla doluydu.

Karl'ın karanlık ruh hali ancak bu ifşanın -Jasper ve Jason'ın hayatta ve suç ortağı olduklarının- bizi şaşırtmadığını fark ettiğinde daha da karardı.

Griffin, "Yani Hope bu adamla ayrıldı ve kaçırıldığını biliyorsun çünkü..." dedi.

"Çünkü Hope'u

tanıyorum." "Emin

misin?"

Karl Griffin'e saldırdı. Griffin'in yanağı seğirdi. Zırhını etkinleştirdiğini "söyle".

Paige, "Hope'un Jasper'la gitmesinin başka nedenleri de var," dedi.

Karl sertleştii ve Paige'in Hope'un Jasper Haig ile gelişen ilişkisinin doğası hakkında haklı olduğunu anladım.

"Yapmazdı," dedi Karl.

"Demek istediğim, onu görmüş ve daha iyi görebilmek için takip etmiş olabilir. Ya da belki adam yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyerek ona yaklaştı ve o da hâlâ kaçırıldığına inandığı için onunla gitti. Ya da belki de bu işin arkasında onun olduğunu fark etti ve onu durdurmanın en iyi yolunun onunla birlikte hareket etmek olduğunu düşündü."

"O kadar aptal olamaz."

Paige kızardı ve bir suçı durdurmaya çalışırken "o kadar aptalca" bir şey yaptığı zamanları düşündüğünü biliyordum.

Aceleyle devam etti. "Sebepler her ne olursa olsun, kız onunla birlikte ve onları bulmamız gerekiyor."

"Kimse bu konuyu açmayacak bile, değil mi?" Griffin dedi ki. "Belki o -" başparmağıyla Karl'ı işaret etti, "- bunu görmüyor, ama kızın kurtarılmak istemeyebileceğini düşünmeden onu kurtarmak için acele edemeyiz. Ya da bunun bir tuzak olduğunu."

"Umut bu işin içinde değil," dedim. "Şimdi bir liste yapmamız gerek-"

Griffin önüme geçti. "Dean Princeton'a ne olduğunu hiç duydun mu Lucas?"

"Evet, yaptım."

"Yani biliyorsun? Ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyor mu?"

"Hayır, değiştirmez."

"Dean Princeton kim?" Paige sordu.

"Bu imkansız değil-" diye başladım.

"Expisco yarı iblis," diye araya girdi Griffin. "Bir Kabal için çalışmış olan tek kişi. Hope'un yaşındayken, belki de birkaç yaş küçükken, çok iyi bir çocuktur. Koruma olmak istemiş ama herkes ona yeterince sert olmadığını söylemiş. Yine de bunun için çalıştı. Güvenlikte bir işe girdi. Lionel St. Cloud'un yedek korumalığına terfi etti. Sonra cesetleri bulmaya başladılar."

"Dekan Princeton'ın Hope Adams ile hiçbir ilgisi yok," dedim. "İrk temelli bir benzetme yapmak da önyargıdan başka bir şey değildir. Yapamazsınız-"

"Onu bir katile dönüştüren şey ırksal tipi! Bunun konuyla ilgisi olmadığını mı söylüyorsun? Hope Adams Lucifer'ın kızı. O bir kaos iblisi. Princeton hakkındaki raporları okudun mu Lucas? O insanlara ne yaptığını gördün mü? Bir zamanlar ne kadar tatlı bir çocuk olduğunu anlatan tanıkları dinledin mi? Belki de haklısın, belki de bu kızın iblisi hala uyuyor, ama uyanacak ve

Kurtarmak için bu kadar acele etmemiz gerektiğinden emin değilim.
_"

Son sözleri boğuk bir öksürüktü. Karl, Griffin'i boğazından yakalamıştı.

"Umut Dean Princeton değildir," dedi Karl, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Senin için yirmi tane insan yiyen kurt adam bulabilirim. Bu bütün kurtadamların doğar doğmaz öldürülmesi gerektiği anlamına mı geliyor... her ihtimale karşı? Hope söz konusu olduğunda, sen uzak dur. Dekan Princeton hakkındaki hikayelerini yayma, özellikle de ona. Onu bulmaya yardım etmek istemiyorsan, etme. Ama edeceğim ve beni durduramayacaksın."

Paige parmak uçlarını Karl'ın koluna koyarak, "Sana yardım edeceğiz," dedi. "Hope'u değil, bizi düşünüyor ve biz bunu anlıyoruz. Bu bir şeyi değiştirmez-"

Bir cep telefonu çaldı. Bir özür mırıldandım, sonra Paige'in olduğunu fark ettim.

Ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Ankesörlü telefon mu? Muhtemelen yanlış numara. Bunu dışarıda halledeceğim."

UMUT: DELİLİĞİN VİZYONLARI

Joan of Arc Tanrı'nın vizyonlarını gördü. Kendisinin Yüce Tanrı'nın elçisi olduğuna inanarak, Fransızları İngiliz işgalcilere karşı toplamak için irade ve tutku topladı. Tanrı tarafından mı etkilendi? Yoksa delilik mi? Tarih, ileri görüşlü delilerin hikâyeleriyle doludur ve Jaz'ın deli olduğundan, kendinden şüphe duyan ve ahlaki kaygılar taşıyan bir ateşle yandığından hiç şüphem yoktu.

Birkaç gün önce Jaz'ın bu fevri yönünü, arzuladığı şeyin peşinden korkusuzca nasıl gittiğini düşünmüştüm. Bunu büyüleyici bir kendinden şüphe duymama ve öz bilinç eksikliğine bağlamıştım. Bir şeylerin eksikliğiydi bu.

Jaz'ı dinlerken, Benicio'nun panik odasında Troy'un ölümünün yanlış olacağını anlayamadığım o anları hatırladım. Bunu istemiştim. Bana hizmet edecekti. Bu yüzden öyle olmalıydı.

En saf haliyle şeytan. İd tarafından yönetilen ego. Bu Jaz.

Dairesine ilk girdiğim andaki düşüncelerimi de hatırladım. Neşeli, fevri doğasının soğukkanlılıkla nasıl kontrol altında tutulduğunu ve parası varken tasarruf etmesini sağladığını düşünmüştüm. Bu gözlemim de şimdi tekrar aklıma geldi.

Çoğu insan için bu kendinden şüphe ve vicdan eksikliği felaketleri olurdu. Hedefleri ulaşabileceklerini aştığı ilk anda aptalca bir şey yapar ve çılgın hayallerinin peşinden koşarken ölürlerdi. Ama Jaz öyle değildi. İnanılmaz derecede görkemli, yıkıcı planlar yapacak kadar çılgın ve bunları hayata geçirecek kadar zekiydi. Ya çok ileri giderse? Onu hizaya çekecek Sonny vardı.

Bu iki küstah genç doğaüstünün aceleyle yaptığı bir plan değildi. Bunu yıllardır planlıyorlardı, Cabal'da bir işe girmişler ve Carlos'u -başarılı olma ihtimali en düşük olan ama en iyi taklit edebilecekleri kardeşi- incelemişlerdi. Sonra çetenin içine sızmışlar, Guy'ı Jaz'ın vahşi vizyonlarıyla baştan çıkarmışlar, müttefik haline getirmişler ve sonunda planlarını uygulamak için birer araç haline getirmişlerdi.

Cortez Cabal ailesinin en önde gelen üyelerini öldürüp kalanların yerini mi alacaksınız?

Çılgınlık.

Ya Benicio beni çeteye yerleştirmeseydi? Ya Karl Lucas'ı çağırmasaydı? Jaz ve Sonny yine de başarısız olur muydu? Başarısız olsalar bile, hedeflerinin yarısına ulaşmışlardı ve geri kalanı için yedek bir planları vardı.

Harika bir çılgınlık.

Lucas onların yeni hedefiydi. Onu öldürecekler, onun kimliğine bürünecekler ve Carlos'u kardeşlerinin cinayetinden suçlu bulacaklardı. Sonra Benicio'nun Kabal'ın gücünü sevgili küçük oğluna devretmesine izin vereceklerdi, çünkü Lucas "ışığı görmüş" ve

eski haçlı seferinden vazgeçti. Geçiş sağlamlaştığında, yaşlı adam uykusunda ölecekti.

Lucas da en az Carlos kadar iyi bir hedefti, belki daha da iyiydi. Yaşı, rengi ve fiziksel büyüklüğü Jaz ve Sonny'ninkine daha yakındı. İnsanlar aradaki farkı fark etmeyene kadar birkaç hafta boyunca onların ayakkabılarına asansör ekleyebilirlerdi. Biraz kilo verene kadar daha bol takım elbiseler giyebilirlerdi ya da Lucas'ın kilo almasını sağlayabilirlerdi. Kolay bir dönüşüm.

Carlos gibi Lucas'ın da Kabal'ın iç işleyişi hakkında çok az şey bilmesi beklenirdi, bu yüzden kimse onun cehaletini sorgulamazdı. Kardeşinden bile daha yabancı biriydi ve Kabal'da çok daha az tanınıyordu, bu da onu taklit etmeyi kolaylaştırıyordu.

Tek sorun Paige'di.

Onu kandıramazlardı. Bu yüzden, akıllıca, denemediler. Onu kaçıracaklar ve "Lucas" Kabal'ı ele geçirirken onu yollarından uzak tutacaklardı. Bu arada o da inatla karısını aramaya devam edecekti -uygun bir kahramanlık ve duygusallıkla. Onu bulduğunda kendinde olmadığını fark edecekti ama itirazları travma sonrası strese bağlanacaktı. Ayrıca, o değişmişti - "Lucas Cortez: Kabal savaşçısı "nı bırakmış ve "Lucas Cortez "e dönmüştü: Kabal lideri."

Paige'in tepkisi ne olursa olsun, Jaz bana yolun önceden belirlendiğine dair güvence verdi. Boşanma.

"Uzlaşmaz farklılıklar. Bu şartlar altında tamamen anlaşılabilir. Güzel bir tazminat alacak ve

Seninle evlenmekte özgür olacağım." Sırıttı. "Mükemmel olacak. Lucas ve Paige, trajedi ve koşullar yüzünden birbirlerinden uzaklaşmışlar, medeni bir şekilde ayrılmışlar ve uygun bir süre sonra kime dönmüş? Karısını bulmasına, kardeşlerinin katilini yakalamasına ve babasını kurtarmasına yardım eden, sonra da tüm bunlar boyunca onun yanında duran güzel yarı iblise. Peri masalı gibi bir son."

Geriye kalan tek şey Paige'i aramaktı. Ve arayacaktım, çünkü Jaz'ın planındaki ölümcül kusur buradaydı.

İki yıl önce, konsey için çalıştığımı düşündüğümde, onları belki de düzinelerce saha ajanını denetleyen güçlü bir grup olarak hayal etmiştim. Bu birçok doğaüstü varlığın sahip olduğu bir algıydı... ve konsey buna karşı çıkmamayı iyi biliyordu, çünkü bu gerçeklerden çok daha korkutucuydu: delegeler tüm işi kendileri yapıyordu. Jaz o gece dairede Karl'la yaptığım konuşmayı konsey için çalıştığımı anlayacak kadar duymuştu. Yani ona göre ben de muhtemelen geniş bir ajan ağından biriydim.

Eğer bu doğruysa ve Paige beni sadece bir çalışan olarak tanıyorsa, o zaman uydurduğu hikaye yeterince makul görünüyordu. Jaz ve Sonny'nin planına iblis tarafım tarafından baştan çıkarılmışım ama şimdi gerçek doğam kendini gösteriyordu ve bunu telafi etmek istiyordum. Doğal olarak başvuracağım kişi Kabal'ın dışında olan kişiydi. Kendi başına güçlü olan. Ve acımasızca adil ve merhametli olmasıyla ün salmış biri.

Kabal'a ihanet etmeyi gerçekten düşünseydim, sonra fikrimi değiştirseydim, Paige gerçekten de başvuracağım kişiydi. Ve bana yardım ederdi... eğer böyle bir şey yapabileceğime inansaydı.

şey. Paige ve Karl bunun bir tuzak olduğunu bilirlerdi. Davetimi asla kabul etmez ve tek başına gelmezdi. Jaz ve Sonny ne kadar dikkatli olursa olsun, onlar sadece iki adamdı. Cabal SWAT ekibiyle boy ölçüşemezler.

Ben de aradım.

"HİSSEDEBİLİYOR MUSUN?"

Gölgelerin arasına sıkışmış bir ofis binasının girintisinde duruyorduk. Jaz arkama geçti ve ellerini kalçalarımaya koyarak sırtıma yaslandı. Sertleştüğimde sadece kıkırdadı ve boynumu öpmek için eğildi.

"O kadar hızlı değil, ha?" Kalçalarımı okşadı. "Bu daha önce sorun değildi. İkimiz de hissettik. Hızlı yeterince hızlı değildi. Sanki..."

Çenesini başımın üstüne yasladı. "Nasıl bir şey olduğunu tarif bile edemem. Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Buna inanabiliyor musun? Yine öyle olacak Hope. Biliyorum, şu anda muhtemelen 'büyük şans, seni orospu çocuğu' diye düşünüyorsun, ama göreceksin. Bu işi başaracağız ve Cortez Cabal'ı sana bir tabakta sunacağım." Kollarını bana doladı. "Senin, benim ve Sonny'nin. İstedığın tüm güç. Hak ettiğin tüm güç. Olacak..." İçinden bir ürperti geçti. "Mükemmel."

Bir anlığına, kaosun o yükselen yalımını hissederek, onun hayalinin önümde parıldadığını gördüm.

O haklıydı. Aramızda bir şeyler vardı. Ben kaosa aç bir yarı iblis, o ise bir kaos ziyafetiydi. Belki de korktuğum gibi biri olsaydım, karnımdaki gurultunun beni katılmaya çağırdığını duyardım.

Bir gümbürtü hissettim ama bu sadece midemin çalkalanmasıydı. Dakikalar kaldı. Bunu başarabilir miydim? Başarmak zorundaydım.

Etrafıma bakındım, her karanlık binanın yanındaki gölgeleri aradım. Karl'ı arıyordum, bu kadar yakına gelme riskini almayacağını umsam da.

Paige benimle buluşmayı kabul etmişti. Jaz ya da Sonny'nin dinleme ihtimaline karşı telefonda hiçbir şey söylemeyecek kadar akıllıydı, tıpkı ayrıntılar için baskı yapmayacak kadar akıllı olduğu gibi. Ama ses tonundan anladığını söyleyebilirdim.

Biz onu beklerken, Kabal SWAT ekibi iki blok ötede, toplantı alanının yakınında pozisyon alacaktı.

Jaz yine kısık bir kahkaha attı ve parmakları sol göğsümün altında bir çizgi çizdi. "Bunu hissediyorsun. Kalbin hızla atıyor."

Parmakları göğsümün üzerinde kayarken sesi kısıldı, nefes alış veriş hızlandı. Meme ucumu sıktı. Kavrayışından kurtuldum ve döndüm. Geri çekildi, ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı.

"Özür dilerim, özür dilerim. Öyle demek istemedim Hope. Asla zorlamayacağım. Yemin ederim. Ben sadece..."

Bakışları üzerimde gezindi, dudakları ayrılırken göz kapakları yarı kapandı. Sonra tüm vücudu keskin bir şekilde sarsıldı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Çok yaklaşmıştık. Bir fark yaratabilirdi. Fark ederdi, biliyorum. Seni çok istiyordum ve sen-" Bir kez daha, daha sert salladı, sonra omuzlarını silkti. "Tamam, tamam. Zamanı değil, biliyorum. Şu anda yapmamız gereken..."

Dudakları sanki düşünme yetisini kaybetmiş gibi

büzüldü. "Beş dakika içinde Paige'le buluşmam

gerekiyor," dedim. "Evet. Kusura bakma. Hadi

gidelim."

Onunla bir otoparkta buluşmam **gerekiyordu**. Oradan bir blok ötede yeni açılan bir kulübe yürüyecektik. Miami şehir merkezinin bu bölgesi ofis kuleleriyle doluydu ve gece hayatı pek görülmüyordu. Çok sayıda ışık her binayı aydınlatıyordu ama kaldırımlar ve yollar neredeyse boştu, bu da sokağa ürkütücü, ıssız bir görünüm veriyordu. Titredim ve gecenin serin havasını suçladım. Metromover vızıldayarak geçti ve beni zıplattı.

Otoparka yaklaştığımızda Jaz konuştu. "Yani planla bir sorunun yok, değil mi?"

"Onunla ön tarafta buluşun ve doğudaki şeritten aşağı inin. Eğer servis yolundan gitmekten kaçınırsa, blokta daire çizin ve onu şeridin diğer ucundan yakalayın."

"Güzel, güzel."

Yarım blok daha gittikten sonra elini koluma koydu. "Aptalca bir şey yapma, tamam mı Hope?"

"Ben-"

Önüme geçti ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Endişe gözlerinin arasındaki çizgiyi kırıştırdı. "Ciddiyim. Lütfen, lütfen, lütfen, bunu mahvetme. Sonny ile bir anlaşma yaptım. Seni buraya getirdiğim için mutlu değil ama akıllı olacağına yemin ettim ve eğer olmazsan..." Boğazını ovuşturdu ve temizledi. "Sadece yapma. Lütfen Hope. Sonny sizi her zaman koruyacaktır. Bir şeylerin ters gittiğini görürse

-Plandan saparsan, Paige cep telefonunu çıkarır... O iyi bir nişancıdır."

"Biliyorum."

Başını salladı, kolumu sıktı ve beni yoluma gönderdi. yol.

Tam vaktinde, Paige otoparkın karanlık derinliklerinden çıktı. Yaklaşırken bakışları cadde boyunca gezindi. Birkaç saniyede bir bir araba geçiyordu, iki blok aşağıdaki ışıklar değiştiğinde daha fazlası. Yolum karşısında bir çift yürüyordu, muhtemelen kulübe gidiyorlardı. Jaz bu yeri seçerken çok titiz davranmıştı. Tanıklardan kaçınmak için yeterince boştu. Onu ürkütmeyecek kadar kalabalıktı.

Otoparkın kendisinin bir sorun teşkil edip etmeyeceği konusunda endişeliydim. Neredeyse boştu ve sadece ışıklar serpilmişti, sanki hava karardıktan sonra daha fazlasını gerektirecek kadar iş yapmıyorlarmış gibi. Bir erkek için sorun değildi. Bir kadın farklı düşünebilir.

Paige gölgelerden çıkıp sokak lambaları üzerine vurduğunda gözlerini kırptırdı.

"Umarım arabayı kilitlemişsindir," diye seslendim o yaklaşırken.

Başladı ve kısa kesti. Düşüncelerine mi dalmıştı?

"Araban," dedim. "Kilitledin mi?"

"Doğru. Evet."

Sesi her zamanki kontralto tonundan daha yüksekti ve bakışları yol boyunca gidip geliyordu. Gergindi ve bunu saklamakta pek de iyi bir iş çıkaramıyordu. Kendi gerginliğimi ona yansıttığımı söyledim kendime. Ama o yaklaştıkça, endişesini ve sinirlerimi gıdıklayan kaosu hissedebiliyordum. Düşüncelerinden parçalar yakaladım. Hata yaptığına, asla kabul etmemesi gerektiğine dair rastgele endişeler.

Daha yakına eğilip güvence fısıldamak istedim ama Sonny dışarıda beni izliyordu. Sakin davranmalıyım. Özellikle de o değilse.

"Kulüp bu tarafta," dedim.

O da yanıma geldi. Yolun karşısındaki çifti işaret ettim, kıyafetleri hakkında yorum yaptım. Çok az konuştu. Onu sakinleştirmek umuduyla boşluğu doldurarak konuşmaya devam ettim. İleride çift yolun karşısına geçti ve yan sokağa girdi. Servis yoluna yaklaşıyorduk.

"Eminim bu kestirme bir yoldur," dedim. "Hadi gidelim."

Direnmedi ve ben de direnmesini beklemiyordum. Sokaktan çıkmak Cabal ekibine baskın yapma şansı verecekti.

Dar yoldan aşağı inmeye başladık. Loş bir ışık vardı ama karanlık değildi. Paige yenilenmiş bir güvenle hızlı adımlarla yürüdü. Yolun sonu görünmüştü, gerginliği azalıyordu. Yine de sanki onu yakalamış gibiydim. Dudağımda boncuk boncuk ter vardı.

Önümdeki kapıya odaklandım.

Şimdi yaklaşık seksen metre uzaktaydı. Açılması gerektiğini biliyordum ama buradan görmek imkânsızdı.

Yaklaştığımda onu o tarafa yönlendirmem gerekiyordu, sonra biz geçerken Jaz kapıyı açacak, Paige'i tutacak, sonra da beni tutacaktı. İkimizi de içeri çekecek ve beni kenara fırlatacaktı. Kafamı vurup bayılmış gibi yapacaktım. Bu onun planı için çok önemliydi; Paige'in benim bu işe karıştığımı bilmemesi gerekiyordu ki daha sonra beni suçlayamasın. Lucas ölene ve Paige tutsak olarak kalırken ben "serbest bırakılana" kadar ortak bir kurban olmalıydım.

Yine de bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti, çünkü burası ve orası arasında her türlü beklentim vardı.

Kurtarma. Biz hâlâ yoldayken mi geleceklerdi? Yoksa Jaz bizi içeri çekene kadar bekleyecekler miydi? Her iki durumda da-

Sağımda bir şey kımıldadı, duvardan sıçrayan bir figürün bulanıklığı. Yutkundum ve çatıdan aşağı inen bir taktik ekip üyesi görmeyi umarak döndüm.

Onun yerine açık bir kapı ve içinde karanlık bir figür gördüm. Paige çığlık attı. Parmakları kolumu sıktı. Kurtarıcıma Jaz'ın daha aşağıda beklediğini söylemek için ağzımı açtım. Ama Jaz orada duruyordu. Beni tutuyordu.

Paige korku içinde söyleniyordu ve ona durması için bağışlamak için delice bir istek duydum çünkü kaos dalgaları bu kadar güçlüyken düşünemiyordum ve düşünmem gerekiyordu ama düşünebildiğim anda yardımın gelmediğini, gelseydi çığlık atıp Jaz'ı pençelemeyeceğini fark ettim.

Beni küçük bir odaya fırlattı, kolu sanki fırlatmanın momentumuyla havaya uçtu, ama bu bir itişten biraz daha fazlasıydı. Tökezlediğimde planı hatırladım. İlk düşüncem "planın canı cehenneme" oldu. Ama daha dengemi sağlayamadan, oyuna katılmazsam aptallık etmiş olacağımı fark ettim.

Bu yüzden düşmeme izin verdim, başım beton zemine Paige'in kaos dalgalarını kafamdan atacak kadar sert çarptı. Yine de gözlerimi kapattığımda geri döndüler, beni yıkadılar ve korkuyu köreltmelerine, duyularımı kabartmalarına izin verdim.

Odanın öbür ucunda Paige'in ağlamaları boğuk inlemelere dönüşmüştü. Jaz onunla konuşuyordu, sesi alçak ve yatıştırıcıydı.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Sana ihtiyacım var Paige. Bunu bir düşün. Eğer sağlıklı değilsen rehine olarak işime yaramazsın."

Gözlerimi açtım. Paige sırtını duvara dayamıştı, Jaz kollarını tutuyordu ama onu ürkütmeyecek kadar uzakta duruyordu.

Kıpırdamadan duruyordu. Büyü yapmadan önce onu sakınleştirmeye mi çalışıyordu? Dikkatini çekmeyi düşündüm ama o bana bakarsa Jaz da bakardı. Burada olduğumu unutması onun için daha iyiydi.

Ona olan mesafeyi ölçtüm. Bu açıdan beni görebilir miydi? Emin değildim. Bunu riske atamazdım.

Hızlı hareket etmem ve Paige'in bağlama büyüsunü yapabilmesi için onu yere indirmem gerekiyordu. Bacaklarımı içeri çekip sıçramaya hazırlanırken, Jaz çömeldi ve Paige'i yere oturana kadar aşağı çekti.

"Tamam, şimdi sen burada bekle. Ben Umut'u kontrol edeceğim."

Gözlerimi yarı kapattım. Dönmeye başladı. Hemen Paige'in dikkatini çektim ve "cast!" diye bağırdım. Kaşları çatıldı.

Oyuncular. Cast, lanet olsun sana! Neden sen-?

Tekrar hareket etti ve gözlerimi kapattım, sonra açtım. Bana sırtı dönüktü. Eli ceketinin altındaydı. Bunu gördüm ve anladım.

Ayağa fırladım ve ona doğru koştum. Silahı gördüm. Bir dehşet patlaması, neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Güzel bir dehşet. Tatlı ve saf bir kaos. Çok mükemmel.

Silahını kaldırdı.

Hayır! Hayır!

Dudağımı sıktım ve acı patlaması düşüncelerimi serbest bıraktı. Kendimi Jaz'a doğru fırlattım. Ona vurdum. Silah ateş aldı. Ve sonra, yere çarptığımızda, onu hissettim. İkinci bir kaos patlaması, bu seferki o kadar güçlüydü ki bayıldım.

Dalgalar beni salladı ve tek düşünebildiğim, tek hissedebildiğim buydu. Ve bu sorun değildi, çünkü onları hissettiğim sürece her şey yolundaydı. Her şey-

Dalgalar çekilmeye başladı. Hayır! Hayır! Onlara tutundum, sıkıca tutundum, ama şimdi kayıyorlardı, daha yumuşak, üzerimden yuvarlanıyorlardı, dehşetin ve acının sınırı gitti, sadece mutluluk dolu sonrası kaldı.

Başımı kaldırdım. Odaklanmak için çabaladım. İçimdeki her şey rahatlamam, arkama yaslanıp keyfini çıkarmam için yalvarıyordu. Bozma-

Paige'i gördüm. Duvara yaslanmıştı. Güzel yüzü dehşetle çarpılmıştı. Alnında bir kurşun deliği vardı.

Çıglık attım. Ses boğazımdan çıkarken, bir kükremeye dönüştü, kaos mutluluğu beni dolduran, yakan, gözlerimi ve bedenimi dağlayan bir şeye dönüştü.

Beynim, içgüdülerim. Alevlerin arasından Jaz'ı gördüm.
Sadece Jaz'ı. Ayaktaydı. Bana doğru geliyordu.

Ona doğru hamle yaptım, tekmeledim, pençeledim,
insan olduğunu bilmediğim bir sesle çığlık attım. Kan kokusu
aldım. Sıcaklığını hissettim. Tatlılığını tattım.

Koluma bir şey saplandı. Acı beni daha da kamçıladi
ama Jaz elimden kurtulmuştu. Döndüm. Kan bulanıklığının
içinden onun karanlık formunu gördüm ve kendimi ona
doğru fırlatmaya çalıştım ama dönmeye devam ettim.
Dönmeye. Dönmeye. Dizlerim tutmadı ve spiral çizerek yere
düştüm.

Gördüğüm son şey Paige'in ölü gözleri oldu.
Ben.

UMUT: ÇÖK VE YAN

Daha önce iki kez, hayatımın çöküşünü ve yanışını izlemiştim.

İlk kez lise son sınıftayken görmüştüm. SAT sınavlarının ortasında, bir yelken yarışına hazırlanırken ve lise aşkımla ilk ciddi kavgamda mücadele ederken, hayaller görmeye başlamıştım. Bunun stres olduğuna inanarak, böyle bir zayıflık gösterdiğim için kendime kızmış ve kimse fark edip beni terapiye göndermeden önce kendimi "düzeltmeye" karar vermiştim. Bununla o kadar çok mücadele ettim ki, bir çöküş yaşadım, her şeyi kaybettim - SAT sınavları, yarış, erkek arkadaşım - ve balo gecemi özel bir akıl hastanesinde geçirdim.

Bunu atlatmak yıllarımı aldı ama atlattım. Ne olduğumu öğrendim. Doğaüstü dünyada bağlantılar kurdum. Üniversiteden mezun oldum. "Konsey "i buldum ve *Gerçek Haber'de* işe başladım. Sosyete kızlığından magazin muhabirliğine, silah taşımaya, kaos iblisi casus kızlığına. Annemin aklındaki tam olarak bu değildi ama kendimden memnundum. Sıradan bir kız olarak yatağa girip bir süper kahraman olarak uyanmak gibiydi.

Daha çok süper aptal gibi. Yeni hayatımın bir yalan üzerine kurulu olduğunu keşfetmiştim. Masumları korumuyordum; onları Cortez Cabal'a teslim ediyordum. Kendime olan güvenim

hala atlatamadığım bir dayak yedim. Ama Karl'ın yardımıyla toparlandım ve tam olarak daha önce olduğumu düşündüğüm şey oldum: Konsey ajanı.

Şimdi, tek bir kurşunla dünyam yeniden paramparça olmuştu. Bu sefer iyileşmeyecekti.

Paige bana inanmıştı. Onun yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da sözüme inandı. Konseyin Paige'in aceleciliğiyle alay ettiğini kaç kez duymuştum? Onun tehlikeye doğru koştuğu, kurtarılması gereken bir ruha odaklandığı hikâyeler anlattılar. Ama bu tür hikâyeler geçmişe dayanıyordu ve Paige bile bunlara gülüyordu. Artık daha yaşlıydı. Daha tecrübeliydi. Daha temkinliydi.

Yine de tehlikeli bir göreve çıktığında Lucas'ın gözlerindeki endişeyi görmemiş miydim? Kendime hep onun sadece karısı için endişelendiğini söylerdim. Şimdi Paige'in özünde her zaman olduğu gibi, bir arkadaşını kurtarmak için kendini kurşunun önüne atabilecek biri olduğunu anlıyordum.

Yardım istemiştim. Beni dinledi.

Kimseye söylememesi için ona yalvarmıştım. O da dinledi.

Buraya geldikten sonra şüpheleri vardı ama ben o kadar sakın davranmıştım ki kendine yanıldığını söylemişti. Ve beni ölümüne kadar takip etti.

Bana güvenmişti. O öldü. Bu benim hatamdı.

Benicio Cortez, komplonun bir parçası olduğuma inanarak beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalardı.

Ailesine karşı. Kime başvurabilirim? Adalet için mi? Merhamet için? Lucas'a mı? Konseye mi? Paige'i öldürmüştüm. Artık kimse bana yardım edemezdi.

Bundan kurtulamazdım. Olmazdı.

Ve yine de, kelimeleri düşünürken bile, onlar sadece kelimelerdi. Bana ne olduğu umurumda değildi. Tek görebildiğim Paige'in yüzüydü. Bana bakan ölü gözleri.

En büyük korkum, bir arkadaşımın ölümüyle karşı karşıya kaldığımda, kaosun üstesinden gelip seyirci kalmaktı. Şimdi yanıldığımı biliyordum. Kaosla yüzleştim ve üstesinden geldim. Jaz'ı durdurmaya çalıştım. Paige'i kurtarmaya çalıştım. Fark eder miydi? Hayır. Çünkü onun ölümünden hala ben sorumluydum... ve suçlayacak bir iblisim bile yoktu.

Bir arabanın arkasında **yatıyordum**. Ne kadar zamandır orada olduğumu, düşüncelerime hapsoldüğümü, vinil ve kustumuk kokusu aldığımı, lastiklerin gürültüsünü hissettiğimi, bir tartışmanın keskin sözlerini duyduğumu bilmiyordum. Her şey üstümden akıp gidiyor, damarlarımda dolaşan uyuşturucuyla karışıyordu.

Sesler tutarlı hale geldiğinde bile dinledim, duyduklarımın önemli olduğunun, benimle bağlantılı olduğunun farkındaydım ama bu bağlantıyı *kuramıyordum*. Sadece eterde süzülen bedensiz sesler.

"Onunla ilgili bir şeyler yapmalısın."

"Her şey yolunda."

"İyi mi? Aynaya bak ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyle, Jaz. Sana saldırdı-"

"Sevdiği birini vurdum. Ne yapması gerekiyordu? Koşup beni öpmek mi?"

"Daha çok seni

öldürmek gibi."

"O bunu yapmazdı."

"Hayır mı? Şu çiziklere bakılırsa, kesinlikle denemiş. Onu sakinleştirici ile vurmamış olsaydın nasıl görüneceğini görmekten nefret ediyorum."

"Anlamıyorsun." "Hayır,

Jaz, anlamıyorum."

Sessizlik.

"Ona ihtiyacım var, Sonny."

"İhtiyaç mı? Onunla birkaç gün önce tanıştın. Birkaç gün! Ve şimdi, aniden, onsuz yaşayamıyorsun. Bunun beni nereye götürdüğünü merak etmeye başladım."

"Her zaman olduğun yerde. Kardeşim. *Hiçbir şey.* benim için daha önemli." "Hiçbir

şey mi?"

Sessizlik.

"Seçim yapmamı mı istiyorsun, Sonny? Mesele bu mu? Kendini tehdit altında hissediyorsun, bu yüzden mi bir seçim yapmam gerekiyor?"

"Ben hiç-" "İşte,

al bunu."

demedim.

"Sen ne halt ediyorsun-?"

"Devam et. Al şunu."

"Tanrı aşkına, Jaz. Drama kraliçesi gibi davranmayı bırak. I-"

"Silahı al. Ateşle. Çünkü beni seçim yapmaya zorlayacaksan, beynime hemen şimdi bir kurşun sıkabilirsin."

"Allah kahretsin! Sen delisin, bunu biliyor musun? Bok gibi-"

Sessizlik.

"Annem

gibi mi?"

"Öyle demek istemedim, Jaz. İstemediğimi biliyorsun."

"En azından dürüstçe

söylüyorum." "Öyle demek

istemedim-"

"Sorun yok, kardeşim. Belki biraz kafayı yemiş olabilirim. Belki bir çok b e r b a t . Ama asıl çılgınca olan ne biliyor musun, Sonny? I

Bunu biliyorum ve hiçbir şey fark etmiyor. Hope'a bakıyorum ve "Lanet olsun dostum, ne yapıyorsun?" diye düşünüyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor çünkü bunun doğru olduğunu *hissediyorum*. Yapmam gereken şey bu. Tıpkı tüm bunlar gibi." Duraklama. "Seni hiç yanlış yönlendirdim mi?"

"Hayır, Jaz."

"Fikirlerim ne kadar çılgınca olursa olsun, hiç üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey oldular mı?"

"Hayır."

"O zaman bana

güven."

"Güveniyorum."

"Bundan bıktığını biliyorum, kardeşim. Bitmesini istediğini biliyorum. ile. Ben ve çılgın hayallerim. Ama neredeyse geldik. Küçüklüğümüzü hatırlıyor musun, annem tekrar taşınmamız gerektiğini söylerdi ve sen ağlardın. Sana ne söz vermiştim?"

"Bir gün kaçmayı bırakacağımızı."

"Ve sen büyüdüğünde, taşınmamız gerektiğini söylerdi ve sen onu ikna etmeye çalışırdın ve hiç dinlemediği için çok kızardın. Sana ne söz vermiştim?"

"Bunu durduracağını."

"Kabal'ı durdurmanın -gerçekten durdurmanın- tek yolu onlara dönüşmektir. Yaklaştık, Sonny. Çok yakınız. Sadece

bir çift

Birkaç ay daha, sonra her Şey yoluna girdiğinde, kendin olmaya geri dönebilirsin. Özgür."

"Peki ya sen?"

"İyi olacağım. Lucas olmaya alışacağım ve Hope'a sahip olacağım."

"Ya o... gelmezse?"

"Öğrenecek. Bu onun sindirmesi gereken çok Şey var. Korktuğu için onu suçlayamazsın. Ama beni seviyor. Bunu biliyorum. Kendine gelecektir."

"Artık fazla seçeneği yok gibi."

Sessizlik.

"İstediğim bu değildi."

"Biliyorum, Jaz. Ama Şimdi bizim açımızdan nasıl bir Şey olduğunu görmesi gerekecek."

Her Şey sessizleŐtiğinde, düşüncelerim kendi içine kapandı ve tekrar kayboldum.

İNLEDİM VE karnımı tuttum. Jaz beni omuzlarımdan yakaladı ve koltuğun kenarına otururken beni sabitledi. Başka bir koltuk, başka bir araba. Sonny bizi ikinci bir aracın beklediği bir otoparka bırakmış, sonra da ilk aracı birkaç blok ötede terk etmişti.

"Sadece içeri gir ve uzan," dedi Jaz.

"BEN-BEN-" Elimi ağzıma götürerek sarsıldım. "Oh, Tanrım. Hava almam lazım."

Tereddüt etti. Ben arabadayken daha güvenliydi. "Burada hava pek taze değil. Hatta daha kötü. Tüm karbon monoksit."

Gözlerinin içine baktım. "Lütfen."

Bir duraklama. Sonra, "Evet. Tamam. Ama sadece bir dakikalığına." Görev tamamlandı.

Beni parmaklıkların yanındaki bir sütuna götürdü. Görülmeyecek kadar geride ama esintiyi yakalayacak kadar yakındım.

"Sonny tam şuradan çıkacak. Her an çıkabilir. O zaman o öğrenmeden seni arabaya geri götüreceğim."

Başımı salladım. Bir kolunu belime doladı, diğeriyle kolumu tuttu ve ben sütuna yaslanırken bana destek oldu.

"Özür dilerim Hope. Gerçekten üzgünüm. Sana bunu yapmak çok kötü bir şeydi ama yapmak zorundaydım. Ne planladığımı bilmene izin verseydim, Paige'in ölümünde suç ortağı olacaktın. Bunu sana yapmazdım."

*Şimdi de suç ortağı olmadığımı mı düşünüyorsun?
Onu sana ben getirdim.*

Yanağındaki oyukları parmakladı. "Her birini hak ettim. Ve daha fazlasını. Ama bunu atlattığında, başka bir yol olmadığını göreceksin. O artık öbür tarafa gitti ve iyi. Burada yaptığı tüm o iyilikler? Sahip oldukları en iyi yerde. Lucas yakında onunla birlikte olacak ve mutlu olacaklar. Sence diğer yolu tercih eder miydi? Kaçırılmış, korkmuş ve yalnız, sonunda kurtarılmış ama sevdiği adamın tanımadığı birine dönüşmüş olduğunu keşfetmiş olmayı mı? O daha iyi durumda."

Sesinde yalvarma yoktu. Paige'in daha mutlu bir şekilde öldüğüne ve benim "aklımın başıma gelmesinin" an meselesi olduğuna gerçekten inanıyordu.

Onu uzaklaştırma ve kendi ayaklarımın üzerinde durma dürtüsüne direndim. Yapabilirdim. Neredeyse uyanır uyanmaz ilaçların etkisi geçmeye başlamıştı. Onu buraya tek başına getirmiştım ve şimdi yapmam gereken...

Ne için?

Kaçmak mı? Nereye? Onu öldürüp bir ganimet gibi Kabal'a mı götürerim? Kendimi onların merhametine mi bırakayım?

Utanç verici bir şekilde, ruhumun bir kısmı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sadece ellerini havaya kaldırıp yola devam etmek istiyordu. Sorumluluktan kaçmak. Vicdanı devirmek. Jaz'a katılın ve onun çılgın hayallerine inanın.

Küçük bir parçaydı ama kabul edilmesi gerekiyordu. Karl dün gece bana bunu anlatmaya çalışmıştı. O parça yokmuş gibi davranmaya devam edemezdim. Benim iblisim vardı ve onun kurdu kadar kötü değildi. Sadece insan değildi. Başkalarının bilinçli yaşamlarını kavrama yeteneğinden yoksundu. Açlık duyuyor, arzuluyor ve başka hiçbir şey bilmiyor, bu açlık ve arzuların tatmininden başka bir şey için çabalamıyordu.

İçimdeki insan, bir araba kazasının yanından geçerken, kaybedilen bir hayat için keder duymadan asla bir ceset göremezdi. İblis ise bu ölümden sadece alabileceği şeyi görürdü: kaos. Aynı şekilde kurt da sadece çoktan yenmiş bir yemek görür. Kötü değil. Sadece insan değil.

İblis kulağıma fısıldayarak Jaz'a teslim olmamın, ayaklarımın önüne serdiği kaos ziyafetini kabul etmemin daha kolay olacağını söylediğinde, bu dürtü karşısında dehşete düşemezdim. Dinlemeli, reddetmeli ve yoluma devam etmeliydim.

"Oh, işte orada. Hadi seni arabaya geri götürelim."

Şansım buharlaşıyordu. Onu nakavt edecek kadar güçlü müydüm? *Hiç* yeterince güçlü olabildim mi? Sürpriz unsuru. Tek umudum buydu.

Beni arabaya doğru götürmesine izin verdim. Silahını ön koltukta gördüm, beni arkaya bindirmeye çalışırken oraya koymuş olmalıydı. Eğer kapıyı açabilirsem, ona vurabilirsem, silahı alabilirsem-

Dişlerin parıltısı. Omurgamı titreten bir hırıltı. Kaskatı kesildim, dudaklarımda bir isim vardı. Karl. Etrafıma bakındım,

Ama tabii ki orada değildi. Bir imgelem. Yani yakındaydı.

"Hope?" Jaz'ın sesi. Eli benimkini sıktı, diğeri hâlâ belimdeydi.

Nerede bu kız? Hırıltılı soru kafamın içinde yankılandı. Bir çatlak. Kör edici bir acı. Ama ben acı hissetmiyordum. Sadece kaos, havada dalgalanıyor, yukarı doğru süzülüyordu.

Bakışlarım parmaklıklara

kaydı. "Hope? Sen ne-?"

Jaz bakışlarımı takip etti. Küçük bir ses. Garip bir ses. Küçük bir korku cıvıltısı gibi. Beni bıraktı ve parmaklıklara doğru koştu.

"Oğlum-!"

Kelime boğuk bir çığlıkla kesildi. Arabaya doğru koştu, beni kenara itti, kapıyı tırmaladı ve sonunda açmayı başardı.

Nerede o, seni orospu çocuğu?

Karl. Sesini duyabildiğime yemin edebilirim. Otuz metre aşağıdan duymak imkânsızdı ama sanki yanımdaymış gibi netti.

Parmaklıklara doğru yürüdüm. Kaosun bağları tarafından çekilerek yüzüyor gibiydim.

Orada, aşağıdaki sokakta, Karl Sonny'yi yere yatırmış, bir dizini sırtına koymuş, elini saçlarına sarmıştı,

Başı o kadar geriye çekilmişti ki, en ufak bir çekişte boynu kırılabilirdi.

Karl, Sonny'nin yüzünü kaldırıma çarptı.

Nerede o?

Bağırmak için ağzımı açtım. Sonra Sonny'nin ceketinin altından kayan elini gördüm. Karl fark etmedi, işine odaklanmıştı, kaos dalgaları bu mesafeden bile o kadar keskin ve sertti ki boğazımdaki nefesi kesti. Sonny'nin eli dışarı kaydı. Silahı o elindeydi.

"Karl!" Çığlık attım.

Jaz beni kenara itti. Silahını doğrulttu. Çok uzaktaydı. Çok tehlikeliydi. Boğuk bir çığlık attı ve sanki aşağı atlamaya hazırmış gibi parmaklıklara atladı.

Bir hırıltı. Bir vuruş. Bir şak.

Sonuncusu bir şekilde en gürültülüsü gibi geldi, ama onu sadece kafamın içinde duydum. Duydum. Hissettim. Gördüm. Sonny'nin gözlerinin akı, boynu kırılırken yuvarlanıyordu. Yüzü gevşedi. Kafası kaldırıma düştü.

UMUT: ÖLÜM DİLEĞİ

"Hayır." Kelime ancak fısıltı halindeydi. Jaz korkulukta sendeledi. Bir hamleyle onu itebilirdim. Geriye doğru devrildi, yarı düşüyor, yarı adım atıyordu.

"Hayır."

Olduğu yere yığıldı ve korkuluk demirlerine tutunarak orada oturdu, her nefesinde Sonny'nin adını söylüyordu. Kederi üzerime çöktü, o kadar güçlüydü ki ölümü engelledi ve beni herhangi bir bağlayıcı büyü kadar sıkı tuttu, hareket edemiyordum.

Yerde, Jaz'ın yanına bırakılmış olan silaha baktım. Garaja doğru baktım.

"Yapma," diye homurdandı.

Hâlâ orada oturuyor, parmaklıklara tutunmuş, yüzünü parmaklıklara dayamış, kardeşinin aşağıdaki bedenini izliyordu.

Bir adım geri attım.

"Geliyorlar." Ellerini yüzünde ovuşturarak gözyaşlarını sildi. "Beni burada bırakmayın." Silahı namlusundan tutup kaldırdı ve uzattı. "Bitir işini Hope."

"Beni istiyorsun-"

"Paige'i öldürdüm. Guy'ı öldürdüm. Bianca'yı öldürdüm. Rodriguez, Max ve Tony'nin öldürülmesine yardım ettim. Bunu yapmak istiyorsun."

Silaha baktım.

"Ve eğer intikam yeterli değilse..." Bakışlarıma karşılık verdi. "Belki de acıdır. Sonny ile gitmek istiyorum. Cabal'ın beni almasına izin verme. Lütfen."

Silahı aldım. Parmaklarımı kundağa doladım.

"Ağzından. Ya da kafanın arkasından. Bu en hızlısı." Küçük, yorgun bir gülümseme. "Belki en hızlısı değil Kaotik ama bundan bir şey çıkarırsan-" Gözleri benimkilere kaydı. "Alabildiğini al, Hope. Sana son hediyem."

Ölmek istiyorsa, hayır demek için bir sebep daha. Cezalandırın onu. Onu Kabal'a teslim edin. Mahkemeye çıkarın. Bırakın onu idam etsinler. Ama burada durup yüzüne baktığımda hâlâ Jaz'ı görüyordum ve hâlâ bir şeyler hissediyordum. Belki sadece acıma, ama bu yeterliydi.

Ağzını açtı. Silahı soktum. "Hemen

ondan uzaklaş!"

O kadar hızlı zıpladım ki silahın namlusu Jaz'ın ağzının çatısı. Taktik üniformalı iki adam solumdan yaklaştı. İki tane de sağımdan. Hepsi de silahlarını bana doğrultmuştu.

"Ondan uzaklaşmak için beş saniyeniz var!" diye bağırdı biri.

Jaz'ın gözleri dehşetle dolmuş, tetiği çekmem için yalvarıyordu. Bir an için etrafımda dönen kaos çok fazlaydı ve orada öylece durdum, sersemlemiştim. Sonra parmağımı oynattım.

"Bir saniye!"

Karanlık bir şekil solumdaki iki adama çarparak onları bowling lobutları gibi bir kenara savurdu. Karl'ın yüzünü gördüm. Dehşetini gördüm, hissettim, Jaz'ınki kadar keskin. Beni yakaladı. Altına düştüm. Bir silah sesi duydum. Acı içinde homurdandığını duydum.

Taktik ekip Jaz'a ulaşmak için üzerimize basarak içeri daldı. Kaos yüzünden başımın dönmesi durduğunda, hala yerde olduğumu fark ettim, Karl üzerime uzanmış, hareket etmiyordu.

Vurulduğumu hatırladım. Beni yere yapıştıran ağırlığını hissettim. Ve sonra, boğazımdan yükselen küçük bir inilti.

"Kımıldama."

Parmakları omzumu kavradı, ağzı omzuma doğru hareket etti. Kulak.

"Bekle."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim, sonra kendimi kaldırımda düz bir şekilde buldum, ciğerlerim onun ağırlığıyla sıkışmıştı, nefes nefese-

"Özür dilerim."

Bana nefes aldirmek için ayağa kalktı. Sonra üzerimden kaydı, bakışları omzumun üzerinden taktik ekibini izliyordu, sanki ilk ani hareketimizde namlunun bize doğru dönmesini bekliyormuş gibi. Ama şimdi Jaz'ı kelepçelemişlerdi. Kıvranıp çırpınırken kelepçelenmiş ve ağzı kapatılmıştı, gözleri alev alev yanıyordu. Sonra beni gördü ve hareketsiz kaldı.

Bakışlarımız kilitlendi.

Başını öyle hızlı salladı ki ağzındaki tıkaç kaydı. Bakışları Karl'a kaydı, onun dikkatini çekip çektiğinden emin olduktan sonra bana döndü.

"Senin için geri geleceğim," diye mırıldandı.

Bir hırıltıyla Karl ayağa kalktı. İki memur silahlarını kaldırdı. Onu tekrar yanıma çektim.

"Bunu o istedi," dedim. "Onu öldürmeni istedi."

Jaz'ı götürdüklerinde Karl'ın yarattığı kaosu hissettim. Kıskançlık değil, korku.

Onu tutamazlar, diye düşündü Karl. *Kaçacaktır.* Kaçacak. *onun için gel. O asla-*

Düşüncemi kısa kesti. Kolu sırtıma dolandı ve beni kucağına çekti ve orada oturup Jaz'ı götürmelerini izledik.

"Neden onu öldürmeme izin vermediler?" Fısıldadım. "Onu mahkemeye mi çıkarmak istiyorlar? Yargılamak mı istiyorlar?" I

Karl'a hızla baktı. "Anlamıyorlar. O yapabilir herkes olabilir."

"Biliyorlar."

"Bu yüzden-" Yutkundum. "Onları canlı getirmek için emir almışlardı."

Titredim ve kollarımı ovuşturdu, beni kendine doğru çekti, soğuk kaldırımda oturuyordum, bir yabancının arabasına yaslanmışım-

"Paige." Bu isim boğazımda düğümlendi ve Karl'ın kucağından fırladım. "Oh, Tanrım. Bilmiyorsun. Onlar bilmiyor." Yüzüne baktım. "O öldü, Karl. Jaz onu tuzağa düşürmemi istedi, ben de destek getireceğini düşündüm ama getirmedi ve o-"

"Hope?"

Yumuşak bir kontralto sesi otoparkta yankılandı. Döndüm ve dizlerimin bağı çözüldü. Karl beni yakaladı.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "O iyi."

Paige'in bana doğru yürüyüşünü izledim, yüzü endişe ve suçlulukla gerilmişti ve o anda rüya gördüğümü anladım. Hâlâ uyuşturulmuş bir halde arabanın arkasında yatıyor, düşüncelerimin içinde kayboluyordum. Rüyalarımda.

"Çok üzgünüm Hope," dedi. "Çok, çok üzgünüm."

"Bu onun fikri değildi."

Başka bir ses. Lucas'ı görmek için Paige'in omzunun üzerinden baktım.

"Bu Benicio'nun planıydı," dedi Karl, sözlerinin altını çizen bir hırıltıyla. "Eğer bilseydim-"

"Ama yapmadı. Evet, bu babamın fikriydi ama ben kabul ettim ve Paige'i de ikna ettim." Lucas yanımda durdu. "Başka bir yol göremedik Hope. Bu zalimce bir oyundu ve içtenlikle özür dilerim."

Paige, "Onları durdurmak zorundaydık," dedi.

Başımı salladım. "Hayır. Seni gördüm. O delik gerçektir. Sen ölmüşün."

"Bir cazibe büyü," dedi Lucas. "Ailesini öldürdüğü için idam edilmeyi bekleyen bir Kabal mahkûmuna yapılmış. Babam-" Nefes aldı. "Ona bir anlaşma teklif *ettik*. Eğer kabul ederse ve büyü başarılı olursa affedilecekti. Olmazsa..." Nefesini bıraktı ve o saniye içinde on yıl yaşlanmış gibi göründü. "Sonra infaz emri yerine getirildi."

Ondan Paige'e baktım. Bir hayatı feda etmek -hatta bir katili durdurmak için bile- çok fazla ruh araştırması gerektirirdi ve yüz ifadelerine bakılırsa bu karar hâlâ kolay değildi. Çoğu insan için seçim basit olurdu -kadın ölüme mahkûm edilmişti, bu yüzden ölümü daha yüce bir amaca hizmet edebilirdi. Ama Paige ve Lucas çoğu insan gibi değildi.

"Haklısın," dedim. "Onlara ulaşmanın en iyi yolu buydu. Muhtemelen tek yol buydu. Adil bir yoldu. Onu hak etmişti

ve siz ona bunu yenmesi için bir şans verdiniz."

İkisi de konuşmadı ve sözlerim ne kadar içten olursa olsun, gerçekten yardımcı olmadıklarını söyleyebilirim.

"İnfazlardan bahsetmişken," dedi Karl. "Jasper Haig'in o kadının hücrelerini ve programdaki yerini alacağına inanıyorum."

Lucas gözlüklerini yukarı itti ve burnunun kenarını sıktı.

"Benicio'nun planlarını biliyorsun, Karl," dedi Paige. "Lucas onlara şiddetle karşı çıktı ve çıkmaya da devam edecek-"

"Yaşamalarına izin veremezsiniz. Adam gardiyanını taklit edebilir. Avukatının. Doktoru, Tanrı aşkına. Eğer herhangi bir kişiyle temasa geçerse-"

"O kadar basit olduğunu sanmıyorum Karl ve her türlü önlemi ve güvenlik tedbirini alacağız-"

"Zaten tüm güvenlik önlemlerinize işedi! Babanın evine girdi. Korumasını vurdu. Kardeşlerini öldürdü-"

"Çünkü neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk."

"Bunun gerçekten bir önemi olacağını düşünüyor

musun? O bir her kimliği çalabilen başarılı bir hırsız. O çalacak kaçacak. Ve kaçtığında da ilk gideceği yer-" Bana baktı ve durdu.

"Paige haklı," dedi Lucas. "Bununla savaşıcağım Karl. Belirttiğin her noktada seninle daha fazla hemfikir olamazdım. Jasper Haig'e bir suçlu gibi davranılmalı, bir araştırma deneği gibi değil." Sesi düştü. "Ama bu şartlar altında bile babamı ikna etmek benim bile gücümü aşabilir."

Ve şimdilik öyleydi.

Lucas tartıştı. Paige tartıştı. Ben tartıştım. Karl tehdit etti. Benicio yerinden kıpırdamadı.

Tüm bunlar bir kadının paranoyak sanrılarıyla başlamıştı; oğullarını hayatlarını kaçarak geçirmeleri gerektiğine, çünkü dururlarsa Kabal'ın üzerlerine çullanacağına ve günlerini laboratuvar fareleri olarak geçireceklerine ikna etmişti. Jaz bu kaderden kaçmaya çalışırken kendini onu yaşarken buldu. Şimdilik...

Kilitli kalacak mıydı? Karl buna inanmadı. Ben de. Jaz asla ellerini havaya kaldırıp "sanırım beni yakaladınız" demezdi. Nefes alabildiği sürece, kaçışını ve intikamını planlıyor olacaktı. Karl kardeşini öldürmüştü. Bunu asla unutmayacaktı.

Lucas bizi durumundan haberdar edeceğine ve idamı için mücadele etmeye devam edeceğimize söz vermişti. Şimdilik bu beklemek zorundaydı ve ben de kaybettiğimi düşündüğüm hayatıma geri dönmeye konsantre olmalıydım. İşim, ailem, evim. Hepsi beni bekliyordu. Ve Karl'ı. En çok da Karl.

Saatler sonra Karl ve ben Cortez Cabal karargâhının dışında durmuş, sabah güneşine bakıyorduk.

"Yine güneşli bir gün," dedi

Karl. "Güneşli günlerden

bıktım."

"Philly'de bu gece kar fırtınası beklendiğini

duydum." "Güzel. Tam zamanında yetişeceğiz."

Eli benimkini kavradı. "Emin misin? Hâlâ birkaç günün var. Uzaklara gidebiliriz. Seni istediğin her yere götürebilirim."

"Eve gitmek istiyorum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Annemi ziyaret etmek ve ona Philadelphia'ya taşındığını söylemek istiyorum. Yoksul yaşlıları yerinden eden yüksek fiyatlı konutları gezmek ve seni bu konuda acımasızca iğnelemek istiyorum. Sonra seni eve götürmek, fırtına için saklanmak, sonra da uzaylı kaçırma hikâyelerini ve Cehennem Yumurtası görüntülerini kovalamak için işe geri dönmek istiyorum."

"Emin misin?"

Parmak uçlarıma kalktım ve çenesini öptüm. "Kesinlikle."

LUCAS: 21

Tek yönlü camdan **JASPER'ı izledim**. Büyük boy bir yatakta uzanmış, gözlerini elindeki video oyununa dikmişti. Duvara yapıştırılmış plazma ekranda MTV gösteriliyordu. Dirseğinin yanında bir paket pizza kutusu duruyordu.

Cortez Cabal, iki üst düzey yöneticisini öldüren ve CEO'sunu öldürmeye teşebbüs eden adama böyle davranmıştı. Babam da iki oğlunu öldüren ve ailesinin geri kalanını öldürmeyi planlayan adama böyle davranmıştı.

Odanın aslında bir hapisane hücresi olduğunu biliyordum. Şartlı tahliye şansı olmayan, sadece işe yarayabileceğini kanıtlayabildiği için hayatta tutulan bir ömür boyu hapis cezası. Ama bu yeterli değildi. İşlediği suçlar ve oluşturduğu tehdit yüzünden ölmesini istiyordum.

Babam merhamete karar vermişti. Ben idam cezasını savunmuştum. O günü göreceğimi hiç düşünmüş müydüm?

Faktörleri tartmış ve Jasper Haig'in yaşamasına izin verilmemesi gerektiğine karar vermiştim. Babam kaç kez aynı kararı vermişti ve ben onu bu yüzden kınamıştım?

Sadece yirmi dört saat önce, başka bir suçluyu mahkûm etmekte tereddüt etmemiştim. Babam Paige'in evinde Hope'la buluşması için hüküm giymiş bir katil göndermeyi önerdiğinde

O kadını neredeyse kesin bir ölüme gönderdiğimi bile bile kabul etmiştim.

Faktörleri tartmış, riskleri analiz etmiş ve kararımı vermiştim. Sonuç hakkında ne hissedersenem hissedeyim, yine de doğru seçimi yaptığımıza inanıyordum.

"Efendim?"

Griffin kapıya doğru işaret etti, babamın yanına dönebilmek için bu görüşmeyi bitirmem için sabırsızlanıyordu. Parmağımı kaldırdım ve cep telefonumu kontrol ettim. Üç mesaj ve iki sesli mesaj. Hiçbiri Paige'den değildi.

Otele dönmüş, çalışıyordu. Binadaki herhangi bir ofiste de çalışabilirdi. Ama dünden beri -babamın planını kabul ettiğimden beri- aramızda hayal etmediğimi bildiğim bir mesafe vardı.

Bir saat önce ona mesaj atıp öğle yemeğinde bana katılmasını istemiştim. Henüz cevap gelmedi.

Telefonu kapattım ve gardiyana Jasper'ın hücrelerini açmasını işaret ettim.

Jasper ayağa kalktı, bacakları yatağın üzerinde sallanıyordu. İki muhafız yanımdan hızla geçerek onu kuşattı ve oturmasını işaret etti. Yatağa geri yerleşirken, biri silahını parmakladı, diğeri güçlerini hazırladı.

Jasper'ın dudakları kıvrıldı, onun böyle bir tehdit oluşturduğu düşüncesiyle eğleniyordu. Eğer bana saldırmak isteseydi

Bunu üç Cabal muhafızının önünde yapmak zor. Jasper b i r komplocuydu, savaşçı değil.

Yastıklara yaslanıp sırttırken bile bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum, beni değerlendiriyor, sonra muhafızlara kayıyor, hangisini daha iyi taklit edebileceğine karar veriyordu.

Babamla bu konuyu konuşmayı ve Jasper'a atanan tüm muhafızların onun fiziksel tipinden mümkün olduğunca uzak olmasını sağlamayı aklıma not ettim. Bu onu yavaşlatabilirdi ama durduramazdı. Babam, kardeşinin hayaletiyle nekromantik bir ziyaret sözü vererek onun uysallığını satın almıştı ama bu geçici bir süre içindi. Jasper'ın Kabal'a yapacağı saldırıyı planlaması yıllarını almıştı. Sonuçlarından kaçmak için acele etmeyecekti. Ama onun bu kaçışı planladığını asla unutmamalıyız.

Bir adım öne çıktım. "Benimle konuşmak mı istediniz?"

"Babanı istemiştim ama sen gayet iyi idare edeceksin." Beni taradı, ölçtü, değerlendirdi, ifadelerimi, tuhaflıklarımı not etti.

"Paige nasıl?" diye sordu bir süre sonra.

Gerildim, ama o sadece orada oturdu, bekliyordu, sanki sadece dostça sohbet ediyordu, bana karımı öldürmeye çalıştığını hatırlatmıyordu.

"Zekice bir numaraydı," dedi. "Büyü büyü. Gerçekten zekice."

Yine sesinde alay yoktu. Sanki parlak bir hamle yapan bir satranç oyuncusuna iltifat ediyormuş gibi, gerçek bir hayranlıktan başka bir şey yoktu. Jasper için bütün mesele buydu. Bir oyun. Ve ben sadece bir rakibim. Ya da bir piyon.

"Benimle konuşmak mı istediniz?" Tekrar ettim.

"Umut," dedi. "Gitmeden önce onu görmek istiyorum."

"Bu sabah ayrıldı."

"Bir şey söyledi mi? Bana bir mesaj bıraktı mı?"

"Hayır."

Hayal kırıklığı göz kırptı ama gülümseyerek kendini toparladı. "Hâlâ kızgın. Sorun değil. Kendine gelecektir. Sadece zamana ihtiyacı var. Benimle konuşmak istediğinde bana haber vereceksin, değil mi?"

"Eminim size bilgi

verilecektir." "Teşekkürler.

Çok memnun olurum."

Sırıttığında, sanki yeni beş yıldızlı otelinin kapıcısıymışım gibi bana bahşiş vermesini bekliyordum.

"Hepsi bu kadar mı?"

Dedim. "Evet.

Teşekkürler."

Arkamı dönmeye başladım.

"Ah, üzgünüm," dedi. "Son bir şey daha."

Yavaşça geri döndüm.

"Kurt adam hakkında. Karl, değil

mi?" Hiçbir şey söylemedim.

"Bir mesaj iletebilir misiniz?" Yavaş bir gülümseme.
"Onu düşündüğümü söyle."

Carlos koridor kapısının önünden geçerken **ben** hücreden çıkıyordum. O beni görmeden önce kenara çekilme isteğime direndim.

"İşte buradasın," dedi, tekerlekli ayakkabıları gıcırdıyordu. "Bugünlerde seni bulmak çok zor. Neredeyse benden kaçtığını düşünecektim."

"Merhaba, Carlos."

"Bugün cenazede seni göremedik. Annem geleceğini umuyordu. Seninle gerçekten konuşmak istiyor."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım.

Carlos güldü. "Annemi bilirsin. Sağlığınızla çok ilgilenir."

"İzninizle..."

"Henüz değil." Yoluma çıktı. "Başka biri benden kaçıyor. Babam ayin sırasında annemle benim yanımda durdu ve sonra çekip gitti. Hayatımda bir tek o zaman

Beni kardeşlerimi öldürmekle suçladığından ve beni öldürmeye çalıştığından beri onu görmedim. Belki de bu konuda kendini kötü hissediyordur?"

"Çok zor bir durumdu ve-"

"Boş ver Lucas. Söylentilere göre beni satın almak istiyormuş.

Bunu duydunuz mu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Nerede-?"

"Kaynaklarım var. Bana borcumu ve harcamalarımı sorduğunu, beni bırakıp gitmek için ne kadar gerektiğini anlamaya çalıştığını söylediler. Ona bu konuda yardım etmeme ne dersin? Ben fiyatımı söylerim. Sen de ona mesajı iletirsin."

"Nasıl isterseniz."

"Oh, biliyorum." Benimle burun buruna geldi. "Babamıza söyle, beni satın alacak kadar parası yok. Kabal yasalarına göre, yönetim kurulunda bir koltuğa ve hisse senetlerine hakkım var ve doğuştan gelen bu hakkım satılık değil. Hiçbir yere gitmiyorum, kardeşim. Belki de benim bir tehdit oluşturmadığımı düşünüyorsun. Hector ve William etraftayken, büyük koltuğa kayma şansım olmadığını biliyordum. Ama şimdi..." Geri çekildi, dişleri sırtıyordu. "Şimdi her şey değişti."

CARLOS uzaklaştığında onu takip etmedim, Jasper'ın hücresinin dışındaki odaya çekildim, penceresine dönüp onu izledim.

Jasper'ın ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ne kadar sert baktığınızın bir önemi yok; eğer öğrenilmiş a büyü için Lazer görüşü, sen yapamam yapmak kaybolur."

Paige'i görmek için döndüm, yüzü çizilmişti, gözlerinin altı koyu lekelerle kaplıydı.

Silik bir gülümsemeye idare etti. "Hala öğle yemeğinde misin?"

"Evet, kesinlikle. Emin değildim... Yalnız kalmak isteyebileceğinizi düşündüm."

"İstemiyorum. Artık değilim." Tek yönlü cama yaklaşıp Jasper'a baktı. "Düşünecek çok şeyim vardı ve senin zaten çok fazla işin var."

Endişeli görünmüş olmalıyım, çünkü bana dokundu. Kol.

"Biz iyiyiz," dedi. "Ben sadece... yaptığım seçimle mücadele ediyorum."

"Sen yapmadın-"

"Elbette tartıştım. Çok fazla tartışmadım. Bir anlamı yoktu. Baban kararını vermişti ve buna karşı çıkarsam sadece kendimi suçluluktan kurtarmaya çalışmış olurum. Seçme şansım olsaydı, gerçekten 'Hayır, lütfen hüküm

giymiş katil yerine beni gönderin' der miydim?" Başını iki
yana salladı. "I



Keşke bu kararı vermek zorunda kalmasaydık. Ve içimden bir ses bunun son olmayacağını söylüyor." Küçük bir kahkaha. "Seni bu konuda rahatsız etmeyeceğimi söylemiştim, değil mi?"

"Duymak isterim-"

"Daha sonra. Tüm bunlardan uzaklaştıktan sonra." Elini odanın içinde gezdirdi. Bir süre durakladıktan sonra, "Carlos'u gördüm. Seninle konuştu mu?"

"Anlaşmadan haberi var. Kabul etmiyor."

Yavaşça bir baş sallama. Bir anlık sessizlik. "Her şey değişecek, değil mi?" dedi sessizce.

"Bilmiyorum."

Eli benimkine kaydı, parmakları sıkıca birbirine dolandı. "Ne olursa olsun, neye karar verirsen ver, şimdi ya da sonra... Hiçbir yere gitmiyorum. Bana bağlısın Cortez."

Başının üstünü öpmek için eğildim ve "Umarım öyledir" diye mırıldandım.